

Fremsat den 29. oktober 2015 af uddannelses- og forskningsminister Esben Lunde Larsen

Forslag

til

Lov om anerkendelse af visse uddannelses- og erhvervmæssige kvalifikationer¹⁾

Kapitel 1

Anvendelsesområde

§ 1. Denne lov finder anvendelse på:

- 1) Sager om, hvorvidt en person, der med henblik på etablering ansøger om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv i Danmark, opfylder de betingelser, som er en forudsætning for adgang til som selvstændig erhvervsdrivende eller arbejdstager at udøve dette erhverv, når personen påberåber sig anerkendelse af udenlandske erhvervmæssige kvalifikationer.
- 2) Sager, hvor en person som selvstændig erhvervsdrivende eller arbejdstager agter midlertidigt og lejlighedsvist at levere tjenesteydelser indenfor et lovreguleret erhverv i Danmark, når personen påberåber sig udenlandske erhvervmæssige kvalifikationer.
- 3) Sager om personer, som udøver et af de erhverv, der er nævnt i artikel 56 a, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer med senere ændringer, og som har fået begrænset retten til at udøve deres erhverv af en offentlig myndighed eller en domstol.
- 4) Sager om personer, der i forbindelse med anerkendelse af deres erhvervmæssige kvalifikationer til brug for udøvelse af et lovreguleret erhverv har benyttet forfaldsket dokumentation for disse kvalifikationer.

Stk. 2. Det lovregulerede erhverv, jf. stk. 1, skal i Danmark være omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer med senere ændringer.

Stk. 3. Loven finder anvendelse på sager om det europæiske erhvervspas til et erhverv, hvor den person, der ansøger om europæisk erhvervspas, allerede lovligt er etableret som erhvervsudøver i Danmark, eller hvor personen har opnået sine erhvervmæssige kvalifikationer i Danmark. 1. pkt. finder anvendelse, uanset om erhvervet er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer med senere ændringer i Danmark.

Kapitel 2

Definitioner

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) *Anerkendelsesdirektivet*: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»), EU-tidende 2013, nr. L 354, side 132.
- 2) *Medlemslande*: De europæiske medlemsstater, lande i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde samt andre lande, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv.
- 3) *Lovreguleret erhverv*: En eller flere former for erhvervmæssig virksomhed under ét, når der enten direkte eller indirekte ifølge love eller administrative bestemmelser kræves bestemte erhvervmæssige kva-

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005 nr. L 255, side 22, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»), EU-tidende 2013 nr. L 354, side 132.

- lifikationer for adgang hertil eller udøvelse eller en form for udøvelse heraf.
- 4) *Erhvervsmæssige kvalifikationer*: Kvalifikationer, som er attesteret ved et uddannelsesbevis, et kursusbevis og/eller erhvervs erfaring.
 - 5) *Kompetente myndigheder*: Alle myndigheder eller organer, der er særligt bemyndigede til at udstede og modtage uddannelsesbeviser og andre dokumenter eller oplysninger og til at modtage ansøgninger og træffe afgørelser om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv.
 - 6) *Europæisk erhvervspas*: Et elektronisk certifikat enten som bevis for, at erhvervsudøveren opfylder alle nødvendige betingelser med henblik på midlertidig eller lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i et værtsland, eller for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på etablering i et værtsland.
 - 7) *IMI*: Det elektroniske informationssystem for det indre marked, jf. Europa-Kommissionens forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked ("IMI-forordningen").
 - 8) *Praktikophold*: En periode med praktik, der gennemføres under opsyn, forudsat at det er en betingelse for adgang til et lovreguleret erhverv, og som kan finde sted enten under eller efter afslutningen af en uddannelse, der fører til et eksamensbevis.
 - 9) *Fælles uddannelsesrammer*: Fælles minimumsviden, -færdigheder og -kompetencer med henblik på udøvelse af et bestemt erhverv.
 - 10) *Fælles uddannelsesest*: En standardiseret egnethedsprøve, som er tilgængelig i alle deltagende medlemslande og forbeholdt indehaverne af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation.

Kapitel 3

Principper for erhvervsudøvelse

§ 3. Personer, der er statsborgere i et medlemsland, har adgang til at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark og udøve det på samme vilkår, som gælder for personer med danske erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis personerne opfylder betingelserne i anerkendelsesdirektivet, jf. dog § 10.

Stk. 2. En person, der som tjenesteyder midlertidigt og lejlighedsvist leverer tjenesteydelser i Danmark, er underlagt de faglige, fagretlige og administrative adfærdsregler, der er direkte knyttede til erhvervet.

Kapitel 4

Indgivelse af ansøgning og anmeldelse

§ 4. Personer med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer skal indgive ansøgning om adgang til varigt at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark (etablering) til den kompetente myndighed.

Stk. 2. Personer med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, der agter midlertidigt og lejlighedsvist at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark, skal inden erhvervsud-

øvelsen ved en anmeldelse underrette den kompetente myndighed, hvis der er fastsat krav om anmeldelse i de regler, der gælder for erhvervet for den pågældende personkreds. Anmeldelsen skal fornyes en gang om året.

Stk. 3. Ansøgning om europæisk erhvervspas til brug for etablering eller anmeldelse af midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i et eller flere medlemslande skal indgives til den kompetente myndighed ved anvendelse af den elektroniske løsning i IMI, som myndigheden giver adgang til. En ansøgning om europæisk erhvervspas indgivet via den elektroniske løsning i IMI anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for den kompetente myndighed i IMI. Ansøgninger, der ikke indgives via den elektroniske løsning, afvises af myndigheden, jf. dog stk. 5.

Stk. 4. Den kompetente myndighed modtager sager om europæisk erhvervspas sendt fra andre medlemslandes kompetente myndigheder.

Stk. 5. Vedkommende minister kan fastsætte regler om muligheden for at indgive ansøgning om europæisk erhvervspas på anden måde end ved anvendelse af den elektroniske løsning efter stk. 3.

Kapitel 5

Anerkendelsesprocedure for etablering og midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser

§ 5. Den kompetente myndighed påser, at personer fra et medlemsland, som har udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, og som søger om adgang til varigt at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark, opfylder de betingelser, der er nævnt i § 3, stk. 1, for at udøve erhvervet.

Stk. 2. Den kompetente myndighed påser, at personer uanset statsborgerskab opfylder de betingelser for udøvelsen af det lovregulerede erhverv, som fremgår af reglerne for det enkelte erhverv.

Stk. 3. Den kompetente myndighed, der modtager anmeldelse fra en tjenesteyder med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, påser, at de dokumenter, der efter reglerne for det enkelte erhverv er påkrævede for anmeldelsen af midlertidig og lejlighedsvis tjenesteydelse, indgår i anmeldelsen.

Stk. 4. Er der tale om et lovreguleret erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og er der fastsat krav om forudgående kontrol i reglerne for det pågældende erhverv, påser den kompetente myndighed, at de dokumenter, der efter reglerne for det enkelte erhverv er påkrævede for anmeldelsen af midlertidig og lejlighedsvis tjenesteydelse, jf. stk. 3, indgår i anmeldelsen. Den kompetente myndighed påser tillige, om tjenesteyderen opfylder betingelserne, jf. stk. 1 og 2, og underretter tjenesteyderen om, hvorvidt der skal foretages forudgående kontrol af denne.

Kapitel 6

Anerkendelsesprocedure for det europæiske erhvervspas

§ 6. Den kompetente myndighed verificerer, om ansøgeren er lovligt etableret samt ægtheden og gyldigheden af de påkrævede dokumenter, som knytter sig til ansøgningen om europæisk erhvervspas indgivet af personer, jf. § 1, stk. 3,

Kapitel 7

Anerkendelse af praktikophold, anerkendelse i form af delvis adgang til erhvervsudøvelse og anerkendelse på baggrund af fælles uddannelsesprincipper

med henblik på etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som er omfattet af forudgående kontrol i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas, og videresender ansøgningen til det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas.

Stk. 2. Den kompetente myndighed verificerer, om ansøgeren er lovligt etableret, og kontrollerer, at ansøgninger og de påkrævede dokumenter indgivet af personer, der ansøger om europæisk erhvervspas, opfylder kravene om ægthed og gyldighed, og udsteder det europæiske erhvervspas med henblik på midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas.

Stk. 3. Ønsker indehaveren fortsat at levere tjenesteydelser, der er omfattet af stk. 2, efter udløbet af 18 måneder fra udstedelsen af det europæiske erhvervspas, skal vedkommende oplyse den kompetente myndighed herom. Ønsker indehaveren af et europæisk erhvervspas at levere tjenesteydelser i andre medlemslande end dem, der oprindeligt blev oplyst i ansøgningen efter stk. 2, kan vedkommende søge den kompetente myndighed om en sådan udvidelse.

Stk. 4. Efter anmodning fra den kompetente myndighed skal indehaveren af det europæiske erhvervspas i begge tilfælde, jf. stk. 3, indgive enhver form for oplysninger om væsentlige ændringer i det oprindelige ansøgningsgrundlag til den kompetente myndighed.

Stk. 5. Den kompetente myndighed sender det opdaterede europæiske erhvervspas til det pågældende medlemsland.

§ 7. Ansøgning om det europæiske erhvervspas, som er verificeret af og sendt fra andre medlemslandes kompetente myndigheder til den kompetente myndighed i Danmark med henblik på etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og som her i landet er omfattet af forudgående kontrol, behandles af den kompetente myndighed efter reglerne i § 5, stk. 1, 2 og 4, med henblik på udstedelse af et europæisk erhvervspas.

Stk. 2. Modtagelsen af det europæiske erhvervspas fra andre medlemslandes kompetente myndigheder til den kompetente myndighed i Danmark udgør en anmeldelse af midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol i Danmark og som behandles efter reglerne i § 5, stk. 3. Hvis der foreligger et europæisk erhvervspas, kan der ikke kræves yderligere anmeldelse i løbet af de efterfølgende 18 måneder fra udstedelsen af det europæiske erhvervspas.

§ 8. Vedkommende minister kan fastsætte nærmere regler om det europæiske erhvervspas, herunder hvilke dokumenter, bekræftede kopier og oversættelser den kompetente myndighed kan kræve ved ansøgningen om et europæisk erhvervspas, procedurer ved eventuelle betalinger m.v.

§ 9. Forudsætter adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv i Danmark gennemførelse af et praktikophold, skal den kompetente myndighed, når den behandler en ansøgning om tilladelse til at udøve erhvervet, anerkende praktikophold, der er gennemført

- 1) i et andet EU-land,
- 2) i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde eller
- 3) i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv.

Stk. 2. Praktikophold gennemført i et tredjeland skal tages i betragtning ved behandling af ansøgninger efter stk. 1.

Stk. 3. Det er en betingelse for anerkendelsen af et praktikophold, at praktikopholdet er i overensstemmelse med de danske offentliggjorte retningslinjer herom.

Stk. 4. Vedkommende minister kan fastsætte regler om varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet.

§ 10. Har en person søgt om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv, og kan der ikke gives fuld adgang til udøvelse af erhvervet, træffer den kompetente myndighed, såfremt der ansøges herom, beslutning om delvis adgang til udøvelse af erhvervet, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Erhvervsudøveren er fuldt kvalificeret i hjemlandet til at udøve den erhvervsmæssige virksomhed, der søges om delvis adgang til i Danmark.
- 2) Forskellene mellem den erhvervsmæssige aktivitet, der lovligt udøves i hjemlandet, og det lovregulerede erhverv i Danmark er så store, at anvendelsen af udligningsforanstaltninger vil forudsætte, at ansøgeren gennemfører en fuld uddannelse i Danmark for at opnå fuld adgang til det lovregulerede erhverv i sin helhed i Danmark.
- 3) Den erhvervsmæssige virksomhed kan objektivt set udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af det lovregulerede erhverv i Danmark.

Stk. 2. Med henblik på vurderingen i stk. 1, nr. 3, skal den kompetente myndighed tage hensyn til, hvorvidt erhvervsaktiviteten kan udøves selvstændigt i hjemlandet.

Stk. 3. Beslutning om delvis adgang, jf. stk. 1, kan kun træffes, såfremt samtlige betingelser i stk. 1 er opfyldt.

Stk. 4. Delvis adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv kan afvises, hvis det er begrundet i tvingende almene hensyn, og hvis det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt og hensigtsmæssigt for at nå det ønskede mål.

Stk. 5. Bestemmelsen, jf. stk. 1-4, finder ikke anvendelse på erhvervsudøvere, der er omfattet af direktivets ordninger for automatisk anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

Stk. 6. Når den kompetente myndighed har truffet afgørelse om delvis adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv, skal udøvelsen af erhvervet ske under hjemlandets titel, og erhvervsudøveren skal klart angive omfanget af sin erhvervsmæssige aktivitet for tjenestemodtagerne.

Stk. 7. Vedkommende minister kan fastsætte regler om, at hjemlandets erhvervsmæssige titel skal oversættes til dansk.

§ 11. Er der for et lovreguleret erhverv vedtaget en fælles uddannelsesramme eller en fælles uddannelsesestest, skal den kompetente myndighed lægge uddannelsesrammen eller uddannelsesestesten til grund for sin behandling af en ansøgning fra en person, der søger om adgang til udøvelse af det lovregulerede erhverv i Danmark.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, såfremt Danmark fritages fra forpligtelsen til at indføre en fælles uddannelsesramme eller en fælles uddannelsesestest.

Kapitel 8

Gebyr

§ 12. Ansøgeren kan pålægges et gebyr for afholdelse af udgifter til gennemførelse af egnethedsprøve eller prøvetid samt i forbindelse med ansøgning om europæisk erhvervspas. Gebyret fastsættes og opkræves af den myndighed, der forestår gennemførelse af egnethedsprøven eller prøvetiden, eller som behandler sager om europæisk erhvervspas. Gebyrets størrelse må ikke overstige de faktiske omkostninger i forbindelse med gennemførelse af egnethedsprøve eller prøvetid eller ansøgning om europæisk erhvervspas.

Stk. 2. Vedkommende minister kan fastsætte nærmere regler om gebyret efter stk. 1, herunder om gebyrets størrelse, betalingstidspunkt m.v.

Kapitel 9

Pligt til indberetning m.v.

§ 13. De kompetente myndigheder skal én gang årligt indberette statistiske oplysninger til Uddannelses- og Forskningsministeriet om myndighedernes behandling af ansøgninger om etablering, anmeldelser og ansøgninger om europæisk erhvervspas.

Stk. 2. På baggrund af oplysningerne indberettet efter stk. 1 kan Uddannelses- og Forskningsministeriet anmode de kompetente myndigheder om uddybende oplysninger til brug for den beretning, som uddannelses- og forskningsministeren skal afgive til Folketinget, jf. § 11 i lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v., og den rapport, der skal afgives til Europa-Kommissionen efter artikel 60 i anerkendelsesdirektivet.

Stk. 3. De kompetente myndigheder skal løbende indberette oplysninger i overensstemmelse med anerkendelsesdirektivet om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer samt løbende indberette ajourførte oplysninger om reglerne og procedurerne for de ansøgninger og anmeldelser, der er nævnt i stk. 1, herunder størrelsen på eventuelle gebyrer, jf. § 12, til Uddannelses- og Forskningsministeriet.

Stk. 4. Uddannelses- og forskningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, der skal indberettes efter stk. 1-3, og om indberetningernes form.

§ 14. Uddannelses- og Forskningsministeriet kan indhente oplysninger hos offentlige myndigheder og private, når det har relevans for ministeriets administration af anerkend-

sesdirektivet og varetagelsen af direktivets koordinatorfunktion og støttecenterfunktion.

Stk. 2. Vedkommende minister skal gennemgå nye regler eller regler, som er blevet ophævet eller lempet, og som begrænser adgangen til et erhverv eller udøvelsen heraf, og oplyse Uddannelses- og Forskningsministeriet herom.

Stk. 3. Uddannelses- og forskningsministeren kan fastsætte nærmere regler om indhentning og indberetning af oplysninger, jf. stk. 1 og 2.

Kapitel 10

Administrativt samarbejde m.v.

§ 15. De kompetente myndigheder i Danmark sender på forespørgsel fra kompetente myndigheder i de øvrige medlemslande gennem IMI oplysninger om de forhold, der fremgår af følgende bestemmelser i anerkendelsesdirektivet:

- 1) Artikel 8 om administrativt samarbejde vedrørende tjenesteydere.
- 2) Artikel 50, stk. 2 – 3 a, om dokumentation og formelle krav vedrørende etablering.
- 3) Artikel 56, stk. 2, om samarbejde mellem kompetente myndigheder.
- 4) Artikel 57 b, stk. 3, om støttecentrenes samarbejde.

Stk. 2. Den kompetente myndighed i Danmark indhenter på samme måde, jf. stk. 1, oplysninger fra de kompetente myndigheder i de i andre medlemslande.

§ 16. Har en person, som udøver et af de erhverv, der er nævnt i artikel 56 a, stk. 1, i anerkendelsesdirektivet, fået begrænset retten til at udøve sit erhverv af en offentlig myndighed eller en domstol, skal den kompetente myndighed i Danmark senest 3 dage efter vedtagelse af den afgørelse eller dom, hvorved den pågældende begrænses i at udøve sit erhverv, underrette de kompetente myndigheder i alle medlemslande om identiteten af denne erhvervsudøver.

Stk. 2. Har en domstol fundet, at en erhvervsudøver har benyttet forfalsket dokumentation for sine erhvervsmæssige kvalifikationer i forbindelse med ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til anerkendelsesdirektivet, skal den kompetente myndighed i Danmark senest 3 dage efter domstolens afgørelse underrette de kompetente myndigheder i alle medlemslande om identiteten af denne erhvervsudøver.

Stk. 3. Samtidig med udsendelse af en advarsel efter stk. 1 og 2 underretter den kompetente myndighed i Danmark skriftligt den person, der er nævnt i advarslen, om advarslen.

Stk. 4. De kompetente myndigheder i Danmark kan indsamle underretninger fra kompetente myndigheder i andre medlemslande.

Kapitel 11

Forskellige bestemmelser

§ 17. Uddannelses- og Forskningsministeriet koordinerer gennemførelsen af anerkendelsesdirektivet med de kompetente myndigheder.

Stk. 2. Uddannelses- og forskningsministeren kan fastsætte nærmere regler om anerkendelse af udenlandske uddan-

nelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på opfyldelse af direktivet, herunder om rammer og procedurer for anerkendelse samt støttecenter- og koordinatorfunktionen.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om

- 1) prøver og attestation af eksamensbeviser for bygningskonstruktører,
- 2) attestation af arkitekters eksamensbeviser og certifikater, og
- 3) dokumentation for arkitekters erhvervs erfaring.

§ 18. Uddannelses- og forskningsministeren kan efter forhandling med vedkommende minister bemyndige andre statslige myndigheder til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt uddannelses- og forskningsministeren, og kan fastsætte regler om udøvelsen af disse beføjelser.

Stk. 2. Uddannelses- og forskningsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

Stk. 3. Har uddannelses- og forskningsministeren bemyndiget en statslig myndighed under Uddannelses- og Forskningsministeriet til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt ministeren, kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelsen, herunder at afgørelser ikke skal kunne påklages.

Kapitel 12

Ikrafttræden m.v.

§ 19. Loven træder i kraft den 1. januar 2016.

Stk. 2. Lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, jf. lovbekendtgørelse nr. 189 af 12. februar 2010, ophæves.

Stk. 3. Følgende bekendtgørelser forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af forskrifter udstedt i medfør af denne lov:

- 1) Bekendtgørelse nr. 575 af 1. juni 2011 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer m.v.
- 2) Bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark.
- 3) Bekendtgørelse nr. 1134 af 27. november 2008 om anerkendelse af eksamensbeviser på arkitektområdet, der er udstedt i et EU-land, i et EØS-land eller et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv.

§ 20. I lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked foretages følgende ændring:

1. Efter § 16 indsættes i *kapitel 11*:

»§ 16 a. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om elektroniske procedurer med henblik på opfyldelse af de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af

erhvervsmæssige kvalifikationer med senere ændringer, som vedrører kvikskranken.«

§ 21. I lov nr. 526 af 28. maj 2014 om formidling af fast ejendom m.v. foretages følgende ændring:

1. I § 12, *stk. 1*, § 13, *stk. 1*, og i §§ 16-18 ændres »lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark« til: »lov om anerkendelse af visse uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer«.

§ 22. I lov om landinspektørvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 680 af 17. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 132, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 36.«

2. Efter § 1 indsættes:

»§ 2. Personer, som er lovligt etablerede i andre EU-lande, EØS-lande eller i lande, som EU har indgået aftale med om udøvelse af lovregulerede erhverv, kan få meddelt beskikkelse til alene at udføre en del af de arbejder, som landinspektører med beskikkelse efter lovgivningen har eneret til at udføre, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Erhvervsudøveren er fuldt kvalificeret i hjemlandet til at udøve den erhvervsmæssige virksomhed, der søges om delvis adgang til i Danmark.
- 2) Forskellene mellem den erhvervsmæssige aktivitet, der lovligt udøves i hjemlandet, og landinspektørvirksomhed i Danmark er så store, at anvendelsen af udligningsforanstaltninger vil forudsætte, at ansøgeren gennemfører en fuld uddannelse i Danmark for at opnå fuld adgang til landinspektørerhvervet i sin helhed i Danmark.
- 3) Den erhvervsmæssige virksomhed kan objektivt set udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af landinspektørvirksomhed i Danmark.

Stk. 2. Personer, som meddeles beskikkelse, som nævnt i stk. 1, er omfattet af lovens bestemmelser som landinspektører med beskikkelse, jf. dog § 4, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætter regler om behandling af ansøgninger om beskikkelse efter stk. 1.«

3. § 4, *stk. 1*, affattes således:

»Matrikulære arbejder må kun udføres af praktiserende landinspektører og deres assistenter med landinspektørbe-

skikkelse, herunder personer med særlig beskikkelse dertil i medfør af § 2, jf. dog stk. 2.«

§ 23. I lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 772 af 10. juni 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 16 indsættes som *stk. 3-5*:

»*Stk. 3.* Til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer med senere ændringer fastsætter udlændinge-, integrations- og boligmini-

steren nærmere regler om godkendelse af læreres kvalifikationer opnået i udlandet, herunder om hvilke dokumenter der skal medsendes en ansøgning m.v.

Stk. 4. Sager vedrørende vurdering af læreres kvalifikationer opnået i udlandet behandles af Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Stk. 5. Styrelsen for Videregående Uddannelsers afgørelser efter stk. 4 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.«

§ 24. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Det konsoliderede anerkendelsesdirektiv

2005L0036 — DA — 17.01.2014 — 010.003

E

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2005/36/EF

af 7. september 2005

om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer

(EØS-relevant tekst)

(EFT L 255, 30.9.2005, p. 22)

Ændret ved:

	No	Tidende page	date
RÅDETS DIREKTIV 2006/100/EF af 20. november 2006	L 363	141	20.12.2006
KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1430/2007 af 5. december 2007	L 320	3	6.12.2007
KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 755/2008 af 31. juli 2008	L 205	10	1.8.2008
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008	L 311	1	21.11.2008
KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 279/2009 af 6. april 2009	L 93	11	7.4.2009
KOMMISSIONENS FORORDNING (EU) Nr. 213/2011 af 3. marts 2011	L 59	4	4.3.2011
KOMMISSIONENS FORORDNING (EU) Nr. 623/2012 af 11. juli 2012	L 180	9	12.7.2012
RÅDETS DIREKTIV 2013/25/EU af 13. maj 2013	L 158	368	10.6.2013
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2013/55/EU EØS-relevant tekst af 20. november 2013	L 354	132	28.12.2013

Ændret ved:

<u>Kroatiens tiltrædelsestraktat (2012)</u>	L 112	21	24.4.2012
---	-------	----	-----------

Berigtiget ved:

Berigtigelse, EFT L 271, 16.10.2007, s. 18 (2005/36/EF)

Berigtigelse, EFT L 093, 4.4.2008, s. 28 (2005/36/EF)

Berigtigelse, EFT L 305, 24.10.2014, s. 115 (2005/36/EF)

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2005/36/EF

af 7. september 2005

om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 40, artikel 47, stk. 1, artikel 47, stk. 2, første og tredje punktum, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (¹),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (²),

efter proceduren i traktatens artikel 251 (³), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til traktatens artikel 3, stk. 1, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for personer og tjenesteydelser et af Fællesskabets mål. Dette indebærer for medlemsstaternes statsborgere, at de bl.a. har ret til at udøve et erhverv som selvstændig eller lønmodtager i en anden medlemsstat end den, hvor de har erhvervet deres erhvervsmæssige kvalifikationer. Endvidere skal der i henhold til traktatens artikel 47, stk. 1, udstedes direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.
- (2) Efter Det Europæiske Råds møde i Lissabon den 23. og 24. marts 2000 vedtog Kommissionen meddelelsen »En strategi for tjenester i det indre marked«, som specielt har til formål at gøre den frie udveksling af tjenesteydelser lige så nem inden for Fællesskabet som inden for de enkelte medlemsstater. Med udgangspunkt i Kommissionens meddelelse »Nye arbejdsmarkeder i EU, der er åbne for alle og giver adgang for alle« gav Det Europæiske Råd i Stockholm den 23. og 24. marts 2001 Kommissionen mandat til på Det Europæiske Råds forårsmøde i 2002 at forelægge specifikke forslag til en mere ensartet, gennemsigtig og fleksibel ordning for anerkendelse af kvalifikationer.
- (3) Den garanti, som dette direktiv giver personer, der har erhvervet deres erhvervsmæssige kvalifikationer i en medlemsstat, for i en anden medlemsstat at kunne få adgang til samme erhverv og for at kunne udøve det med samme rettigheder som den anden medlemsstats statsborgere, er ikke til hinder for, at den migrerende erhvervsudøver skal opfylde eventuelle ikke-diskriminerende betingelser for erhvervsudøvelsen, som denne anden medlemsstat pålægger, forudsat at betingelserne er objektivt begrundede og er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.
- (4) For at lette den frie udveksling af tjenesteydelser bør der fastsættes særlige bestemmelser med henblik på at udvide mulighederne for at udøve erhvervsmæssig virksomhed under den i hjemlandet erhvervede titel. For informationssamfundstjenester, der leveres som distanceydelser, bør bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (⁴) også finde anvendelse.
- (5) På grund af de forskellige ordninger, der er indført for midlertidig og lejlighedsvis grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser på den ene side og for etablering på den anden side, bør der foretages en præcisering af kriterierne for sondringen mellem disse to begreber, i tilfælde af at tjenesteyderen flytter til værtsmedlemsstaten.
- (6) Udveksling af tjenesteydelser må lattes under fuld hensyntagen til den offentlige sundhed og sikkerhed og beskyttelse af forbrugeren. Der bør derfor fastsættes særlige bestemmelser for regule-

rede erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed eller sikkerhed, og hvis udøvere midlertidigt eller lejlighedsvis udfører grænseoverskridende tjenesteydelser.

- (7) Værtsmedlemsstaterne kan om nødvendigt og i overensstemmelse med fællesskabsretten fastlægge krav vedrørende anmeldelse. Disse krav bør ikke medføre en urimelig byrde for tjenesteyderne eller være til hinder for eller gøre fri udveksling af tjenesteydelser mindre attraktiv. Behovet for sådanne krav bør periodisk revideres i lyset af de fremskridt, der gøres i forbindelse med etableringen af en fællesskabsramme for administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne.
- (8) Tjenesteyderen bør være underlagt de af værtsmedlemsstatens disciplinærbestemmelser, som har en direkte og specifik tilknytning til de erhvervsmæssige kvalifikationer, såsom definitionen af erhvervet, den virksomhed, der er omfattet af eller er forbeholdt det pågældende erhverv, benyttelse af titler eller grov forsømmelse, som er direkte og specifikt knyttet til forbrugerbeskyttelse og -sikkerhed.
- (9) Samtidig med at de gældende principper og garantier vedrørende etableringsfriheden, der findes under de forskellige anerkendelsesordninger, bibeholdes, bør bestemmelserne om disse ordninger forbedres i lyset af de indhøstede erfaringer. Desuden er de pågældende direktiver blevet ændret flere gange, og det er nødvendigt at foretage en omstrukturering og forenkling af bestemmelserne, idet de principper, der skal anvendes, samtidig gøres ensartede. Det er derfor nødvendigt at erstatte Rådets direktiv 89/48/EØF (5) og 92/51/EØF (6) samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/42/EF (7) om den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser og Rådets direktiv 77/452/EØF (8), 77/453/EØF (9), 78/686/EØF (10), 78/687/EØF (11), 78/1026/EØF (12), 78/1027/EØF (13), 80/154/EØF (14), 80/155/EØF (15), 85/384/EØF (16), 85/432/EØF (17), 85/433/EØF (18) og 93/16/EØF (19) om sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, arkitekter, farmaceuter og læger, og samle dem i en enkelt tekst.
- (10) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for i henhold til deres egen lovgivning at anerkende erhvervsmæssige kvalifikationer, som en tredjelandstatsborger har erhvervet uden for Den Europæiske Unions område. Under alle omstændigheder bør de mindstekrav til uddannelse, der gælder for visse erhverv, altid overholdes ved anerkendelsen.
- (11) For erhverv, der er omfattet af den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, i det følgende benævnt »den generelle ordning«, bør medlemsstaterne fortsat kunne fastsætte minimumskvalifikationsniveauet med henblik på at sikre kvaliteten af de ydelser, der leveres på deres områder. I henhold til traktatens artikel 10, 39 og 43 bør de dog ikke pålægge en EF-statsborger at erhverve kvalifikationer, som de normalt fastsætter ved at henvise til eksamensbeviser udstedt i deres eget nationale uddannelsessystem, hvis den pågældende allerede har erhvervet alle eller en del af disse kvalifikationer i en anden medlemsstat. Det bør derfor bestemmes, at de værtsmedlemsstater, i hvilke et bestemt erhverv er lovreguleret, skal tage hensyn til de kvalifikationer, der er erhvervet i en anden medlemsstat, og vurdere, om de svarer til de kvalifikationer, som landet selv kræver. Denne generelle ordning for anerkendelse er imidlertid ikke til hinder for, at en medlemsstat kan stille specifikke krav til enhver person, der udøver et erhverv i den pågældende medlemsstat, som er begrundet i anvendelsen af faglige regler, der er berettiget af hensyn til almenhedens interesse. Disse regler vedrører f.eks. erhvervets organisation, faglige standarder, herunder vedrørende etik, kontrol og ansvar. Endelig sigtes der med

dette direktiv ikke mod indgreb i medlemsstaternes berettigede interesse i at forhindre, at nogle af deres borgere gennem misbrug søger at unddrage sig deres nationale lovgivning på erhvervsområdet.

- (12) Dette direktiv vedrører medlemsstaternes anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, der er erhvervet i andre medlemsstater. Det vedrører imidlertid ikke medlemsstaternes anerkendelse af beslutninger om anerkendelse, der er truffet i andre medlemsstater under henvisning til dette direktiv. Som følge heraf kan en person, der har fået sine erhvervsmæssige kvalifikationer anerkendt i henhold til dette direktiv, ikke henvide til denne anerkendelse med henblik på at opnå andre rettigheder i hjemlandet end dem, der følger af den erhvervsmæssige kvalifikation, han har erhvervet i denne medlemsstat, medmindre den pågældende kan godtgøre at have erhvervet yderligere erhvervsmæssige kvalifikationer i værtslandet.
- (13) For at kunne fastlægge ordningen for anerkendelse i henhold til den generelle ordning er det nødvendigt at inddele de forskellige nationale niveauer for almen uddannelse og erhvervsuddannelse i grupper. Disse grupper, som udelukkende fastlægges med henblik på anvendelsen af den generelle ordning, har ingen indflydelse på de nationale strukturer for almen uddannelse og erhvervsuddannelse eller på medlemsstaternes beføjelser på dette område.
- (14) Den ordning for anerkendelse, der er fastlagt med direktiv 89/48/EØF og 92/51/EØF ændres ikke. Det indebærer, at indehaveren af et eksamensbevis, hvoraf det fremgår, at den pågældende med positivt resultat har gennemgået et postgymnasialt uddannelsesforløb af mindst et års varighed, bør have adgang til et lovreguleret erhverv i en medlemsstat, der som adgangsbetingung forudsætter et eksamensbevis, hvoraf det fremgår, at den pågældende har afsluttet en uddannelse af fire års varighed fra et universitet eller en anden højere læreanstalt, uanset hvilket niveau den krævede eksamen i værtslandet befinder sig på. Omvendt bør adgangen i de tilfælde, hvor adgangen til et lovreguleret erhverv forudsætter en uddannelse af mere end fire års varighed fra et universitet eller en anden højere læreanstalt, være forbeholdt indehavere af et eksamensbevis, hvoraf det fremgår, at den pågældende har afsluttet en uddannelse af mindst tre års varighed fra et universitet eller en anden højere læreanstalt.
- (15) Da minimumsuddannelseskravene for adgang til erhverv, som er omfattet af den generelle ordning, ikke er harmoniseret, bør værtsmedlemsstaten have mulighed for at indføre en udligningsforanstaltning. Denne foranstaltning bør være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og bl.a. tage hensyn til ansøgerens erhvervs erfaring. Erfaringen viser, at en egnethedsprøve eller en prøvetid efter migrantens eget valg er tilstrækkelig garanti for så vidt angår ansøgerens kvalifikationsniveau, og enhver undladelse af at give denne valgmulighed bør i hvert enkelt tilfælde være begrundet i et tvingende alment hensyn.
- (16) For at fremme erhvervsudøveres frie bevægelighed og samtidig sikre et passende kvalifikationsniveau bør de forskellige faglige sammenslutninger og organisationer eller medlemsstater kunne foreslå fælles platforme på EU-plan. Der bør tages hensyn til disse initiativer på visse betingelser og til stadighed under iagttagelse af medlemsstaternes kompetence til at fastsætte kravene til erhvervsmæssige kvalifikationer for udøvelsen af erhverv på deres område og indholdet og tilrettelæggelsen af deres uddannelses- og erhvervsuddannelsessystemer samt under overholdelse af fællesskabsretten, specielt på konkurrenceområdet, idet den mere automatiske anerkendelse under den generelle ordning i den forbindelse prioriteres højest. Faglige sammenslutninger, der kan foreslå fælles platforme, bør være repræsenteret på nationalt og europæisk

plan. En fælles platform er en samlet række kriterier, der gør det muligt at bygge bro over så mange som muligt af de væsentlige forskelle, der er blevet identificeret mellem kravene til uddannelserne i mindst to tredjedele af medlemsstaterne, herunder alle de medlemsstater, der lovgiver det pågældende erhverv. Disse kriterier kan f.eks. omfatte krav som supplerende uddannelse, prøvetid under en kvalificeret fagmands ansvar, en egnethedsprøve eller et obligatorisk minimumsniveau for erhvervs erfaring, eller kombinationer heraf.

- (17) For at tage højde for alle situationer, hvor der endnu ikke er nogen bestemmelser om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, bør den generelle ordning også omfatte tilfælde, som ikke er dækket af en særlig ordning, enten fordi det pågældende erhverv ikke er omfattet af en af disse ordninger, eller fordi ansøgeren, selv om erhvervet er omfattet af en sådan særlig ordning, af en særlig og usædvanlig årsag ikke opfylder betingelserne for at falde ind under den.
- (18) Der bør ske en forenkling af de bestemmelser, der giver adgang til visse former for industri-, handels- og håndværksvirksomhed i medlemsstater, hvor disse erhverv er reguleret, når denne virksomhed er blevet udøvet i en anden medlemsstat i et rimeligt langt tidsrum, der ikke ligger for langt tilbage, idet der for disse former for virksomhed fortsat anvendes en ordning med automatisk anerkendelse, baseret på erhvervs erfaringen.
- (19) Den frie bevægelighed og den gensidige anerkendelse af uddannelsesbeviser for læger, sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, farmaceuter og arkitekter bør være baseret på det grundlæggende princip om automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser, hvor minimumsuddannelseskravene er harmoniseret. Adgangen i medlemsstaterne til erhvervet som læge, sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæge, dyrlæge, jordemoder og farmaceut bør desuden være betinget af, at den pågældende har et bestemt uddannelsesbevis, som sikrer, at den pågældende har fulgt en uddannelse, som opfylder de fastsatte minimumskrav. Denne ordning bør suppleres af en række erhvervede rettigheder, som de uddannede erhvervsudøvere nyder godt af på visse betingelser.
- (20) For at kunne tage højde for det særlige system for lægers og tandlægers erhvervsmæssige kvalifikationer og den tilknyttede fællesskabsret på området gensidig anerkendelse bør princippet om automatisk anerkendelse af læge- og tandlægespecialer, som er fælles for mindst to medlemsstater, fortsat finde anvendelse for alle specialer, der er anerkendt på tidspunktet for dette direktivs ikrafttrædelse. I et forsøg på at forenkle ordningen bør udvidelsen af den automatiske anerkendelse af nye lægespecialer efter tidspunktet for dette direktivs ikrafttrædelse derimod begrænses til de specialer, der er fælles for mindst to femtedele af medlemsstaterne. Dette direktiv er desuden ikke til hinder for, at medlemsstaterne indbyrdes indfører en automatisk anerkendelse for visse læge- og tandlægespecialer, som de har fælles, og som ikke er omfattet af automatisk anerkendelse i medfør af dette direktiv, efter deres egne regler.
- (21) Automatisk anerkendelse af beviser for medicinsk grunduddannelse bør ikke berøre medlemsstaternes kompetence til at lade dette bevis supplere med erhvervsmæssig virksomhed.
- (22) I alle medlemsstater bør tandlægerhvervet anerkendes som et selvstændigt erhverv, der adskiller sig fra erhvervet som læge med eller uden odontostomatologi som speciale. Medlemsstaterne bør sikre, at uddannelsen til tandlæge giver den nødvendige kompetence inden for samtlige aktiviteter vedrørende forebyggelse, diagnosticering og behandling af misdannelser og sygdom-

me i tænderne, munden, kæberne og det omgivende væv. Tandlægeerhvervet bør udøves af indehavere af et uddannelsesbevis som tandlæge som omhandlet i dette direktiv.

- (23) Der har ikke været ønske om at fastlægge en ensartet uddannelse af jordemødre i alle medlemsstaterne. Medlemsstaterne bør derimod have så stor frihed som muligt ved tilrettelæggelsen af jordemoderuddannelsen.
- (24) Af hensyn til forenklingen af dette direktiv bør benævnelsen »farmaceut« anvendes for at afgrænse anvendelsesområdet for bestemmelserne om automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser, uden at dette berører særegenheder ved de nationale bestemmelser om denne virksomhed.
- (25) Indehavere af uddannelsesbeviser som farmaceut er specialister på lægemiddelområdet og bør i princippet i alle medlemsstater have adgang til et minimum af virksomhed på dette område. At dette minimumsområde er fastsat i dette direktiv, bør ikke indebære nogen begrænsning af de former for virksomhed, som farmaceuter har adgang til i medlemsstaterne, bl.a. med hensyn til biomedicinske analyser, og bør ikke give disse erhvervsudøvere noget monopol, idet indførelsen af et eventuelt monopol fortsat henhører under medlemsstaternes enekompetence. Bestemmelserne i dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan stille supplerende uddannelseskra v for adgangen til virksomhed, der ikke er omfattet af det samordnede minimumsområde. En værtsmedlemsstat, som stiller sådanne krav, bør således kunne lade disse være gældende for statsborgere, der er indehavere af uddannelsesbeviser, som automatisk anerkendes i henhold til dette direktiv.
- (26) Med dette direktiv tilsigtes der ikke en samordning af alle betingelser for adgang til og udøvelse af virksomhed på det farmaceutiske område. Spørgsmål i forbindelse med den geografiske fordeling af apoteker og medicinudleveringsmonopol bør fortsat henhøre under medlemsstaternes kompetence. Dette direktiv ændrer ikke medlemsstaternes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, som forbyder virksomheder at udøve visse former for farmaceutisk virksomhed, eller gør en sådan udøvelse betinget af, at en række betingelser er opfyldt.
- (27) Bygningsværkers arkitektoniske udformning, deres kvalitet, deres harmoniske indføjning i omgivelserne og hensynet til det naturlige miljø og bymiljøet samt til den fælles og private kulturarv er af offentlig interesse. Den gensidige anerkendelse af uddannelsesbeviser bør derfor være baseret på kvalitative og kvantitative kriterier, som sikrer, at indehaverne af anerkendte uddannelsesbeviser er i stand til at forstå og omsætte enkeltpersoners, samfundsgruppers og institutioners behov inden for fysisk planlægning, udformning, tilrettelæggelse og opførelse af bygningsværker, bevaring og udnyttelse af den bygningshistoriske arv og bevaring af den naturlige ligevægt.
- (28) De nationale bestemmelser på arkitekturområdet og bestemmelserne om adgang til erhvervs mæssig virksomhed som arkitekt har meget forskellig rækkevidde. I de fleste medlemsstater udøves virksomhed inden for arkitekturområdet de jure eller de facto af personer med titlen arkitekt, enten alene eller med tilføjelse af en anden titel, uden at disse personer derfor har eneret på udøvelse af disse former for virksomhed, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Disse former for virksomhed eller visse af dem kan ligeledes udøves af andre erhvervsudøvere, særlig ingeniører, der har fået en særlig uddannelse inden for byggeri eller bygningskunst. For at gøre dette direktiv så enkelt som muligt bør begrebet »arkitekt« anvendes for at afgrænse anvendelsesområdet for bestemmelserne om automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser på arkitek-

turområdet, uden at dette berører særegenheder ved de nationale bestemmelser om denne virksomhed.

- (29) Fremsætter en europæisk faglig sammenslutning eller et tilsvarende organ for et lovreguleret erhverv en begrundet anmodning om specifikke bestemmelser vedrørende anerkendelse af kvalifikationer på grundlag af koordinering af minimumsuddannelseskravene, tager Kommissionen stilling til behovet for at vedtage et forslag om ændring af dette direktiv.
- (30) For at gøre ordningen for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer effektiv bør der fastsættes ensartede formkrav og procedureregler for gennemførelsen samt visse bestemmelser for udøvelsen af erhvervet.
- (31) Et samarbejde mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og Kommissionen vil lette gennemførelsen af dette direktiv og overholdelsen af de forpligtelser, som følger af det. Der bør derfor fastsættes bestemmelser for dette samarbejde.
- (32) Indførelse af erhvervspas til fremme af informationsudvekslingen mellem erhvervsudøverens værtsmedlemsstat og hjemland udstedt af faglige sammenslutninger og organisationer vil kunne lette erhvervsudøvernes mobilitet, især ved en hurtigere udveksling af informationer mellem værtslandet og hjemlandet. Dette erhvervspas bør gøre det muligt at følge med i karriereforløbet for de erhvervsudøvere, som etablerer sig i forskellige medlemsstater. Erhvervspas bør under fuldstændig overholdelse af databeskyttelsesbestemmelserne indeholde oplysninger om erhvervsudøverens uddannelse (universitetsuddannelse eller andre afsluttede uddannelsesforløb, kvalifikationer, erhvervs erfaring), hans retmæssige etablering, eventuelle sanktioner, der er iværksat over for ham, og som vedrører hans erhverv, og detaljerne vedrørende den relevante kompetente myndighed.
- (33) Oprettelsen af et net af kontaktpunkter, der skal informere og bistå borgerne i medlemsstaterne, vil gøre det muligt at sikre, at anerkendelsesordningen er gennemsigtig. Kontaktpunkterne meddeler de borgere, der anmoder herom, og Kommissionen alle oplysninger og adresser, der er nyttige ved anerkendelsesproceduren. Hver medlemsstats udpegelse af et enkelt kontaktpunkt i dette net berører ikke kompetencefordelingen på nationalt plan. Navnlig forhindrer den ikke, at der på nationalt plan kan udpeges flere kontorer, idet det kontaktpunkt, der udpeges i ovennævnte net, tager sig af koordineringen med de andre kontorer og om nødvendigt oplyser borgerne om det relevante kompetente kontor.
- (34) Administrationen af de forskellige anerkendelsesordninger, som er indført ved sektordirektiverne og den generelle ordning, har vist sig at være tung og kompleks. Administrationen og ajourføringen af dette direktiv bør derfor forenkles for at tage højde for den videnskabelige og teknologiske udvikling, særlig når minimumsuddannelseskravene samordnes med henblik på automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser. Med henblik herpå bør der nedsættes et enkelt udvalg for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, og der bør sikres en passende inddragelse af repræsentanter for de faglige organisationer også på europæisk plan.
- (35) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (²⁰).

-
- (36) En periodisk rapport om gennemførelsen af dette direktiv udarbejdet af medlemsstaterne og indeholdende statistiske data vil give mulighed for at fastslå virkningen af ordningen for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.
- (37) Der bør indføres en passende procedure for indførelsen af midlertidige foranstaltninger, hvis anvendelsen af en bestemmelse i dette direktiv indebærer større vanskeligheder i en medlemsstat.
- (38) Bestemmelserne i dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence med hensyn til indretning af deres nationale ordning for social sikring og fastsættelsen af de former for virksomhed, der skal udøves som led i denne ordning.
- (39) I betragtning af den hurtige teknologiske og videnskabelige udvikling er livslang læring af særlig betydning for en lang række erhverv. Det påhviler i den forbindelse medlemsstaterne at vedtage detaljerede bestemmelser for, hvordan erhvervsudøverne gennem passende videreuddannelse kan holde sig orienteret om den tekniske og videnskabelige udvikling.
- (40) Målene for dette direktiv, nemlig rationalisering, forenkling og forbedring af bestemmelserne om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, og kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (41) Dette direktiv berører ikke anvendelsen af traktatens artikel 39, stk. 4, og artikel 45 i forbindelse med erhvervet som notar.
- (42) Dette direktiv berører for så vidt angår etableringsret og udveksling af tjenesteydelser ikke andre specifikke retlige bestemmelser vedrørende anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, f.eks. bestemmelser der er gældende på transportområdet, inden for forsikringsformidling og for revisorer. Direktivet berører ikke anvendelsen af Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser (²¹) eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/5/EF af 16. februar 1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået (²²). Anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer for advokater med henblik på omgående etablering under værtsmedlemsstatens advokattitel bør omfattes af dette direktiv.
- (43) Liberale erhverv, hvorved der i dette direktiv forstås erhverv, som udøves af enhver, der på grundlag af særlige erhvervsmæssige kvalifikationer personligt, på eget ansvar og erhvervsmæssigt leverer intellektuelle ydelser i opdragsgiverens og almenhedens interesse, er omfattet af dette direktiv, for så vidt de liberale erhverv er lovregulerede. Udøvelsen af et liberalt erhverv kan i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten være omfattet af specifikke juridiske forpligtelser i henhold til den nationale lovgivning og de autonomt fastsatte fagregler, som de respektive organisationer har fastlagt inden for rammerne heraf, og som er en garanti for og videreudvikler professionalisme, kvalitet og det til opdragsgiveren bestående tillidsforhold.

(44) Dette direktiv anfægter ikke de nødvendige foranstaltninger, der iværksættes for at sikre et højt niveau for sundheds — og forbrugerbeskyttelse —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

I dette direktiv fastsættes de regler, hvorefter en medlemsstat, der på sit område kræver bestemte erhvervsmæssige kvalifikationer for adgang til eller udøvelse af et lovreguleret erhverv (i det følgende benævnt »værtsmedlemsstaten«), anerkender de erhvervsmæssige kvalifikationer, der er opnået i en eller flere andre medlemsstater (i det følgende benævnt »hjemlandet«) og som giver indehaveren af de pågældende kvalifikationer ret til dér at udøve det samme erhverv, med henblik på adgang til og udøvelse af det pågældende erhverv.

I dette direktiv fastsættes endvidere regler for delvis adgang til et lovreguleret erhverv og anerkendelse af praktikophold gennemført i en anden medlemsstat.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv gælder for enhver statsborger i en medlemsstat, der ønsker at udøve et lovreguleret erhverv som selvstændig eller som arbejdstager, herunder udøvere af et liberalt erhverv, i en anden medlemsstat end den, hvor han har opnået sine erhvervsmæssige kvalifikationer.

Dette direktiv finder også anvendelse på enhver statsborger i en medlemsstat, der har gennemført et praktikophold uden for hjemlandet.

2. Enhver medlemsstat kan i henhold til sin egen lovgivning give medlemsstaternes statsborgere, der er indehavere af erhvervsmæssige kvalifikationer, som ikke er erhvervet i en medlemsstat, tilladelse til at udøve et lovreguleret erhverv, som defineret i artikel 3, stk. 1, litra a), på sit område. For de erhverv, der er omfattet af afsnit III, kapitel III, sker denne første anerkendelse under overholdelse af de i nævnte kapitel omhandlede mindstekrav til uddannelse.

3. Hvis der for et bestemt lovreguleret erhverv er indført andre specifikke ordninger i direkte forbindelse med anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i et særskilt fællesskabsinstrument, finder de tilsvarende bestemmelser i dette direktiv ikke anvendelse.

4. Dette direktiv finder ikke anvendelse på officielt udnævnte notarer.

Artikel 3

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

a) »lovreguleret erhverv«: en eller flere former for erhvervsmæssig virksomhed under ét, når der enten direkte eller indirekte ifølge love eller administrative bestemmelser kræves bestemte erhvervsmæssige kvalifikationer for adgang hertil eller udøvelse eller en form for udøvelse heraf; især vil anvendelsen af en faglig titel, der ifølge love eller administrative bestemmelser er begrænset til en person, der er i besiddelse af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation, være en form for udøvelse. Såfremt første punktum i denne definition ikke finder anvendelse, sidestilles erhverv omhandlet i stk. 2 med et lovreguleret erhverv

b) »erhvervsmæssige kvalifikationer«: kvalifikationer, som er attesteret ved et uddannelsesbevis, et kursusbevis som omhandlet i artikel 11, litra a), nr. i), og/eller erhvervserfaring

c) »uddannelsesbevis«: eksamensbeviser, certifikater og andre beviser for en erhvervskompetencegivende uddannelse, der overvejende har fundet sted i Fællesskabet, udstedt af en myndighed udpeget i overensstemmelse med love eller administrative bestemmelser i vedkommende medlemsstat. Såfremt første punktum i denne definition ikke finder anvendelse, sidestilles et uddannelsesbevis efter stk. 3 med et uddannelsesbevis

d) »kompetente myndigheder«: alle myndigheder eller organer, der af en medlemsstat er særligt bemyndiget til at udstede og modtage uddannelsesbeviser og andre dokumenter eller oplysninger og til at modtage ansøgninger og træffe de i dette direktiv omhandlede afgørelser

e) »lovreguleret uddannelse«: enhver uddannelse, som er specifikt rettet mod udøvelse af et bestemt erhverv, og som består af et uddannelsesforløb, om fornødent suppleret med en erhvervsuddannelse, en praktisk uddannelse eller erhvervspraktik.

Erhvervsuddannelsens, den praktiske uddannelses og erhvervspraktikkens struktur og niveau fastlægges ved den pågældende medlemsstats love og administrative bestemmelser eller kontrolleres eller godkendes af den myndighed, der er udpeget med henblik herpå

f) »erhvervserfaring«: faktisk og lovmæssig udøvelse af et bestemt erhverv i en medlemsstat på fuld tid eller på deltid i en periode af tilsvarende varighed

g) »prøvetid«: udøvelse af et lovreguleret erhverv, der finder sted i værtsmedlemsstaten på en kvalificeret fagmands ansvar og eventuelt er ledsaget af videreuddannelse. Prøvetiden afsluttes med en bedømmelse. Bestemmelserne for prøvetid og bedømmelse heraf samt den indvandrende praktikants status fastsættes af den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten.

Praktikantens status i værtsmedlemsstaten, navnlig med hensyn til opholdsret, arbejdsmarkedsmæssige og sociale forpligtelser, rettigheder og goder samt godtgørelser og løn, fastsættes af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med gældende fællesskabsret

h) »egnethedsprøve«: en kontrol af ansøgerens faglige viden, færdigheder og kompetencer, som foretages eller anerkendes af værtsmedlemsstatens kompetente myndigheder, og hvis formål er at vurdere ansøgerens egnethed til at udøve et lovreguleret erhverv i den pågældende medlemsstat.

Med henblik på denne kontrol opstiller de kompetente myndigheder en liste over de fag, der på grundlag af en sammenligning mellem den almene og erhvervsmæssige uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten, og den uddannelse, som ansøgeren har fået, ikke er omfattet af eksamensbeviset eller andre uddannelsesbeviser, som ansøgeren besidder.

Ved egnethedsprøven skal der tages hensyn til det forhold, at ansøgeren i hjemlandet eller det land, ansøgeren kommer fra, er en kvalificeret fagmand. Prøven skal vedrøre fag, som vælges blandt dem, der er opført på listen, og hvortil kendskab er en væsentlig forudsætning for, at ansøgeren kan udøve det pågældende erhverv i værtsmedlemsstaten. Prøven kan ligeledes dække kendskab til de faglige regler, der gælder for de pågældende former for virksomhed i værtsmedlemsstaten.

De nærmere betingelser for egnethedsprøven og den status, der i værtsmedlemsstaten tilkommer den ansøger, der ønsker at forberede sig til egnethedsprøven i den pågældende medlemsstat, fastsættes af denne medlemsstats kompetente myndigheder

i) »virksomhedsleder«: en person, som i en virksomhed inden for det pågældende erhvervsområde har virket:

i) som leder af en virksomhed eller en filial af en virksomhed, eller

ii) som stedfortræder for indehaveren eller lederen af en virksomhed, såfremt denne stilling er forbundet med et ansvar svarende til det, der påhviler den indehaver eller leder, som vedkommende er stedfortræder for, eller

iii) i en ledende stilling med forretningsmæssige og/eller tekniske opgaver og med ansvar for mindst en af virksomhedens afdelinger.

j) »praktikophold«: med forbehold af artikel 46, stk. 4, en periode med praktik, der gennemføres under opsyn, forudsat at det er en betingelse for adgang til et lovreguleret erhverv, som kan finde sted enten under eller efter afslutningen af en uddannelse, der fører til et eksamensbevis;

k) »europæisk erhvervspas«: et elektronisk certifikat som bevis for, enten at erhvervsudøveren opfylder alle nødvendige betingelser med henblik på midlertidig eller lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i en værtsmedlemsstat, eller for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på etablering i en værtsmedlemsstat;

l) »livslang læring«: al almen uddannelse, erhvervsuddannelse, uformel uddannelse og uformel læring, som man deltager i gennem hele livet, og som resulterer i øget viden og øgede færdigheder og kompetencer, hvilket kan omfatte faglig etik;

m) »tvingende almene hensyn«: årsager, der er anerkendt som sådanne i Den Europæiske Unions Domstols retspraksis;

n) »det europæiske meritoverførselssystem eller ECTS-point«: det meritssystem for højere uddannelse, der anvendes i det europæiske område for videregående uddannelse.

2. Et erhverv udøvet af medlemmerne af en sammenslutning eller organisation, der er anført i bilag I, si-destilles med et lovreguleret erhverv.

De sammenslutninger eller organisationer, der er nævnt i første afsnit, har især til formål at fremme og opretholde et højt niveau inden for den pågældende erhvervsgren. De har med henblik på virkeliggørelsen af denne målsætning modtaget en anerkendelse i en særlig form fra en medlemsstat, ligesom de udsteder et uddannelsesbevis til deres medlemmer, sikrer, at de overholder de faglige regler, som sammenslutningen eller organisationen har fastsat, og giver dem ret til at anvende en titel eller en forkortelse eller at opnå en stilling svarende til dette uddannelsesbevis.

Når en medlemsstat anerkender en sammenslutning eller en organisation, som omhandlet i første afsnit, underretter den Kommissionen. Kommissionen undersøger, om sammenslutningen eller organisationen opfylder de i andet afsnit anførte betingelser. Med henblik på at tage behørigt hensyn til den lovgivningsmæssige udvikling i medlemsstaterne tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c for at ajourføre bilag I, hvis betingelserne i andet afsnit er opfyldt.

Hvis de i andet afsnit fastsatte betingelser ikke er opfyldt, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt med henblik på at afvise den ajourføring af bilag I, der er anmodet om.

3. Ethvert uddannelsesbevis udstedt i et tredjeland sidestilles med et uddannelsesbevis, hvis indehaveren inden for det pågældende erhverv har en erhvervs erfaring af tre års varighed på den medlemsstats område, som har anerkendt det pågældende bevis i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, og den pågældende medlemsstat har attesteret erhvervs erfaringen.

Artikel 4

Anerkendelsens virkninger

1. Værtsmedlemsstatens anerkendelse af de erhvervmæssige kvalifikationer giver de begunstigede adgang til i denne medlemsstat at optage det erhverv, som vedkommende er kvalificeret til i hjemlandet, og til at udøve det på samme vilkår som landets egne statsborgere.

2. Med henblik på dette direktiv er det erhverv, som ansøgeren ønsker at udøve i værtsmedlemsstaten, det samme som det, han er kvalificeret til i hjemlandet, hvis det omfatter sammenlignelige former for virksomhed.

3. Som en undtagelse fra stk. 1 tildeles der delvis adgang til et erhverv i værtsmedlemsstaten på de i artikel 4f fastsatte betingelser.

Artikel 4a

Europæisk erhvervspas

1. Medlemsstaterne udsteder et europæisk erhvervspas til indehavere af en erhvervmæssig kvalifikation på disses anmodning, og på betingelse af at Kommissionen har vedtaget de relevante gennemførelsesretsakter, som omhandlet i stk. 7.

2. Når der er blevet indført et europæisk erhvervspas for et bestemt erhverv ved hjælp af relevante gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til stk. 7, kan indehaveren af en omhandlet erhvervmæssig kvalifikation vælge at ansøge om et sådant pas eller at gøre brug af de procedurer, der er fastsat i afsnit II og III.

3. Medlemsstaterne sikrer, at indehaveren af et europæisk erhvervspas er omfattet af samtlige rettigheder jf. artikel 4b-4e.

4. Hvis indehaveren af en erhvervmæssig kvalifikation har til hensigt at levere tjenesteydelser i henhold til afsnit II, som ikke er omfattet af artikel 7, stk. 4, udsteder den kompetente myndighed i hjemlandet et europæisk erhvervspas i overensstemmelse med artikel 4b og 4c. Det europæiske erhvervspas udgør, hvor dette er relevant, den i artikel 7 omhandlede anmeldelse.

5. Hvis indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation har til hensigt at etablere sig i en anden medlemsstat jf. kapitel I-IIIa i afsnit III eller levere tjenesteydelser i henhold til artikel 7, stk. 4, foretager den kompetente myndighed i hjemlandet alle de forberedende foranstaltninger for så vidt angår ansøgerens individuelle dossier, som er oprettet inden for informationssystemet for det indre marked (IMI) (IMI-dossieret) i henhold til artikel 4b og 4d. Den kompetente myndighed i værtslandet udsteder det europæiske erhvervspas i overensstemmelse med artikel 4b og 4d.

For så vidt angår etablering skal udstedelsen af et europæisk erhvervspas ikke automatisk give ret til at praktisere et bestemt erhverv, hvis der allerede eksisterede krav om registrering eller andre kontrolprocedurer i værtsmedlemsstaten, inden der blev indført et europæisk erhvervspas for det pågældende erhverv.

6. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, der skal behandle IMI-dossierer og udstede europæiske erhvervspas. Disse myndigheder sørger for en uvildig, objektiv og rettidig behandling af ansøgninger om et europæisk erhvervspas. De i artikel 57b nævnte støttecentre kan også fungere som kompetente myndigheder. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og støttecentre oplyser borgerne, herunder potentielle ansøgere, om funktionen af og merværdien ved et europæisk erhvervspas for de erhverv, hvor dette er tilgængeligt.

7. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de fornødne foranstaltninger til at sikre en ensartet anvendelse af bestemmelserne om det europæiske erhvervspas for de erhverv, der opfylder kravene i dette stykkes andet afsnit, herunder foranstaltninger vedrørende formatet for det europæiske erhvervspas, behandlingen af skriftlige ansøgninger, de oversættelser, ansøgeren skal indgive til støtte for ansøgninger om et europæisk erhvervspas, oplysninger om, hvilke dokumenter der kræves i henhold til artikel 7, stk. 2 eller bilag VII, for at der foreligger en fuldstændig ansøgning, samt procedurer for at foretage og gennemføre betalinger for et europæisk erhvervspas, idet der tages hensyn til de enkelte erhvervs særtræk. Kommissionen fastsætter også ved hjælp af gennemførelsesretsakter, hvordan, hvornår og for hvilke dokumenter kompetente myndigheder kan kræve attesterede kopier i henhold til artikel 4b, stk. 3, andet afsnit, artikel 4d, stk. 2, og 4d, stk. 3, for de berørte erhverv.

Indførelse af et europæisk erhvervspas for et bestemt erhverv ved hjælp af vedtagelsen af relevante gennemførelsesretsakter, som omhandlet i første afsnit, er underlagt samtlige følgende betingelser:

- a) der er en betydelig mobilitet eller potentiale for en betydelig mobilitet inden for det pågældende erhverv
- b) der har været udtrykt tilstrækkelig interesse fra de berørte interessenter
- c) erhvervet eller den uddannelse, der er rettet mod udøvelse af erhvervet, er lovreguleret i et betydeligt antal medlemsstater.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58, stk. 2.

8. De gebyrer, som kan pålægges ansøgerne i forbindelse med de administrative procedurer ved udstedelse af et europæisk erhvervspas, skal være rimelige, stå i et rimeligt forhold til samt afspejle de omkostninger, dette medfører for hjemlandet og værtsmedlemsstaten, og ikke virke hæmmende på ansøgninger om et europæisk erhvervspas.

Artikel 4b

Ansøgning om et europæisk erhvervspas og oprettelse af et IMI-dossier

1. Hjemlandet giver indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation mulighed for at indgive ansøgning om et europæisk erhvervspas via et onlineværktøj stillet til rådighed af Kommissionen, der automatisk

opretter et IMI-dossier for den pågældende ansøger. Hvis et hjemland også tillader skriftlige ansøgninger, skal den sørge for alle nødvendige foranstaltninger til oprettelse af IMI-dossieret, for eventuelle oplysninger, der skal sendes til ansøgeren, og for udstedelsen af det europæiske erhvervspas.

2. Ansøgningerne skal være ledsaget af de dokumenter, der kræves i de gennemførelsesretsakter, der vedtages i medfør af artikel 4a, stk. 7.

3. Inden for en uge efter modtagelsen af ansøgningen bekræfter den kompetente myndighed i hjemlandet modtagelsen af ansøgningen og oplyser ansøgeren om eventuelle manglende dokumenter.

Hvor det er relevant, udsteder den kompetente myndighed i hjemlandet eventuelle støttcertifikater, der kræves efter dette direktiv. Den kompetente myndighed i hjemlandet verificerer, om ansøgeren er lovligt etableret i hjemlandet, og om alle de nødvendige dokumenter, der er blevet udstedt i hjemlandet, er gyldige og autentiske. I tilfælde af behørigt begrundet tvivl konsulterer den kompetente myndighed i hjemlandet det relevante organ, ligesom den kan anmode ansøgeren om attesterede kopier af dokumenter. Hvis der efterfølgende modtages flere ansøgninger fra samme ansøger, kan de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtsmedlemsstaten ikke anmode om genindsendelse af dokumenter, der allerede er indeholdt i IMI-dossieret, og som fortsat er gyldige.

4. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter vedtage tekniske bestemmelser, de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre integriteten, fortroligheden og nøjagtigheden af de oplysninger, som er indeholdt i det europæiske erhvervspas og i IMI-dossieret og betingelserne og procedurerne for udstedelse af et europæisk erhvervspas, herunder muligheden for at downloade det eller fremsende opdateringer til IMI-dossieret. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58, stk. 2.

Artikel 4c

Europæisk erhvervspas for midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der ikke er omfattet af artikel 7, stk. 4

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet kontrollerer ansøgningen og bilagene i IMI-dossieret og udsteder det europæiske erhvervspas for midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der ikke er omfattet af artikel 7, stk. 4, inden for tre uger. Denne periode begynder ved modtagelsen af de i artikel 4b, stk. 3, første afsnit, omhandlede manglende dokumenter, eller, hvis der ikke er blevet anmodet om yderligere dokumenter, ved udgangen af den i nævnte afsnit omhandlede frist på en uge. Den sender straks det europæiske erhvervspas til den kompetente myndighed i hver enkelt berørt værtsmedlemsstat og underretter ansøgeren herom. Værtsmedlemsstaten kan ikke kræve nogen yderligere anmeldelse i henhold til artikel 7 i løbet af de efterfølgende 18 måneder.

2. Afgørelser truffet af den kompetente myndighed i hjemlandet eller manglende afgørelse inden for perioden på tre uger, som omhandlet i stk. 1, kan påklages efter national ret.

3. Hvis indehaveren af et europæisk erhvervspas ønsker at levere tjenesteydelser i andre medlemsstater end dem, der oprindeligt blev oplyst i den i stk. 1 omhandlede ansøgning, kan vedkommende søge om en sådan udvidelse. Hvis indehaveren fortsat ønsker at levere tjenesteydelser efter udløbet af den i stk. 1 omhandlede periode på 18 måneder, skal vedkommende oplyse den kompetente myndighed herom. I begge tilfælde skal indehaveren også indgive enhver form for oplysninger om væsentlige ændringer i den situation, der er understøttet i IMI-dossieret, som den kompetente myndighed i hjemlandet kræver i overensstemmelse med de gennemførelsesretsakter, der skal vedtages i henhold til artikel 4a, stk. 7. Den kompe-

tente myndighed i hjemlandet sender det opdaterede europæiske erhvervspas til den pågældende værtsmedlemsstat.

4. Det europæiske erhvervspas forbliver gyldigt på hele den pågældende værtsmedlemsstats område, så længe indehaveren bevarer retten til at udøve virksomhed på grundlag af de dokumenter og oplysninger, der er indeholdt i IMI-dossieret.

Artikel 4d

Europæisk erhvervspas for etablering og midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet skal inden for en måned verificere ægtheden og gyldigheden af bilagene i IMI-dossieret med henblik på udstedelse af et europæisk erhvervspas til etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4. Denne periode begynder ved modtagelsen af de i artikel 4b, stk. 3, første afsnit, omhandlede manglende dokumenter eller, hvis der ikke er blevet anmodet om yderligere dokumenter, ved udgangen af den frist på en uge, der er omhandlet i nævnte afsnit. Den fremsender derefter omgående ansøgningen til den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten. Hjemlandet oplyser ansøgeren om status på ansøgningen, samtidig med at den fremsender ansøgningen til værtsmedlemsstaten.

2. I de tilfælde, der er nævnt i artikel 16, 21, 49a og 49b, træffer værtsmedlemsstaten afgørelse om, hvorvidt der skal udstedes et europæisk erhvervspas, jf. stk. 1, senest en måned efter modtagelse af ansøgningen, som er fremsendt af hjemlandet. I tilfælde af behørigt begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten anmode om yderligere oplysninger fra eller inkludering af en attesteret kopi af et dokument fra hjemlandet, som sidstnævnte skal fremsende senest to uger efter indgivelsen af anmodningen. Med forbehold af stk. 5, andet afsnit, finder fristen på en måned anvendelse uanset en sådan anmodning.

3. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, og artikel 14, træffer værtsmedlemsstaten afgørelse om, hvorvidt der skal udstedes et europæisk erhvervspas, eller om indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation skal pålægges udligningsforanstaltninger inden for to måneder efter modtagelse af ansøgningen, som er fremsendt af hjemlandet. I tilfælde af behørigt begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten anmode om yderligere oplysninger fra eller inkludering af en attesteret kopi af et dokument fra hjemlandet, som sidstnævnte skal fremsende senest to uger efter indgivelsen af anmodningen. Med forbehold af stk. 5, andet afsnit, finder fristen på to måneder anvendelse uanset en sådan anmodning.

4. I tilfælde af at værtsmedlemsstaten ikke modtager de oplysninger, som den kan kræve fra enten hjemlandet eller ansøgeren i overensstemmelse med dette direktiv, og som er nødvendige for at kunne træffe beslutning om udstedelse af det europæiske erhvervspas, kan den give afslag på at udstede passet. Er sådant afslag skal være behørigt begrundet.

5. Hvis værtsmedlemsstaten ikke træffer afgørelse inden udløbet af tidsfristerne i stk. 2 og 3 i nærværende artikel eller forsømmer at gennemføre en egnethedsprøve i overensstemmelse med artikel 7, stk. 4, anses det europæiske erhvervspas for udstedt og sendes automatisk via IMI til indehaveren af den erhvervsmæssige kvalifikation.

Værtsmedlemsstaten skal have mulighed for at forlænge den i stk. 2 og 3 fastsatte tidsfrist for automatisk udstedelse af det europæiske erhvervspas med to uger. Den skal redegøre for årsagen til forlængelsen og underretter ansøgeren herom. En sådan forlængelse kan gentages én gang og kun, hvis det er strengt nødvendigt, navnlig af hensyn til den offentlige sundhed eller tjenestemodtagernes sikkerhed.

6. Disse foranstaltninger, som træffes af hjemlandet i overensstemmelse med stk. 1, erstatter enhver ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer efter national lovgivning i værtsmedlemsstaten.

7. Afgørelser vedtaget af hjemlandet og værtsmedlemsstaten i henhold til stk. 1-5 eller manglende afgørelse fra hjemlandets side kan påklages efter national ret i den pågældende medlemsstat.

Artikel 4e

Behandling af og adgang til oplysninger vedrørende det europæiske erhvervspas

1. Uden at det berører princippet om formodet uskyld, ajourfører de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten og hjemlandet det pågældende IMI-dossier rettidigt med oplysninger om disciplinære foranstaltninger eller strafferetlige sanktioner, som vedrører et forbud eller en begrænsning og som har konsekvenser for indehaveren af et europæisk erhvervspas' udøvelse af en virksomhed efter dette direktiv. De skal i den forbindelse respektere de regler om beskyttelse af personoplysninger, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (²³) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektroniske kommunikation) (²⁴). Disse opdateringer skal omfatte sletning af oplysninger, som ikke længere er påkrævede. Indehaveren af det europæiske erhvervspas og de kompetente myndigheder, som har adgang til det pågældende IMI-dossier, underrettes omgående om eventuelle opdateringer. Denne forpligtelse berører ikke medlemsstaternes varslingspligt efter artikel 56a.

2. Indholdet af de i stk. 1 omhandlede ajourføringer begrænses til oplysninger om følgende:

- a) erhvervsudøverens identitet
- b) det berørte erhverv
- c) oplysninger om den nationale myndighed eller domstol, som har truffet afgørelse om begrænsning eller forbud
- d) rækkevidden af begrænsningen eller forbuddet samt
- e) den periode, hvori begrænsningen eller det forbuddet er gældende.

3. Adgangen til oplysninger i IMI-dossieret er forbeholdt de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtsmedlemsstaten i henhold til direktiv 95/46/EF. De kompetente myndigheder skal underrette indehaveren af det europæiske erhvervspas om indholdet af IMI-dossieret på vedkommendes anmodning.

4. Oplysninger indeholdt i det europæiske erhvervspas begrænses til de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, om pasindehaveren har ret til at udøve det erhverv, for hvilket passet er udstedt, det vil sige pasindehaverens for- og efternavn, fødselsdato og fødested, erhverv, formel uddannelse og den gældende ordning, de kompetente myndigheder, erhvervspasnummer, sikkerhedsdetaljer og henvisning til et gyldigt identitetsbevis. Oplysninger om erhvervsmæssige erfaringer, som indehaveren af et europæisk erhvervspas har erhvervet, eller udligningsforanstaltninger, der er blevet gennemført af vedkommende, skal inkluderes i IMI-dossieret.

5. De personoplysninger, der indgår i IMI-dossieret, kan behandles, så længe det er påkrævet med henblik på anerkendelsesproceduren som sådan og som bevis på anerkendelsen eller fremsendelsen af den efter artikel 7 krævede erklæring. Medlemsstaterne sikrer, at indehaveren af et europæisk erhvervspas til enh-

ver tid og uden omkostninger for indehaveren efter anmodning kan bede om berigtigelse af urigtige eller ufuldstændige oplysninger, eller om sletning og blokering af det pågældende IMI-dossier. Indehaveren skal underrettes om denne ret på tidspunktet for det europæiske erhvervspas' udstedelse, og mindes om denne ret hvert andet år derefter. Påmindelsen sendes automatisk via IMI, hvis den oprindelige ansøgning om det europæiske erhvervspas blev indsendt online.

I tilfælde af en anmodning om sletning af et IMI-dossier knyttet til et europæisk erhvervspas, der er udstedt med henblik på etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i henhold til artikel 7, stk. 4, udsteder de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten indehaveren af de erhvervsmæssige kvalifikationer dokumentation for anerkendelsen af vedkommendes erhvervsmæssige kvalifikationer.

6. Med hensyn til behandlingen af personoplysninger i det europæiske erhvervspas og samtlige IMI-dossierer anses de kompetente myndigheder i medlemsstaterne for registeransvarlige, som omhandlet i artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF. Med hensyn til Kommissionens ansvar i henhold til stk. 1-4 i nærværende artikel og behandlingen af personoplysninger i forbindelse hermed betragtes Kommissionen som registeransvarlig, som omhandlet i artikel 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (25).

7. Med forbehold af stk. 3 sørger værtsmedlemsstaterne for, at arbejdsgivere, kunder, patienter, offentlige myndigheder og andre interesserede parter kan kontrollere ægtheden og gyldigheden af et europæisk erhvervspas, som de har fået forelagt af pasindehaveren.

Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter bestemmelser vedrørende adgang til IMI-dossieret og de tekniske metoder og procedurer for kontrol, som er omhandlet i første afsnit. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58, stk. 2.

Artikel 4f

Delvis adgang

1. Den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten træffer beslutninger fra sag til sag om delvis adgang til erhvervsmæssig virksomhed på dens område og kun hvis samtlige følgende betingelser er opfyldt:

a) erhvervsudøveren er fuldt kvalificeret til i hjemlandet at udøve den erhvervsmæssige virksomhed, der søges om delvis adgang til i værtsmedlemsstaten

b) forskellene mellem den erhvervsmæssige aktivitet, der lovligt udøves i hjemlandet, og det lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten er så store, at anvendelsen af udligningsforanstaltninger ville forudsætte, at ansøgeren gennemfører en fuld uddannelse i værtsmedlemsstaten for at opnå fuld adgang til det lovregulerede erhverv i sin helhed i værtsmedlemsstaten

c) den erhvervsmæssige virksomhed kan objektivt set udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af det lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten.

Med henblik på litra c) skal den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten tage hensyn til, hvorvidt erhvervsaktiviteten kan udøves uafhængigt i hjemlandet.

2. Anmodning om delvis adgang kan afvises, hvis afvisningen er begrundet i tvingende almene hensyn, der skal sikre opfyldelsen af det tilsigtede mål, og hvis det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet.

3. Ansøgninger med henblik på etablering i en værtsmedlemsstat behandles i overensstemmelse med kapitel I og IV i afsnit III.
4. Ansøgninger om midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i værtsmedlemsstaten for så vidt angår erhvervmæssig virksomhed, der har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, behandles i overensstemmelse med afsnit II.
5. Uanset artikel 7, stk. 4, sjette afsnit, og artikel 52, stk. 1, udøves den erhvervmæssige virksomhed under den erhvervmæssige titel i hjemlandet efter tildeling af delvis adgang. Værtsmedlemsstaten kan kræve anvendelse af den erhvervmæssige titel på værtsmedlemsstatens sprog. Erhvervsudøvere, der er tildelt delvis adgang, skal klart angive omfanget af deres erhvervmæssige aktiviteter for tjenestemodtagerne.
6. Denne artikel finder ikke anvendelse på erhvervsudøvere, der er omfattet af automatisk anerkendelse af deres erhvervmæssige kvalifikationer i overensstemmelse med kapitel II, III og IIIa i afsnit III.

AFSNIT II

FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER

Artikel 5

Princippet om fri udveksling af tjenesteydelser

1. Med forbehold af særlige bestemmelser i fællesskabsretten samt artikel 6 og 7 i dette direktiv må medlemsstaterne ikke af grunde, der vedrører erhvervmæssige kvalifikationer, begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser i en anden medlemsstat,
 - a) hvis tjenesteyderen er lovligt etableret i en medlemsstat med henblik på at udøve samme erhverv i denne medlemsstat (i det følgende benævnt »etableringsmedlemsstaten«), og
 - b) hvis tjenesteyderen flytter til en anden medlemsstat og har udøvet dette erhverv i en eller flere medlemsstater i mindst et år inden for de sidste ti år, der går forud for leveringen af tjenesteydelsen, når erhvervet ikke er lovreguleret i etableringsmedlemsstaten. Kravet om mindst et års erhvervsudøvelse, finder ikke anvendelse, hvis erhvervet eller uddannelsen til erhvervet er lovreguleret.
2. Bestemmelserne i dette afsnit finder kun anvendelse i tilfælde, hvor tjenesteyderen flytter til værtsmedlemsstatens område for midlertidigt og lejlighedsvis at udøve det erhverv, der er omhandlet i stk. 1.

Tjenesteydelsens midlertidige og lejlighedsvis karakter vurderes fra sag til sag især på baggrund af ydelsens varighed, hyppighed, periodicitet og kontinuitet.
3. En tjenesteyder, der flytter til en anden medlemsstat, er underlagt de faglige, fagretlige eller administrative adfærdsregler, der er direkte knyttet til erhvervmæssige kvalifikationer, såsom definition af erhvervet, benyttelse af titler og grov forsømmelse, som er direkte og specifikt knyttet til forbrugerbeskyttelse og -sikkerhed, samt disciplinærbestemmelser, som gælder i værtsmedlemsstaten for personer, som dér udøver samme erhverv.

Artikel 6

Fritagelser

I overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, fritager værtsmedlemsstaten de tjenesteydere, der er etableret i en anden medlemsstat, for at opfylde følgende krav, der stilles til erhvervsudøvere, der er etableret på værtsmedlemsstatens område:

a) tilladelser fra og registrering eller optagelse i en faglig organisation eller et fagligt organ. For at de disciplinærbestemmelser, der gælder på medlemsstaternes område, lettere kan anvendes, jf. artikel 5, stk. 3, kan medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om enten midlertidig registrering, der sker automatisk, eller om proforma optagelse i en sådan faglig organisation eller et sådant fagligt organ, forudsat at en sådan bestemmelse på ingen måde forsinker eller vanskeliggør udførelsen af tjenesteydelsen og ikke medfører ekstraudgifter for tjenesteyderen. Den kompetente myndighed sender en genpart af den i artikel 7, stk. 1, omhandlede anmeldelse og i givet fald forlængelse til den relevante faglige organisation eller det relevante faglige organ, hvilket i denne forbindelse betragtes som automatisk midlertidig registrering eller proformaoptagelse; for de erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sikkerhed og sundhed, jf. artikel 7, stk. 4, eller som er omfattet af automatisk anerkendelse, jf. afsnit III, kapitel III, medsendes en genpart af de dokumenter, der er nævnt i artikel 7, stk. 2

b) optagelse i et offentligt socialsikringsorgan for med et forsikringsorgan at afregne tjenesteydelser udført til fordel for personer, der er omfattet af de sociale sikringsordninger.

Tjenesteyderen underretter dog, forud eller i hastende tilfælde efterfølgende, det i litra b) omhandlede organ om udførelsen af tjenesteydelsen.

Artikel 7

Anmeldelse, der skal indgives forud i tilfælde af tjenesteyderens flytning

1. Når tjenesteyderen første gang flytter fra en medlemsstat til en anden for at udføre tjenesteydelser, kan medlemsstaterne kræve, at han forud underretter den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten ved en skriftlig anmeldelse, der omfatter detaljerne vedrørende en eventuel forsikringsaftale eller andre former for personlig eller kollektiv beskyttelse i forbindelse med erhvervsansvar. Denne anmeldelse skal fornyes en gang om året, hvis tjenesteyderen agter at udføre midlertidige eller lejlighedsvisse tjenesteydelser i den pågældende medlemsstat i løbet af det pågældende år. Tjenesteyderen kan indgive anmeldelsen på en hvilken som helst måde.

2. Endvidere kan medlemsstaterne kræve, at anmeldelsen ledsages af følgende dokumenter, når tjenesteyderen første gang udfører tjenesteydelsen eller hvis der er tale om en væsentlig ændring af situationen, som er godtgjort i dokumenterne,

a) dokumentation for tjenesteyderens nationalitet

b) en attestation for, at tjenesteyderen er lovligt etableret i en medlemsstat for dér at udøve den pågældende virksomhed, og at det på tidspunktet for udstedelsen af attestationen ikke forbydes ham at udøve denne virksomhed, heller ikke midlertidigt

c) bevis for de erhvervmæssige kvalifikationer

d) i de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, stk. 1, litra b), en hvilken som helst form for bevis på, at tjenesteyderen har udøvet den pågældende virksomhed i mindst et år i løbet af de sidste ti år

e) for erhverv inden for sikkerhedssektoren, sundhedssektoren og erhverv, der vedrører undervisning af mindreårige, herunder børnepasning og førskoleundervisning, et bevis for, at den pågældende ikke er fra-

kendt retten til at udøve denne virksomhed midlertidigt eller endeligt, eller er idømt nogen straffedom, såfremt medlemsstaten stiller krav herom for sine egne statsborgere

f) for erhverv, som har med konsekvenser for patientsikkerheden, en erklæring om ansøgerens kendskab til det sprog, der er nødvendigt for at udøve erhvervet i værtsmedlemsstaten

g) for erhverv, der dækker de i artikel 16 omhandlede aktiviteter, og som en medlemsstat har meddelt i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2, et certifikat vedrørende aktivitetens art og varighed udstedt af den kompetente myndighed eller det kompetente organ i medlemsstaten, hvor tjenesteyderen er etableret.

2a. Indgivelse af en krævet anmeldelse fra tjenesteyderen side i overensstemmelse med stk. 1, giver den pågældende tjenesteyders ret til adgang til servicevirksomheden eller til udøvelse af virksomheden på hele den pågældende medlemsstats område. En medlemsstat kan kræve yderligere oplysninger, jf. stk. 2, vedrørende tjenesteyderens erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis:

a) erhvervet er lovreguleret på en anden måde på en del af den pågældende medlemsstats område

b) en sådan regulering også gælder for alle statsborgere i den pågældende medlemsstat

c) forskellene i en sådan regulering er begrundet i tvingende almene hensyn vedrørende den offentlige sundhed eller tjenestemodtagernes sikkerhed og

d) medlemsstaten ikke har andre måder at indhente sådanne oplysninger på.

3. Tjenesteydelsen udføres under den titel, der anvendes i etableringsmedlemsstaten, når der i denne medlemsstat findes en lovreguleret titel for den pågældende erhvervsmæssige virksomhed. Titlen anføres på etableringsmedlemsstatens officielle sprog eller et af dennes officielle sprog, således at man undgår enhver forveksling med værtsmedlemsstatens titel. Hvis titlen ikke findes i etableringsmedlemsstaten, anfører tjenesteyderen på denne stats officielle sprog eller et af dennes officielle sprog, hvilket uddannelsesbevis han har. Undtagelsesvis udføres tjenesteydelsen under værtsmedlemsstatens titel for så vidt angår de tilfælde, der er omhandlet i afsnit III, kapitel III.

4. Når tjenesteyderen første gang udfører en tjenesteydelse inden for lovregulerede erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og som ikke er omfattet af automatisk anerkendelse i henhold til kapitel II eller III eller IIIa i afsnit III, kan den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten kontrollere tjenesteyderens erhvervsmæssige kvalifikationer, inden den pågældende første gang udfører tjenesteydelsen. Den forudgående kontrol kan kun foretages, når formålet med kontrollen er at undgå alvorlig skade for tjenestemodtagerens sundhed eller sikkerhed på grund af tjenesteyderens manglende erhvervsmæssige kvalifikationer, og når kontrollen ikke er mere omfattende end nødvendigt med henblik herpå.

Den kompetente myndighed underretter senest en måned efter modtagelsen af anmeldelsen og de i stk. 1 og 2 omhandlede medfølgende dokumenter tjenesteyderen om sin afgørelse om:

a) at undlade at kontrollere vedkommendes erhvervsmæssige kvalifikationer

b) efter at have kontrolleret vedkommendes erhvervsmæssige kvalifikationer:

i) at kræve, at tjenesteyderen gennemfører en egnethedsprøve, eller

ii) at tillade leveringen af tjenesteydelser.

I tilfælde af vanskeligheder, der vil medføre en forsinkelse med hensyn til at træffe den i andet afsnit omhandlede afgørelse, meddeler den kompetente myndighed inden for samme frist tjenesteyderen grunden til forsinkelsen. Vanskeligheden skal være løst senest en måned efter meddelelsen, og afgørelsen skal være truffet senest to måneder efter løsning af vanskeligheden.

Hvis der er en væsentlig forskel mellem tjenesteyderens erhvervmæssige kvalifikationer og den uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten, og denne forskel kan skade den offentlige sikkerhed eller sundhed og ikke kan opvejes af tjenesteyderens erhvervs erfaring eller af viden, færdigheder og kompetencer, der er opnået gennem livslang læring, der er formelt attesteret af et relevant organ, skal værtsmedlemsstaten give tjenesteyderen mulighed for at bevise, navnlig ved hjælp af en egnethedsprøve som omhandlet i andet afsnit, litra b), at vedkommende har erhvervet den manglende viden eller de manglende færdigheder eller kompetencer. Værtsmedlemsstaten træffer afgørelse på denne baggrund om, hvorvidt levering af en tjenesteydelse skal tillades. Under alle omstændigheder skal udførelsen af tjenesteydelsen kunne begynde inden en måned efter, at afgørelsen er truffet i henhold til andet afsnit.

Foreligger der ikke svar fra den kompetente myndighed inden for de frister, der er fastsat i andet og tredje afsnit, kan tjenesteydelsen udføres.

I de tilfælde, hvor de erhvervmæssige kvalifikationer er blevet bekræftet i overensstemmelse med dette stykke, leveres tjenesteydelsen under den faglige titel, der anvendes i værtsmedlemsstaten.

Artikel 8

Administrativt samarbejde

1. De kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten kan af de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten i tilfælde af begrundet tvivl kræve relevante oplysninger om, at tjenesteyderen er lovligt etableret, om redelig adfærd og om, at tjenesteyderen ikke har været idømt faglige disciplinære eller strafretlige sanktioner. I tilfælde af at de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten beslutter at kontrollere tjenesteyderens erhvervmæssige kvalifikationer, kan den anmode de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten om oplysninger vedrørende tjenesteyderens uddannelsesforløb i det omfang, det er nødvendigt for at vurdere, om der er væsentlige forskelle, som kan skade den offentlige sikkerhed eller sundhed. De kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten meddeler disse oplysninger i overensstemmelse med artikel 56. Ved ikke-lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten kan de i artikel 57b omhandlede støttecentre også give disse oplysninger.

2. De kompetente myndigheder skal sikre udveksling af alle de oplysninger, der er nødvendige for, at klager fra en tjenestemodtager over en tjenesteyder kan behandles korrekt. Tjenestemodtageren skal underrettes om klagens resultat.

Artikel 9

Oplysninger til tjenestemodtagerne

Hvis tjenesteydelsen udføres under den titel, der anvendes i etableringsmedlemsstaten, eller under tjenesteyderens uddannelsesbevis, kan værtsmedlemsstatens kompetente myndigheder kræve, at tjenesteyderen, ud over andre oplysningskrav, som er fastlagt i fællesskabsretten, meddeler tjenestemodtageren alle eller visse af følgende oplysninger:

- a) hvis tjenesteyderen er optaget i et handelsregister eller et lignende offentligt register, navnet på det pågældende register samt tjenesteyderens registreringsnummer eller tilsvarende identifikationsmidler, som findes i dette register
- b) navn og adresse på den kompetente tilsynsmyndighed, såfremt virksomheden er omfattet af en godkendelsesordning i etableringsmedlemsstaten
- c) faglig sammenslutning eller lignende organ, som tjenesteyderen er optaget i
- d) tjenesteyderens faglige titel eller, hvis en sådan titel ikke findes, uddannelsesbeviset og den medlemsstat, i hvilken det er tildelt
- e) hvis tjenesteyderen udøver en momspligtig virksomhed, det registreringsnummer, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (²⁶)
- f) eventuel forsikringsaftale eller andre former for personlig eller kollektiv beskyttelse i forbindelse med erhvervsansvar.

AFSNIT III

ETABLERINGSFRIHED

KAPITEL I

Generel ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser

Artikel 10

Anvendelsesområde

Dette kapitel gælder for alle erhverv, som ikke er omfattet af kapitel II og III i dette afsnit, og i følgende tilfælde, hvor en ansøger af specifikke og særlige årsager ikke opfylder kravene i disse kapitler:

- a) for virksomhed som anført i bilag IV, hvis migranten ikke opfylder kravene i artikel 17, 18 og 19
- b) for læger på grunduddannelsesniveau og speciallæger, for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje og for tandlæger, specialtandlæger, dyrlæger, jordemødre, farmaceuter og arkitekter, hvis migranten ikke opfylder kravene til faktisk og retmæssig erhvervs erfaring som omhandlet i artikel 23, 27, 33, 37, 39, 43 og 49
- c) for arkitekter, hvis migranten er i besiddelse af et uddannelsesbevis, der ikke er anført i bilag V, punkt 5.7
- d) med forbehold af artikel 21, stk. 1, samt artikel 23 og 27 for læger, sygeplejersker, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, farmaceuter og arkitekter, der er i besiddelse af et specialuddannelsesbevis, udstedt efter gennemførelse af en uddannelse, som giver adgang til en titel anført i bilag V, punkt 5.1.1, 5.2.2, 5.3.2, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 og 5.7.1, og udelukkende med henblik på anerkendelse af det relevante speciale
- e) for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje og for specialsygeplejersker, der er i besiddelse af et specialuddannelsesbevis, udstedt efter gennemførelse af en uddannelse, som giver adgang til en titel anført i bilag V, punkt 5.2.2, hvis migranten ansøger om anerkendelse i en anden med-

lemsstat, hvor det relevante erhverv udøves af specialsygeplejersker, der ikke er i besiddelse af et uddannelsesbevis som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje

f) for sygeplejersker, der ikke er i besiddelse af et uddannelsesbevis som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, hvis migranten ansøger om anerkendelse i en anden medlemsstat, hvor det relevante erhverv udøves af sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, af specialsygeplejersker, der ikke er i besiddelse af et uddannelsesbevis som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, eller af specialsygeplejersker, der er i besiddelse af et specialuddannelsesbevis, udstedt efter gennemførelse af en uddannelse, som giver adgang til en titel anført i bilag V, punkt 5.2.2

g) for migranter der opfylder kravene i artikel 3, stk. 3.

Artikel 11

Kvalifikationsniveauer

Med henblik på anvendelsen af artikel 13 og artikel 14, stk. 6, placeres de erhvervsmæssige kvalifikationer på følgende niveauer:

a) et kursusbevis udstedt af en kompetent myndighed i hjemlandet, udpeget ifølge denne medlemsstats love eller administrative bestemmelser, for

i) enten en uddannelse, som ikke er omfattet af et certifikat eller et eksamensbevis efter litra b), c), d) eller e), eller en specifik eksamen uden forudgående uddannelse eller udøvelse af erhvervet i en medlemsstat på fuld tid i tre på hinanden følgende år eller på deltid i en periode af tilsvarende varighed i løbet af de forudgående ti år

ii) eller en almen uddannelse på primær- eller sekundærtrinnet, der attesterer, at indehaveren er i besiddelse af almene kundskaber.

b) et certifikat for gennemførelsen af et uddannelsesforløb på sekundærtrinnet

i) enten en almen uddannelse suppleret med et andet, eventuelt erhvervsrettet, uddannelsesforløb end dem, der er nævnt i litra c), og/eller med den praktiske uddannelse eller den erhvervspraktik, der kræves ud over det pågældende uddannelsesforløb

ii) eller en teknisk eller erhvervsfaglig uddannelse i givet fald suppleret med et erhvervsrettet uddannelsesforløb som omhandlet i nr. i) og/eller med den praktiske uddannelse eller den erhvervspraktik, der kræves ud over det pågældende uddannelsesforløb.

c) et eksamensbevis for

i) enten en anden postgymnasial uddannelse end den, der er nævnt i litra d) og e), af mindst et års varighed eller af tilsvarende længde på deltidsbasis, hvortil et af adgangskravene som den generelle regel er gennemførelse af det uddannelsesforløb på sekundærtrinnet, der er adgangsgivende til universiteter og høje læreanstalter, eller gennemførelse af tilsvarende skoleuddannelse på sekundærtrinnet, samt den erhvervsmæssige uddannelse, der eventuelt kræves ud over denne postgymnasiale uddannelse

ii) lovreguleret uddannelse eller, hvis det drejer sig om lovregulerede erhverv, erhvervsuddannelse med særlig struktur, med kompetencer ud over det, der angives på niveau b, svarende til uddannelsesniveaet i

nr. i), og som har et tilsvarende fagligt niveau og sætter den pågældende i stand til at opnå en stilling med tilsvarende ansvar og opgaver, forudsat at eksamensbeviset er ledsaget af en attest fra hjemlandet.

d) et eksamensbevis for gennemførelsen af et postgymnasialt uddannelsesforløb af mindst tre og højst fire års varighed eller af tilsvarende varighed på deltidsbasis, hvilket også kan være udtrykt ved et tilsvarende antal ECTS-point, ved et universitet eller en højere læreanstalt eller en anden institution på samme niveau, samt at vedkommende har fuldført den erhvervsuddannelse, der eventuelt kræves ud over dette postgymnasiale uddannelsesforløb

e) et eksamensbevis for gennemførelsen af et postgymnasialt uddannelsesforløb af mindst fire års varighed eller af tilsvarende varighed på deltidsbasis, hvilket også kan være udtrykt ved et tilsvarende antal ECTS-point, ved et universitet eller en højere læreanstalt eller en anden institution på samme niveau, samt at vedkommende har fuldført den erhvervsuddannelse, der eventuelt kræves ud over dette postgymnasiale uddannelsesforløb.

Artikel 12

Sidestilling af uddannelsesbeviser

Med et uddannelsesbevis, der attesterer en uddannelse, som omhandlet i artikel 11, herunder med hensyn til det pågældende niveau, sidestilles ethvert uddannelsesbevis eller samtlige sådanne uddannelsesbeviser under ét, som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, hvis der er tale om beviser for en uddannelse, der har fundet sted i Unionen på fuld tid eller på deltid, inden for eller uden for de formelle programmer, og som i den pågældende medlemsstat anerkendes som værende på tilsvarende niveau, og som i denne medlemsstat giver de samme rettigheder vedrørende adgang til og udøvelse af et erhverv, eller som kvalificerer til udøvelsen af det pågældende erhverv.

Med et sådant uddannelsesbevis sidestilles ligeledes, på samme betingelser som anført i stk. 1, enhver erhvervsmæssig kvalifikation, som uden at opfylde kravene i henhold til hjemlandets lovbestemmelser eller administrativt fastsatte bestemmelser om adgangen til at optage eller udøve et erhverv giver den pågældende erhvervede rettigheder i henhold til disse bestemmelser. Dette finder især anvendelse, såfremt hjemlandet stiller krav om et højere niveau for adgang til et erhverv og dets udøvelse, og såfremt en person, der tidligere har gennemført en uddannelse, som ikke opfylder de nye kvalifikationskrav, kan gøre brug af de erhvervede rettigheder i medfør af nationale love og administrative bestemmelser. I sådanne tilfælde betragter værtslandet efter artikel 13 den tidligere erhvervede uddannelse som svarende til niveauet for den nye uddannelse.

Artikel 13

Betingelser for anerkendelse

1. Når der i en værtsmedlemsstat kræves bestemte erhvervsmæssige kvalifikationer for adgang til eller udøvelse af et lovreguleret erhverv, skal denne medlemsstats kompetente myndighed give ansøgeren mulighed for at få adgang til dette erhverv og udøve det på samme vilkår som dem, der gælder for landets egne statsborgere, hvis vedkommende er i besiddelse af det kursus- eller uddannelsesbevis, jf. artikel 11, som i en anden medlemsstat kræves som betingelse for at få adgang til eller for at udøve det samme erhverv.

Kursus- og uddannelsesbeviser skal være udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, der er udpeget i overensstemmelse med denne medlemsstats love eller administrative bestemmelser.

2. Tilladelse til adgang til eller udøvelse af erhvervet som beskrevet i stk. 1, skal også gives til ansøgere, der har udøvet det pågældende erhverv på fuldtidsbasis i et år eller i en tilsvarende samlet varighed på deltidsbasis i løbet af de foregående ti år i en anden medlemsstat, hvor dette erhverv ikke er lovreguleret, og som er i besiddelse af et eller flere kursus- eller uddannelsesbeviser, som er udstedt i en anden medlemsstat, hvor dette erhverv ikke er lovreguleret.

Kursus- eller uddannelsesbeviserne skal opfylde følgende betingelser:

a) de er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, der er udpeget i overensstemmelse med denne medlemsstats love eller administrative bestemmelser

b) de attesterer, at indehaveren er forberedt til at udøve det pågældende erhverv.

Den i første afsnit omhandlede etårige erhvervsmæssige erfaring kan imidlertid ikke kræves, hvis det uddannelsesbevis, som ansøgeren besidder, attesterer lovreguleret uddannelse.

3. Værtsmedlemsstaten skal acceptere det niveau, der er attesteret efter artikel 11 af hjemlandet, samt det certifikat, hjemlandet bruger til at attestere, at en uddannelse, som omhandlet i artikel 11, litra c), nr. ii), svarer til det niveau, der omhandles i artikel 11, litra c), nr. i).

4. Uanset stk. 1 og 2 i nærværende artikel og artikel 14 kan værtsmedlemsstatens kompetente myndighed nægte personer, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, der er klassificeret under litra a) i artikel 11, adgang til og ret til udøvelse af erhvervet på dets område, hvis den nationale erhvervsmæssige kvalifikation, som er nødvendig for udøvelse af erhvervet, er klassificeret under litra e) i artikel 11.

Artikel 14

Udligningsforanstaltninger

1. Artikel 13 er ikke til hinder for, at værtsmedlemsstaten kræver, at ansøgeren gennemgår en prøvetid, der dog ikke må overstige tre år, eller går op til en egnethedsprøve, såfremt:

a) den uddannelse, ansøgeren har fået, omfatter fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige fra dem, der er omfattet af det uddannelsesbevis, som er foreskrevet i værtsmedlemsstaten

b) det lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten omfatter en eller flere former for lovreguleret erhvervsmæssig virksomhed, der ikke forekommer i det tilsvarende erhverv i ansøgerens hjemland, og den uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten, omfatter fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige fra dem, der er omfattet af det af ansøgeren fremlagte kursus- eller uddannelsesbevis.

2. Hvis værtsmedlemsstaten gør brug af den i stk. 1 fastsatte mulighed, skal det give ansøgeren ret til at vælge mellem prøvetid og egnethedsprøve.

Finder en medlemsstat, at det for så vidt angår et bestemt erhverv er nødvendigt at fravige reglen om, at ansøgeren har ret til at vælge mellem prøvetid og egnethedsprøve i henhold til første afsnit, underretter den forud herfor de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom, idet den fremlægger passende begrundelse for fravigelsen.

Finder Kommissionen, at den i andet afsnit omhandlede fravigelse ikke er hensigtsmæssig, eller at den ikke er i overensstemmelse med EU-retten, vedtager den en gennemførelsesretsakt senest tre måneder efter modtagelsen af alle nødvendige oplysninger med henblik på at anmode den pågældende medlemsstat om at undlade at træffe den påtænkte foranstaltning. Har Kommissionen ikke reageret inden udløbet af denne frist, kan fravigelsen anvendes.

3. For de erhverv, hvis udøvelse kræver et præcist kendskab til den nationale ret, og som i det væsentlige og til stadighed består i at rådgive og/eller yde bistand vedrørende den nationale ret, kan værtsmedlemsstaten som en undtagelse fra princippet i stk. 2 om, at ansøgeren har ret til at vælge, kræve enten en prøvetid eller en egnethedsprøve.

Dette gælder også i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 10, litra b), c) og d), vedrørende læger og tandlæger, litra f) hvis migranten ansøger om anerkendelse i en anden medlemsstat, hvor det relevante erhverv udøves af sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje og specialsygeplejersker, der er i besiddelse af et specialuddannelsesbevis, udstedt efter gennemførelse af en uddannelse, som giver adgang til en titel anført i bilag V, punkt 5.2.2, og for artikel 10, litra g).

I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 10, litra a), kan værtsmedlemsstaten kræve en prøvetid eller en egnethedsprøve, hvis migranten har tænkt sig at udøve erhvervsvirksomhed som selvstændig eller som leder af en virksomhed, der kræver kendskab til og anvendelse af de specifikke gældende nationale bestemmelser, hvis dette kendskab til og denne anvendelse af disse bestemmelser kræves af værtsmedlemsstatens kompetente myndigheder for medlemsstatens egne statsborgeres adgang til dette erhverv.

Uanset princippet om ansøgerens ret til at vælge i overensstemmelse med stk. 2 kan værtsmedlemsstaten stille krav om enten en prøvetid eller en egnethedsprøve, i tilfælde af:

a) en indehaver af en erhvervsmæssig kvalifikation, som omhandlet i artikel 11, litra a), der ansøger om anerkendelse af sine erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis den erhvervsmæssige kvalifikation, der kræves på nationalt plan, er klassificeret under litra c) i artikel 11, eller

b) en indehaver af en erhvervsmæssig kvalifikation, som omhandlet i artikel 11, litra b), der ansøger om anerkendelse af sine erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis den erhvervsmæssige kvalifikation, der kræves på nationalt plan, er klassificeret under litra d) eller e) i artikel 11.

I tilfælde af en indehaver af en erhvervsmæssig kvalifikation, som omhandlet i artikel 11, litra a), der ansøger om anerkendelse af sine erhvervsmæssige kvalifikationer, hvor den erhvervsmæssige kvalifikation, der kræves på nationalt plan, er klassificeret under litra d) i artikel 11, kan værtsmedlemsstaten både pålægge vedkommende en prøveperiode og en egnethedsprøve.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1 og 5 forstås ved »fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige«, fag eller discipliner, hvor det er afgørende for udøvelsen af erhvervet at have erhvervet færdigheder og kompetencer, og med hensyn til hvilke den uddannelse, migranten har fået, udviser væsentlige forskelle i indhold i forhold til den uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten.

5. Stk. 1 anvendes under overholdelse af proportionalitetsprincippet. Hvis værtsmedlemsstaten således agter at kræve af ansøgeren, at han gennemgår en prøvetid eller går op til en egnethedsprøve, skal den forud herfor kontrollere, om den viden og de færdigheder og kompetencer, ansøgeren har erhvervet i løbet af sin erhvervs erfaring eller gennem livslang læring i en medlemsstat eller et tredjeland, og som er formelt attesteret af et relevant organ, helt eller delvist dækker de i stk. 4 omhandlede fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige.

6. Beslutningen om at kræve prøvetid eller egnethedsprøve skal være behørigt begrundet. Ansøgeren skal navnlig meddeles følgende oplysninger:

- a) det erhvervsmæssige kvalifikationsniveau, der kræves i værtsmedlemsstaten, og ansøgerens erhvervsmæssige kvalifikationsniveau i henhold til listen i artikel 11, og
- b) de væsentlige forskelle, som omhandlet i stk. 4 og årsagerne til, at der ikke kan kompenseres for disse forskelle ved kompetencer, der er erhvervet gennem erhvervserfaring eller gennem livslang læring, som er formelt attesteret af et relevant organ.

7. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har mulighed for at tage den i stk. 1 omhandlede egnethedsprøve senest seks måneder efter den oprindelige beslutning om at underlægge ansøgeren en egnethedsprøve.

KAPITEL II

Anerkendelse af erhvervserfaring

Artikel 16

Krav vedrørende erhvervserfaring

Hvis adgang til eller udøvelse af en af de i bilag IV anførte former for virksomhed i en medlemsstat er afhængig af besiddelse af almene, forretningsmæssige eller faglige kundskaber og færdigheder, anerkender medlemsstaten som tilstrækkeligt bevis for disse kundskaber og færdigheder den forudgående udøvelse af den pågældende virksomhed i en anden medlemsstat. Udøvelsen skal have fundet sted i overensstemmelse med artikel 17, 18 og 19.

Artikel 17

Virksomhed opført i liste I i bilag IV

1. For de i liste I i bilag IV opførte former for virksomhed skal den forudgående udøvelse af den pågældende virksomhed have fundet sted:

- a) i seks på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, eller
- b) i tre på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en forudgående uddannelse på mindst tre år på det pågældende erhvervsområde, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende, eller
- c) i fire på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en forudgående erhvervsuddannelse på mindst to år på det pågældende erhvervsområde, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende, eller
- d) i tre på hinanden følgende år som selvstændig, hvis den begunstigede godtgør at have udøvet den pågældende erhvervsvirksomhed i mindst fem år som arbejdstager, eller
- e) i fem på hinanden følgende år i en ledende stilling, heraf mindst tre år med tekniske opgaver og med ansvar for mindst en afdeling af virksomheden, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en

erhvervsuddannelse på mindst tre år på det pågældende erhvervsområde, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende.

2. I de i litra a) og d) omhandlede tilfælde må udøvelsen af denne virksomhed ikke være ophørt mere end ti år forud for den dato, hvor den fuldt dokumenterede ansøgning fremlægges for den i artikel 56 omhandlede kompetente myndighed.

3. Stk. 1, litra e), finder ikke anvendelse på de former for virksomhed, der henhører under ex 855 i ISIC-nomenklaturen, frisørsaloner.

Artikel 18

Virksomhed opført i liste II i bilag IV

1. For de i liste II i bilag IV opførte former for virksomhed skal den forudgående udøvelse af den pågældende virksomhed have fundet sted:

a) i fem på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, eller

b) i tre på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en forudgående uddannelse på mindst tre år på det pågældende erhvervsområde, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende, eller

c) i fire på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en forudgående erhvervsuddannelse på det pågældende erhvervsområde på mindst to år, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende, eller

d) i tre på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, hvis den begunstigede godtgør at have udøvet den pågældende erhvervsvirksomhed i mindst fem år som arbejdstager, eller

e) i fem på hinanden følgende år som arbejdstager, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en forudgående erhvervsuddannelse på mindst tre år på det pågældende erhvervsområde, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende, eller

f) i seks på hinanden følgende år som arbejdstager, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en forudgående erhvervsuddannelse på mindst to år på det pågældende erhvervsområde, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende.

2. I de i litra a) og d) omhandlede tilfælde må udøvelsen af denne virksomhed ikke være ophørt mere end ti år forud for den dato, hvor den fuldt dokumenterede ansøgning fremlægges for den i artikel 56 omhandlede kompetente myndighed.

Artikel 19

Virksomhed opført i liste III i bilag IV

1. For de i liste III i bilag IV opførte former for virksomhed skal den forudgående udøvelse af den pågældende virksomhed have fundet sted:

a) i tre på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, eller

b) i to på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en forudgående erhvervsuddannelse på det pågældende erhvervsområde, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende, eller

c) i to på hinanden følgende år som selvstændig eller som virksomhedsleder, hvis den begunstigede godtgør at have udøvet den pågældende erhvervsvirksomhed i mindst tre år som arbejdstager, eller

d) i tre på hinanden følgende år som arbejdstager, hvis den begunstigede godtgør at have gennemgået en forudgående erhvervsuddannelse på det pågældende erhvervsområde, afsluttet med et statsanerkendt eksamensbevis eller bedømt af et kompetent fagligt organ som værende fyldestgørende.

2. I de i litra a) og c) omhandlede tilfælde må udøvelsen af denne virksomhed ikke være ophørt mere end ti år forud for den dato, hvor den fuldt dokumenterede ansøgning fremlægges for den i artikel 56 omhandlede kompetente myndighed.

Artikel 20

Tilpasning af listerne over former for virksomhed i bilag IV

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilpasning af listerne over former for virksomhed i bilag IV, som i medfør af artikel 16 er omfattet af anerkendelse af erhvervs erfaring, med henblik på ajourføring eller tydeliggørelse af de på listen i bilag IV opførte former for virksomhed, navnlig med henblik på yderligere at specificere omfanget af disse og tage behørigt hensyn til den seneste udvikling inden for de virksomhedsbaserede nomenklaturer, forudsat at dette ikke indebærer en begrænsning af virksomheden i de enkelte kategorier, og at der ikke flyttes virksomhedsformer mellem liste I, II og III i bilag IV.

KAPITEL III

Anerkendelse på grundlag af koordinering af mindstekrav til uddannelse

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 21

Princippet om automatisk anerkendelse

1. Medlemsstaterne anerkender de uddannelsesbeviser for læger, der giver adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, for tandlæger, for specialtandlæger, for dyrlæger, for farmaceuter og for arkitekter, jf. henholdsvis bilag V, punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 og 5.7.1, som er i overensstemmelse med de mindstekrav til uddannelse, der er omhandlet i henholdsvis artikel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 44 og 46, ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af disse former for erhvervmæssig virksomhed.

Uddannelsesbeviserne skal være udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder og i givet fald være ledsaget af det tilhørende certifikat, jf. henholdsvis bilag V, punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 og 5.7.1.

Bestemmelserne i første og andet afsnit berører ikke de i artikel 23, 27, 33, 37, 39 og 49 omhandlede erhvervede rettigheder.

2. Medlemsstaterne anerkender med henblik på udøvelse af virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af deres sociale sikringsordninger de i bilag V, punkt 5.1.4, anførte uddannelsesbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med mindstekravene til uddannelse i artikel 28.

Bestemmelserne i første afsnit berører ikke de i artikel 30 omhandlede erhvervede rettigheder.

3. Medlemsstaterne anerkender de i bilag V, punkt 5.5.2, anførte uddannelsesbeviser for jordemødre, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater, som er i overensstemmelse med de i artikel 40 omhandlede mindstekrav til uddannelse, og som opfylder retningslinjerne i artikel 41, ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af denne form for erhvervmæssig virksomhed. Denne bestemmelse berører ikke de i artikel 23 og 43 omhandlede erhvervede rettigheder.

4. Med hensyn til apoteksvirksomhed, som ikke er underlagt nogen territorial begrænsning, kan en medlemsstat undtagelsesvis beslutte ikke at give et uddannelsesbevis, som omhandlet i punkt 5.6.2 i bilag V, gyldighed for så vidt angår oprettelse af nye apoteker med adgang for offentligheden. I forbindelse med anvendelsen af dette stykke betragtes apoteker, der har været åbne i mindre end tre år, også som nye apoteker.

Denne undtagelse må ikke anvendes for så vidt angår farmaceuter, hvis formelle kvalifikationer allerede er blevet anerkendt af de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten til andre formål, og som faktisk og retmæssigt har udøvet erhvervmæssig virksomhed som farmaceut i mindst tre på hinanden følgende år i den pågældende medlemsstat.

5. De i bilag V, punkt 5.7.1, anførte uddannelsesbeviser for arkitekter, der anerkendes automatisk i henhold til stk. 1, vedrører en uddannelse, der er påbegyndt tidligst i løbet af det i nævnte bilag anførte akademiske referenceår.

6. Hver enkelt medlemsstat gør adgang til og udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som læge, sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæge, dyrlæge, jordemoder og farmaceut betinget af besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. henholdsvis punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2 i bilag V, der attesterer, at den pågældende gennem hele sin uddannelse har erhvervet den viden og de færdigheder og kompetencer, der er omhandlet i artikel 24, stk. 3, artikel 31, stk. 6, artikel 31, stk. 7, artikel 34, stk. 3, artikel 38, stk. 3, artikel 40, stk. 3, og artikel 44, stk. 3, hvor disse er relevante.

Med henblik på at tage højde for det almindeligt anerkendte videnskabelige og tekniske fremskridt tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c for at ajourføre de i artikel 24, stk. 3, artikel 31, stk. 6, artikel 34, stk. 3, artikel 38, stk. 3, artikel 40, stk. 3, artikel 44, stk. 3, og artikel 46, stk. 4, omhandlede kundskaber og færdigheder, for at afspejle udviklingen i den EU-lovgivning, der direkte berører de pågældende erhvervsudøvere.

Sådanne ajourføringer må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper for erhvervenes struktur i medlemsstaterne, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ajourføringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af

uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

Artikel 21a

Underretningsprocedure

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, de vedtager om udstedelse af uddannelsesbeviser for de erhverv, der er omfattet af dette kapitel.

For så vidt angår uddannelsesbeviser, som omhandlet i afdeling 8, underrettes de øvrige medlemsstater desuden i overensstemmelse med første afsnit.

2. Den i stk. 1 omhandlede underretning skal omfatte oplysninger om varigheden og indholdet af uddannelsesprogrammerne.

3. Den i stk. 1 omhandlede underretning fremsendes via IMI.

4. Med henblik på at tage behørigt højde for den lovgivningsmæssige og administrative udvikling i medlemsstaterne og på betingelse af, at de love og administrative bestemmelser, der underrettes om i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, er i overensstemmelse med de i disse kapitel fastsatte betingelser, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c med henblik på ændring af punkt 5.1.1 til 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 og 5.7.1 i bilag V vedrørende ajourføring af de benævnelser, medlemsstaterne har vedtaget for uddannelsesbeviserne, og, hvis det er relevant, det organ, der udsteder uddannelsesbeviset, det certifikat, der ledsager beviset, og den tilsvarende faglige titel.

5. Hvis de love og administrative bestemmelser, der underrettes om i overensstemmelse med stk. 1, ikke er i overensstemmelse med betingelserne i dette direktiv, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt med henblik på at afvise den ændring af punkt 5.1.1 til 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eller 5.7.1 i bilag V, der er anmodet om.

Artikel 22

Fælles bestemmelser vedrørende uddannelse

For så vidt angår uddannelser omhandlet i artikel 24, 25, 28, 31, 34, 35, 38, 40, 44 og 46:

a) kan medlemsstaterne give tilladelse til deltidsuddannelse på de af de kompetente myndigheder godkendte betingelser; disse myndigheder sikrer, at denne uddannelse med hensyn til den samlede varighed, niveauet og kvaliteten svarer til heltidsuddannelsen

b) skal medlemsstaterne i overensstemmelse med procedurerne i den enkelte medlemsstat ved at fremme løbende faglig udvikling sikre, at erhvervsudøvere, hvis erhvervmæssige kvalifikationer er omfattet af kapitel III i dette afsnit, kan ajourføre deres viden, færdigheder og kompetencer med henblik på at opretholde en sikker og effektiv udøvelse af erhvervet og følge med den faglige udvikling.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de foranstaltninger, der træffes i henhold til stk. 1, litra b), senest den 18. januar 2016.

Artikel 23

Erhvervede rettigheder

1. Når de uddannelsesbeviser for læger, der giver adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, for tandlæger, for specialtandlæger, for dyrlæger, for jordemødre og for farmaceuter, og som medlemsstaternes statsborgere er i besiddelse af, ikke opfylder alle de uddannelseskrav, der er omhandlet i artikel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 og 44, anerkender enhver medlemsstat — med forbehold af særlige erhvervede rettigheder for disse erhverv — som tilstrækkeligt bevis de uddannelsesbeviser, der er udstedt af disse medlemsstater, når de vedrører en uddannelse, der er påbegyndt inden de referencedatoer, der er anført i bilag V, punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2, hvis de er ledsaget af et certifikat, der bekræfter, at indehaverne i løbet af de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse, faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år.

2. De samme bestemmelser gælder for uddannelsesbeviser for læger, der giver adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, for tandlæger, for specialtandlæger, for dyrlæger, for jordemødre og for farmaceuter, og som er erhvervet på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område, selv om de ikke opfylder alle de mindstekrav til uddannelse, der er omhandlet i artikel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 og 44, når de vedrører en uddannelse, der er påbegyndt inden:

a) den 3. oktober 1990 for så vidt angår læger på grunduddannelsesniveau, sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger på grunduddannelsesniveau og specialtandlæger, dyrlæger, jordemødre og farmaceuter og

b) den 3. april 1992 for speciallægers vedkommende.

De i første afsnit omhandlede uddannelsesbeviser giver ret til udøvelse af erhvervmæssig virksomhed på hele Tysklands område på samme vilkår som de uddannelsesbeviser, der udstedes af de kompetente tyske myndigheder, jf. bilag V, punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2.

3. Med forbehold af artikel 37, stk. 1, anerkender medlemsstaterne de uddannelsesbeviser for læger, der giver adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, og for dyrlæger, jordemødre, farmaceuter og arkitekter, som medlemsstaternes statsborgere er i besiddelse af, og som er udstedt af det tidligere Tjekkoslaviet, eller hvis uddannelsen er påbegyndt, for Den Tjekkiske Republiks eller Slovaquiets vedkommende, inden den 1. januar 1993, når en af de to ovennævnte medlemsstaters myndigheder attesterer, at disse uddannelsesbeviser på deres område har samme juridiske værdi som de uddannelsesbeviser, de udsteder, og for arkitekter som de uddannelsesbeviser, der for disse medlemsstaters vedkommende er omhandlet i bilag VI, punkt 6, for så vidt angår adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, og som dyrlæge, jordemoder og farmaceut for så vidt angår den virksomhed, der er omhandlet i artikel 45, stk. 2, og som arkitekt for så vidt angår den virksomhed, der er omhandlet i artikel 48, og udøvelse af disse former for virksomhed.

Attestationen skal være ledsaget af et certifikat udstedt af de samme myndigheder, hvoraf det fremgår, at disse personer i løbet af de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse, faktisk og retmæssigt på deres områder har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år.

4. Medlemsstaterne anerkender de uddannelsesbeviser for læger, der giver adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, for tandlæger og specialtandlæger, og for dyrlæger, jordemødre, farmaceuter og arkitekter, som medlemsstaternes statsborgere er i besiddelse af, og som er udstedt af det tidligere Sovjetunionen, eller hvis uddannelse er påbegyndt

- a) for Estlands vedkommende inden den 20. august 1991
- b) for Letlands vedkommende inden den 21. august 1991
- c) for Litauens vedkommende inden den 11. marts 1990

når en af de tre ovennævnte medlemsstaters myndigheder attesterer, at disse uddannelsesbeviser på deres område har samme juridiske værdi som de uddannelsesbeviser, de udsteder, og for arkitekter som de beviser, der for disse medlemsstaters vedkommende er omhandlet i bilag VI, punkt 6, for så vidt angår adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, som tandlæge og specialtandlæge, og som dyrlæge, jordemoder og farmaceut for så vidt angår den virksomhed, der er omhandlet i artikel 45, stk. 2, og som arkitekt for så vidt angår den virksomhed, der er omhandlet i artikel 48, og udøvelse af disse former for virksomhed.

Attestationen skal være ledsaget af et certifikat udstedt af de samme myndigheder, hvoraf det fremgår, at disse personer i løbet af de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse, faktisk og retmæssigt på deres områder har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år.

For så vidt angår uddannelsesbeviser for dyrlæger, der er udstedt af det tidligere Sovjetunionen, eller hvis uddannelse for Estlands vedkommende er påbegyndt inden den 20. august 1991, skal den i foregående afsnit nævnte attestation være ledsaget af et certifikat udstedt af de estiske myndigheder, hvoraf det fremgår, at disse personer i løbet af de syv år, der går forud for certifikatets udstedelse, faktisk og retmæssigt på Estlands område har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst fem på hinanden følgende år.

5. Med forbehold af artikel 43b anerkender medlemsstaterne de uddannelsesbeviser for læger, der giver adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, for tandlæger og specialtandlæger, og for dyrlæger, jordemødre, farmaceuter og arkitekter, som medlemsstaternes statsborgere er i besiddelse af, og som er udstedt af det tidligere Jugoslavien, eller hvis uddannelsen er påbegyndt

- a) for Sloveniens vedkommende inden den 25. juni 1991 og
- b) for Kroatiens vedkommende inden den 8. oktober 1991,

når en af de ovennævnte medlemsstaters myndigheder attesterer, at disse uddannelsesbeviser på deres område har samme juridiske værdi som de uddannelsesbeviser, de udsteder, og for arkitekter som de beviser, der for disse medlemsstaters vedkommende er omhandlet i bilag VI, punkt 6, for så vidt angår adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, som tandlæge og specialtandlæge, og som dyrlæge, jordemoder og farmaceut for så vidt angår den virksomhed, der er omhandlet i artikel 45, stk. 2, og som arkitekt for så vidt angår den virksomhed, der er omhandlet i artikel 48, og udøvelse af disse former for virksomhed.

Attestationen skal være ledsaget af et certifikat udstedt af de samme myndigheder, hvoraf det fremgår, at disse personer i løbet af de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse, faktisk og retmæssigt på deres områder har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år.

6. Medlemsstaterne anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis uddannelsesbeviser for læger, sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, dyrlæger, jordemødre og farmaceuter ikke svarer til de benævnelser, der er angivet for den pågældende medlemsstat i bilag V, punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2, de uddannelsesbeviser, der er udstedt af disse medlemsstater, og som er ledsaget af et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder eller organer.

Det i første afsnit omhandlede certifikat attesterer, at de pågældende uddannelsesbeviser er udstedt som bevis for en uddannelse, der er i overensstemmelse med henholdsvis artikel 24, 25, 28, 31, 34, 35, 38, 40 og 44 i dette direktiv, og at den medlemsstat, der har udstedt dem, sidestiller dem med dem, der er anført i bilag V, punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2.

Artikel 23a

Særlige omstændigheder

1. Uanset dette direktiv kan Bulgarien bemyndige personer, der inden den 31. december 1999 har kvalificeret sig som »фелдшер« (feldsher) i Bulgarien, og som pr. 1. januar 2000 udøver dette erhverv i henhold til Bulgariens nationale sociale sikringsordning, til fortsat at udøve erhvervet, selv om dele af deres virksomhed er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv for så vidt angår henholdsvis læger og sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.

2. Personer, der i Bulgarien har kvalificeret sig som »фелдшер« (feldsher), jf. stk. 1, har ikke ret til at opnå erhvervsmæssig anerkendelse i henhold til dette direktiv i andre medlemsstater som læger eller sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.

Afdeling 2

Læge

Artikel 24

Den medicinske grunduddannelse

1. Adgang til den medicinske grunduddannelse forudsætter, at den studerende er i besiddelse af et eksamensbevis eller certifikat, som giver ham adgang til det pågældende studium ved et universitet.

2. Den medicinske grunduddannelse omfatter mindst fem års studier, hvilket også kan være udtrykt i det tilsvarende antal ECTS-point, hvilket omfatter mindst 5 500 timers teoretisk og praktisk undervisning ved et universitet eller under tilsyn af et universitet.

For erhvervsudøvere, som påbegyndte deres studier inden den 1. januar 1972, kan den i første afsnit omhandlede uddannelse omfatte en praktisk heltidsuddannelse på universitetsniveau af seks måneders varighed under tilsyn af de kompetente myndigheder.

3. Den medicinske grunduddannelse skal yde garanti for, at den pågældende har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som lægegerningen bygger på, samt en god forståelse af videnskabelig metode, herunder principperne for måling af biologiske funktioner, vurdering af videnskabeligt fastlagte kendsgerninger og bedømmelse af oplysningerne
- b) tilstrækkeligt kendskab til raske og syge menneskers anatomi, funktioner og adfærd, samt til sammenhængen mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø
- c) fyldestgørende kendskab til kliniske discipliner og behandlinger, som giver den pågældende et sammenhængende billede af de mentale og fysiske sygdomme, af lægegerningen set ud fra den profylaktiske, den diagnostiske og den terapeutiske synsvinkel, og af den menneskelige forplantning
- d) passende klinisk erfaring på sygehuse under passende tilsyn.

Artikel 25

Speciallægeuddannelsen

1. Adgang til speciallægeuddannelsen forudsætter gennemførelse og godkendelse af et medicinsk grunduddannelsesforløb, som omhandlet i artikel 24, stk. 2, som har ført til erhvervelse af relevante grundlæggende medicinske kundskaber.

2. Speciallægeuddannelsen omfatter teoretisk og praktisk undervisning, der finder sted på et universitet, på et universitetssygehus eller efter omstændighederne i en anden institution inden for sundhedsområdet, der er godkendt til dette formål af de kompetente myndigheder eller organer.

Medlemsstaterne drager omsorg for, at varigheden af de i bilag V, punkt 5.1.3, anførte speciallægeuddannelser ikke er mindre end den i samme punkt anførte varighed. Uddannelsen finder sted under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer. Den omfatter speciallægekandidatens personlige deltagelse i de pågældende afdelingers virksomhed og ansvar.

3. Uddannelsen gennemføres på heltidsbasis ved bestemte institutioner, der er anerkendt af de kompetente myndigheder. Den indebærer, at den pågældende læge deltager i samtlige lægelige aktiviteter, herunder vagter, i den afdeling, hvor uddannelsen foregår, således at han igennem hele arbejdsugen året igennem anvender hele sin arbejdsindsats på denne praktiske og teoretiske uddannelse på de af de kompetente myndigheder fastsatte betingelser. Stillingen aflønnes derfor med et passende beløb.

3a) Medlemsstaterne kan i national lovgivning fastsætte bestemmelser, hvorefter der kan gives delvis dispensation for dele af speciallægeuddannelsen, som anført i punkt 5.1.3 i bilag V, hvilket der tages stilling til i det enkelte tilfælde, hvis disse dele af uddannelsen allerede er gennemført under et andet specialuddannelsesforløb, som er nævnt i punkt 5.1.3 i bilag V, og der er tale om kurser, for hvilke erhvervsudøveren allerede har opnået den erhvervsmæssige kvalifikation i en medlemsstat. Medlemsstaterne sikrer, at den dispensation, der gives, ikke omfatter mere end halvdelen af minimumsvarigheden af den pågældende speciallægeuddannelse.

Hver medlemsstat underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om den pågældende nationale lovgivning for sådanne delvise dispensationer.

4. Medlemsstaterne gør udstedelsen af et uddannelsesbevis for speciallægeuddannelsen betinget af besiddelse af et af de beviser for medicinsk grunduddannelse, der er anført i bilag V, punkt 5.1.1.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilpasninger af uddannelsernes mindstevarighed, som omhandlet i punkt 5.1.3 i bilag V, til videnskabelige og tekniske fremskridt.

Artikel 26

Benævnelser for speciallægeuddannelser

De i artikel 21 omhandlede uddannelsesbeviser for speciallæger er de beviser, som udstedes af de i bilag V, punkt 5.1.2, anførte kompetente myndigheder eller organer, og som for den pågældende speciallægeuddannelses vedkommende svarer til de benævnelser, der anvendes i de enkelte medlemsstater, og som er anført i bilag V, punkt 5.1.3.

Med henblik på at tage behørigt højde for ændringer i national lovgivning og med henblik på ajourføring af dette direktiv tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilføjelse til bilag V, punkt 5.1.3, af nye lægespecialer, som er fælles for mindst to femtedele af medlemsstaterne.

Artikel 27

Speciallægers særlige erhvervede rettigheder

1. Enhver værtsmedlemsstat kan for speciallæger, hvis speciallægeuddannelse på deltidsbasis er omfattet af love eller administrative bestemmelser, der var i kraft den 20. juni 1975, og som påbegyndte deres speciallægeuddannelse senest den 31. december 1983, kræve, at deres uddannelsesbeviser skal være ledsaget af et certifikat, der bekræfter, at de i løbet af de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse, faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år.

2. Medlemsstaterne anerkender de uddannelsesbeviser for speciallæger, der er udstedt i Spanien til læger, der har afsluttet en speciallægeuddannelse inden den 1. januar 1995, selv om uddannelsen ikke opfylder de i artikel 25 omhandlede mindstekrav til uddannelse, hvis disse beviser er ledsaget af et certifikat udstedt af de kompetente spanske myndigheder, der bekræfter, at de pågældende personer har bestået den særlige prøve i erhvervsmæssig kompetence, der er afholdt i forbindelse med de i kongeligt dekret 1497/99 fastsatte ekstraordinære reguleringsforanstaltninger med det formål at påvise, at disse personer har det samme kundskabs- og færdighedsniveau som de læger, der er i besiddelse af et af de uddannelsesbeviser for speciallæger, der er anført i bilag V, punkt 5.1.2 og 5.1.3, for Spanien.

2a. Medlemsstaterne anerkender de kvalifikationer som speciallæger, der er udstedt i Italien og opført på listen i punkt 5.1.2 og 5.1.3 i bilag V, for læger, der har påbegyndt deres speciallægeuddannelse efter den 31. december 1983 og før den 1. januar 1991, uanset om den pågældende uddannelse ikke lever op til de uddannelseskraav, der er anført i artikel 25, hvis kvalifikationerne er ledsaget af en attest, der er udstedt af den kompetente italienske myndighed, og som viser, at den pågældende læge faktisk og retmæssigt har udøvet erhvervet som speciallæge inden for samme område i Italien i mindst syv på hinanden følgende år i løbet af de ti år, der går forud for udstedelsen af attesten.

3. De medlemsstater, der har ophævet de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om udstedelse af de i bilag V, punkt 5.1.2, og 5.1.3, anførte uddannelsesbeviser for speciallæger, og som har truffet foranstaltninger vedrørende erhvervede rettigheder til fordel for deres egne statsborgere, indrømmer de øvrige medlemsstaters statsborgere ret til at nyde godt af disse foranstaltninger, hvis deres uddannelsesbeviser er udstedt inden det tidspunkt, hvor værtsmedlemsstaten ophørte med at udstede uddannelsesbeviser for det pågældende speciale.

Datoerne for ophævelse af disse bestemmelser fremgår af bilag V, punkt 5.1.3.

Artikel 28

Uddannelsen til alment praktiserende læge

1. Adgang til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge forudsætter gennemførelse og godkendelse af et medicinsk grunduddannelsesforløb, som omhandlet i artikel 24, stk. 2, som har ført til erhvervelse af den relevante viden om grundlæggende medicin.

2. Den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, der fører til erhvervelse af uddannelsesbeviser, som udstedes inden den 1. januar 2006, omfatter mindst to års studier på heltidsbasis. For uddannelsesbeviser, der udstedes efter denne dato, omfatter uddannelsen mindst tre års studier på heltidsbasis.

Hvis det i artikel 24 omhandlede uddannelsesforløb omfatter en praktisk uddannelse, der finder sted på godkendte sygehuse, der råder over egnet udstyr og egnede afdelinger inden for almen medicin, eller hos en godkendt alment praktiserende læge eller i et godkendt lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste, kan varigheden af denne praktiske uddannelse godskrives, dog højst med ét år, som en del af den varighed, der er fastsat i første afsnit for uddannelsesbeviser, som udstedes efter den 1. januar 2006.

Kun de medlemsstater, hvor varigheden af den særlige uddannelse til alment praktiserende læge inden 1. januar 2001 var på to år, kan benytte sig af den i andet afsnit omhandlede mulighed.

3. Den særlige uddannelse til alment praktiserende læge gennemføres på heltidsbasis under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer. Den er i højere grad praktisk end teoretisk orienteret.

Den praktiske del af uddannelsen finder sted dels i mindst seks måneder på godkendte sygehuse, der råder over egnet udstyr og egnede afdelinger, dels i mindst seks måneder hos en godkendt alment praktiserende læge eller i et godkendt lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste.

Den praktiske uddannelse foregår i samarbejde med andre institutioner eller organer i sundhedssektoren, der beskæftiger sig med almen medicin. Med forbehold af de i andet afsnit nævnte minimumsperioder kan den praktiske uddannelse dog i en periode på højst seks måneder gives i andre godkendte institutioner eller organer i sundhedssektoren, der beskæftiger sig med almen medicin.

Uddannelsen omfatter lægens personlige deltagelse i de faglige arbejds- og ansvarsopgaver, der påhviler de personer, som han arbejder sammen med.

4. Medlemsstaterne gør udstedelsen af et uddannelsesbevis for uddannelsen til alment praktiserende læge betinget af besiddelse af et af de beviser for medicinsk grunduddannelse, der er anført i bilag V, punkt 5.1.1.

5. Medlemsstaterne kan udstede de i bilag V, punkt 5.1.4, anførte uddannelsesbeviser til en læge, der ikke har gennemført den i denne artikel omhandlede uddannelse, men som har gennemgået en anden supplerende uddannelse, for hvilken de kompetente myndigheder i en medlemsstat har udstedt et uddannelses-

bevis. De kan dog kun udstede dette uddannelsesbevis som bevis for kundskaber, der kvalitativt ligger på samme niveau som dem, der erhverves ved den i denne artikel omhandlede uddannelse.

Medlemsstaterne fastsætter bl.a., i hvilket omfang den supplerende uddannelse, ansøgeren allerede har gennemgået, og hans erhvervserfaring kan erstatte den i denne artikel omhandlede uddannelse.

Medlemsstaterne kan kun udstede det i bilag V, punkt 5.1.4, anførte uddannelsesbevis, hvis ansøgeren har erhvervet mindst seks måneders erfaring som alment praktiserende læge hos en alment praktiserende læge eller i et lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste som omhandlet i stk. 3.

Artikel 29

Udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som alment praktiserende læge

Medlemsstaterne gør med forbehold af bestemmelser om erhvervede rettigheder adgangen til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af deres sociale sikringsordninger betinget af besiddelse af et af de uddannelsesbeviser, der er anført i bilag V, punkt 5.1.4.

Medlemsstaterne kan give dispensation fra dette krav til personer, som er i færd med at gennemgå den særlige uddannelse i almen medicin.

Artikel 30

Alment praktiserende lægers særlige erhvervede rettigheder

1. Medlemsstaterne fastsætter nærmere regler for erhvervede rettigheder. De skal dog anse retten til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge inden for den nationale socialsikringsordning for at være erhvervet, når en læge — uden at være i besiddelse af det i bilag V, punkt 5.1.4, anførte uddannelsesbevis — på den i dette punkt anførte referencedato besidder denne ret i medfør af bestemmelser om lægerhvervet, der giver adgang til erhvervmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau, og på denne dato er etableret på den pågældende medlemsstats område i henhold til artikel 21 eller 23.

Medlemsstaternes kompetente myndigheder udsteder på begæring et certifikat, der bekræfter, at læger, der er indehavere af de i første afsnit omhandlede erhvervede rettigheder, har ret til inden for rammerne af den nationale socialsikringsordning at udøve virksomhed som alment praktiserende læge uden at have erhvervet det i bilag V, punkt 5.1.4, anførte uddannelsesbevis.

2. Medlemsstaterne anerkender de i stk. 1, andet afsnit, omhandlede certifikater, der er udstedt til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater, ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, som de selv udsteder, og som giver adgang til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af den nationale socialsikringsordning.

Afdeling 3

Sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje

Artikel 31

Uddannelsen til sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje

1. Adgang til uddannelsen som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje forudsætter enten:

a) at man har gennemført mindst 12 års almen skolegang afsluttet med et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, eller med et certifikat som bevis for bestået afgangseksamen på samme niveau, som giver adgang til universiteter eller til højere uddannelsesinstitutioner på et tilsvarende anerkendt niveau, eller

b) at man har gennemført mindst ti års almen skolegang afsluttet med et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, eller med et certifikat som bevis for bestået afgangseksamen på samme niveau, som giver adgang til en erhvervsskole eller til en erhvervsfaglig uddannelse inden for sygepleje.

2. Uddannelsen til sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje gennemføres på heltidsbasis og omfatter mindst det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.2.1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændring af listen i punkt 5.2.1 i bilag V med henblik på at tilpasse det til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

De i andet afsnit omhandlede ændringer må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne vedrørende erhvervenes struktur for så vidt angår uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.

3. Uddannelsen som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje omfatter samlet set mindst tre års uddannelse, hvilket også kan udtrykkes i det tilsvarende antal ECTS-point, og skal bestå af mindst 4 600 timers teoretisk og klinisk uddannelse, hvor den teoretiske uddannelse udgør mindst en tredjedel og den kliniske uddannelse mindst halvdelen af uddannelsens mindstevarighed. Medlemsstaterne kan give delvis dispensation til erhvervsudøvere, som har gennemgået en del af denne uddannelse i forbindelse med andre uddannelser, der mindst ligger på et tilsvarende niveau.

Medlemsstaterne drager omsorg for, at den institution, der forestår sygeplejerskeuddannelsen, er ansvarlig for koordinationen af den teoretiske og kliniske uddannelse i det samlede uddannelsesprogram.

4. Ved teoretisk uddannelse forstås den del af sygeplejerskeuddannelsen, hvor sygeplejeeleverne opnår den faglige viden og de faglige færdigheder og kompetencer, der kræves i henhold til stk. 6 og 7. Uddannelsen skal forestås af lærere i sygepleje og andre kompetente personer på universiteter eller højere læreanstalter på et tilsvarende anerkendt niveau eller på erhvervsskoler eller gennem erhvervsfaglige uddannelsesprogrammer inden for sygepleje.

5. Ved klinisk uddannelse forstås den del af sygeplejerskeuddannelsen, hvor sygeplejeeleverne som en del af en gruppe og i direkte kontakt med raske eller syge enkeltpersoner og/eller grupper lærer at planlægge, yde og vurdere den samlede sundheds- og sygeplejeindsats, der er behov for, på grundlag af den viden og de færdigheder og kompetencer, de har tilegnet sig. Sygeplejeeleven lærer ikke blot at være en del af en gruppe, men også at være gruppeleder og at tilrettelægge den samlede sundheds- og sygeplejeindsats, herunder sundhedslære, såvel for den enkelte som for mindre grupper i sundhedsinstitutioner eller i samfundet.

Denne uddannelse finder sted i sygehuse og andre institutioner inden for sundhedsvæsenet samt ude i samfundet under de undervisende sygeplejerskers ansvar og i samarbejde med og med bistand fra andre kvalificerede sygeplejersker. Andet kvalificeret personale kan inddrages i undervisningen.

Sygeplejeeleverne skal deltage i pågældende afdelingers arbejde, for så vidt dette har værdi for deres uddannelse og sætter dem i stand til at påtage sig det ansvar, der er forbundet med sundheds- og sygepleje.

6. Uddannelsen som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje skal yde garanti for, at den pågældende har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som den almene sundheds- og sygepleje bygger på, herunder tilstrækkeligt kendskab til raske og syge menneskers fysiologiske funktioner og adfærd, samt til sammenhængen mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø
- b) kendskab til fagets egenart og etik og til de almene principper for sundheds- og sygepleje
- c) fyldestgørende klinisk erfaring; denne erfaring, der bør udvælges for dens uddannelsesmæssige værdi, bør erhverves under tilsyn af kvalificeret sygeplejerspersonale og under forhold, som med hensyn til omfanget af kvalificeret personale og udstyr opfylder kravene til god patientpleje
- d) forudsætninger for at deltage i uddannelsen af personale inden for sundhedsvæsenet samt erfaring i samarbejde med dette personale
- e) erfaring i at samarbejde med andre faggrupper inden for sundhedssektoren.

7. De formelle kvalifikationer, som en sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje har, skal være dokumentation for, at den pågældende er i stand til som minimum at anvende følgende kompetencer, uanset om uddannelsen er taget på et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller på en erhvervsskole eller gennem et erhvervsfagligt uddannelsesprogram inden for sygepleje:

- a) kompetence til under anvendelse af den aktuelle teoretiske og kliniske viden selvstændigt at afgøre, hvilken sygepleje der er nødvendig, og til at planlægge, organisere og gennemføre sygeplejen ved behandling af patienter på grundlag af de kundskaber og færdigheder, der er opnået i overensstemmelse med stk. 6, litra a), b) og c) med henblik på at forbedre udøvelsen af erhvervet
- b) kompetence til effektivt at samarbejde med andre aktører i sundhedssektoren, herunder at deltage i praktisk oplæring af sundhedspersonale på grundlag af de kundskaber og færdigheder, der er opnået i overensstemmelse med stk. 6, litra d) og e)
- c) kompetence til at hjælpe enkeltpersoner, familier og grupper på vej mod en sund livsstil og selvpleje på grundlag af de kundskaber og færdigheder, der er opnået i overensstemmelse med stk. 6, litra a) og b)
- d) kompetence til selvstændigt at iværksætte livsbevarende akutte foranstaltninger og til at gennemføre foranstaltninger i krise- og katastrofesituationer
- e) kompetence til selvstændigt at rådgive, vejlede og støtte dem, der har behov for pleje, samt deres støttempersoner
- f) kompetence til selvstændigt at sikre sundheds- og sygeplejens kvalitet og til at evaluere sundheds- og sygeplejen

g) kompetence til at kommunikere vidtspændende og professionelt og til at samarbejde med personer fra andre faggrupper inden for sundhedssektoren

h) kompetence til at analysere kvaliteten af plejen med henblik på at forbedre vedkommendes egen udøvelse af erhvervet som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.

Artikel 32

Udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje

Ved erhvervsmæssig virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje forstås i dette direktiv virksomhed, der udøves under de i bilag V, punkt 5.2.2, anførte titler.

Artikel 33

Særlige erhvervede rettigheder for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje

1. For at de almindelige regler for erhvervede rettigheder kan finde anvendelse på sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, skal den i artikel 23 omhandlede virksomhed have omfattet ansvar for planlægningen, tilrettelæggelsen og udførelsen af pleje af patienten.

3. Medlemsstaterne anerkender uddannelsesbeviser for sygepleje, som

a) er udstedt i Polen for sygeplejersker, der afsluttede en uddannelse inden den 1. maj 2004, men som ikke opfylder minimumsuddannelseskravene i artikel 31, og

b) er attesteret ved et bevis for gennemført uddannelse svarende til bachelorniveau, tildelt efter et særligt efteruddannelsesprogram, der er beskrevet i:

i) artikel 11 i lov af 20. april 2004 om ændring af lov om erhvervene sygeplejerske og jordemoder og visse andre retsakter (jf. Republikken Polens Statstidende af 2004, nr.92, pos. 885 og af 2007 nr.176, pos. 1237) og sundhedsministerens forordning af 11. maj 2004 om de nærmere bestemmelser for uddannelse af sygeplejersker og jordemødre, der har taget studentereksamen (afsluttende eksamen — »matura«) og har færdiggjort en sundhedsfaglig gymnasielinje eller en uddannelse fra en sundhedsfaglig erhvervsskole, hvor der undervises i sygeplejerske- og jordemoderfaget (jf. Republikken Polens Statstidende af 2004, nr. 110, pos. 1170 og af 2010 nr.65, pos. 420), eller

ii) artikel 52.3, nr. 2, i lov af 15. juli 2011 om erhvervene som sygeplejerske og jordemoder (jf. Republikken Polens Statstidende af 2011, nr. 174, pos. 1039), og sundhedsministerens forordning af 14. juni 2012 om de nærmere bestemmelser for videregående uddannelse af sygeplejersker og jordemødre, der har taget studentereksamen (afsluttende eksamen — »matura«) og har færdiggjort en sundhedsfaglig gymnasielinje og en post-gymnasial uddannelse, hvor der undervises i sygeplejerske- og jordemoderfaget (jf. Republikken Polens Statstidende af 2012, pos. 770),

idet hensigten er at kontrollere, at den pågældende erhvervsudøver har viden og kompetence på samme niveau som sygeplejersker med de kvalifikationer, som for Polen er anført i bilag V, punkt 5.2.2.

Artikel 33a

For så vidt angår rumænske kvalifikationer som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje finder kun følgende bestemmelser om erhvervede rettigheder anvendelse:

For statsborgere i medlemsstater, der er blevet uddannet som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje i Rumænien, og hvis uddannelse ikke opfylder mindstekravene i artikel 31, anerkender medlemsstaterne følgende uddannelsesbeviser som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje som tilstrækkeligt bevis, forudsat at beviset ledsages af en attest om, at de pågældende statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet erhvervet som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje i Rumænien, herunder med fuldt ansvar for planlægning, tilrettelæggelse og udførelse af patientpleje, i en periode på mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år forud for datoen for udstedelsen af attesten:

- a) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist med post-gymnasial uddannelse fra et coală postliceală, der attesterer en uddannelse, som er påbegyndt inden den 1. januar 2007
- b) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist med en kortvarig videregående uddannelse, der attesterer en uddannelse, som er påbegyndt inden den 1. oktober 2003
- c) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist med en længerevarende videregående uddannelse, der attesterer en uddannelse, som er påbegyndt inden den 1. oktober 2003.

Afdeling 4

Tandlæge

Artikel 34

Grundlæggende tandlægeuddannelse

1. Adgang til den grundlæggende tandlægeuddannelse forudsætter, at den studerende er i besiddelse af et eksamensbevis eller certifikat, som giver ham adgang til det pågældende studium ved et universitet eller en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau i en medlemsstat.

2. Den grundlæggende tandlægeuddannelse skal bestå af studier af en varighed på mindst fem år, hvilket også kan være udtrykt i de tilsvarende ECTS-point, og skal bestå af mindst 5 000 timers teoretiske og praktiske studier på heltidsbasis ved et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller under tilsyn af et universitet, og som minimum omfatter det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.3.1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændringer af listen i punkt 5.3.1 i bilag V med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

De i andet afsnit omhandlede ændringer må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne for erhvervenes struktur, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.

3. Den grundlæggende tandlægeuddannelse skal yde garanti for, at den pågældende har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som tandlægevirksomhed bygger på, samt en god forståelse af videnskabelig metode, herunder principperne for måling af biologiske funktioner, vurdering af videnskabeligt fastlagte kendsgerninger og analyse af data
- b) fyldestgørende kendskab til raske og syge menneskers anatomi, funktioner og adfærd samt til den måde, hvorpå menneskets sundhedstilstand påvirkes af dets fysiske og sociale miljø, i det omfang disse forhold står i forbindelse med virksomheden som tandlæge
- c) fyldestgørende kendskab til opbygning og funktion af tænder, mund, kæber og det omgivende væv, såvel i rask som syg tilstand, samt til sammenhængen mellem disse forhold og patientens almene sundhedstilstand samt fysiske og sociale velbefindende
- d) fyldestgørende kendskab til kliniske discipliner og metoder, som giver tandlægen et sammenhængende billede af misdannelser, beskadigelser og sygdomme i tænderne, munden, kæberne og det omgivende væv, samt til tandlægegerningen set ud fra et forebyggende, diagnostisk og terapeutisk synspunkt
- e) fyldestgørende klinisk erfaring under passende tilsyn.

Tandlægeuddannelsen skal sætte den pågældende i stand til at udøve virksomhed, der indebærer forebyggelse, diagnostik og behandling af misdannelser og sygdomme i tænderne, munden, kæberne og det omgivende væv.

Artikel 35

Specialtandlægeuddannelsen

1. Adgang til specialtandlægeuddannelsen forudsætter gennemførelse og validering af en grundlæggende tandlægeuddannelse, som omhandlet i artikel 34, eller besiddelse af de i artikel 23 og 37 omhandlede dokumenter.
2. Specialtandlægeuddannelsen omfatter en teoretisk og praktisk undervisning på et universitet, på et behandlings-, undervisnings- og forskningsinstitut eller, i givet fald, i en anden institution inden for sundhedsområdet, der er godkendt til dette formål af de kompetente myndigheder eller organer.

Specialtandlægeuddannelsen følges på heltidsbasis i mindst tre år under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer. Den omfatter specialtandlægekandidatens personlige deltagelse i det pågældende foretagendes virksomhed og ansvar.

-
3. Medlemsstaterne gør udstedelsen af et uddannelsesbevis for specialtandlægeuddannelsen betinget af besiddelse af et af de beviser for den grundlæggende tandlægeuddannelse, der er anført i bilag V, punkt 5.3.2.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilpasninger af uddannelsernes mindstevarighed som omhandlet i stk. 2 med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

5. Med henblik på at tage behørigt højde for ændringer i national lovgivning og med henblik på ajourføring af dette direktiv tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstem-

melse med artikel 57c vedrørende tilføjelse til bilag V, punkt 5.3.3, af nye tandlægespecialer, som er fælles for mindst to femtedele af medlemsstaterne.

Artikel 36

Udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som tandlæge

1. Ved erhvervmæssig virksomhed som tandlæge forstås i dette direktiv de i stk. 3 omhandlede former for virksomhed, der udøves under de i bilag V, punkt 5.3.2, anførte titler.
2. Tandlægeerhvervet er baseret på den i artikel 34 omhandlede tandlægeuddannelse og udgør et særligt erhverv, der adskiller sig fra hvervet som læge, uanset om denne er speciallæge eller ej. Udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som tandlæge forudsætter besiddelse af et af de i bilag V, punkt 5.3.2, anførte uddannelsesbeviser. Indehavere af et sådant uddannelsesbevis sidestilles med personer, der er omfattet af artikel 23 eller 37.
3. Medlemsstaterne sikrer, at tandlæger generelt er berettiget til adgang til og udøvelse af virksomhed, der indebærer forebyggelse, diagnostik og behandling af misdannelser og sygdomme i tænder, mund, kæber og omgivende væv, under overholdelse af de retsfor skrifter og de etiske regler, der er gældende for dette erhverv på de i bilag V, punkt 5.3.2, anførte referencdatoer.

Artikel 37

Tandlægers særlige erhvervede rettigheder

1. Medlemsstaterne anerkender med henblik på udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som tandlæge under de i bilag V, punkt 5.3.2, anførte titler de uddannelsesbeviser for læger, der er udstedt i Italien, Spanien, Østrig, Den Tjekkiske Republik og Slovakiet og Rumænien til personer, som har påbegyndt deres lægeuddannelse senest på den referencdato, der er anført i dette bilag for den pågældende medlemsstat, og som er ledsaget af en attestation udstedt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.

Det skal fremgå af attestationen, at følgende to betingelser er opfyldt:

- a) at disse personer faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse har udøvet de i artikel 36 omhandlede former for virksomhed i den pågældende medlemsstat i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attestationen
- b) at disse personer er bemyndiget til at udøve de pågældende former for virksomhed på samme vilkår som indehavere af det uddannelsesbevis, der er anført i bilag V, punkt 5.3.2, for denne medlemsstat.

Personer, der har gennemført studier af mindst tre års varighed, som af den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 34 omhandlede uddannelse, er undtaget fra den i andet afsnit, litra a), omhandlede erhvervspraktik af tre års varighed.

For så vidt angår Den Tjekkiske Republik og Slovakiet anerkendes de uddannelsesbeviser, der er erhvervet i det tidligere Tjekkoslovakiet, på lige fod med tjekkiske og slovakiske uddannelsesbeviser og på samme betingelser som anført i de foregående afsnit.

2. Medlemsstaterne anerkender de uddannelsesbeviser for læger, der er udstedt i Italien til personer, som påbegyndte deres lægeuddannelse på universitetsniveau efter den 28. januar 1980 og senest den 31. december 1984, og som er ledsaget af en attestation udstedt af de kompetente italienske myndigheder.

Det skal fremgå af attestationen, at følgende tre betingelser er opfyldt:

a) at disse personer har bestået den særlige egnethedsprøve, der er afholdt af de kompetente italienske myndigheder med henblik på at påvise, at de pågældende personer har det samme kundskabs- og færdighedsniveau som de personer, der er i besiddelse af det uddannelsesbevis, der er anført i bilag V, punkt 5.3.2, for Italien

b) at disse personer faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse har udøvet de i artikel 36 omhandlede former for virksomhed i Italien i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attestationen

c) at de er bemyndiget til at udøve eller faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse udøver de i artikel 36 omhandlede former for virksomhed på samme vilkår som indehavere af det uddannelsesbevis, der er anført i bilag V, punkt 5.3.2, for Italien.

Personer, der har gennemført studier af mindst tre års varighed, som af de kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 34 omhandlede uddannelse, er undtaget fra den i andet afsnit, litra a), omhandlede egnethedsprøve.

Personer, som påbegyndte deres lægeuddannelse ved et universitet efter den 31. december 1984, sidestilles med de ovennævnte personer, på betingelse af at de ovennævnte tre års studier blev påbegyndt senest den 31. december 1994.

3. For så vidt angår tandlægers uddannelsesbeviser anerkender medlemsstaterne sådanne beviser i overensstemmelse med artikel 21 i tilfælde, hvor ansøgerne har påbegyndt deres uddannelse senest den 18. januar 2016.

4. Medlemsstaterne anerkender de uddannelsesbeviser for læger, der er udstedt i Spanien til erhvervsudøvere, som påbegyndte deres lægeuddannelse på universitetsniveau mellem den 1. januar 1986 og den 31. december 1997, og som er ledsaget af en attest udstedt af de spanske kompetente myndigheder.

Attesten skal bekræfte, at følgende betingelser er opfyldt:

a) den pågældende erhvervsudøver har gennemført studier af mindst tre års varighed, som af de spanske kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 34 omhandlede uddannelse

b) den pågældende erhvervsudøver har faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse udøvet de i artikel 36 omhandlede former for virksomhed i Spanien i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attesten

c) den pågældende erhvervsudøver er bemyndiget til at udøve eller faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse udøver de i artikel 36 omhandlede former for virksomhed på samme vilkår som indehavere af det uddannelsesbevis, der er anført i bilag V, punkt 5.3.2, for Spanien.

Afdeling 5

Dyrlæge

Artikel 38

Dyrlægeuddannelsen

1. Dyrlægeuddannelsen består af mindst fem års teoretiske og praktiske studier på heltidsbasis, hvilket også kan udtrykkes i ECTS-point, ved et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller under tilsyn af et universitet og omfatter mindst det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.4.1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændring af listen i punkt 5.4.1 i bilag V med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

De ændringer, som er nævnt i andet afsnit, må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne for erhvervenes struktur, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.

2. Adgang til dyrlægeuddannelsen forudsætter, at den studerende er i besiddelse af et eksamensbevis eller certifikat, som giver vedkommende adgang til det pågældende studium ved et universitet eller ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau i en medlemsstat.

3. Dyrlægeuddannelsen skal yde garanti for, at den pågældende erhvervsudøver har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som dyrlægers virksomhed bygger på, og til den EU-lovgivning, der vedrører denne virksomhed

b) fyldestgørende kendskab til dyrs anatomi og funktioner, adfærd og psykologiske behov samt til de færdigheder og kompetencer, der er nødvendige for så vidt angår deres opdræt, fodring, velfærd, reproduktion og hygiejne i almindelighed

c) de kliniske, epidemiologiske og analytiske færdigheder og kompetencer, der er nødvendige for så vidt angår forebyggelse, diagnose og behandling af dyrs sygdomme, herunder anæstesi, steril operation og smertefri død, hvad enten det drejer sig om enkelte dyr eller besætninger, herunder specifik viden om de sygdomme, der kan overføres til mennesker

d) fyldestgørende viden, færdigheder og kompetencer inden for forebyggende medicin, herunder kompetencer vedrørende forespørgsler og certificering

e) fyldestgørende kendskab til hygiejne og fremgangsmåder i forbindelse med frembringelse og fremstilling af samt handel med animalske foderstoffer eller levnedsmidler af animalsk oprindelse bestemt til menneskeføde, herunder de nødvendige færdigheder og kompetencer til at forstå og forklare god praksis i denne henseende

f) den nødvendige viden og de nødvendige færdigheder og kompetencer til ansvarlig og fornuftig brug af veterinærlægemidler med henblik på at behandle dyrene, opnå sikkerhed i fødevarekæden og beskytte miljøet.

Artikel 39

Dyrlægers særlige erhvervede rettigheder

Med forbehold af artikel 23, stk. 4, anerkender medlemsstaterne for så vidt angår de statsborgere i medlemsstaterne, hvis uddannelsesbeviser for dyrlæger er udstedt af Estland, eller hvis uddannelse er påbe-

gyndt i dette land inden den 1. maj 2004, disse uddannelsesbeviser for dyrlæger, hvis de ledsages af et certifikat, hvoraf det fremgår, at disse personer i løbet af de syv år, der går forud for certifikatets udstedelse, faktisk og retmæssigt har udøvet den pågældende virksomhed i Estland i mindst fem på hinanden følgende år.

Afdeling 6

Jordemoder

Artikel 40

Jordemoderuddannelsen

1. Jordemoderuddannelsen består mindst af følgende uddannelse:

- a) en specifik heltidsuddannelse til jordemoder bestående af mindst tre års praktiske og teoretiske studier (uddannelsesvej I), der mindst omfatter det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.5.1, eller
- b) en specifik heltidsuddannelse til jordemoder på 18 måneder (uddannelsesvej II), der mindst omfatter de fag i det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.5.1, som ikke har været omfattet af en tilsvarende uddannelse til sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.

Medlemsstaterne drager omsorg for, at de institutioner, der forestår jordemoderuddannelsen, er ansvarlige for koordination af teori og praksis under hele uddannelsesprogrammet.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændring af listen i punkt 5.5.1 i bilag V med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

De i tredje afsnit omhandlede ændringer må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne for erhvervenes struktur, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.

2. Adgang til jordemoderuddannelsen forudsætter, at en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) gennemførelse af mindst 12 års almen skolegang eller besiddelse af et certifikat som bevis for bestået eksamen på samme niveau (for adgang til en jordemoderskole via uddannelsesvej I)
- b) besiddelse af et uddannelsesbevis som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jf. bilag V, punkt 5.2.2 (for uddannelsesvej II).

3. Jordemoderuddannelsen skal yde garanti for, at den pågældende erhvervsudøver har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) detaljeret kendskab til de videnskaber, som jordemodervirksomheden bygger på, især jordemoderkundskab, obstetrik og gynækologi
- b) fyldestgørende kendskab til fagets etik samt den for udøvelse af faget relevante gældende lovgivning
- c) fyldestgørende kendskab til generel lægekundskab (biologiske funktioner, anatomi og fysiologi) og farmakologi inden for obstetrik og nyfødte, tillige med kendskab til sammenhængen mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø og med dets adfærd

d) fyldestgørende klinisk erfaring indhentet i godkendte institutioner, som gør det muligt for jordemoderen selvstændigt og på eget ansvar, i fornødent omfang, og når der ikke er tale om en patologisk situation, at tage sig af sundhedspleje for gravide, forestå fødsler og håndtere følgerne heraf i godkendte sundhedsinstitutioner, samt at overvåge veer og fødsel, forestå pleje efter fødslen og genoplivning af nyfødte i afventning af en læge

e) fyldestgørende indsigt i uddannelse af personalet inden for sundhedsvæsenet og erfaring i samarbejde med sådant personale.

Artikel 41

Retningslinjer for anerkendelse af uddannelsesbeviser for jordemødre

1. De uddannelsesbeviser for jordemødre, der er anført i bilag V, punkt 5.5.2, anerkendes automatisk i medfør af artikel 21, hvis de opfylder et af følgende kriterier:

a) en heltidsuddannelse til jordemoder af mindst tre års varighed, hvilket også kan udtrykkes i dertil svarende ECTS-point, bestående af mindst 4 600 timers teoretiske og praktiske studier, hvoraf mindst en tredjedel af mindstevarigheden udgøres af praktik på en klinik

b) en heltidsuddannelse til jordemoder af mindst to års varighed, hvilket også kan udtrykkes i dertil svarende ECTS-point, bestående af mindst 3 600 timer betinget af besiddelse af et uddannelsesbevis for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jf. bilag V, punkt 5.2.2

c) en heltidsuddannelse til jordemoder af mindst 18 måneders varighed, hvilket også kan udtrykkes i dertil svarende ECTS-point, bestående af mindst 3 000 timer, betinget af besiddelse af et uddannelsesbevis for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jf. bilag V, punkt 5.2.2, og efterfulgt af et års erhvervspraktik, for hvilken det i stk. 2 omhandlede bevis udstedes.

2. Det i stk. 1 nævnte bevis udstedes af de kompetente myndigheder i hjemlandet. Det bekræfter, at den pågældende efter at have bestået eksamen som jordemoder på tilfredsstillende måde har varetaget alle de funktioner, der udøves af en jordemoder, på et sygehus eller en til dette formål godkendt behandlingsinstitution i den pågældende periode.

Artikel 42

Udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed som jordemoder

1. Bestemmelserne i denne afdeling gælder for virksomhed som jordemoder, således som den med forbehold af stk. 2 er defineret af hver medlemsstat, og som udøves under de i bilag V, punkt 5.5.2, anførte titler.

2. Medlemsstaterne sikrer, at jordemødre er berettiget til at få adgang til og udøve mindst følgende former for virksomhed:

a) give fyldestgørende oplysninger og rådgivning om familieplanlægning

b) konstatere svangerskab og overvåge det normale svangerskab, udføre undersøgelser, der er nødvendige for at føre tilsyn med det normale svangerskabs udvikling

c) ordinere eller tilråde de undersøgelser, der er nødvendige for tidligst muligt at diagnosticere risikosvangerskaber

- d) opstille et program for de fremtidige forældres forberedelse til deres rolle, sørge for en fuldstændig forberedelse til fødslen, herunder rådgivning om hygiejne og ernæring
- e) pleje og bistå kvinden under fødslen og overvåge fostrets tilstand i livmoderen ved hjælp af egnede kliniske og tekniske metoder
- f) forestå spontant forløbende fødsler, herunder efter behov anlægge episiotomi, og i nødsfald foretage forløsning ved underkroppspresentation
- g) erkende tegn hos moder eller barn, som tyder på unormale forhold, der nødvendiggør en læges indgriben, og i givet fald bistå denne; træffe de fornødne nødforanstaltninger, når lægen ikke er til stede, især manuel placentalsøgning, eventuelt fulgt af en manuel undersøgelse af livmoderen
- h) undersøge og pleje den nyfødte; tage alle nødvendige initiativer og i givet fald foretage øjeblikkelig genoplivning
- i) pleje og overvåge moderen i den postnatale periode og give hende alle fornødne råd om spædbørnspleje med henblik på at gøre det muligt for hende at sikre den bedst mulige udvikling af det nyfødte barn
- j) udføre lægeordineret behandling
- k) udarbejde de fornødne skriftlige rapporter.

Artikel 43

Jordemødres særlige erhvervede rettigheder

1. Medlemsstaterne anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis uddannelsesbeviser for jordemødre opfylder alle de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 40, men som i henhold til artikel 41 kun skal anerkendes, hvis de er ledsaget af det i artikel 41, stk. 2, omhandlede bevis for erhvervspraktik, de uddannelsesbeviser, der er udstedt af disse medlemsstater inden den i bilag V, punkt 5.5.2, anførte referencedato, og som er ledsaget af et certifikat, der bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet den pågældende virksomhed i mindst to på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse.

1a. For så vidt angår uddannelsesbeviser for jordemødre anerkender medlemsstaterne automatisk sådanne kvalifikationsbeviser, hvis ansøgeren påbegyndte uddannelsen inden den 18. januar 2016, og adgangskravene for denne uddannelse var ti års almen skolegang eller et tilsvarende alment uddannelsesniveau for uddannelsesvej I eller gennemførelse af en uddannelse som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jf. bilag V, punkt 5.2.2, inden påbegyndelsen af uddannelsen som jordemoder efter uddannelsesvej II.

2. Bestemmelserne i stk. 1 gælder for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis uddannelsesbeviser for jordemødre er udstedt for en uddannelse, der er erhvervet på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område, og som opfylder alle de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 40, men som i henhold til artikel 41 kun skal anerkendes, hvis de er ledsaget af det i artikel 41, stk. 2, omhandlede bevis for erhvervspraktik, når de vedrører en uddannelse, der er påbegyndt inden den 3. oktober 1990.

4. Medlemsstaterne anerkender uddannelsesbeviser for jordemodererhvervet, som er

a) udstedt i Polen til jordemødre, der afsluttede en uddannelse inden den 1. maj 2004, men som ikke opfylder minimumsuddannelseskravene i artikel 40, og

b) er attesteret ved et bevis for gennemført uddannelse svarende til bachelorniveau, tildelt, efter et særligt efteruddannelsesprogram, der er beskrevet i

i) artikel 11 i lov af 20. april 2004 om ændring af lov om erhvervene sygeplejerske og jordemoder og visse andre retsakter (jf. Republikken Polens Statstidende af 2004, nr.92, pos. 885 og af 2007 nr.176, pos. 1237), og sundhedsministerens forordning af 11. maj 2004 om de nærmere bestemmelser for uddannelse af sygeplejersker og jordemødre, der har taget studentereksamen (afsluttende eksamen — »matura«) og har færdiggjort en sundhedsfaglig gymnasielinje og en uddannelse på et niveau mellem gymnasie- og universitetsuddannelse, hvor der undervises i erhvervene sygeplejerske og jordemoder (jf. Republikken Polens Statstidende af 2004, nr.110, pos. 1170, og af 2010 nr.65, pos. 420) eller

ii) artikel 53.3 nr. 3, i lov af 15. juli 2011 om erhvervene sygeplejerske og jordemoder (jf. Republikken Polens Statstidende af 2011, nr.174, pos. 1039), og sundhedsministerens forordning af 14. juni 2012 om de nærmere bestemmelser for videregående uddannelse af sygeplejersker og jordemødre, der har taget studentereksamen (afsluttende eksamen — »matura«) og har færdiggjort en sundhedsfaglig gymnasielinje eller en uddannelse på et niveau mellem gymnasie- og universitetsuddannelsen, hvor der undervises i erhvervene sygeplejerske og jordemoder (jf. Republikken Polens Statstidende af 2012, pos. 770),

idet hensigten er at kontrollere, at den pågældende erhvervsudøver har viden og kompetence på samme niveau som jordemødre med de kvalifikationer, som for Polen er anført i bilag V, punkt 5.5.2.

Artikel 43a

For så vidt angår rumænske kvalifikationer som jordemoder finder kun følgende bestemmelser om erhvervede rettigheder anvendelse:

For så vidt angår statsborgere i medlemsstaterne, hvis kvalifikationsbeviser for uddannelsen som jordemoder (asistent medical obstetrică-ginecologie) er blevet udstedt af Rumænien inden tiltrædelsesdatoen, og som ikke opfylder de i artikel 40 omhandlede minimumsuddannelseskrav, anerkender medlemsstaterne nævnte kvalifikationsbeviser som tilstrækkeligt bevis med henblik på udøvelsen af jordemodervirksomhed, hvis de suppleres af et certifikat, hvoraf det fremgår, at disse statsborgere i medlemsstaterne faktisk og retmæssigt har udøvet virksomhed som jordemoder i Rumænien i mindst fem på hinanden følgende år i syvårsperioden inden certifikatets udstedelse.

Artikel 43b

Erhvervede rettigheder for jordemødre finder ikke anvendelse på følgende kvalifikationer, der er erhvervet i Kroatien inden den 1. juli 2013: viša medicinska sestra ginekološko- opstetričkog smjera (gynækologisk-obstetrisk oversygeplejerske), medicinska sestra ginekološko-opstetričkog smjera (gynækologisk-obstetrisk sygeplejerske), viša medicinska sestra primaljskog smjera (jordemoderuddannet oversygeplejerske), medicinska sestra primaljskog smjera (jordemoderuddannet sygeplejerske), ginekološko-opstetrička primalja (gynækologisk-obstetrisk jordemoder) og primalja (jordemoder).

Afdeling 7

Farmaceut

Artikel 44

Farmaceutuddannelsen

1. Adgang til farmaceutuddannelsen forudsætter, at den studerende er i besiddelse af et eksamensbevis eller certifikat, som giver ham adgang til det pågældende studium ved et universitet eller en læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau i en medlemsstat.

2. Uddannelsesbeviset for farmaceuter udstedes efter en uddannelse af mindst fem års varighed — hvilket også kan udtrykkes i tilsvarende ECTS-point — og som mindst omfatter:

a) fire års teoretisk og praktisk undervisning på heltidsbasis ved et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller under tilsyn af et universitet

b) under eller efter teoretisk og praktisk undervisning, seks måneders praktikophold på et offentligt tilgængeligt apotek eller på et hospital under tilsyn af dette hospitals farmaceutiske tjeneste.

Det uddannelsesforløb, som er nævnt i dette stykke, omfatter mindst det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.6.1. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændring af listen i punkt 5.6.1 i bilag V med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt, herunder udviklingen inden for farmakologisk praksis.

De ændringer, som er nævnt i andet afsnit, må ikke for nogen medlemsstat medføre en ændring af grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne for erhvervenes struktur, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.

3. Farmaceutuddannelsen skal yde garanti for, at den pågældende har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

a) fyldestgørende kendskab til lægemidler og de til fremstilling af lægemidler anvendte stoffer

b) fyldestgørende kendskab til farmaceutisk teknologi samt til fysisk, kemisk, biologisk og mikrobiologisk kontrol med lægemidler

c) fyldestgørende kendskab til lægemidlers nedbrydning og virkninger, til giftstoffers virkemåde samt til anvendelsen af lægemidler

d) fyldestgørende kendskab der gør det muligt at vurdere de videnskabelige data vedrørende lægemidler, for på dette grundlag at kunne give de relevante oplysninger

e) fyldestgørende kendskab til lovbestemte og andre betingelser for udøvelse af farmaceutisk virksomhed.

Artikel 45

Udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som farmaceut

1. Ved farmaceutvirksomhed forstås i dette direktiv virksomhed, som i en eller flere medlemsstater er undergivet betingelser vedrørende erhvervmæssige kvalifikationer for så vidt angår adgangen hertil og udøvelsen heraf, og som er tilgængelig for indehavere af et af de uddannelsesbeviser, der er anført i bilag V, punkt 5.6.2.

2. Medlemsstaterne drager omsorg for, at indehavere af et uddannelsesbevis i farmaci, der er udstedt af et universitet eller en højere læreanstalt, som anses for at være på et tilsvarende anerkendt niveau, og som

opfylder kravene i artikel 44, mindst er berettiget til at optage eller udøve følgende former for virksomhed, med forbehold af et eventuelt krav om supplerende erhvervs erfaring:

- a) galenisk fremstilling af lægemidler
- b) fremstilling af og kontrol med lægemidler
- c) kontrol med lægemidler i et hertil indrettet laboratorium
- d) oplagring, opbevaring og distribution af lægemidler i engrosledet
- e) forsyning og tilberedning af, kontrol med samt oplagring, forhandling og udlevering af sikre og virkningsfulde lægemidler af den foreskrevne kvalitet på offentligt tilgængelige apoteker
- f) tilberedning af, kontrol med samt oplagring og udlevering af sikre og virkningsfulde lægemidler af den foreskrevne kvalitet på hospitaler
- g) ydelse af information og rådgivning om lægemidler som sådan, herunder korrekt anvendelse
- h) indberetning af bivirkninger ved lægemidler til de kompetente myndigheder
- i) individuel støtte til patienter, som selv administrerer deres medicinering
- j) bidrag til lokale eller nationale folkesundhedskampagner.

3. Når der som betingelse for adgang til eller udøvelse af en af formerne for farmaceutvirksomhed i en medlemsstat foruden et uddannelsesbevis, jf. bilag V, punkt 5.6.2, kræves supplerende erhvervs erfaring, anerkender denne medlemsstat som tilstrækkeligt bevis herfor et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder i den pågældendes hjemland, der bekræfter, at vedkommende har udøvet disse former for virksomhed i sit hjemland i en tilsvarende periode.

4. Den i stk. 3 omhandlede anerkendelse gælder dog ikke for så vidt angår de to års erhvervs erfaring, som Storhertugdømmet Luxembourg kræver med henblik på en statslig bevilling til drift af apoteker med adgang for offentligheden.

5. Hvis der i en medlemsstat den 16. september 1985 fandtes en udvælgelsesprøve med det formål blandt de i stk. 2 omhandlede farmaceutiske kandidater at udvælge dem, som skal have tilladelse til at blive ejere af nye apoteker, der åbnes som led i en national ordning til bedre geografisk fordeling, kan denne medlemsstat, uanset stk. 1, opretholde denne udvælgelsesprøve og åbne adgang hertil for andre medlemsstaters statsborgere, der er i besiddelse af et af de i bilag V, punkt 5.6.2, anførte uddannelsesbeviser for farmaceuter, eller som er omfattet af bestemmelserne i artikel 23.

Afdeling 8

Arkitekt

Artikel 46

Arkitektuddannelsen

1. Arkitektuddannelsen omfatter:

a) sammenlagt mindst fem års fuldtidsstudier ved et universitet eller en tilsvarende læreanstalt, afsluttet med eksamen på universitetsniveau, eller

b) mindst fire års fuldtidsstudier ved et universitet eller en tilsvarende læreanstalt, afsluttet med eksamen på universitetsniveau samt bevis for gennemførelsen af to års praktik i overensstemmelse med stk. 4.

2. Arkitektur skal være den primære komponent i uddannelsen, som omhandlet i stk. 1. Studiet skal i lige høj grad tage hensyn til de teoretiske og praktiske sider ved arkitektuddannelsen og som minimum sikre erhvervelse af følgende kundskaber, færdigheder og kompetencer:

a) færdighed i at udforme arkitektonisk design, der tager hensyn til både æstetiske og tekniske krav

b) fyldestgørende kendskab til arkitekturens historie og teorier og dertil knyttede kunstarter, teknologier og humaniora

c) kendskab til de skabende kunstarter for så vidt angår disses indflydelse på kvaliteten af arkitektonisk design

d) fyldestgørende kendskab til byplanlægning, planlægning og de færdigheder, der anvendes i planlægningsprocessen

e) forståelse af forholdet mellem mennesker og bygninger, mellem bygninger og deres omgivelser og behovet for at afpasse bygninger og områder efter hinanden i overensstemmelse med menneskets behov og forhold

f) forståelse af arkitekterhvervet og af arkitektens rolle i samfundet, især ved udarbejdelsen af projekter, der tager hensyn til faktorer i samfundet

g) forståelse af fremgangsmåden ved forundersøgelse og forberedelse af byggeprojekter til en projekteringsopgave

h) forståelse af strukturelt design samt de konstruktions- og ingeniørmæssige problemer i forbindelse med bygningsdesign

i) fyldestgørende viden om fysiske problemer og teknologier samt om bygningers funktion med henblik på at tilvejebringe komfort indendørs og beskyttelse mod klimatiske forhold inden for rammerne af en bæredygtig udvikling

j) de fornødne designmæssige færdigheder, som gør det muligt at imødekomme brugernes krav inden for de begrænsninger, der hidrører fra budgethensyn eller byggesregulativer

k) tilstrækkelig viden om de industrier og organisationer samt den lovgivning og de fremgangsmåder, der er forbundet med at omsætte designkoncepter til bygninger og integrere planer i den overordnede planlægning.

3. Det i stk. 1 og 2 omhandlede antal studieår kan også udtrykkes i dertil svarende ECTS-point.

4. Det i stk. 1, litra b,) omhandlede praktikophold må først finde sted efter fuldførelsen af de første tre års studier. Minimum ét år af praktikforløbet skal være baseret på viden, færdigheder og kompetencer, der er opnået gennem studiet som omhandlet i stk. 2. Med henblik herpå skal praktikopholdet gennemføres under tilsyn af en person eller et organ, som er godkendt af den kompetente myndighed i hjemlandet. Et sådant overvåget praktikophold kan finde sted i et hvilket som helst land. Praktikopholdet skal evalueres af den kompetente myndighed i hjemlandet.

*Artikel 47***Undtagelser fra kravene til arkitektuddannelsen**

Uanset artikel 46 anses også følgende for at være i overensstemmelse med artikel 21: uddannelse som en social ordning eller i universitetsstudier på deltidsbasis, uddannelse, der opfylder kravene i artikel 46, stk. 2, og som afsluttes med en eksamen i arkitektur, der består af erhvervsudøvere, som i mindst syv år har arbejdet i arkitektfaget hos en arkitekt eller i en arkitektvirksomhed. En sådan eksamen skal være på universitetsniveau og svare til den i artikel 46, stk. 1, litra b), omhandlede afsluttende eksamen.

*Artikel 48***Udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som arkitekt**

1. Ved erhvervmæssig virksomhed som arkitekt forstås i dette direktiv virksomhed, der sædvanligvis udøves under titlen arkitekt.
2. En medlemsstats statsborgere, der har tilladelse til at benytte titlen arkitekt i medfør af en lov, der giver den kompetente myndighed i en medlemsstat mulighed for at tildele denne titel til statsborgere fra medlemsstaterne, som særlig måtte have udmærket sig ved kvaliteten af deres præstationer på arkitekturområdet, anses for at opfylde betingelserne for at udøve virksomhed som arkitekt under denne titel. De pågældende personers hjemland udsteder en attest, der godtgør, at deres virksomhed falder inden for arkitekturområdet.

*Artikel 49***Arkitekters særlige erhvervede rettigheder**

1. Medlemsstaterne anerkender de i bilag VI anførte uddannelsesbeviser for arkitekter, som er udstedt af de øvrige medlemsstater for en uddannelse, der er påbegyndt senest i løbet af det i nævnte bilag anførte akademiske referenceår, selv om de ikke opfylder mindstekravene i artikel 46, ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser for arkitekter, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som arkitekt.

På samme vilkår anerkendes certifikater fra de kompetente myndigheder i Forbundsrepublikken Tyskland om ligestilling af uddannelsesbeviser udstedt efter den 8. maj 1945 af de kompetente myndigheder i Den Tyske Demokratiske Republik med de uddannelsesbeviser, der er anført i ovennævnte bilag.

1a. Stk. 1 gælder også for beviser for uddannelse som arkitekt, jf. bilag V, hvor uddannelsen er påbegyndt inden den 18. januar 2016.

2. Med forbehold af stk. 1 anerkender medlemsstaterne certifikater udstedt til medlemsstaternes statsborgere af de medlemsstater, der havde bestemmelser for adgang til og udøvelse af virksomhed som arkitekt på nedenstående datoer, og giver dem samme virkning på deres område som de uddannelsesbeviser, medlemsstaterne selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som arkitekt:

a) 1. januar 1995 for Østrigs, Finlands og Sveriges vedkommende

b) 1. maj 2004 for Den Tjekkiske Republiks, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakietts vedkommende

ba) 1. juli 2013 for Kroatiens vedkommende

c) 5. august 1987 for de øvrige medlemsstaters vedkommende.

De i første afsnit omhandlede certifikater bekræfter, at indehaveren har fået tilladelse til at benytte titlen arkitekt senest på denne dato og rent faktisk inden for disse bestemmelsers rammer har udøvet den pågældende virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år inden for de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse.

3. Alle medlemsstater skal give følgende beviser samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed som arkitekt: beviser for fuldførelse af den treårige uddannelse, der fandtes den 5. august 1985 på »Fachhochschulen« i Forbundsrepublikken Tyskland, som blev påbegyndt senest den 17. januar 2014 og opfylder kravene i artikel 46, stk. 2, og som i denne medlemsstat giver adgang til at udøve de i artikel 48 omhandlede former for virksomhed under titlen arkitekt, for så vidt at uddannelsen er suppleret med fire års erhvervs erfaring i Forbundsrepublikken Tyskland, der attesteres ved et certifikat udstedt af den faglige sammenslutning, på hvis medlemsliste den arkitekt er optaget, som ønsker at drage nytte af dette direktivs bestemmelser.

KAPITEL IIIA

Automatisk anerkendelse på grundlag af fælles uddannelsesprincipper

Artikel 49a

Fælles uddannelsesrammer

1. I denne artikel forstås ved »fælles uddannelsesrammer« fælles minimumsviden, -færdigheder og -kompetencer med henblik på udøvelse af et bestemt erhverv. Fælles uddannelsesrammer erstatter ikke de nationale uddannelsesprogrammer, medmindre en medlemsstat beslutter dette i henhold til national lovgivning. For så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed i medlemsstater, der lovregulerer det pågældende erhverv, giver medlemsstaterne beviser for erhvervsmæssige kvalifikationer, der er erhvervet på grundlag af disse rammer, samme virkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, under forudsætning af at de i stk. 2 fastsatte betingelser overholdes inden for disse rammer.

2. Inden for de fælles uddannelsesrammer overholdes følgende betingelser:

a) de fælles uddannelsesrammer giver flere erhvervsudøvere mulighed for at bevæge sig på tværs af medlemsstaterne

b) det erhverv, der er omfattet af de fælles uddannelsesrammer, er lovreguleret, eller den uddannelse, der giver adgang til erhvervet, er lovreguleret, i mindst en tredjedel af medlemsstaterne

c) den fælles viden og de fælles færdigheder og kompetencer kombinerer den viden og de færdigheder og kompetencer, der er påkrævet i uddannelsessystemerne i mindst en tredjedel af medlemsstaterne; det er uden betydning, om den, eller de færdigheder og kompetencer er erhvervet som en del af en almindelig uddannelse ved et universitet eller en højere læreanstalt eller som en del af en erhvervsmæssig uddannelse

d) de fælles uddannelsesrammer baseres på niveauerne i EQF, jf. bilag II i Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 23. april 2008 om etablering af den europæiske referenceramme for kvalifikationer for livs-lang læring (²⁷)

e) det pågældende erhverv er hverken omfattet af andre fælles uddannelsesrammer eller genstand for automatisk anerkendelse i henhold til afsnit III, kapitel III

f) de fælles uddannelsesrammer er udarbejdet på passende og gennemsigtig vis, bl.a. med de relevante berørte parter i medlemsstater, hvor erhvervet ikke er lovreguleret

g) de fælles uddannelsesrammer giver statsborgere fra samtlige medlemsstater mulighed for at opnå de erhvervsmæssige kvalifikationer under disse bestemmelser, uden at der først kræves optagelse i eller registrering hos en faglig organisation.

3. Repræsentative faglige organisationer på EU-plan og nationale faglige organisationer eller kompetente myndigheder fra mindst en tredjedel af medlemsstaterne kan fremlægge forslag til fælles uddannelsesrammer, som opfylder betingelserne i stk. 2, for Kommissionen.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c med henblik på at fastsætte fælles uddannelsesrammer for et givet erhverv på grundlag af betingelserne i nærværende artikels stk. 2.

5. En medlemsstat fritages fra forpligtelsen til at indføre de i stk. 4 omhandlede fælles uddannelsesrammer på sit område samt fra forpligtelsen til at give automatisk anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, der er opnået under disse fælles uddannelsesrammer, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

a) der er ingen almene eller erhvervsfaglige uddannelsesinstitutioner på dens område, der tilbyder denne form for uddannelse til det pågældende erhverv

b) indførelsen af de fælles uddannelsesrammer vil have negativ indflydelse på organiseringen af dens almene og erhvervsfaglige uddannelsessystem

c) der er betydelige forskelle mellem de fælles uddannelsesrammer og den uddannelse, der kræves på dens område, hvilket indebærer alvorlige risici for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller for tjenestemodtagernes sikkerhed eller beskyttelsen af miljøet.

6. Medlemsstaterne underretter inden for en frist på seks måneder efter datoen for den delegerede retsakts ikrafttræden, jf. stk. 4, Kommissionen og medlemsstaterne om:

a) de nationale kvalifikationer og, hvor det er relevant, de nationale erhvervsmæssige titler, der er i overensstemmelse med de fælles uddannelsesrammer, eller

b) enhver anvendelse af undtagelsen i stk. 5 sammen med en begrundelse for, hvilke af betingelserne i nævnte stykke der var opfyldt. Kommissionen kan inden for tre måneder anmode om yderligere præcisering, hvis den mener, at en medlemsstat ikke eller i utilstrækkelig grad har begrundet, at en af disse betingelser er opfyldt. Medlemsstaten besvarer en sådan anmodning inden for tre måneder.

Kommissionen kan vedtage en gennemførelsesretsakt, med henblik på at opstille en liste over de nationale erhvervsmæssige kvalifikationer og nationale erhvervsmæssige titler, der er omfattet af automatisk anerkendelse i henhold til rammerne om fælles uddannelse, der er vedtaget i henhold til stk. 4.

7. Nærværende artikel finder også anvendelse på specialer inden for fag, forudsat at sådanne specialer vedrører erhvervsmæssig virksomhed, for hvilken det gælder, at adgangen dertil og udøvelsen deraf er lov-

reguleret i medlemsstater, hvor erhvervet allerede er genstand for automatisk anerkendelse i henhold til afsnit III, kapitel III, men ikke det pågældende speciale.

Artikel 49b

Fælles uddannelsestest

1. I denne artikel forstås ved en fælles uddannelsestest en standardiseret egnethedsprøve, som er tilgængelig i alle deltagende medlemsstater og forbeholdt indehaverne af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation. Hvis en sådan uddannelsestest består i en medlemsstat, giver det indehaveren af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation ret til at udøve erhvervsmæssig virksomhed i en hvilken som helst af de pågældende medlemsstater på samme betingelser som indehaverne af uddannelsesbeviser, der er erhvervet i denne medlemsstat.

2. Den fælles uddannelsestest skal opfylde følgende betingelser:

- a) den fælles uddannelsestest giver flere erhvervsudøvere mulighed for at bevæge sig på tværs af medlemsstaterne
- b) det erhverv, der er omfattet af den fælles uddannelsestest, er lovreguleret, eller den uddannelse, der giver adgang til erhvervet, er lovreguleret i mindst en tredjedel af medlemsstaterne
- c) den fælles uddannelsestest er udarbejdet på passende og gennemsigtig vis, herunder med de relevante berørte parter i medlemsstater, hvor erhvervet ikke er lovreguleret
- d) den fælles uddannelsestest giver statsborgere fra samtlige medlemsstater mulighed for at deltage i en sådan test og i den praktiske tilrettelæggelse af sådanne test i medlemsstaterne, uden at der først kræves optagelse i eller registrering hos en faglig organisation.

3. Repræsentative faglige organisationer på EU-plan og nationale faglige organisationer eller kompetente myndigheder fra mindst en tredjedel af medlemsstaterne kan fremlægge forslag til fælles uddannelsestest, som opfylder betingelserne i stk. 2, for Kommissionen.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c med henblik på at fastsætte indholdet af en fælles uddannelsestest og de betingelser, der kræves for at gennemføre og bestå testen.

5. En medlemsstat fritages fra forpligtelsen til at afholde de i stk. 4 omhandlede fælles uddannelsestest på sit område samt fra forpligtelsen til at give automatisk anerkendelse af erhvervsudøvere, der har bestået en fælles uddannelsestest, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) det pågældende erhverv er ikke lovreguleret på dens område
- b) indholdet af den fælles uddannelsestest vil ikke i tilstrækkelig grad afbøde alvorlige risici for den offentlige sundhed eller for tjenestemodtagernes sikkerhed, som er relevante på dens område
- c) indholdet af den fælles uddannelsestest vil gøre adgangen til erhvervet langt mindre attraktiv i sammenligning med de nationale krav.

6. Medlemsstaterne oplyser inden for en frist på seks måneder efter datoen for den delegerede retsakts ikrafttræden, jf. stk. 4, Kommissionen og medlemsstaterne om:

- a) den kapacitet, der er til rådighed til at afholde sådanne test, eller

b) enhver anvendelse af undtagelsen i stk. 5 sammen med begrundelsen for, hvilke af betingelserne i nævnte stykke der var opfyldt. Kommissionen kan inden for tre måneder anmode om yderligere præcisering, hvis den mener, at en medlemsstat ikke eller i utilstrækkelig grad har begrundet, at en af disse betingelser er opfyldt. Medlemsstaten skal besvare en sådan anmodning inden for tre måneder.

Kommissionen kan vedtage en gennemførelsesretsakt med henblik på at opstille en liste over de medlemsstater, i hvilke den fælles uddannelsestest, der vedtages i henhold til stk. 4, skal afholdes, hyppigheden heraf i løbet af et kalenderår samt andre foranstaltninger, der er nødvendige for at afholde fælles uddannelsestest i medlemsstaterne.

KAPITEL IV

Fælles bestemmelser om etablering

Artikel 50

Dokumentation og formelle krav

1. Når værtsmedlemsstatens kompetente myndigheder træffer afgørelse om en ansøgning om tilladelse til udøvelse af et lovreguleret erhverv i medfør af dette afsnit, kan de kræve de i bilag VII anførte dokumenter og certifikater.

De i bilag VII, punkt 1, litra d), e) og f), omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være mere end tre måneder gamle.

Medlemsstater, organisationer og andre juridiske personer sørger for, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

2. I tilfælde af begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten af de kompetente myndigheder i en medlemsstat kræve en bekræftelse af ægtheden af certifikater og uddannelsesbeviser, der er udstedt i den pågældende medlemsstat, samt i givet fald en bekræftelse af, at ansøgeren for så vidt angår de erhverv, der er omhandlet i kapitel III i dette afsnit, opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i henholdsvis artikel 24, 25, 28, 31, 34, 35, 38, 40, 44 og 46.

3. I tilfælde af begrundet tvivl, når et uddannelsesbevis som defineret i artikel 3, stk. 1, litra c), er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat og omfatter en uddannelse, der helt eller delvis er taget på en lærestanstalt, der er lovligt etableret på en anden medlemsstat område, kan værtsmedlemsstaten sammen med det kompetente organ i udstedelsesmedlemsstaten kontrollere,

a) om uddannelsesforløbet ved den pågældende lærestanstalt er formelt attesteret af den lærestanstalt, der er etableret i udstedelsesmedlemsstaten

b) om det udstedte uddannelsesbevis er det samme som det, der ville være udstedt, hvis uddannelsesforløbet var fulgt i sin helhed i udstedelsesmedlemsstaten, og

c) om uddannelsesbeviset giver samme erhvervsrettigheder på udstedelsesmedlemsstatens område.

3a. I tilfælde af begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten af de kompetente myndigheder i en medlemsstat kræve en bekræftelse af, at ansøgeren ikke er suspenderet fra eller har fået inddraget retten til udøvelse af erhvervet som følge af grov embedsforsøelse eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af vedkommendes erhvervsvirksomhed.

3b. Udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel mellem forskellige medlemsstaters kompetente myndigheder skal ske via IMI.

4. Hvis en værtsmedlemsstat af sine egne statsborgere som betingelse for adgang til et lovreguleret erhverv kræver edsafklæggelse eller afgivelse af en højtidelig erklæring, og formuleringen af denne ed eller erklæring ikke kan anvendes af statsborgere fra de øvrige medlemsstater, sørger værtsmedlemsstaten for, at den pågældende kan anvende en passende og tilsvarende formulering.

Artikel 51

Procedure for gensidig anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer

1. Den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten bekræfter modtagelsen af ansøgningen inden for en måned og oplyser ansøgeren om eventuelle manglende dokumenter.
2. Ansøgninger om tilladelse til udøvelse af et lovreguleret erhverv skal behandles hurtigst muligt, og værtsmedlemsstatens kompetente myndighed skal under alle omstændigheder senest tre måneder efter forelæggelsen af den fuldt dokumenterede ansøgning træffe en begrundet afgørelse. Denne frist kan dog forlænges med én måned i de tilfælde, der hører under kapitel I og II i dette afsnit.
3. Afgørelsen, eller mangelen på samme inden for den fastsatte frist, skal kunne påklages efter national ret.

Artikel 52

Benyttelse af titel

1. Hvis benyttelsen af den titel, der hører til en af de former for virksomhed, som udøves i forbindelse med det pågældende erhverv, er lovreguleret i en værtsmedlemsstat, benytter statsborgere fra de øvrige medlemsstater, der i medfør af afsnit III har ret til at udøve et lovreguleret erhverv, den titel, der i værtsmedlemsstaten svarer til erhvervet, og gør brug af den eventuelle forkortelse herfor.
2. Hvis et erhverv i værtsmedlemsstaten er reguleret af en sammenslutning eller organisation, jf. artikel 3, stk. 2, kan medlemsstaternes statsborgere kun anvende den titel eller forkortelse, som denne sammenslutning eller organisation giver ret til, hvis de fremlægger bevis på medlemskab af nævnte sammenslutning eller organisation.

Hvis sammenslutningen eller organisationen gør opnåelse af medlemskab betinget af visse kvalifikationer, kan denne betingelse for så vidt angår statsborgere fra andre medlemsstater, der er i besiddelse af de erhvervmæssige kvalifikationer, kun gøres gældende på de vilkår, der er fastsat i dette direktiv.

3. En medlemsstat kan ikke give indehaverne af de erhvervmæssige kvalifikationer ret til at anvende den erhvervmæssige titel, hvis den ikke har anmeldt sammenslutningen eller organisationen til Kommissionen og de øvrige medlemsstater i henhold til artikel 3, stk. 2.

AFSNIT IV

RETNINGSLINJER FOR ERHVERVSUDØVELSE

Artikel 53

Sprogkundskaber

1. De erhvervsudøvere, hvis erhvervsmæssige kvalifikationer anerkendes, skal være i besiddelse af de sprogkundskaber, der er nødvendige for at kunne udøve erhvervet i værtsmedlemsstaten.
 2. Medlemsstaten sikrer, at kontrol, der varetages eller foregår under tilsyn af den kompetente myndighed for at kontrollere overholdelsen af betingelserne i stk. 1, er begrænset til kendskab til ét af værtsmedlemsstatens officielle eller ét af værtsmedlemsstatens administrative sprog, forudsat at dette også er et af Unionens officielle sprog.
 3. Kontrol, der foretages i henhold til stk. 2, kan indføres, såfremt det erhverv, der skal udøves, har konsekvenser for patientsikkerheden. Der kan indføres kontrol i forbindelse med andre erhverv i tilfælde, hvor der hersker alvorlig og konkret tvivl om tilstrækkeligheden af erhvervsudøverens sprogkundskaber i forbindelse med de erhvervsmæssige aktiviteter, den pågældende agter at udøve.
- Der kan kun foretages kontrol efter udstedelse af et europæisk erhvervspas i overensstemmelse med artikel 4d eller efter anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, alt efter omstændighederne.
4. Sprogkontrollen skal stå i rimeligt forhold til den virksomhed, der skal udøves. Den pågældende erhvervsudøver har mulighed for at påklage denne kontrol i henhold til national lovgivning.

Artikel 54

Benyttelse af uddannelsestitel

Med forbehold af artikel 7 og 52 sikrer værtsmedlemsstaten, at de pågældende har ret til at benytte deres uddannelsestitel fra hjemlandet, og eventuelt en forkortelse for den, på denne medlemsstats sprog. Værtsmedlemsstaten kan foreskrive, at denne titel efterfølges af navn og beliggenhed for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den. Hvis uddannelsestitlen fra hjemlandet kan forveksles med en titel, som i værtsmedlemsstaten kræver en supplerende uddannelse, som den begunstigede ikke har erhvervet, kan denne værtsmedlemsstat foreskrive, at den begunstigede skal benytte sin uddannelsestitel fra hjemlandet i en passende udformning, som værtsmedlemsstaten angiver.

Artikel 55

Sygesikringsoverenskomster

Medlemsstater, der kræver, at personer, som har erhvervet deres erhvervsmæssige kvalifikationer på deres område, skal gennemføre en forberedende praktikanttjeneste og/eller opnå erhvervserfaring som betingelse for at kunne anerkendes af en sygeforsikring, giver med forbehold af artikel 5, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, litra b), indehavere af erhvervsmæssige kvalifikationer som læge og tandlæge, erhvervet i en anden medlemsstat, dispensation fra dette krav.

Artikel 55a

Anerkendelse af praktikophold

1. Såfremt adgang til et lovreguleret erhverv i hjemlandet forudsætter gennemførelse af et praktikophold, skal hjemlandets kompetente myndighed, når den behandler en ansøgning om tilladelse til at udøve det lovregulerede erhverv, anerkende praktikophold gennemført i en anden medlemsstat, forudsat at praktikopholdet er i overensstemmelse med de offentliggjorte retningslinjer, jf. stk. 2, og tage praktikophold

gennemført i et tredjeland i betragtning. Medlemsstaterne kan dog i deres nationale lovgivning sætte en rimelig grænse for varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet.

2. Anerkendelse af praktikopholdet erstatter ikke eventuelle eksisterende krav om at bestå en eksamen for at få adgang til det pågældende erhverv. De kompetente myndigheder offentliggør retningslinjer om organisering og anerkendelse af praktikophold, der gennemføres i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, navnlig om den rolle vejlederen skal spille i forbindelse med praktikopholdet.

AFSNIT V

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE OG ANSVAR OVER FOR BORGERNE FOR SÅ VIDT ANGÅR IMPLEMENTERING.

Artikel 56

Kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten og hjemlandet arbejder tæt sammen og yder hinanden bistand med henblik på at lette anvendelsen af dette direktiv. De sørger for, at de oplysninger, de udveksler, behandles fortroligt.

2. De kompetente myndigheder i hjemlandet og værtsmedlemsstaten udveksler oplysninger om disciplinære eller strafferetlige sanktioner eller om andre alvorlige, konkrete forhold, der vil kunne få følger for udøvelsen af virksomhed i henhold til dette direktiv. I forbindelse hermed overholder de bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger, jf. direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF.

Hjemlandet undersøger rigtigheden af forholdene, og dets myndigheder bestemmer arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler værtsmedlemsstaten de konsekvenser, de drager af de afgivne oplysninger.

2a. Med henblik på stk. 1 og 2 anvender de kompetente myndigheder IMI.

3. Hver medlemsstat udpeger senest den 20. oktober 2007 de kompetente myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede og modtage uddannelsesbeviser og andre dokumenter eller oplysninger, og de kompetente myndigheder og organer, der er bemyndiget til at modtage ansøgninger og træffe de i dette direktiv omhandlede afgørelser, og giver straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen meddelelse herom.

4. Hver medlemsstat udpeger en koordinator for de i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheders virksomhed og underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Koordinatorerne har til opgave:

- a) at fremme en ensartet gennemførelse af dette direktiv
- b) at indhente alle oplysninger af betydning for gennemførelsen af dette direktiv, herunder navnlig vedrørende betingelserne for at optage et lovreguleret erhverv i medlemsstaterne
- c) at behandle forslag om fælles uddannelsesrammer og fælles uddannelsesestest

d) at udveksle oplysninger og bedste praksis med henblik på at optimere den fortsatte faglige udvikling i medlemsstaterne

e) at udveksle oplysninger og bedste praksis om anvendelsen af de udligningsforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 14.

Med henblik på gennemførelsen af den i nærværende stykkes litra b) omhandlede opgave kan koordinato-
rerne rette henvendelse til de i artikel 57b omhandlede støttestrengninger.

Artikel 56a

Advarselsordning

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder meddeler de kompetente myndigheder i samtlige øvrige medlemsstater om erhvervsudøvere, hvis udøvelse af følgende erhvervsmæssige virksomhed på den pågældende medlemsstats område, er blevet begrænset, også midlertidigt, af nationale myndigheder eller domstole:

a) læge og alment praktiserende læge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.1.1 og 5.1.4 i bilag V

b) læge, der er i besiddelse af et eksamensbevis som speciallæge, jf. punkt 5.1.3 i bilag V

c) sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.2.2 i bilag V

d) tandlæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis jf. punkt 5.3.2 i bilag V

e) specialtandlæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.3.3 i bilag V

f) dyrlæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.4.2 i bilag V

g) jordemoder, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.5.2 i bilag V

h) farmaceut, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.6.2 i bilag V

i) indehavere af certifikater, som nævnt i punkt 2 i bilag VII, hvoraf det fremgår, at indehaveren har gennemført et uddannelsesforløb, der opfylder mindstekravene i henholdsvis artikel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 eller 44, men som startede inden referencedatoerne for kvalifikationerne i punkt 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i bilag V

j) indehavere af certifikater for erhvervede rettigheder, som nævnt i artikel 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 og 43a

k) andre erhvervsudøvere, der udøver virksomhed, som har konsekvenser for patientsikkerheden, når erhvervsudøveren udøver et erhverv, der er lovreguleret i den pågældende medlemsstat

l) erhvervsudøvere, der udøver virksomhed med relation til uddannelse af mindreårige, herunder børne-
pasning og førskoleundervisning, når erhvervsudøveren udøver et erhverv, der er lovreguleret i den pågældende medlemsstat.

2. De kompetente myndigheder fremsender de i stk. 1 omhandlede oplysninger i form af advarsel via IMI senest inden for tre dage efter datoen for vedtagelse af den afgørelse, hvorefter den pågældende erhvervsudøver begrænses i eller forbydes at udøve erhvervsvirksomhed. Oplysningerne begrænses til følgende:

- a) erhvervsudøverens identitet
- b) det berørte erhverv
- c) oplysninger om den nationale myndighed eller domstol, som har truffet afgørelse om begrænsning eller forbud
- d) rækkevidden af begrænsningen eller forbuddet samt
- e) den periode, hvori begrænsningen eller forbuddet er gældende.

3. De kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat underretter senest inden for tre dage fra datoen for domstolens afgørelse de kompetente myndigheder i alle de øvrige medlemsstater i form af advarsel via IMI om identiteten af erhvervsudøvere, der har ansøgt om anerkendelse af kvalifikationer i medfør af dette direktiv, og om hvem domstolene efterfølgende har fundet, at de i denne forbindelse har benyttet forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer.

4. Behandling af personoplysninger med henblik på udveksling af oplysninger, som omhandlet i stk. 1 og 3, skal foregå i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og direktiv 2002/58/EF. Kommissionens behandling af personoplysninger skal foregå i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001.

5. De kompetente myndigheder i alle medlemsstater skal straks underrettes, når et forbud eller en begrænsning, som omhandlet i stk. 1, ikke længere er gældende. Med henblik herpå pålægges den kompetente myndighed i den medlemsstat, der leverer oplysningerne i henhold til stk. 1, ligeledes at oplyse udløbsdatoen samt en eventuel senere ændring af denne dato.

6. Medlemsstaterne fastsætter, at erhvervsudøvere, om hvem der sendes advarsler til andre medlemsstater, underrettes skriftligt om afgørelser om advarsler samtidig med udsendelsen af selve advarslen og kan klage over afgørelsen i henhold til national ret eller kan anmode om berigtigelse af sådanne afgørelser, ligesom der gives adgang til retsmidler i forbindelse med skader forvoldt af fejlagtige advarsler til andre medlemsstater, i hvilke tilfælde det angives, at afgørelsen om advarslen er genstand for et søgsmål fra erhvervsudøverens side.

7. Oplysninger vedrørende advarsler må kun behandles i IMI, så længe de er gyldige. Advarsler slettes inden for tre dage fra datoen for vedtagelsen af afgørelsen om tilbagekaldelse eller fra udløbet af det forbud eller den begrænsning, der er omhandlet i stk. 1.

8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter med henblik på anvendelse af advarselsordningen. Disse gennemførelsesretsakter omfatter bestemmelser om myndigheder, der har ret til at udsende eller modtage advarsler, og om tilbagetrækning og afslutning af advarsler samt foranstaltninger til sikring af behandlingssikkerheden. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58, stk. 2.

Artikel 57

Central onlineadgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne påser, at følgende oplysninger er tilgængelige online gennem kvikskrannerne, jf. artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (28) og ajourføres regelmæssigt:

- a) en liste over lovregulerede erhverv i medlemsstaten, herunder kontaktoplysninger for de kompetente myndigheder for de enkelte lovregulerede erhverv og støttecentre, som omhandlet i artikel 57b

- b) en liste over erhverv, for hvilke der er indført et europæisk erhvervspas, passets funktion, herunder gebyrer, som skal betales af erhvervsudøverne, og de kompetente myndigheder, der udsteder passet
- c) en liste over samtlige erhverv, for hvilke artikel 7, stk. 4, finder anvendelse i medlemsstaten i henhold til nationale love og administrative bestemmelser
- d) en liste over lovreguleret uddannelse og uddannelse med særlig struktur, jf. artikel 11, litra c), nr. ii)
- e) de krav og procedurer, der er omhandlet i artikel 7, 50, 51 og 53 for de lovregulerede erhverv i medlemsstaterne, herunder alle dertil hørende gebyrer, som skal betales af borgerne, og dokumenter, som skal fremsendes af borgerne til kompetente myndigheder
- f) detaljer om, hvordan man i henhold til nationale love og administrative bestemmelser klager over afgørelser truffet af de kompetente myndigheder inden for rammerne af dette direktiv.
2. Medlemsstaterne påser, at de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, gives på en klar og sammenhængende måde og er nemt tilgængelige på afstand og ad elektronisk vej, og at de ajourføres.
3. Medlemsstaterne påser, at enhver anmodning om oplysninger, som rettes til kvikskrannerne, besvares så hurtigt som muligt.
4. Medlemsstaterne og Kommissionen træffer ledsageforanstaltninger med henblik på at tilskynde kvikskrannerne til at offentliggøre de i stk. 1 omhandlede oplysninger på andre officielle EU-sprog. Dette berører ikke medlemsstaternes lovgivning om anvendelse af sprog på deres område.
5. Medlemsstaterne samarbejder med hinanden og med Kommissionen med henblik på gennemførelsen af stk. 1, 2 og 4.

Artikel 57a

Elektroniske procedurer

1. Medlemsstaterne påser, at samtlige krav, procedurer og formaliteter i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af dette direktiv, kan afvikles uden besvær, på afstand og ad elektronisk vej via de berørte kvikskranner eller de berørte kompetente myndigheder. Dette forhindrer ikke medlemsstaternes kompetente myndigheder i at anmode om attesterede kopier på et senere tidspunkt i tilfælde af begrundet tvivl, og hvis det er strengt nødvendigt.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på gennemførelsen af en prøvetid eller en egnethedsprøve.
3. Hvor medlemsstaterne er berettiget til at anmode om avancerede elektroniske signaturer, som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer (29) med henblik på gennemførelse af de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede procedurer, accepterer medlemsstaterne elektroniske signaturer i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2009/767/EF af 16. oktober 2009 om fastlæggelse af foranstaltninger, der skal lette anvendelsen af elektroniske procedurer ved hjælp af »kvikskranner« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked (30) og træffer tekniske foranstaltninger til behandling af avancerede e-signaturformater, som defineret i Kommissionens afgørelse 2011/130/EU af 25. februar 2011 om fastsættelse af mindstekrav ved behandling af elektronisk underskrevne dokumenter på tværs af grænserne foretaget af de kompetente myndigheder, som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked (31).

4. Samtlige procedurer gennemføres i overensstemmelse med artikel 8 i direktiv 2006/123/EF for så vidt angår kvikskranner. De proceduremæssige tidsfrister, der er fastsat i nærværende direktivs artikel 7, stk. 4, og artikel 51, træder i kraft ved afsendelse af en ansøgning eller et eventuelt manglende dokument fra en borger til en kvikskranke eller direkte til den berørte kompetente myndighed. En eventuel anmodning om attesterede kopier som omhandlet i nærværende artikels stk. 1 betragtes ikke som en anmodning om manglende dokumenter.

Artikel 57b

Støttecentre

1. Hver medlemsstat udpeger senest den 18. januar 2016 et støttecenter, der har til opgave at give borgere såvel som støttecentre i andre medlemsstater vejledning i anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til dette direktiv, særlig oplysninger om national lovgivning om erhvervsudøvelse, sociallovgivning og, hvis det er relevant, fagetiske regler.

2. Støttecentre i værtsmedlemsstaterne bistår borgerne, når de ønsker at udøve de rettigheder, der følger af dette direktiv, i samarbejde med støttecentre i hjemlandet og de kompetente myndigheder og kvikskrannerne i værtsmedlemsstaten.

3. De kompetente myndigheder i hjemlandet eller værtsmedlemsstaten har pligt til i fuld udstrækning at samarbejde med støttecentre i værtsmedlemsstaten, og hvor det er relevant, i hjemlandet og efter disses anmodning levere alle relevante oplysninger om enkeltsager til sådanne støttecentre under iagttagelse af databeskyttelsesreglerne i medfør af direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF.

4. Støttecentre underretter på Kommissionens opfordring denne om resultatet af sager, som de behandler, senest to måneder efter modtagelse af anmodningen.

Artikel 57c

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage de delegerede retsakter, jf. artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, artikel 20, artikel 21, stk. 6, andet afsnit, artikel 21a, stk. 4, artikel 25, stk. 5, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 2, andet afsnit, artikel 34, stk. 2, andet afsnit, artikel 35, stk. 4 og 5, artikel 38, stk. 1, andet afsnit, artikel 40, stk. 1, tredje afsnit, artikel 44, stk. 2, andet afsnit, artikel 49a, stk. 4, og artikel 49b, stk. 4, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 17. januar 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, artikel 20, artikel 21, stk. 6, andet afsnit, artikel 21a, stk. 4, artikel 25, stk. 5, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 2, andet afsnit, artikel 34, stk. 2, andet afsnit, artikel 35, stk. 4 og 5, artikel 38, stk. 1, andet afsnit, artikel 40, stk. 1, tredje afsnit, artikel 44, stk. 2, andet afsnit, artikel 49a, stk. 4, og artikel 49b, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, artikel 20, artikel 21, stk. 6, andet afsnit, artikel 21a, stk. 4, artikel 25, stk. 5, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 2, andet afsnit, artikel 34, stk. 2, andet afsnit, artikel 35, stk. 4 og 5, artikel 38, stk. 1, andet afsnit, artikel 40, stk. 1, tredje afsnit, artikel 44, stk. 2, andet afsnit, artikel 49a, stk. 4, og artikel 49b, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 58

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg vedrørende anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 59

Gennemsigthed

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen en liste over eksisterende lovregulerede erhverv, hvori de præciserer, hvilke typer af virksomhed det enkelte erhverv omfatter, samt en liste over lovregulerede uddannelser og erhvervsuddannelser, herunder erhvervsuddannelser med særlig struktur, jf. artikel 11, litra c), nr. ii), senest den 18. januar 2016. Ændringer til disse lister meddeles ligeledes Kommissionen uden unødigt forsinkelse. Kommissionen opretter og vedligeholder en offentligt tilgængelig database for lovregulerede erhverv, herunder en generel beskrivelse af de typer af virksomhed, det enkelte erhverv omfatter.
2. Medlemsstaterne meddeler senest den 18. januar 2016 Kommissionen en liste over erhverv, for hvilke det gælder, at der er behov for en forudgående kontrol af kvalifikationerne i henhold til artikel 7, stk. 4. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen en særlig begrundelse for opførelse af disse erhverv på denne liste.
3. Medlemsstaterne undersøger, om krav i henhold til deres retssystem, der begrænser adgangen til et erhverv eller udøvelsen heraf til indehavere af særlige erhvervsmæssige kvalifikationer, herunder anvendelsen af faglige titler og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed under disse titler, som i nærværende artikel omtales som »krav«, er forenelige med følgende principper:
 - a) kravene er hverken direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet eller opholdssted
 - b) kravene er begrundet i et tvingende alment hensyn
 - c) kravene sikrer opfyldelsen af det tilsigtede mål og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
4. Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på erhverv, som er lovreguleret i en medlemsstat af en sammenslutning eller organisation, jf. artikel 3, stk. 2, og eventuelle krav om medlemskab af de pågældende sammenslutninger eller organisationer.

5. Medlemsstaterne fremsender senest den 18. januar 2016 Kommissionen oplysninger om de krav, de agter at opretholde, og grunden til, at de anser disse krav for at opfylde betingelserne i stk. 3. Medlemsstaterne fremsender oplysninger om deres senere indførte krav og grunden til, at de anser dem for at opfylde betingelserne i stk. 3, senest seks måneder efter vedtagelsen af foranstaltningen.

6. Endvidere fremsender medlemsstaterne senest den 18. januar 2016 og derefter hvert andet år en rapport til Kommissionen om krav, som er blevet fjernet eller lempet.

7. Kommissionen fremsender de i stk. 6 omhandlede rapporter til de andre medlemsstater, der inden for en frist på seks måneder meddeler deres bemærkninger. Inden for samme frist på seks måneder hører Kommissionen de interesserede parter, herunder de berørte erhverv.

8. Kommissionen forelægger en sammenfattende rapport baseret på medlemsstaternes oplysninger for koordinatorgruppen, oprettet i henhold til Kommissionens afgørelse 2007/172/EF af 19. marts 2007 om oprettelse af koordinatorgruppen for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer ⁽³²⁾, som kan fremsætte bemærkninger.

9. I lyset af de i stk. 7 og 8 omhandlede bemærkninger forelægger Kommissionen senest den 18. januar 2017 sine endelige konklusioner for Europa-Parlamentet og Rådet, om nødvendigt ledsaget af forslag til yderligere initiativer.

AFSNIT VI

ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 60

Rapporter

1. Fra den 20. oktober 2007 aflægger medlemsstaterne hvert andet år rapport til Kommissionen om anvendelsen af den indførte ordning. Denne rapport omfatter generelle bemærkninger, en statistisk oversigt over de afgørelser, der er truffet, og en beskrivelse af de vigtigste problemer, der er opstået i forbindelse med anvendelsen af direktivet.

Fra den 18. januar 2016 skal den statistiske oversigt over de afgørelser, der er truffet, jf. første afsnit, indeholde detaljerede oplysninger om antallet og de typer af afgørelser, der er truffet i henhold til dette direktiv, herunder hvilke typer af afgørelser om delvis adgang som kompetente myndigheder har truffet i henhold til artikel 4f, samt en beskrivelse af de væsentligste problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv.

2. Kommissionen offentliggør senest den 18. januar 2019 og derefter hvert femte år en rapport om gennemførelsen af dette direktiv.

Den første af disse rapporter skal især fokusere på de nye elementer, der er indført i dette direktiv, og navnlig behandle følgende spørgsmål:

a) hvordan det europæiske erhvervsspas fungerer

b) moderniseringen af viden, færdigheder og kompetencer inden for de erhverv, der er omfattet af afsnit III, kapitel III, herunder listen over kompetencer, jf. artikel 31, stk. 7

c) hvordan de fælles uddannelsesrammer og fælles uddannelsestest fungerer

d) resultaterne af det særlige efteruddannelsesprogram, der er fastsat i rumænske love eller administrative bestemmelser, eller af reglerne for indehavere af uddannelsesbeviser, der er omhandlet i artikel 33a, og indehavere af uddannelsesbeviser fra post-gymnasiale uddannelser med henblik på at vurdere behovet for at gennemgå de nuværende bestemmelser, der styrer den ordning for erhvervede rettigheder, der anvendes på rumænske uddannelsesbeviser som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.

Medlemsstaterne leverer alle de nødvendige oplysninger til udarbejdelsen af denne rapport.

Artikel 61

Undtagelsesbestemmelse

Hvis der ved anvendelsen af en bestemmelse i dette direktiv opstår større vanskeligheder inden for bestemte områder i en medlemsstat, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder i samarbejde med medlemsstaten.

I givet fald vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt, hvorefter den pågældende medlemsstat i en begrænset periode kan undlade at anvende den pågældende bestemmelse.

Artikel 62

Ophævelse

Direktiv 77/452/EØF, 77/453/EØF, 78/686/EØF, 78/687/EØF, 78/1026/EØF, 78/1027/EØF, 80/154/EØF, 80/155/EØF, 85/384/EØF, 85/432/EØF, 85/433/EØF, 89/48/EØF, 92/51/EØF, 93/16/EØF og 1999/42/EF ophæves med virkning fra den 20. oktober 2007. Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til dette direktiv, og retsakter, der er vedtaget på grundlag af de pågældende direktiver, berøres ikke heraf.

Artikel 63

Gennemførelse

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 20. oktober 2007. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 64

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 65

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

*BILAG I***Liste over faglige sammenslutninger eller organisationer, som opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 2****IRLAND (33)**

1. The Institute of Chartered Accountants in Ireland (34)
2. The Institute of Certified Public Accountants in Ireland (34)
3. The Association of Certified Accountants (34)
4. Institution of Engineers of Ireland
5. Irish Planning Institute

DET FORENEDE KONGERIGE

1. Institute of Chartered Accountants in England and Wales
2. Institute of Chartered Accountants of Scotland
3. Institute of Chartered Accountants in Ireland
4. Chartered Association of Certified Accountants
5. Chartered Institute of Loss Adjusters
6. Chartered Institute of Management Accountants
7. Institute of Chartered Secretaries and Administrators
8. Chartered Insurance Institute
9. Institute of Actuaries
10. Faculty of Actuaries
11. Chartered Institute of Bankers
12. Institute of Bankers in Scotland
13. Royal Institution of Chartered Surveyors
14. Royal Town Planning Institute
15. Chartered Society of Physiotherapy
16. Royal Society of Chemistry
17. British Psychological Society
18. Library Association
19. Institute of Chartered Foresters

20. Chartered Institute of Building
 21. Engineering Council
 22. Institute of Energy
 23. Institution of Structural Engineers
 24. Institution of Civil Engineers
 25. Institution of Mining Engineers
 26. Institution of Mining and Metallurgy
 27. Institution of Electrical Engineers
 28. Institution of Gas Engineers
 29. Institution of Mechanical Engineers
 30. Institution of Chemical Engineers
 31. Institution of Production Engineers
 32. Institution of Marine Engineers
 33. Royal Institution of Naval Architects
 34. Royal Aeronautical Society
 35. Institute of Metals
 36. Chartered Institution of Building Services Engineers
 37. Institute of Measurement and Control
 38. British Computer Society
-

BILAG IV

Virksomhed i forbindelse med erhvervserfaringskategorierne, der er omhandlet i artikel 17, 18 og 19

Liste I

Klasser, der er omfattet af direktiv 64/427/EØF, ændret ved direktiv 69/77/EØF, og af direktiv 68/366/EØF, og 82/489/EØF

1 Direktiv 64/427/EØF

Klasse	23	Tekstilindustri
--------	----	-----------------

	232	Tilvirkning af tekstile grundstoffer på uldforarbejdningsmaskiner
	233	Tilvirkning af tekstile grundstoffer på bomuldsforarbejdningsmaskiner
	234	Tilvirkning af tekstile grundstoffer på silkeforarbejdningsmaskiner
	235	Tilvirkning af tekstile grundstoffer på hør- og hampforarbejdningsmaskiner
	236	Anden tekstilfiberindustri (jute, hårdfibre osv.), rebslageri
	237	Trikotage og strikvarer
	238	Tekstilforædling
	239	Anden tekstilindustri
Klasse	24	Fremstilling af sko, beklædning og hvidevarer
	241	Seriefremstilling af sko (undtagen gummi- og træsko)
	242	Reparation af sko og håndskomageri
	243	Tilvirkning af beklædning og linned (undtagen buntmageri)
	244	Fremstilling af hvidevarer
	245	Buntmageri
Klasse	25	Træ- og korkindustri (undtagen møbelfremstilling)
	251	Savværker og træbearbejdning
	252	Fremstilling af halvfabrikata af træ
	253	Seriefremstilling af byggelementer af træ og parket
	254	Fremstilling af træemballage
	255	Fremstilling af andre trævarer (undtagen møbler)
	259	Fremstilling af strå-, kurve-, kork-, flet- og børstenbindervarer
Klasse	26	260 Træmøbelindustrien
Klasse	27	Papir- og papirvareindustri
	271	Fremstilling af træmasse og cellulose, papir og pap
	272	Forarbejdning af papir og pap
Klasse	28	280 Trykkeri- og forlagsvirksomhed samt beslægtet industri
Klasse	29	Læderindustri
	291	Tilvirkning af læder (garveri og pelsberedning)
	292	Fremstilling af lædervarer
ex Klasse	30	Gummi- og kunststofindustri, kemisk fiberindustri, stivelsesindustri

	301	Forarbejdning af gummi og asbest
	302	Forarbejdning af kunststoffer
	303	Produktion af kemiske fibre
ex	31	Kemisk industri
Klasse	311	Fremstilling af kemiske grundstoffer og fremstilling af disse produkter med tilstødende videreforarbejdning
	312	Specialiseret fremstilling af kemiske produkter, fortrinsvis til anvendelse i industri og landbrug (her tilføjes: fremstilling af industrielle fedtstoffer og olie med vegetabilsk og animalsk oprindelse indbefattet i ISIC-gruppe 312)
	313	Specialiseret fremstilling af kemiske produkter, fortrinsvis til privat forbrug og forvaltninger (her udgår fremstillingen af medicinske og farmaceutiske produkter (ex ISIC-gruppe 319))
Klasse	32	320 Mineralolieindustri
Klasse	33	Fremstilling af ikke-metalliske mineralprodukter
	331	Teglværker
	332	Glasindustri
	333	Fremstilling af stentøj, finkeramiske og ildfaste produkter
	334	Fremstilling af cement, forarbejdning af kalk og gips
	335	Fremstilling af bygningsmaterialer og materialer til offentlige arbejder af beton og gips samt af cementvarer
	339	Be- og forarbejdning af natursten samt fremstilling af andre ikke-metalliske mineralprodukter
Klasse	34	Jern- og metalværker
	341	Jern- og stålværker (ifølge EKSF-traktaten inkl. koksværker)
	342	Produktion af stålør
	343	Rørtrækningsforetagender og koldvalseværker
	344	Fremstilling og første tilvirkning af ikke-jernholdige metaller
	345	Støberier for jernholdige og ikke-jernholdige metaller
Klasse	35	Jern- og metalvareindustri (undtagen maskiner og transportmidler)
	351	Smedjer, presse- og hammerværker

	352	Stålforgivning og overfladeforædling
	353	Fremstilling af stål- og letmetalkonstruktioner
	354	Bygning af kedler og beholdere
	355	Fremstilling af jern-, blik- og metalvarer, undtagen elektrisk materiel
	359	Forskellige mekaniske virksomheder
Klasse	36	Maskinindustri
	361	Fremstilling af landbrugsmaskiner og traktorer
	362	Fremstilling af kontormaskiner
	363	Fremstilling af metalbearbejdningsmaskiner, anordninger til maskiner og maskinværktøj
	364	Fremstilling af tekstilmaskiner og tilbehør samt symaskiner
	365	Fremstilling af maskiner og apparater til nærings- og nydelsesmiddelindustrien, den kemiske og beslægtede industri
	366	Fremstilling af bjergværks- og valseværksindretninger, bjergværksmaskiner, støbermaskiner, entreprenørmateriel, hejsmateriel og transportører
	367	Fremstilling af tandhjul, gear, rullelejer og andre drivelementer
	368	Fremstilling af maskiner til andre bestemte industrigrene
	369	Fremstilling af andre maskinbygningsprodukter
Klasse	37	Elektroindustri
	371	Fremstilling af isolerede elektrokabler, -ledninger og -tråd
	372	Fremstilling af elektromotorer, -generatorer og -transformatorer samt af kontakt- og installationsapparat
	373	Fremstilling af industrielt elektroudstyr
	374	Bygning af fjernmeldeudstyr, fremstilling af målere, måle- og reguleringsudstyr og elektromedicinsk udstyr o.l.
	375	Fremstilling af radio- og fjernsynsmodtagere, elektroakustisk udstyr og indretninger samt af elektroniske apparater og elektroniske anlæg
	376	Fremstilling af elektriske husholdningsartikler

	377	Fremstilling af lamper og belysningsartikler
	378	Fremstilling af batterier og akkumulatorer
	379	Reparation, montage og teknisk installation af elektrotekniske produkter
ex	38	Transportmiddelindustri
Klasse	383	Bygning af motorkøretøjer og disses enkeltdele
	384	Motorkøretøjs- og cykelreparationsværksteder
	385	Fremstilling af motorcykler og cykler og disses enkeltdele
	389	Anden transportmiddelindustri
Klasse	39	Anden fremstillingsvirksomhed
	391	Fremstilling af finmekaniske produkter
	392	Fremstilling af medicinmekaniske og ortopedisk-mekaniske produkter (undtagen ortopedisk fodtøj)
	393	Fremstilling af optisk og fotografisk udstyr
	394	Fremstilling og reparation af ure
	395	Fremstilling af smykker og guldsmedevare, bearbejdning af ædelstene
	396	Fremstilling og reparation af musikinstrumenter
	397	Fremstilling af legetøj og sportsartikler
	399	Øvrige grene inden for de be- og forarbejdende erhverv
Klasse	40	Bygge- og anlægsvirksomhed
	400	Bygge- og anlægsvirksomhed (uden nærmere angivelse) og nedrivningsvirksomhed
	401	Byggevirksomhed vedrørende fundering, ydermure m.v.
	402	Entreprenørvirksomheder (bro-, vej- og jernbanebygning m.v.)
	403	Bygningsinstallation
	404	Bygningsfærdiggørelse

2 Direktiv 68/366/EØF

Klasse	20 A	200 Fremstilling af olier og fedt af animalsk eller vegetabilsk oprindelse
	20 B	Næringsmiddelindustri (undtagen fremstilling af drikkevarer)
	201	Slagteri og fremstilling af kødvarer og kødkonserver
	202	Mejeri og mælkeforarbejdning

	203	Forarbejdning af frugt og grøntsager
	204	Konservering af fisk og andre saltvandsprodukter
	205	Møllerivirksomhed
	206	Fremstilling af brød, konditorvarer og andet bagværk
	207	Sukkerindustri
	208	Fremstilling af chokolade- og sukkervarer
	209	Øvrige næringsmiddelindustri
Klasse	21	Fremstilling af drikkevarer
	211	Fremstilling af ætylalkohol ved forgæring, af gær og af spirituosa
	212	Fremstilling af vin og lignende umaltede alkoholholdige drikkevarer
	213	Bryggeri og maltfremstilling
	214	Aftapning af mineralvand og fremstilling af alkoholfrie drikke
	ex 30	Gummiindustri; fremstilling af plastic og syntetiske fibre, stivelsesindustri
	304	Stivelsesindustri

3 Direktiv 82/489/EØF

ex 855	Frisørsaloner (bortset fra pedicurevirksomhed og fagskoler for skønhedspleje)
--------	---

Liste II

Klasser fra direktiv 75/368/EØF, 75/369/EØF og 82/470/EØF

1 Direktiv 75/368/EØF (virksomhed, der omhandles i artikel 5, stk. 1)

ex 04	Fiskeri
043	Fiskeri i indre farvande
ex 38	Fremstilling af transportmateriel
381	Skibsbygning og reparation af skibe
382	Fremstilling af jernbanemateriel
386	Bygning af luftfartøjer (herunder fremstilling af rumfartsmateriel)
ex 71	Sekundær virksomhed i forbindelse med transport og anden virksomhed end transport inden for følgende grupper:
ex 711	Drift af sovevogne og spisevogne; vedligeholdelse af jernbanemateriel i reparationsværksteder; rengøring af jernbanevogne

ex 712	Vedligeholdelse af materiel til personbefordring i by- og forstadsområder samt til mellembystrafik
ex 713	Vedligeholdelse af andet materiel til personbefordring ad landevej (f.eks. biler, rutebiler, hyrevogne)
ex 714	Drift og vedligeholdelse af anlæg i forbindelse med landevejstransport (f.eks.: landeveje, tunneler og broer med vejafgift, rutebilstationer, parkeringspladser, bus- og sporvognsremiser)
ex 716	Virksomhed i forbindelse med sejlads på indre vandveje (f.eks. drift og vedligeholdelse af vandveje, havne og andre anlæg på indre vandveje; bugsering og lodsning i havne, afmærkning af farvande, lastning og losning af skibe og andre tilsvarende former for virksomhed, såsom bjærgning af skibe, forhaling af fartøjer og drift af bådeskure)
73	Kommunikation: postvæsen og telekommunikation
ex 85	Ydelser
ex 856	Fotografiske atelierer: portrætfotografering, kommerciel fotografering, bortset fra pressefotografer
ex 859	Ydelser ikke andetsteds anført (kun vedligeholdelse og rengøring af bygninger eller lokaler).

2 Direktiv 75/369/EØF (artikel 6: når virksomheden betragtes som industri- eller håndværksvirksomhed)

Udøvelse af følgende former for erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted

a) køb og salg af varer

— ved omførsel (ex ISIC-gruppe 612)

— køb og salg af varer fra ikke-faste anlæg på overdækkede markedspladser samt fra ikke overdækkede markedspladser

b) de former for virksomhed, der er omfattet af allerede vedtagne overgangsforanstaltninger, som udtrykkeligt udelukker eller ikke nævner disse virksomhedsformer uden fast forretningssted.

3 Direktiv 82/470/EØF (artikel 6, stk. 1 og 3)

De pågældende former for virksomhed består særligt i:

— at tilrettelægge, tilbyde og sælge til fast pris eller mod provision begrænsede arrangementer i forbindelse med en rejse eller et ophold eller at koordinere sådanne (transport, overnatning, forplejning, udflugter, osv.), uanset rejsens motiv (artikel 2, litra B, litra a))

— at optræde som mellemlid mellem fragtførerne inden for de forskellige transportformer og afsendere eller modtagere af gods, samt at træffe forskellige hermed forbundne dispositioner:

-
- aa) for ordregivernes regning at afslutte kontrakter med fragtførerne
- bb) at vælge den transportform, det firma og den rute, der skønnes mest fordelagtig for ordregiveren
- cc) at sørge for den praktiske tilrettelæggelse af transporten (for eksempel den for transporten nødvendige emballage); at udøve forskellige biaktiviteter under transporten (for eksempel at sikre forsyningen af is til kølevogne)
- dd) at ordne de med transporten forbundne formaliteter, såsom udfærdigelse af fragtbreve; at gruppere og sortere forsendelserne
- ee) at koordinere de enkelte transportetaper: transit, videreforsendelse og omladning samt forskellige afsluttende aktiviteter
- ff) henholdsvis at fremskaffe fragter til transportvirksomhederne og transportmuligheder for afsendere og modtagere af gods
- at beregne transportomkostningerne og kontrollere afregningen heraf
- at foretage visse henvendelser, permanent eller lejlighedsvis, i en reders eller en søtransportvirksomheds navn og for dennes regning (til havnemyndigheder, skibsprovianteringsfirmaer osv.)
- (Virksomhed, der omhandles i artikel 2, litra A, litra a), b) eller d)).

Liste III

Direktiv 64/222/EØF, 68/364/EØF, 68/368/EØF, 75/368/EØF, 75/369/EØF, 70/523/EØF og 82/470/EØF

1 Direktiv 64/222/EØF

1. Selvstændig erhvervsvirksomhed inden for engroshandelen, bortset fra engroshandelen med lægemidler og farmaceutiske produkter, med giftstoffer og sygdomsfremkaldende stoffer samt engroshandelen med kul (ex-gruppe 611)
2. Erhvervsvirksomhed som formidler, der har til opgave på grundlag af et eller flere hverv at forberede eller afslutte handler i en andens navn og for en andens regning
3. Erhvervsvirksomhed som formidler, der uden vedvarende at have dette til opgave, formidler kontakt mellem personer, som ønsker at afslutte kontrakter umiddelbart med hinanden, forbereder disses handler eller medvirker ved deres afslutning
4. Erhvervsvirksomhed som formidler, der i eget navn og for en andens regning afslutter handler
5. Erhvervsvirksomhed som formidler, der for en andens regning afholder engroshandelsauktioner
6. Erhvervsvirksomhed som formidler, som går fra dør til dør for at optage ordrer
7. Tjenesteydelser, der udføres erhvervmæssigt af en ikke-selvstændig formidler, der står i tjenesteforhold til en eller flere handels-, industri- eller håndværksvirksomheder.

2 Direktiv 68/364/EØF

ex ISIC-gruppe 612 Detailhandelen

Undtagne erhverv:

012	Udlejning af landbrugsmaskiner
640	Handel med og udlejning af fast ejendom
713	Udlejning af automobiler, køretøjer og heste
718	Udlejning af jernbanevogne og -wagener
839	Udlejning af maskiner til handelsforetagender
841	Udlejning af biografteaterpladser og udlejning af film
842	Udlejning af teaterpladser og udlejning af teaterudstyr
843	Udlejning af skibe og både, cykler og automater
853	Udlejning af møblerede værelser
854	Udlejning af hvidevarer
859	Udlejning af klæder

3 Direktiv 68/368/EØF

ex ISIC-klasse 85:

1	Restaurations- og udskækningsvirksomhed (ISIC-gruppe 852)
2	Hotel- og campingpladsvirksomhed (ISIC-gruppe 853)

4 Direktiv 75/368/EØF (artikel 7)

ex	Banker og andre pengeinstitutter	
62	ex 620	Patentbureauer og foretagender til udbetaling af afgifter
ex	Transport	
71	ex 713	Personbefordring ad landevej (bortset fra befordring med motorkøretøjer)
	ex 719	Drift af rørledninger til fremføring af flydende kulbrinter og andre flydende kemiske stoffer
ex	Tjenesteydelser til offentligheden	
82	827	Biblioteker, museer, botaniske og zoologiske haver
ex	Forlystelser, sport m.m.	
84	843	Forlystelser og sport, ikke andetsteds anført — sportsvirksomhed (sportspladser, arrangering af sportsstævner osv.), undtagen sportsinstruktører — spilevirksomhed (væddeløbsstalde, spillebaner, væddeløbsbaner osv.) — andre forlystelser (cirkus, forlystelsesparker og anden underholdning)
ex	Personlige tjenesteydelser	
85	ex 851	Hushjælp

ex 855	Skønhedspleje og manicurevirksomhed, bortset fra pedicurevirksomhed, fagskoler for skønhedspleje og frisører
ex 859	Personlige tjenesteydelser ikke andetsteds anført, bortset fra idrætsmassage og paramedicinsk massage samt bjergførervirksomhed, omgrupperet som følger: — desinfektion og bekæmpelse af skadedyr — udlejning af klæder og opbevaring — ægteskabsbureauer og tilsvarende virksomhed — virksomhed, der har karakter af sandsiger- og spådomsvirksomhed — tjenesteydelser inden for hygiejne og dertil knyttet virksomhed — begravningsvæsen og vedligeholdelse af kirkegårde — rejseledere og turisttolke

5 Direktiv 75/369/EØF (artikel 5)

Følgende former for erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted:

a) køb og salg af varer

— ved omførsel (ex ISIC-gruppe 612)

— fra ikke-faste anlæg på overdækkede markedspladser samt fra ikke overdækkede markedspladser

b) de former for virksomhed, der er omfattet af allerede vedtagne overgangsforanstaltninger, som udtrykkeligt udelukker eller ikke nævner disse virksomhedsformer uden fast forretningssted.

6 Direktiv 70/523/EØF

Selvstændig erhvervsvirksomhed inden for engroshandelen med kul og formidlervirksomhed inden for kulsektoren (ISIC-nomenklaturen ex gruppe 6112)

7 Direktiv 82/470/EØF (artikel 6, stk. 2)

(Former for virksomhed, der er nævnt i artikel 2, litra A, litra c) eller e), litra B, litra b), litra C eller D)

De pågældende former for virksomhed består særligt i:

— at udleje jernbanevogne til personbefordring eller godstransport

— at optræde som mellemlid ved køb, salg eller leje af fartøjer

— at udarbejde, forhandle og afslutte kontrakter vedrørende befordring af emigranter

— for deponentens regning at modtage alle former for genstande og varer, uanset om disse er underlagt toldbehandling, til opbevaring i toldoplæg, pakhuse, møbelopbevaringsmagasiner, kølehuse, siloer osv.

— til deponenten at udstede et dokument vedrørende den genstand eller vare, som er modtaget til opbevaring

— at stille folde, foder og salgssteder til rådighed for kvæg under midlertidig opstaldning, enten før salget eller i transit til eller fra et marked

— at udføre kontrol eller teknisk besigtigelse af motorkøretøjer

— at måle og veje varer.

BILAG V

Anerkendelse på grundlag af koordinering af mindstekrav til uddannelse

V. 1. LÆGE

5.1.1. Beviser for medicinsk grunduddannelse

Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Certifikat, der ledsager uddannelsesbeviset	Referencedato
België/Belgique/ Belgien	Diploma van arts/ Diplôme de docteur en médecine	— Les universités/De universiteiten — Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française/De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap		20. december 1976
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен »магистър« по »Медицина« и професионална квалификация »Магистър-лекар«	Медицински факултет във Висше медицинско училище (Медицински университет, Висш медицински институт в Република България)		1. januar 2007
Česká republika	Diplom o ukončení studia ve studijním programu všeobecné lékařství (doktor medicíny, MUDr.)	Lékařská fakulta univerzity v České republice	— Vysvědčení o státní rigorózní zkoušce	1. maj 2004
Danmark	Bevis for bestået lægevidenskabelig embedseksamen	Medicinsk universitetsfakultet	— Autorisation som læge, udstedt af Sundhedsstyrelsen og — Tilladelse til selvstændigt virke som læge (dokumentation for gennemført praktisk uddannelse), udstedt af Sundhedsstyrelsen	20. december 1976
Deutschland	— Zeugnis über die Ärztliche Prüfung	Zuständige Behörden		20. december 1976

	— Zeugnis über die Ärztliche Staatsprüfung und Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent, soweit diese nach den deutschen Rechtsvorschriften noch für den Abschluss der ärztlichen Ausbildung vorgesehen war			
Eesti	Diplom arstiteaduse õppekava läbimise kohta	Tartu Ülikool		1. maj 2004
Ελλάς	Πτυχίο Ιατρικής	— Ιατρική Σχολή Πανεπιστημίου, — Σχολή Επιστημών Υγείας, Τμήμα Ιατρικής Πανεπιστημίου		1. januar 1981
España	Título de Licenciado en Medicina y Cirugía	— Ministerio de Educación y Cultura — El rector de una Universidad		1. januar 1986
France	Diplôme d'Etat de docteur en médecine	Universités		20. december 1976
Hrvatska	Diploma »doktor medicine/doktorica medicine«	Medicinski fakulteti sveučilišta u Republici Hrvatskoj		1. juli 2013
Ireland	Primary qualification	Competent examining body	Certificate of experience	20. december 1976
Italia	Diploma di laurea in medicina e chirurgia	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia	20. december 1976
Κύπρος	Πιστοποιητικό Εγγραφής Ιατρού	Ιατρικό Συμβούλιο		1. maj 2004
Latvija	ārsta diploms	Universitātes tipa augstskola		1. maj 2004
Lietuva	Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą gydytojo kvalifikaciją	Universitetas	Internatūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą medicinos gydytojo profesinę kvalifikaciją	1. maj 2004

Luxembourg	Diplôme d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements,	Jury d'examen d'Etat	Certificat de stage	20. december 1976
Magyarország	Általános orvos oklevél (doctor medicinae universae, röv. : dr. med. univ.)	Egyetem		1. maj 2004
Malta	Lawrja ta' Tabib tal-Mediċina u l-Kirurgija	Universita' ta' Malta	Ċertifikat ta' registrazzjoni maħruġ mill-Kunsill Mediku	1. maj 2004
Nederland	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd artsexamen	Faculteit Geneeskunde		20. december 1976
Österreich	1. Urkunde über die Verleihung des akademischen Grades Doktor der gesamten Heilkunde (bzw. Doctor medicinae universae, Dr.med.univ.)	1. Medizinische Fakultät einer Universität		1. januar 1994
	2. Diplom über die spezifische Ausbildung zum Arzt für Allgemeinmedizin bzw. Facharzt Diplom	2. Österreichische Ärztekammer		
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku lekarskim z tytułem »lekarza«	1. Akademia Medyczna 2. Uniwersytet Medyczny 3. Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego	Lekarski Egzamin Państwowy	1. maj 2004
Portugal	Carta de Curso de licenciatura em medicina	Universidades	Diploma comprovativo da conclusão do internato geral emitido pelo Ministério da Saúde	1. januar 1986
România	Diplomă de licență de doctor medic	Universități		1. januar 2007
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naslov »doktor me-	Univerza		1. maj 2004

	dicine/doktorica medicine«			
Slovensko	Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu »doktor medicíny« (»MUDr.«)	Vysoká škola		1. maj 2004
Suomi/ Finland	Lääketieteen lisensiaatin tutkinto/ Medicine licentiate-examen	— Helsingin yliopisto/Helsingfors universitet — Kuopion yliopisto — Oulun yliopisto — Tampereen yliopisto — Turun yliopisto	Todistus lääkärin perustevydenhuollon lisäkoulutuksesta/Examenbevis om tilläggsutbildning för läkare inom primärvården	1. januar 1994
Sverige	Läkarexamen	Universitet	Bevis om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen	1. januar 1994
United Kingdom	Primary qualification	Competent examination body	Certificate of experience	20. december 1976

5.1.2. Beviser for uddannelse som speciallæge

Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Referencedato
België/Belgique/Belgien	Bijzondere beroepstitel van geneesheer-specialist/Titre professionnel particulier de médecin spécialiste	Minister bevoegd voor Volksgezondheid/Ministre de la Santé publique	20. december 1976
България	Свидетелство за призната специалност	Медицински университет, Висш медицински институт или Военномедицинска академия	1. januar 2007
Česká republika	Diplom o specializaci	Ministerstvo zdravotnictví	1. maj 2004
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge	Sundhedsstyrelsen	20. december 1976
Deutschland	Fachärztliche Anerkennung	Landesärztekammer	20. december 1976
Eesti	Residentuuri lõputunnistus eriarstiabi erialal	Tartu Ülikool	1. maj 2004
Ελλάς	Τίτλος Ιατρικής Ειδικότητας	1. Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	1. januar 1981
España	Título de Especialista	Ministerio de Educación y Cultura	1. januar 1986

France	1. Certificat d'études spéciales de médecine	1. Universités	20. december 1976
	2. Attestation de médecin spécialiste qualifié	2. Conseil de l'Ordre des médecins	
	3. Certificat d'études spéciales de médecine	3. Universités	
	4. Diplôme d'études spécialisées ou spécialisation complémentaire qualifiante de médecine	4. Universités	
Hrvatska	Diploma o specijalističkom usavršavanju	Ministarstvo nadležno za zdravstvo	1. juli 2013
Ireland	Certificate of Specialist doctor	Competent authority	20. december 1976
Italia	Diploma di medico specialista	Università	20. december 1976
Κύπρος	Πιστοποιητικό Αναγνώρισης Ειδικότητας	Ιατρικό Συμβούλιο	1. maj 2004
Latvija	»Sertifikāts«—kompetentu iestāžu izsniegts dokuments, kas apliecina, ka persona ir nokārtojusi sertifikācijas eksāmenu specialitātē	Latvijas Ārstu biedrība Latvijas Ārstniecības personu profesionālo organizāciju savienība	1. maj 2004
Lietuva	Rezidentūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą gydytojo specialisto profesinę kvalifikaciją	Universitetas	1. maj 2004
Luxembourg	Certificat de médecin spécialiste	Ministre de la Santé publique	20. december 1976
Magyarország	Szakorvosi bizonyítvány	Az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztérium illetékes testülete	1. maj 2004
Malta	Ċertifikat ta' Speċjalista Mediku	Kumitat ta' Approvazzjoni dwar Speċjalisti	1. maj 2004
Nederland	Bewijs van inschrijving in een Specialistenregister	— Medisch Specialisten Registratie Commissie (MSRC) van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst — Sociaal-Geneskundigen Registratie Commissie van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst	20. december 1976
Österreich	Facharztdiplom	Österreichische Ärztekammer	1. januar 1994

Polska	Dyplom uzyskania tytułu specjalisty	Centrum Egzaminów Medycznych	1. maj 2004
Portugal	1. Grau de assistente	1. Ministério da Saúde	1. januar 1986
	2. Titulo de especialista	2. Ordem dos Médicos	
România	Certificat de medic specialist	Ministerul Sănătății Publici	1. januar 2007
Slovenija	Potrdilo o opravljenem specialističnem izpitu	1. Ministrstvo za zdravje 2. Zdravniška zbornica Slovenije	1. maj 2004
Slovensko	Diplom o špecializácii	Slovenská zdravotnícka univerzita	1. maj 2004
Suomi/ Finland	Erikoislääkärin tutkinto/ Specialläkarexamen	1. Helsingin yliopisto/ Helsingfors universitet	1. januar 1994
		2. Kuopion yliopisto	
		3. Oulun yliopisto	
		4. Tampereen yliopisto	
		5. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialkompetens som läkare, utfärdat av Socialstyrelsen	Socialstyrelsen	1. januar 1994
United Kingdom	Certificate of Completion of specialist training	Competent authority	20. december 1976

5.1.3. Benævnelser for speciallægeuddannelsen

Land	Anæstesiologi Uddannelsens mindstevarighed: 3 år	Kirurgi eller kirurgiske sygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 5 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Anesthésie-réanimation/ Anesthesie reanimatie	Chirurgie/Heelkunde
България	Анестезиология и интензивно лечение	Хирургия
Česká republika	Anesteziologie a resuscitace	Chirurgie
Danmark	Anæstesiologi	Kirurgi eller kirurgiske sygdomme
Deutschland	Anästhesiologie	(Allgemeine) Chirurgie
Eesti	Anestesioloogia	Üldkirurgia
Ελλάς	Αναισθησιολογία	Χειρουργική
España	Anestesiología y Reanimación	Cirugía general y del aparato digestivo
France	Anesthésiologie-Réanimation chirurgicale	Chirurgie générale
Hrvatska	Anesteziologija, reanimatologija i intenzivna medicina	Opća kirurgija

Ireland	Anaesthesia	Cirurgía general
Italia	Anestesia e rianimazione	Chirurgia generale
Κύπρος	Αναισθησιολογία	Γενική Χειρουργική
Latvija	Anestezioloģija un reanimatoloģija	Ķirurgija
Lietuva	Anesteziologija reanimatologija	Chirurgija
Luxembourg	Anesthésie-réanimation	Chirurgie générale
Magyarország	Aneszteziológia és intenzív terápia	Sebészet
Malta	Anesteżija u Kura Intensiva	Kirurgija Ġenerali
Nederland	Anesthesiologie	Heelkunde
Österreich	Anästhesiologie und Intensivmedizin	Chirurgie
Polska	Anestezjologia i intensywne terapie	Chirurgia ogólna
Portugal	Anestesiologia	Cirurgia geral
România	Anestezie și terapie intensivă	Chirurgie generală
Slovenija	Anesteziologija, reanimatologija in perioperativna intenzivna medicina	Splošna kirurgija
Slovensko	Anestéziológia a intenzívna medicína	Chirurgia
Suomi/Finland	Anestesiologia ja tehohoito/ Anestesiologi och intensivvård	Yleiskirurgia/Allmän kirurgi
Sverige	Anestesi och intensivvård	Kirurgi
United Kingdom	Anaesthetics	General surgery

Land	Neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 5 år	Gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Neurochirurgie	Gynécologie — obstétrique/Gynaecologie en verloskunde
България	Неврохирургия	Акушерство, гинекология и репродуктивна медицина
Česká republika	Neurochirurgie	Gynekologie a porodnictví
Danmark	Neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme	Gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp
Deutschland	Neurochirurgie	Frauenheilkunde und Geburtshilfe
Eesti	Neurokirurgia	Sünnitusabi ja günekoloogia
Ελλάς	Νευροχειρουργική	Μαιευτική-Γυναικολογία
España	Neurocirugía	Obstetricia y ginecología
France	Neurochirurgie	Gynécologie — obstétrique

Hrvatska	Neurokirurgija	Ginekologija i opstetricija
Ireland	Neurosurgery	Obstetrics and gynaecology
Italia	Neurochirurgia	Ginecologia e ostetricia
Κύπρος	Νευροχειρουργική	Μαιευτική — Γυναικολογία
Latvija	Neiroķirurgija	Ginekoloģija un dzemdniecība
Lietuva	Neurochirurgija	Akušerija ginekologija
Luxembourg	Neurochirurgie	Gynécologie — obstétrique
Magyarország	Idegsebészet	Szülészet-nőgyógyászat
Malta	Newrokirurgija	Ostetricja u Ġinekoloģija
Nederland	Neurochirurgie	Verloskunde en gynaecologie
Österreich	Neurochirurgie	Frauenheilkunde und Geburtshilfe
Polska	Neurochirurgia	Położnictwo i ginekologia
Portugal	Neurocirurgia	Ginecologia e obstetricia
România	Neurochirurgie	Obstetrică-ginecologie
Slovenija	Nevrokirurgija	Ginekologija in porodništvo
Slovensko	Neurochirurgia	Gynekológia a pôrodníctvo
Suomi/Finland	Neurokirurgia/Neurokirurgi	Naistentaudit ja synnytykset/Kvinnosjukdomar och förlossningar
Sverige	Neurokirurgi	Obstetrik och gynekologi
United Kingdom	Neurosurgery	Obstetrics and gynaecology

Land	Intern medicin Uddannelsens mindstevarighed: 5 år	Oftalmologi eller øjensygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 3 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Médecine interne/Inwendige geneeskunde	Ophtalmologie/Oftalmologie
България	Вътрешни болести	Очни болести
Česká republika	Vnitřní lékařství	Oftalmologie
Danmark	Intern medicin	Oftalmologi eller øjensygdomme
Deutschland	Innere Medizin	Augenheilkunde
Eesti	Sisehaigused	Oftalmoloogia
Ελλάς	Παθολογία	Οφθαλμολογία
España	Medicina interna	Oftalmología
France	Médecine interne	Ophtalmologie
Hrvatska	Opća interna medicina	Oftalmologija i optometrija
Ireland	General medicine	Ophthalmic surgery
Italia	Medicina interna	Oftalmologia
Κύπρος	Παθολογία	Οφθαλμολογία
Latvija	Internā medicīna	Oftalmoloģija

Lietuva	Vidaus ligos	Oftalmologija
Luxembourg	Médecine interne	Ophtalmologie
Magyarország	Belgyógyászat	Szemészet
Malta	Medicina Interna	Oftalmologija
Nederland	Interne geneeskunde	Oogheelkunde
Österreich	Innere Medizin	Augenheilkunde und Optometrie
Polska	Choroby wewnętrzne	Okulistyka
Portugal	Medicina interna	Oftalmologia
România	Medicină internă	Oftalmologie
Slovenija	Interna medicina	Oftalmologija
Slovensko	Vnútorné lekárstvo	Oftalmológia
Suomi/Finland	Sisätaudit/Inre medicin	Silmätaudit/Ögonsjukdomar
Sverige	Internmedicin	Ögonsjukdomar (oftalmologi)
United Kingdom	General (internal) medicine	Ophthalmology

Land	Oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 3 år	Pædiatri eller sygdomme hos børn Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Oto-rhino-laryngologie/Otorhinolaryngologie	Pédiatrie/Pediatrie
България	Ушно-носно-гърлени болести	Детски болести
Česká republika	Otorinolaryngologie	Dětské lékařství
Danmark	Oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme	Pædiatri eller sygdomme hos børn
Deutschland	Hals-Nasen-Ohrenheilkunde	Kinder — und Jugendheilkunde
Eesti	Otorinolaringoloogia	Pediaatria
Ελλάς	Ωτορρινολαρυγγολογία	Παιδιατρική
España	Otorrinolaringología	Pediatría y sus áreas específicas
France	Oto-rhino-laryngologie	Pédiatrie
Hrvatska	Otorinolaringologija	Pedijatrija
Ireland	Otolaryngology	Paediatrics
Italia	Otorinolaringoiatria	Pediatria
Κύπρος	Ωτορρινολαρυγγολογία	Παιδιατρική
Latvija	Otolaringoloģija	Pedijatrija
Lietuva	Otorinolaringologija	Vaikų ligos
Luxembourg	Oto-rhino-laryngologie	Pédiatrie
Magyarország	Fül-orr-gégegyógyászat	Csecsemő- és gyermekgyógyászat
Malta	Otorinolaringoloģija	Pedjatrija
Nederland	Keel-, neus- en oorheelkunde	Kindergeneeskunde

Österreich	Hals-, Nasen- und Ohrenkrankheiten	Kinder — und Jugendheilkunde
Polska	Otorynolaryngologia	Pediatria
Portugal	Otorrinolaringologia	Pediatria
România	Otorinolaringologie	Pediatrie
Slovenija	Otorinolaringologija	Pediatrija
Slovensko	Otorinolaringologija	Pediatria
Suomi/Finland	Korva-, nenä- ja kurkkutaudit/ Öron-, näs- och halssjukdomar	Lastentaudit/Barnsjukdomar
Sverige	Öron-, näs- och halssjukdomar (oto-rhino-laryngologi)	Barn- och ungdomsmedicin
United Kingdom	Otolaryngology	Paediatrics

Land	Medicinske lungesygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Urologi Uddannelsens mindstevarighed: 5 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Pneumologie	Urologie
България	Пневмология и фтизиатрия	Урология
Česká republika	Tuberkulóza a respirační nemoci	Urologie
Danmark	Medicinske lungesygdomme	Urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme
Deutschland	Pneumologie	Urologie
Eesti	Pulmonoloogia	Uroloogia
Ελλάς	Φυματιολογία- Πνευμονολογία	Ουρολογία
España	Neumología	Urología
France	Pneumologie	Urologie
Hrvatska	Pulmologija	Urologija
Ireland	Respiratory medicine	Urology
Italia	Malattie dell'apparato respiratorio	Urologia
Κύπρος	Πνευμονολογία Φυματιολογία	— Ουρολογία
Latvija	Ftizio pneimonologija	Urologija
Lietuva	Pulmonologija	Urologija
Luxembourg	Pneumologie	Urologie
Magyarország	Tüdőgyógyászat	Urológia
Malta	Medicina Respiratorja	Urologija
Nederland	Longziekten en tuberculose	Urologie
Österreich	Lungenkrankheiten	Urologie
Polska	Choroby płuc	Urologia
Portugal	Pneumologia	Urologia

România	Pneumologie	Urologie
Slovenija	Pnevmologija	Urologija
Slovensko	Pneumológia a ftizeológia	Urológia
Suomi/Finland	Keuhkosairaudet ja allergologia/ Lungsjukdomar och allergologi	Urologia/Urologi
Sverige	Lungsjukdomar (pneumologi)	Urologi
United Kingdom	Respiratory medicine	Urology

Land	Ortopædisk kirurgi Uddannelsens mindstevarig- hed: 5 år	Patologisk anatomi eller vævs- og cel- leundersøgelser Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Chirurgie orthopédique/Orthope- dische heelkunde	Anatomie pathologique/Pathologische anatomie
България	Ортопедия и травматология	Обща и клинична патология
Česká republika	Ortopedie	Patologická anatomie
Danmark	Ortopædisk kirurgi	Patologisk anatomi eller vævs- og cel- leundersøgelser
Deutschland	Orthopädie (und Unfallchirur- gie)	Pathologie
Eesti	Ortopeedia	Patoloogia
Ελλάς	Ορθοπαιδική	Παθολογική Ανατομική
España	Cirugía ortopédica y traumatolo- gía	Anatomía patológica
France	Chirurgie orthopédique et trau- matologie	Anatomie et cytologie pathologiques
Hrvatska	Ortopedija i traumatologija	Patologija
Ireland	Trauma and orthopaedic surgery	Morbid anatomy and histopathology
Italia	Ortopedia e traumatologia	Anatomia patologica
Κύπρος	Ορθοπαιδική	Παθολογοανατομία — Ιστολογία
Latvija	Traumatoloģija un ortopēdija	Patoloģija
Lietuva	Ortopedija traumatologija	Patologija
Luxembourg	Orthopédie	Anatomie pathologique
Magyarország	Ortopédia	Patológia
Malta	Kirurgija Ortopedika	Istopatoloģija
Nederland	Orthopedie	Pathologie
Österreich	Orthopädie und Orthopädische Chirurgie	Pathologie
Polska	Ortopedia i traumatologia narzą- du ruchu	Patomorfologia
Portugal	Ortopedia	Anatomia patologica
România	Ortopedie și traumatologie	Anatomie patologică
Slovenija	Ortopedska kirurgija	Anatomska patologija in citopatologija

Slovensko	Ortopédia	Patologická anatómia
Suomi/Finland	Ortopedia ja traumatologia/Ortopedi och traumatologi	Patologia/Patologi
Sverige	Ortopedi	Klinisk patologi
United Kingdom	Trauma and orthopaedic surgery	Histopathology

Land	Neurologi eller medicinske nervesygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Psykiatri Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Neurologie	Psychiatrie de l'adulte/Volwassen psychiatrie
България	Нервни болести	Психиатрия
Česká republika	Neurologie	Psychiatrie
Danmark	Neurologi eller medicinske nervesygdomme	Psykiatri
Deutschland	Neurologie	Psychiatrie und Psychotherapie
Eesti	Neuroloogia	Psühhiaatria
Ελλάς	Νευρολογία	Ψυχιατρική
España	Neurología	Psiquiatría
France	Neurologie	Psychiatrie
Hrvatska	Neurologija	Psihijatrija
Ireland	Neurology	Psychiatry
Italia	Neurologia	Psichiatria
Κύπρος	Νευρολογία	Ψυχιατρική
Latvija	Neiroloģija	Psihiatrija
Lietuva	Neurologija	Psichiatrija
Luxembourg	Neurologie	Psychiatrie
Magyarország	Neurológia	Pszichiátria
Malta	Newroloģija	Psikjatrija
Nederland	Neurologie	Psychiatrie
Österreich	Neurologie	Psychiatrie
Polska	Neurologia	Psychiatria
Portugal	Neurologia	Psiquiatria
România	Neurologie	Psihiatrie
Slovenija	Nevrologija	Psihiatrija
Slovensko	Neurológia	Psychiatria
Suomi/Finland	Neurologia/Neurologi	Psykiatria/Psykiatri
Sverige	Neurologi	Psykiatri
United Kingdom	Neurology	General psychiatry

Land	Diagnostik radiologi eller røntgenundersøgelse Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Onkologi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Radiodiagnostic/Röntgendiagnose	Radiothérapie-oncologie/Radiothérapie-oncologie
България	Образна диагностика	Лъчелечение
Česká republika	Radiologie a zobrazovací metody	Radiační onkologie
Danmark	Diagnostik radiologi eller røntgenundersøgelse	Onkologi
Deutschland	(Diagnostische) Radiologie	Strahlentherapie
Eesti	Radioloogia	Onkoloogia
Ελλάς	Ακτινοδιαγνωστική	Ακτινοθεραπευτική — Ογκολογία
España	Radiodiagnóstico	Oncología radioterápica
France	Radiodiagnostic et imagerie médicale	Oncologie radiothérapique
Hrvatska	Klinička radiologija	Onkologija i radioterapija
Ireland	Diagnostic radiology	Radiation oncology
Italia	Radiodiagnostica	Radioterapia
Κύπρος	Ακτινολογία	Ακτινοθεραπευτική Ογκολογία
Latvija	Diagnostiskā radioloģija	Terapeitiskā radioloģija
Lietuva	Radiologija	Onkologija radioterapija
Luxembourg	Radiodiagnostic	Radiothérapie
Magyarország	Radiológia	Sugarterápia
Malta	Radjoloģija	Onkoloģija u Radjoterapija
Nederland	Radiologie	Radiotherapie
Österreich	Medizinische Radiologie-Diagnostik	Strahlentherapie — Radioonkologie
Polska	Radiologia i diagnostyka obrazowa	Radioterapia onkologiczna
Portugal	Radiodiagnóstico	Radioterapia
România	Radiologie-imagistică medicală	Radioterapie
Slovenija	Radiologija	Radioterapija in onkologija
Slovensko	Rádiológia	Radiačná onkológia
Suomi/Finland	Radiologia/Radiologi	Syöpätaudit/Cancersjukdomar
Sverige	Medicinsk radiologi	Tumörsjukdomar (allmän onkologi)
United Kingdom	Clinical radiology	Clinical oncology

Land	Plastikkirurgi Uddannelsens mindstevarighed: 5 år	Klinisk biologi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse

Belgique/België/Belgien	Chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique/Plastische, reconstructieve en esthetische heelkunde	Biologie clinique/Klinische biologie
България	Пластично-възстановителна хирургия	Клинична лаборатория
Česká republika	Plastická chirurgie	
Danmark	Plastikkirurgi	
Deutschland	Plastische (und Ästhetische) Chirurgie	
Eesti	Plastika- ja rekonstruktiivkirurgia	Laborimeditiin
Ελλάς	Πλαστική Χειρουργική	Χειρουργική Θώρακος
España	Cirugía plástica, estética y reparadora	Análisis clínicos
France	Chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique	Biologie médicale
Hrvatska	Plastična, rekonstrukcijska i estetska kirurgija	
Ireland	Plastic, reconstructive and aesthetic surgery	
Italia	Chirurgia plastica e ricostruttiva	Patologia clinica
Κύπρος	Πλαστική Χειρουργική	
Latvija	Plastiskā ķirurģija	
Lietuva	Plastinė ir rekonstrukcinė chirurgija	Laboratorinė medicina
Luxembourg	Chirurgie plastique	Biologie clinique
Magyarország	Plasztikai (égési) sebészet	Orvosi laboratóriumi diagnosztika
Malta	Kirurgija Plastika	
Nederland	Plastische chirurgie	
Österreich	Plastische Chirurgie	Medizinische Biologie
Polska	Chirurgia plastyczna	Diagnostyka laboratoryjna
Portugal	Cirurgia plástica e reconstrutiva	Patologia clínica
România	Chirurgie plastică — microchirurgie reconstructivă	Medicină de laborator
Slovenija	Plastična, rekonstrukcijska in estetska kirurgija	
Slovensko	Plastická chirurgia	Laboratórna medicína
Suomi/Finland	Plastiikkirurgia/Plastikkirurgi	
Sverige	Plastikkirurgi	
United Kingdom	Cirurgia plástica	

Land	Klinisk mikrobiologi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Klinisk biokemi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		
България	Микробиология	Биохимия

Česká republika	Lékařská mikrobiologie	Klinická biochemie
Danmark	Klinisk mikrobiologi	Klinisk biokemi
Deutschland	Mikrobiologie (Virologie) und Infektionsepidemiologie	Laboratoriumsmedizin
Eesti		
Ελλάς	1. Ιατρική Βιοπαθολογία 2. Μικροβιολογία	
España	Microbiología y parasitología	Bioquímica clínica
France		
Hrvatska	Klinička mikrobiologija	
Ireland	Microbiology	Chemical pathology
Italia	Microbiologia e virologia	Biochimica clinica
Κύπρος	Μικροβιολογία	
Latvija	Mikrobioloģija	
Lietuva		
Luxembourg	Microbiologie	Chimie biologique
Magyarország	Orvosi mikrobiológia	
Malta	Mikrobijoloģija	Patoloģija Kimika
Nederland	Medische microbiologie	Klinische chemie
Österreich	Hygiene und Mikrobiologie	Medizinische und Chemische Labordiagnostik
Polska	Mikrobiologia lekarska	
Portugal		
România		
Slovenija	Klinična mikrobiologija	Medicinska biokemija
Slovensko	Klinická mikrobiológia	Klinická biochémia
Suomi/Finland	Kliininen mikrobiologia/Klinisk mikrobiologi	Kliininen kemia/Klinisk kemi
Sverige	Klinisk bakteriologi	Klinisk kemi
United Kingdom	Medical microbiology and virology	Chemical pathology

Land	Klinisk immunologi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Thoraxkirurgi eller brystulens kirurgiske sygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 5 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		Chirurgie thoracique/Heelkunde op de thorax (1)
България	Клинична имунология Имунология	Гръдна хирургия Кардиохирургия
Česká republika	Alergologie a klinická imunologie	Kardiochirurgie
Danmark	Klinisk immunologi	Thoraxkirurgi eller brystulens kirurgiske sygdomme

Deutschland		Thoraxchirurgie
Eesti		Torakaalkirurgia
Ελλάς		Χειρουργική Θώρακος
España	Inmunología	Cirurgía torácica
France		Chirurgie thoracique et cardiovasculaire
Hrvatska	Alergologija i klinička imunologija	
Ireland	Immunology (clinical and laboratory)	Thoracic surgery
Italia		Chirurgia toracica; Cardiochirurgia
Κύπρος	Ανοσολογία	Χειρουργική Θώρακος
Latvija	Imunoloģija	Torakālā ķirurgija
Lietuva		Krūtinės chirurgija
Luxembourg	Immunologie	Chirurgie thoracique
Magyarország	Allergológia és klinikai immunológia	Mellkassebészet
Malta	Immunologija	Kirurgija Kardjo-Toracika
Nederland		Cardio-thoracale chirurgie
Österreich	Immunologie	
Polska	Immunologia kliniczna	Chirurgia klatki piersiowej
Portugal		Cirurgia cardiotorácica
România		Chirurgie toracică
Slovenija		Torakalna kirurgija
Slovensko	Klinická imunológia a alergológia	Hrudníková chirurgia
Suomi/Finland		Sydän-ja rintaelinkirurgia/Hjärt-och thoraxkirurgi
Sverige	Klinisk immunologi	Thoraxkirurgi
United Kingdom	Immunology	Cardo-thoracic surgery
⁽¹⁾ 1. januar 1983. Ophævelsesdato som omhandlet i artikel 27, stk. 3:		

Land	Pædiatrisk kirurgi Uddannelsens mindstevarighed: 5 år	Karkirurgi eller kirurgiske blodkarsygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 5 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		Chirurgie des vaisseaux/Bloedvatenheelkunde ⁽¹⁾
България	Детска хирургия	Съдова хирургия
Česká republika	Dětská chirurgie	Cévní chirurgie
Danmark		Karkirurgi eller kirurgiske blodkarsygdomme
Deutschland	Kinderchirurgie	Gefäßchirurgie

Eesti	Lastekirurgia	Kardiovaskulaarkirurgia
Ελλάς	Χειρουργική Παιδών	Αγγειοχειρουργική
España	Cirugía pediátrica	Angiología y cirugía vascular
France	Chirurgie infantile	Chirurgie vasculaire
Hrvatska	Dječja kirurgija	Vaskularna kirurgija
Ireland	Paediatric surgery	
Italia	Chirurgia pediatrica	Chirurgia vascolare
Κύπρος	Χειρουργική Παιδών	Χειρουργική Αγγείων
Latvija	Bērnu ķirurģija	Asinsvadu ķirurģija
Lietuva	Vaikų chirurgija	Kraujagyslių chirurgija
Luxembourg	Chirurgie pédiatrique	Chirurgie vasculaire
Magyarország	Gyermeksebészet	Érsebészet
Malta	Kirurgija Pedjatrika	Kirurgija Vaskolari
Nederland		
Österreich	Kinderchirurgie	
Polska	Chirurgia dziecięca	Chirurgia naczyniowa
Portugal	Cirurgia pediátrica	Cirurgia vascular
România	Chirurgie pediatrică	Chirurgie vasculară
Slovenija		Kardiovaskularna kirurgija
Slovensko	Detská chirurgia	Cievna chirurgia
Suomi/Finland	Lastenkirurgia/Barnkirurgi	Verisuonikirurgia/Kärlkirurgi
Sverige	Barn- och ungdomskirurgi	
United Kingdom	Paediatric surgery	
(1) 1. januar 1983. Ophævelsesdato som omhandlet i artikel 27, stk. 3:		

Land	Kardiologi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Medicinsk gastroenterologi eller medicinske mavetarmsygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Cardiologie	Gastro-entérologie/Gastroenterologie
България	Кардиология	Гастроентерология
Česká republika	Kardiologie	Gastroenterologie
Danmark	Kardiologi	Medicinsk gastroenterologi eller medicinske mavetarmsygdomme
Deutschland	Innere Medizin und Schwerpunkt Kardiologie	Innere Medizin und Schwerpunkt Gastroenterologie
Eesti	Kardioloogia	Gastroenteroloogia
Ελλάς	Καρδιολογία	Γαστρεντερολογία
España	Cardiología	Aparato digestivo

France	Pathologie cardio-vasculaire	Gastro-entérologie et hépatologie
Hrvatska	Kardiologija	Gastroenterologija
Ireland	Cardiology	Gastro-enterology
Italia	Cardiologia	Gastroenterologia
Κύπρος	Καρδιολογία	Γαστρεντερολογία
Latvija	Kardioloģija	Gastroenteroloģija
Lietuva	Kardiologija	Gastroenterologija
Luxembourg	Cardiologie et angiologie	Gastro-enterologie
Magyarország	Kardiológia	Gasztroenterológia
Malta	Kardjologija	Gastroenteroloģija
Nederland	Cardiologie	Leer van maag-darm-leverziekten
Österreich		
Polska	Kardiologia	Gastrenterologia
Portugal	Cardiologia	Gastrenterologia
România	Cardiologie	Gastroenterologie
Slovenija		Gastroenterologija
Slovensko	Kardiológia	Gastroenterológia
Suomi/Finland	Kardiologia/Kardiologi	Gastroenterologia/Gastroenterologi
Sverige	Kardiologi	Medicinsk gastroenterologi och hepatologi
United Kingdom	Cardiology	Gastro-enterology

Land	Rheumatologi	Hæmatologi eller blodsygdomme
	Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Uddannelsens mindstevarighed: 3 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Rhumathologie/reumatologie	
България	Ревматология	Трансфузионна хематология
Česká republika	Revmatologie	Hematologie a transfúzní lékařství
Danmark	Reumatologi	Hæmatologi eller blodsygdomme
Deutschland	Innere Medizin und Schwerpunkt Rheumatologie	Innere Medizin und Schwerpunkt Hämatologie und Onkologie
Eesti	Reumatoloogia	Hematoloogia
Ελλάς	Ρευματολογία	Αιματολογία
España	Reumatología	Hematología y hemoterapia
France	Rhumatologie	
Hrvatska	Reumatologija	Hematologija
Ireland	Rheumatology	Haematology (clinical and laboratory)
Italia	Reumatologia	Ematologia

Κύπρος	Ρευματολογία	Αιματολογία
Latvija	Reimatoloģija	Hematoloģija
Lietuva	Reumatologija	Hematologija
Luxembourg	Rhumatologie	Hématologie
Magyarország	Reumatológia	Haematológia
Malta	Rewmatoloģija	Ematoloģija
Nederland	Reumatologie	
Österreich		
Polska	Reumatologia	Hematologia
Portugal	Reumatologia	Imuno-hemoterapia
România	Reumatologie	Hematologie
Slovenija		
Slovensko	Reumatológia	Hematológia a transfúziológia
Suomi/Finland	Reumatologia/Reumatologi	Kliininen hematologia/Klinisk hematologi
Sverige	Reumatologi	Hematologi
United Kingdom	Rheumatology	Haematology

Land	Medicinsk endokrinologi eller medicinske hormonsygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 3 år	Fysioterapi Uddannelsens mindstevarighed: 3 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		Médecine physique et réadaptation/ Fysische geneeskunde en revalidatie
България	Ендокринология и болести на обмяната	Физикална и рехабилитационна медицина
Česká republika	Endokrinologie	Rehabilitační a fyzikální medicína
Danmark	Medicinsk endokrinologi eller medicinske hormonsygdomme	
Deutschland	Innere Medizin und Schwerpunkt Endokrinologie und Diabetologie	Physikalische und Rehabilitative Medizin
Eesti	Endokrinoloogia	Taastusravi ja füsiaatria
Ελλάς	Ενδοκρινολογία	Φυσική Ιατρική και Αποκατάσταση
España	Endocrinología y nutrición	Medicina física y rehabilitación
France	Endocrinologie, maladies métaboliques	Rééducation et réadaptation fonctionnelles
Hrvatska	Endokrinologija i dijabetologija	Fizikalna medicina i rehabilitacija
Ireland	Endocrinology and diabetes mellitus	
Italia	Endocrinologia e malattie del ricambio	Medicina fisica e riabilitazione
Κύπρος	Ενδοκρινολογία	Φυσική Ιατρική και Αποκατάσταση

Latvija	Endokrinoloģija	Rehabilitoloģija Fiziskā rehabilitācija Fizikālā medicīna
Lietuva	Endokrinologija	Fizinė medicina ir reabilitacija
Luxembourg	Endocrinologie, maladies du métabolisme et de la nutrition	Rééducation et réadaptation fonctionnelles
Magyarország	Endokrinológia	Fizioterápia
Malta	Endokrinoloģija u Dijabete	
Nederland		Revalidatiegeneeskunde
Österreich		Physikalische Medizin
Polska	Endokrynologia	Rehabilitacja medyczna
Portugal	Endocrinologia	Fisiatria ou Medicina física e de reabilitação
România	Endocrinologie	Recuperare, medicină fizică și balneologie
Slovenija		Fizikalna in rehabilitacijska medicina
Slovensko	Endokrinológia	Fyziatria, balneológia a liečebná rehabilitácia
Suomi/Finland	Endokrinologia/Endokrinologi	Fysiatria/Fysiatri
Sverige	Endokrina sjukdomar	Rehabiliteringsmedicin
United Kingdom	Endocrinology and diabetes mellitus	

Land	Neuropsychiatri Uddannelsens mindstevarighed: 5 år	Dermato-venerologi eller hud- og kønssygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 3 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Neuropsychiatrie ⁽¹⁾	Dermato-vénérologie/Dermato-venérologie
България		Кожни и венерически болести
Česká republika		Dermatovenerologie
Danmark		Dermato-venerologi eller hud- og kønssygdomme
Deutschland	Nervenheilkunde (Neurologie und Psychiatrie)	Haut — und Geschlechtskrankheiten
Eesti		Dermatoveneroloogia
Ελλάς	Νευρολογία — Ψυχιατρική	Δερματολογία — Αφροδισιολογία
España		Dermatología médico-quirúrgica y venereología
France	Neuropsychiatrie ⁽²⁾	Dermatologie et vénéréologie
Hrvatska		Dermatologija i venerologija
Ireland		
Italia	Neuropsichiatria ⁽³⁾	Dermatologia e venerologia

Kύπρος	Νευρολογία — Ψυχιατρική	Δερματολογία — Αφροδιστολογία
Latvija		Dermatoloģija un veneroloģija
Lietuva		Dermatovenerologija
Luxembourg	Neuropsychiatrie ⁽⁴⁾	Dermato-vénérologie
Magyarország		Bőrgyógyászat
Malta		Dermato-venerejologija
Nederland	Zenuw — en zielsziekten ⁽⁵⁾	Dermatologie en venerologie
Österreich	Neurologie und Psychiatrie	Haut- und Geschlechtskrankheiten
Polska		Dermatologia i wenerologia
Portugal		Dermatovenereologia
România		Dermatovenerologie
Slovenija		Dermatovenerologija
Slovensko	Neuropsychiatria	Dermatovenerológia
Suomi/Finland		Ihotaudit ja allergologia/Hudsjukdomar och allergologi
Sverige		Hud- och könssjukdomar
United Kingdom		

(¹) 1. august 1987, undtagen for personer, som har påbegyndt uddannelse før denne dato.

(²) 31. december 1971.

(³) 31. oktober 1999.

(⁴) Der udstedes ikke længere kvalifikationsbeviser for uddannelse påbegyndt efter den 5. marts 1982.

(⁵) 9. juli 1984.

Ophævelsesdato som omhandlet i artikel 27, stk. 3:

Land	Radiologi eller røntgenundersøgelse Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Børne- og ungdomspsykiatri Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		Psychiatrie infanto-juvénile/Kinder- en jeugdpsychiatrie
България	Радиобиология	Детска психиатрия
Česká republika		Dětská a dorostová psychiatrie
Danmark		Børne- og ungdomspsykiatri
Deutschland	Radiologie	Kinder- und Jugendpsychiatrie und -psychotherapie
Eesti		
Ελλάς	Ακτινολογία — Ραδιολογία	Παιδοψυχιατρική
España	Electroradiología	
France	Electro-radiologie ⁽¹⁾	Pédo-psychiatrie
Hrvatska	Klinička radiologija	Dječja i adolescentna psihijatrija

Ireland	Radiology	Child and adolescent psychiatry
Italia	Radiologia ⁽²⁾	Neuropsichiatria infantile
Κύπρος		Παιδοψυχιατρική
Latvija		Bērnu psihiatrija
Lietuva		Vaikų ir paauglių psichiatrija
Luxembourg	Électroradiologie ⁽³⁾	Psychiatrie infantile
Magyarország	Radiológia	Gyermek-és ifjúságpszichiátria
Malta		
Nederland	Radiologie ⁽⁴⁾	
Österreich	Radiologie	
Polska		Psychiatria dzieci i młodzieży
Portugal	Radiologia	Pedopsiquiatria
România		Psihiatrie pediatrică
Slovenija		Otroška in mladostniška psihiatrija
Slovensko		Detská psychiatria
Suomi/Finland		Lastenpsykiatria/Barnpsykiatri
Sverige		Barn- och ungdomspsykiatri
United Kingdom		Child and adolescent psychiatry

(1) 3. december 1971.

(2) 31. oktober 1993.

(3) Der udstedes ikke længere kvalifikationsbeviser for uddannelse påbegyndt efter den 5. marts 1982.

(4) 8. juli 1984.

Ophævelsesdato som omhandlet i artikel 27, stk. 3:

Land	Geriatrici eller alderdommens sygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Nefrologi eller medicinske nyresygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		
България	Гериатрична медицина	Нефрология
Česká republika	Geriatrici	Nefrologie
Danmark	Geriatrici eller alderdommens sygdomme	Nefrologi eller medicinske nyresygdomme
Deutschland		Innere Medizin und Schwerpunkt Nephrologie
Eesti		Nefroloogia
Ελλάς		Νεφρολογία
España	Geriatrici	Nefrología
France		Néphrologie
Hrvatska		Nefrologija

Ireland	Geriatric medicine	Nephrology
Italia	Geriatría	Nefrologia
Κύπρος	Γηριατρική	Νεφρολογία
Latvija		Nefroloģija
Lietuva	Geriatrija	Nefrologija
Luxembourg	Gériatrie	Néphrologie
Magyarország	Geriatría	Nefrológia
Malta	Ġerjatrija	Nefroloģija
Nederland	Klinische geriatrie	
Österreich		
Polska	Geriatría	Nefrologia
Portugal		Nefrologia
România	Geriatric și gerontologie	Nefrologie
Slovenija		Nefrologija
Slovensko	Geriatría	Nefrológia
Suomi/Finland	Geriatría/Geriatri	Nefrologia/Nefrologi
Sverige	Geriatrík	Medicinska njursjukdomar (nefrologi)
United Kingdom	Geriatrics	Renal medicine

Land	Infektionsmedizin	Samfundsmedizin
	Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		
България	Инфекциозни болести	Социална медицина и здравен мениджмънт комунална хигиена
Česká republika	Infekční lékařství	Hygiena a epidemiologie
Danmark	Infektionsmedizin	Samfundsmedizin
Deutschland		Öffentliches Gesundheitswesen
Eesti	Infektsioonhaigused	
Ελλάς		Κοινωνική Ιατρική
España		Medicina preventiva y salud pública
France		Santé publique et médecine sociale
Hrvatska	Infektologija	Javnozdravstvena medicina
Ireland	Infectious diseases	Public health medicine
Italia	Malattie infettive	Igiene e medicina preventiva
Κύπρος	Λοιμώδη Νοσήματα	Υγειονομία/Κοινοτική Ιατρική
Latvija	Infektoloģija	
Lietuva	Infektologija	
Luxembourg	Maladies contagieuses	Santé publique
Magyarország	Infektológia	Megelőző orvostan és népegészségtan

Malta	Mard Infettiv	Saħħa Pubblika
Nederland		Maatschappij en gezondheid
Österreich		Sozialmedizin
Polska	Choroby zakaźne	Zdrowie publiczne, epidemiologia
Portugal	Infecçiologya	Saúde pública
România	Boli infecțioase	Sănătate publică și management
Slovenija	Infektologija	Javno zdravje
Slovensko	Infektológia	Verejné zdravotníctvo
Suomi/Finland	Infektiosairaudet/Infektionssjukdomar	Terveydenhuolto/Hälsövård
Sverige	Infektionssjukdomar	Socialmedicin
United Kingdom	Infectious diseases	Public health medicine

Land	Klinisk farmakologi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Arbejdsmedicin Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		Médecine du travail/Arbeidsgeneeskunde
България	Клинична фармакология и терапия Фармакология	Трудова медицина
Česká republika	Klinická farmakologie	Pracovní lékařství
Danmark	Klinisk farmakologi	Arbejdsmedicin
Deutschland	Pharmakologie und Toxikologie	Arbeitsmedizin
Eesti		
Ελλάς		Ιατρική της Εργασίας
España	Farmacología clínica	Medicina del trabajo
France		Médecine du travail
Hrvatska	Klinička farmakologija s toksikologijom	Medicina rada i športa
Ireland	Clinical pharmacology and therapeutics	Occupational medicine
Italia	Farmacologia	Medicina del lavoro
Κύπρος		Ιατρική της Εργασίας
Latvija		Arodslimības
Lietuva		Darbo medicina
Luxembourg		Médecine du travail
Magyarország	Klinikai farmakológia	Foglalkozás- orvostan (üzemorkvostan)
Malta	Farmakologija Klinika u t-Terapewtika	Medicina Okkupazzjonali
Nederland		Arbeid en gezondheid, bedrijfsgeneeskunde

		Arbeid en gezondheid, verzekeringsgeneeskunde
Österreich	Pharmakologie und Toxikologie	Arbeits- und Betriebsmedizin
Polska	Farmakologia kliniczna	Medycyna pracy
Portugal		Medicina do trabalho
România	Farmacologie clinică	Medicina muncii
Slovenija		Medicina dela, prometa in športa
Slovensko	Klinická farmakológia	Pracovné lekárstvo
Suomi/Finland	Kliininen farmakologia ja lääkehoito/Klinisk farmakologi och läkemedelsbehandling	Työterveyshuolto/Företagshälsovård
Sverige	Klinisk farmakologi	Yrkes- och miljömedicin
United Kingdom	Clinical pharmacology and therapeutics	Occupational medicine

Land	Medicinsk allergologi eller medicinske overfølsomheds-sygdomme Uddannelsens mindstevarighed: 3 år	Klinisk fysiologi og nuklearmedicin Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		Médecine nucléaire/Nucleaire geneeskunde
България	Клинична алергология	Нуклеарна медицина
Česká republika	Alergologie a klinická imunologie	Nukleární medicína
Danmark	Medicinsk allergologi eller medicinske overfølsomhedssygdomme	Klinisk fysiologi og nuklearmedicin
Deutschland		Nuklearmedizin
Eesti		
Ελλάς	Αλλεργιολογία	Πυρηνική Ιατρική
España	Alergología	Medicina nuclear
France		Médecine nucléaire
Hrvatska	Alergologija i klinička imunologija	Nuklearna medicina
Ireland		
Italia	Allergologia ed immunologia clinica	Medicina nucleare
Κύπρος	Αλλεργιολογία	Πυρηνική Ιατρική
Latvija	Alergoloģija	

Lietuva	Alergologija ir klinikinė imunologija	
Luxembourg		Médecine nucléaire
Magyarország	Allergológia és klinikai immunológia	Nukleáris medicina (izotóp diagnosztika)
Malta		Medicina Nukleari
Nederland	Allergologie en inwendige geneeskunde	Nucleaire geneeskunde
Österreich		Nuklearmedizin
Polska	Alergologia	Medycyna nuklearna
Portugal	Imuno-alergologia	Medicina nuclear
România	Alergologie și imunologie clinică	Medicină nucleară
Slovenija		Nuklearna medicina
Slovensko	Klinická imunológia a alergológia	Nukleárna medicína
Suomi/Finland		Kliininen fysiologia ja isotooppilääketeide/Klinisk fysiologi och nukleärmedicin
Sverige	Allergisjukdomar	Nukleärmedicin
United Kingdom		Nuclear medicine

Land	Kæbe-ansigtsskirurgi (grunduddannelse som læge) Uddannelsens mindstevarighed: 5 år	
	Benævnelse	
Belgique/België/Belgien		
България	Лицево-челюстна хирургия	
Česká republika	Maxilofaciální chirurgie	
Danmark		
Deutschland		
Eesti		
Ελλάς		
España	Cirugía oral y maxilofacial	
France	Chirurgie maxillo-faciale et stomatologie	
Hrvatska	Maksilofacijalna kirurgija	
Ireland		
Italia	Chirurgia maxillo-facciale	
Κύπρος		
Latvija	Mutes, sejas un žokļu ķirurģija	
Lietuva	Veido ir žandikaulių chirurgija	
Luxembourg	Chirurgie maxillo-faciale	
Magyarország	Szájsebészet	
Malta		
Nederland		

Österreich	Mund- Kiefer- und Gesichtschirurgie
Polska	Chirurgia szczekowo-twarzowa
Portugal	Cirurgia maxilo-facial
România	
Slovenija	Maxilofacialna kirurgija
Slovensko	Maxilofaciálna chirurgia
Suomi/Finland	
Sverige	
United Kingdom	

Land	Klinisk blodtypeserologi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	
България	Клинична хематология
Česká republika	
Danmark	Klinisk blodtypeserologi (¹)
Deutschland	
Eesti	
Ελλάς	
España	
France	Hématologie
Hrvatska	
Ireland	
Italia	
Κύπρος	
Latvija	
Lietuva	
Luxembourg	Hématologie biologique
Magyarország	
Malta	
Nederland	
Österreich	
Polska	
Portugal	Hematologia clinica
România	
Slovenija	
Slovensko	
Suomi/Finland	
Sverige	
United Kingdom	

(¹) 1. januar 1983, undtagen for personer, som har påbegyndt uddannelse før denne dato og afsluttet den før udgangen af 1988.

Ophævelsesdato som omhandlet i artikel 27, stk. 3:

Land	Stomatologi	Dermatologi
	Uddannelsens mindstevarighed: 3 år	Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		
България		
Česká republika		
Danmark		
Deutschland		
Eesti		
Ελλάς		
España	Estomatología	
France	Stomatologie	
Hrvatska		
Ireland		Dermatology
Italia	Odontostomatologia (¹)	
Κύπρος		
Latvija		
Lietuva		
Luxembourg	Stomatologie	
Magyarország		
Malta		Dermatologija
Nederland		
Österreich		
Polska		
Portugal	Estomatologia	
România		
Slovenija		
Slovensko		
Suomi/Finland		
Sverige		
United Kingdom		Dermatology
(¹) 31. december 1994.		
Ophævelsesdato som omhandlet i artikel 27, stk. 3:		

Land	Kønssygdomme	Tropemedicin
		Uddannelsens mindstevarighed: 4 år

	Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		
България		
Česká republika		
Danmark		
Deutschland		
Eesti		
Ελλάς		
España		
France		
Hrvatska		
Ireland	Genito-urinary medicine	Tropical medicine
Italia		Medicina tropicale
Κύπρος		
Latvija		
Lietuva		
Luxembourg		
Magyarország		Trópusi betegségek
Malta	Medicina Uro-genetali	
Nederland		
Österreich		Spezifische Prophylaxe und Tropenhygiene
Polska		Medycyna transportu
Portugal		Medicina tropical
România		
Slovenija		
Slovensko		Tropická medicína
Suomi/Finland		
Sverige		
United Kingdom	Genito-urinary medicine	Tropical medicine

Land	Kirurgisk gastroenterologi Uddannelsens mindstevarighed: 5 år	
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Chirurgie abdominale/Heelkunde op het abdomen (1)	
България		Спешна медицина
Česká republika		Traumatologie Urgentní medicína

Danmark	Kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave-tarmsygdomme	
Deutschland	Visceralchirurgie	
Eesti		
Ελλάς		
España	Cirugía del aparato digestivo	
France	Chirurgie viscérale et digestive	
Hrvatska	Abdominalna kirurgija	Hitna medicina
Ireland		Emergency medicine
Italia	Chirurgia dell'apparato digerente	
Κύπρος		
Latvija		
Lietuva	Abdominalinė chirurgija	
Luxembourg	Chirurgie gastro-entérologique	
Magyarország		Traumatológia
Malta		Medicina tal-Accidenti u l-Emergenza
Nederland		
Österreich		
Polska		Medycyna ratunkowa
Portugal		
România		Medicină de urgență
Slovenija	Abdominalna kirurgija	
Slovensko	Gastroenterologická chirurgia	Úrazová chirurgia Urgentná medicína
Suomi/Finland	Gastroenterologinen kirurgia/ Gastroenterologisk kirurgi	
Sverige		
United Kingdom		Accident and emergency medicine
⁽¹⁾ 1. januar 1983. Ophævelsesdato som omhandlet i artikel 27, stk. 3:		

Land	Klinisk neurofysiologi Uddannelsens mindstevarighed: 4 år	Tand-, mund- og kæbe-ansigtskirurgi (grunduddannelse som læge og som tandlæge) ⁽¹⁾ Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien		Stomatologie et chirurgie orale et maxillo-faciale/Stomatologie en mond-, kaaken aangezichtschirurgie

България		
Česká republika		
Danmark	Klinisk neurofysiologi	
Deutschland		Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie
Eesti		
Ελλάς		
España	Neurofisiología clínica	
France		
Hrvatska		
Ireland	Clinical neurophysiology	Oral and maxillo-facial surgery
Italia		
Κύπρος		Στοματο-Γναθο-Προσωποχειρουργική
Latvija		
Lietuva		
Luxembourg		Chirurgie dentaire, orale et maxillo-faciale
Magyarország		Arc-állcsont-szájsebészet
Malta	Newrofiżjologija Klinika	Kirurgija tal-ghadam tal-wieċ
Nederland		
Österreich		
Polska		
Portugal		
România		
Slovenija		
Slovensko		
Suomi/Finland	Kliininen neurofysiologia/ Klinisk neurofysiologi	Suu- ja leukakirurgia/Oral och maxillofacial kirurgi
Sverige	Klinisk neurofysiologi	
United Kingdom	Clinical neurophysiology	Oral and maxillo-facial surgery
(1) Uddannelse med henblik på opnåelse af kvalifikationsbevis som specialist i tand-, mund- og kæbe-ansigtskirurgi (grunduddannelse som læge og som tandlæge) forudsætter afslutning og attestering af grundlæggende uddannelse som læge (artikel 24) og tillige afslutning og attestering af grundlæggende uddannelse som tandlæge (artikel 34).		

Land	Medicinsk onkologi	Medicinsk genetik
	Uddannelsens mindstevarighed: 5 år	Uddannelsens mindstevarighed: 4 år
	Benævnelse	Benævnelse
Belgique/België/Belgien	Oncologie médicale/Medische oncologie	
България	Медицинска онкология	Медицинска генетика
Česká republika	Klinická onkologie	Lékařská genetika

Danmark		Klinisk genetik
Deutschland		Humangenetik
Eesti		Meditsiinigeneetika
Ελλάς	Παθολογική Ογκολογία	
España		
France	Oncologie	Génétique médicale
Hrvatska		
Ireland	Medical oncology	Clinical genetics
Italia	Oncologia medica	Genetica medica
Κύπρος	Ακτινοθεραπευτική Ογκολογία	
Latvija	Onkoloģija ķīmijterapija	Medicīnas ģenētika
Lietuva	Chemoterapinė onkologija	Genetika
Luxembourg	Oncologie médicale	Médecine génétique
Magyarország	Klinikai onkológia	Klinikai genetika
Malta		
Nederland		Klinische genetica
Österreich		Medizinische Genetik
Polska	Onkologia kliniczna	Genetyka kliniczna
Portugal	Oncologia médica	Genética médica
România	Oncologie medicala	Genetica medicala
Slovenija	Internistična onkologija	Klinična genetika
Slovensko	Klinická onkológia	Lekárska genetika
Suomi/Finland		Perinnöllisyyslääketiede/Medicinsk genetik
Sverige		
United Kingdom	Medical oncology	Clinical genetics

5.1.4. Beviser for uddannelse som alment praktiserende læge

Land	Uddannelsesbevis	Titel	Referencedato
België/Belgique/Belgien	Ministerieel erkenningsbesluit van huisarts/Arrêté ministériel d'agrément de médecin généraliste	Huisarts/Médecin généraliste	31. december 1994
България	Свидетелство за призната специалност по Обща медицина	Лекар-специалист по Обща медицина	1. januar 2007
Česká republika	Diplom o specializaci »všeobecné lékařství«	Všeobecný lékař	1. maj 2004

Danmark	Tilladelse til at anvende betegnelsen alment praktiserende læge/Speciallæge i almen medicin	Almen praktiserende læge/Speciallæge i almen medicin	31. december 1994
Deutschland	Zeugnis über die spezifische Ausbildung in der Allgemeinmedizin	Facharzt/Fachärztin für Allgemeinmedizin	31. december 1994
Eesti	Diplom peremeditsiinierialal	Perearst	1. maj 2004
Ελλάς	Τίτλος ειδικότητας ιατρικής γενικής ιατρικής	Ιατρός με ειδικότητα γενικής ιατρικής	31. december 1994
España	Título de especialista en medicina familiar y comunitaria	Especialista en medicina familiar y comunitaria	31. december 1994
France	Diplôme d'Etat de docteur en médecine (avec document annexé attestant la formation spécifique en médecine générale)	Médecin qualifié en médecine générale	31. december 1994
Hrvatska	Diploma o specijalističkom usavršavanju	specijalist obiteljske medicine	1. juli 2013
Ireland	Certificate of specific qualifications in general medical practice	General medical practitioner	31. december 1994
Italia	Attestato di formazione specifica in medicina generale	Medico di medicina generale	31. december 1994
Κύπρος	Τίτλος Ειδικότητας Γενικής Ιατρικής	Ιατρός Γενικής Ιατρικής	1. maj 2004
Latvija	Ģimenes ārsta sertifikāts	Ģimenes (vispārējās prakses) ārsts	1. maj 2004
Lietuva	Šeimos gydytojo rezidentūros pažymėjimas	Šeimos medicinos gydytojas	1. maj 2004
Luxembourg	Diplôme de formation spécifique en médecine générale	Médecin généraliste	31. december 1994
Magyarország	Háziorvostan szakorvosa bizonyítvány	Háziorvostan szakorvosa	1. maj 2004
Malta	Tabib tal-familja	Mediċina tal-familja	1. maj 2004
Nederland	Certificaat van inschrijving in het register van erkende huisartsen van de Koninklijke Nederlands-	Huisarts	31. december 1994

	che Maatschappij tot be- vordering der geneeskunst		
Österreich	Arzt für Allgemeinmedi- zin	Arzt für Allgemeinmedizin	31. december 1994
Polska	Diplôme: Dyplom uzyska- nia tytułu specjalisty w dziedzinie medycyny rod- zinnej	Specjalista w dziedzinie me- dycyny rodzinnej	1. maj 2004
Portugal	Diploma do internato complementar de clínica geral	Assistente de clínica geral	31. december 1994
România	Certificat de medic spe- cialist medicină de familie	Medic specialist medicină de familie	1. januar 2007
Slovenija	Potrdilo o opravljeni spe- cializaciji iz družinske medicine	Specialist družinske medici- ne/Specialistka družinske medicine	1. maj 2004
Slovensko	Diplom o špecializácii v odbore »všeobecné lekár- stvo«	Všeobecný lekár	1. maj 2004
Suomi/ Finland	Todistus lääkäriin peru- sterveydenhuollon lisä- koulutuksesta/Bevis om tilläggsutbildning av läka- re i primärvård	Yleislääkäri/Allmänläkare	31. december 1994
Sverige	Bevis om kompetens som allmänpraktiserande läka- re (Europaläkare) utfärdat av Socialstyrelsen	Allmänpraktiserande läkare (Europaläkare)	31. december 1994
United Kingdom	Certificate of prescribed/ equivalent experience	General medical practitioner	31. december 1994

V. 2. SYGEPLEJERSKER MED ANSVAR FOR DEN ALMENE SUNDHEDS- OG SYGEPLEJE

5.2.1. Uddannelsesprogram for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje

Uddannelsesprogrammet for opnåelse af bevis for uddannelse som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje omfatter følgende to områder og mindst de deri anførte fag.

A. Teoretisk undervisning

a. Sygepleje:

- Faglig orientering og erhvervsetik
- Almene principper for sundheds- og sygepleje
- Principper for sundheds- og sygepleje inden for:

-
- almen medicin og medicinske specialer
- almen kirurgi og kirurgiske specialer
- barnepleje og pædiatri
- barselshygienne og pleje af moder og barn
- mental hygiejne og psykiatri
- geriatrisk pleje og geriatri

b. Basisfag:

- Anatomi og fysiologi
- Patologi
- Bakteriologi, virologi og parasitologi
- Biofysik, biokemi og radiologi
- Diætetik
- Hygiejne:

-
- profylakse
- sundhedslære
- Farmakologi

c. Sociale fag:

- Sociologi
- Psykologi
- Administrationsprincipper
- Undervisningsprincipper
- Sociallovgivning og sundhedslovgivning
- Erhvervets juridiske aspekter

B. Klinisk undervisning

- Sundheds- og sygepleje inden for:
-
- almen medicin og medicinske specialer
- almen kirurgi og kirurgiske specialer

- barnepleje og pædiatri
- barselshygiejne og pleje af moder og barn
- mentalhygiejne og psykiatri
- geriatrisk pleje og geriatri
- hjemmepleje

Undervisningen i ét eller flere af disse fag kan ske inden for eller i forbindelse med de øvrige fag.

Den teoretiske undervisning skal være afpasset efter og samordnet med den kliniske undervisning, således at de kundskaber og færdigheder, der er omhandlet i dette bilag, kan erhverves på fyldestgørende måde.

5.2.2. Beviser for uddannelse som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje

Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Titel	Referencdato
België/Belgique/Belgien	<ul style="list-style-type: none"> — Diploma gegraduateerde verpleger/verpleegster/Diplôme d'infirmier(ère) gradué(e)/Diplom eines (einer) graduierten Krankenpflegers (-pflegerin) — Diploma in de ziekenhuisverpleegkunde/Brevet d'infirmier(ère) hospitalier(ère)/Brevet eines (einer) Krankenpflegers (-pflegerin) — Brevet van verpleegassistent(e)/Brevet d'hospitalier(ère)/Brevet einer Pflegeassistentin 	<ul style="list-style-type: none"> — De erkende opleidingsinstituten/Les établissements d'enseignement reconnus/Die anerkannten Ausbildungsanstalten — De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap/Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française/Der zuständige Prüfungsausschüß der Deutschsprachigen Gemeinschaft 	<ul style="list-style-type: none"> — Hospitalier(ère)/Verpleegassistent(e) — Infirmier(ère) hospitalier(ère)/Ziekenhuisverpleger(-verpleegster) 	29. juni 1979
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен »Бакалавър« с професионална квалификация »Медицинска сестра«	Университет	Медицинска сестра	1. januar 2007

Česká republika	1. Diplom o ukončení studia ve studijním programu ošetrovatelství ve studijním oboru všeobecná sestra (bakalář, Bc.), ledsaget af følgende certifikat: Vysvědčení o státní závěrečné zkoušce	1. Vysoká škola zřízená nebo uznaná státem	1. Všeobecná sestra	1. maj 2004
	2. Diplom o ukončení studia ve studijním oboru diplomovaná všeobecná sestra (diplomovaný specialista, DiS.), ledsaget af følgende certifikat: Vysvědčení o absolutoriu	2. Vyšší odborná škola zřízená nebo uznaná státem	2. Všeobecný ošetrovatel	
Danmark	Eksamensbevis efter gennemført sygeplejerskeuddannelse	Sygeplejerskegodkendt af Undervisningsministeriet	Sygeplejerske	29. juni 1979
Deutschland	Zeugnis über die staatliche Prüfung in der Krankenpflege	Staatlicher Prüfungsausschuss	Gesundheits- und Krankenpflegerin/Gesundheits- und Krankenpfleger	29. juni 1979
Eesti	Diplom õe erialal	1. Tallinna Meditsiinikool 2. Tartu Meditsiinikool 3. Kohtla-Järve Meditsiinikool	õde	1. maj 2004
Ελλάς	1. Πτυχίο Νοσηλευτικής Παν/μίου Αθηνών	1. Πανεπιστήμιο Αθηνών	Διπλωματούχος ή πτυχιούχος νοσοκόμος, νοσηλευτής ή νοσηλεύτρια	1. januar 1981
	2. Πτυχίο Νοσηλευτικής Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Τ. Ε. Ι.)	2. Τεχνολογικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων		
	3. Πτυχίο Αξιωματικών Νοσηλευτικής	3. Υπουργείο Εθνικής Άμυνας		
	4. Πτυχίο Αδελφών Νοσοκόμων πρώην Ανατέρων Σχολών Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας	4. Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας		

	5. Πτυχίο Αδελφών Νοσοκόμων και Επισκεπτριών πρώην Ανωτέρων Σχολών Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας	5. Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας		
	6. Πτυχίο Τμήματος Νοσηλευτικής	6. ΚΑΤΕΕ Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων		
España	Título de Diplomado universitario en Enfermería	— Ministerio de Educación y Cultura — El rector de una universidad	Enfermero/a diplomado/a	1. januar 1986
France	— Diplôme d'Etat d'infirmier(ère) — Diplôme d'Etat d'infirmier(ère) délivré en vertu du décret no 99-1147 du 29 décembre 1999	Le ministère de la santé	Infirmier(ère)	29. juni 1979
Hrvatska	1. Svjedodžba »medicinska sestra opće njege/medicinski tehničar opće njege« 2. Svjedodžba »prvostupnik (<i>baccalaureus</i>) sestinstva/prvostupnica (<i>baccalaurea</i>) sestinstva«	1. Srednje strukovne škole koje izvođe program za stjecanje kvalifikacije »medicinska sestra opće njege/medicinski tehničar opće njege« 2. Medicinski fakulteti sveučilišta u Republici Hrvatskoj Sveučilišta u Republici Hrvatskoj Veleučilišta u Republici Hrvatskoj	1. medicinska sestra opće njege/medicinski tehničar opće njege 2. prvostupnik (<i>baccalaureus</i>) sestinstva/prvostupnica (<i>baccalaurea</i>) sestinstva	1. juli 2013
Ireland	Certificate of Registered General Nurse	An Bord Altranais (The Nursing Board)	Registered General Nurse	29. juni 1979
Italia	Diploma di infermiere professionale	Scuole riconosciute dallo Stato	Infermiere professionale	29. juni 1979

Κύπρος	Δίπλωμα Γενικής Νοσηλευτικής	Νοσηλευτική Σχολή	Εγγεγραμμένος Νοσηλευτής	1. maj 2004
Latvija	1. Diploms par māsas kvalifikācijas iegūšanu	1. Māsu skolas	Māsa	1. maj 2004
	2. Māsas diploms	2. Universitātes tipa augstskola pamatojoties uz Valsts eksāmenu komisijas lēmumu		
Lietuva	1. Aukštojo mokslo diplomos, nurodantis suteiktą bendrosios praktikos slaugytojo profesinę kvalifikaciją	1. Universitetas	Bendrosios praktikos slaugytojas	1. maj 2004
	2. Aukštojo mokslo diplomos (neuniversitetinės studijos), nurodantis suteiktą bendrosios praktikos slaugytojo profesinę kvalifikaciją	2. Kolegija		
Luxembourg	— Diplôme d'Etat d'infirmier — Diplôme d'Etat d'infirmier hospitalier gradué	Ministère de l'éducation nationale, de la formation professionnelle et des sports	Infirmier	29. juni 1979
Magyarország	1. Ápoló bizonyítvány	1. Iskola	Ápoló	1. maj 2004
	2. Diplomás ápoló oklevél	2. Egyetem/főiskola		
	3. Egyetemi oklevelés ápoló oklevél	3. Egyetem		
Malta	Lawrja jew diploma fl-istudji tal-infermerija	Universita' ta' Malta	Infermier Registrat tal-Ewel Livell	1. maj 2004
Nederland	1. Diploma's verpleger A, verpleegster A, verpleegkundige A	1. Door een van overheidswege benoemde examencommissie	Verpleegkundige	29. juni 1979
	2. Diploma verpleegkundige MBOV (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundige)	2. Door een van overheidswege benoemde examencommissie		
	3. Diploma verpleegkundige HBOV (Hogere Beroepsopleiding Verpleegkundige)	3. Door een van overheidswege benoemde examencommissie		
	4. Diploma beroepsonderwijs verpleegkundige — Kwalificatieniveau 4	4. Door een van overheidswege		

		aangewezen opleidingsinstelling		
	5. Diploma hogere beroepsopleiding verpleegkundige — Kwalificatieniveau 5	5. Door een van overheidswege aangewezen opleidingsinstelling		
Österreich	1. Diplom als »Diplomierete Gesundheits- und Krankenschwester, Diplomierter Gesundheits- und Krankenpfleger«	1. Schule für allgemeine Gesundheits- und Krankenpflege	— Diplomierte Krankenschwester — Diplomierter Krankenpfleger	1. januar 1994
	2. Diplom als »Diplomierete Krankenschwester, Diplomierter Krankenpfleger«	2. Allgemeine Krankenpflegeschule		
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku pielęgniarstwo z tytułem »magister pielęgniarstwa«	Instytucja prowadząca kształcenie na poziomie wyższym uznana przez właściwe władze (højere uddannelsesinstitution, der er anerkendt af de kompetente myndigheder)	Pielegniarka	1. maj 2004
Portugal	1. Diploma do curso de enfermagem geral	1. Escolas de Enfermagem	Enfermeiro	1. januar 1986
	2. Diploma/carta de curso de bacharelato em enfermagem	2. Escolas Superiores de Enfermagem		
	3. Carta de curso de licenciatura em enfermagem	3. Escolas Superiores de Enfermagem; Escolas Superiores de Saúde		
România	1. Diplomă de absolvire de asistent medical generalist cu studii superioare de scurtă durată	1. Universități	asistent medical generalist	1. januar 2007
	2. Diplomă de licență de asistent medical generalist cu studii superioare de lungă durată	2. Universități		
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naslov »diplomirana medicinka«	1. Univerza 2. Visoka strokovna šola	Diplomirana medicinska sestra/Diplomirani zdravstvenik	1. maj 2004

	ska sestra/diplomirani zdravstvenik«			
Slovensko	1. Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu »magister z ošetrovatel'stva« (»Mgr.«)	1. Vysoká škola	Sestra	1. maj 2004
	2. Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu »bakalár z ošetrovatel'stva« (»Bc.«)	2. Vysoká škola		
	3. Absolventský diplom v študijnom odbore diplomovaná všeobecná sestra	3. Stredná zdravotnícka škola		
Suomi/ Finland	1. Sairaanhoitajan tutkinto/Sjukskötarexamen	1. Terveystieteiden tutkimuskeskus/ Hälsovårdsläroanstalter	Sairaanhoitaja/Sjukskötare	1. januar 1994
	2. Sosiaali- ja terveystieteiden ammattikorkeakoulututkinto, sairaanhoitajien (AMK)/Yrkeshögskoleexamen inom hälsovård och det sociala området, sjukskötare (YH)	2. Ammattikorkeakoulut/ Yrkeshögskolor		
Sverige	Sjuksköterskeexamen	Universitet eller högskola	Sjuksköterska	1. januar 1994
United Kingdom	Statement of Registration as a Registered General Nurse in part 1 or part 12 of the register kept by the United Kingdom Central Council for Nursing, Midwifery and Health Visiting	Various	— State Registered Nurse — Registered General Nurse	29. juni 1979

V. 3. TANDLÆGE

5.3.1. Uddannelsesprogram for tandlæger

Det uddannelsesprogram, som skal føre frem til et bevis for uddannelse som tandlæge, omfatter som et minimum nedennævnte fag. Undervisningen i ét eller flere af disse fag kan ske inden for eller i forbindelse med de øvrige fag

A. Basisfag

— Kemi

— Fysik

— Biologi

B. Medikobiologiske og alment lægevidenskabelige fag

— Anatomi

— Embryologi

— Histologi, herunder cytologi

— Fysiologi

— Biokemi (eller fysiologisk kemi)

— Patologisk anatomi

— Almen patologi

— Farmakologi

— Mikrobiologi

— Hygiejne

— Præventiv medicin og epidemiologi

— Radiologi

— Fysiurgi

— Almen kirurgi

— Intern medicin, herunder pædiatri

— Oto-rhino-laryngologi

— Dermato-venerologi

— Almen psykologi, psykopatologi og neuropatologi

— Anæstesiologi

C. Fag med direkte relation til tandlægevirksomhed

— Proteselære

— Tandlægematerialer

— Konserverende tandbehandling

— Forebyggende tandpleje

— Anæstesi og smertestillende midler inden for tandbehandling

— Specialkirurgi

— Specialpatologi

- Klinisk odonto-stomatologi
- Pædodonti
- Ortodonti
- Parodontologi
- Odontologisk radiologi
- Bidfunktionslære
- Faglig organisation, etik og lovgivning
- Sociale aspekter ved praktisk odontologi

5.3.2. Beviser for grunduddannelse som tandlæge

Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Certifikat, der ledsager uddannelsesbeviset	Titel	Referencedato
België/Belgique/Belgien	Diploma van tandarts/Diplôme licencié en science dentaire	— De universiteiten/Les universités — De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap/Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française		Licentiaat in de tandheelkunde/ Licencié en science dentaire	28. januar 1980
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен »Магистър« по »Дентална медицина« с професионална квалификация »Магистър-лекар по	Факултет по дентална медицина към Медицински университет		Лекар по дентална медицина	1. januar 2007

	дентална медицина«				
Česká republika	Diplom o ukončení studia ve studijním programu zubní lékařství (doktor zubního lékařství, MDDr.)	Lékařská fakulta univerzity v České republice	Vysvědčení o státní rigorózní zkoušce	Zubní lékař	1. maj 2004
Danmark	Bevis for tandlægeeksamen (odontologisk kandidateksamen)	Tandlægehøjskolerne, Sundhedsvidenskabeligt universitetsfakultet	Autorisation som tandlæge, udstedt af Sundhedsstyrelsen	Tandlæge	28. januar 1980
Deutschland	Zeugnis über die Zahnärztliche Prüfung	Zuständige Behörden		Zahnarzt	28. januar 1980
Eesti	Diplom hambaarstiteaduse õppekava läbimise kohta	Tartu Ülikool		Hambaarst	1. maj 2004
Ελλάς	Πτυχίο Οδοντιατρικής	Πανεπιστήμιο		Οδοντίατρος ή χειρουργός οδοντίατρος	1. januar 1981
España	Título de Licenciado en Odontología	El rector de una universidad		Licenciado en odontología	1. januar 1986
France	Diplôme d'Etat de docteur en chirurgie dentaire	Universités		Chirurgien-dentiste	28. januar 1980
Hrvatska	Diploma »doktor dentalne medicine/ doktorica dentalne medicine«	Fakulteti sveučilišta u Republici Hrvatskoj		doktor dentalne medicine/doktorica dentalne medicine	1. juli 2013
Ireland	— Bachelor in Dental Science (B. Dent. Sc.) — Bachelor of Dental Surgery (BDS)	— Universities — Royal College of Surgeons in Ireland		— Dentist — Dental practitioner — Dental surgeon	28. januar 1980

	— Licentiate in Dental Surgery (LDS)				
Italia	Diploma di laurea in Odontoiatria e Protesi Dentaria	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio della professione di odontoiatra	Odontoiatra	28. januar 1980
Κύπρος	Πιστοποιητικό Εγγραφής Οδοντιάτρου	Οδοντιατρικό Συμβούλιο		Οδοντίατρος	1. maj 2004
Latvija	Zobārsta diploms	Universitātes tipa augstskola	Rezidenta diploms par zobārsta pēcdiploma izglītības programmas pabeigšanu, ko izsniedz universitātes tipa augstskola un »Sertifikāts« — kompetentas iestādes izsniegts dokuments, kas apliecina, ka persona ir nokārtojusi sertifikācijas eksāmenu zobārstniecībā	Zobārsts	1. maj 2004
Lietuva	Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą gydytojo odontologo kvalifikaciją	Universitetas	Internatūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą gydytojo odontologo profesinę kvalifikaciją	Gydytojas odontologas	1. maj 2004
Luxembourg	Diplôme d'Etat de docteur en médecine dentaire	Jury d'examen d'Etat		Médecin-dentiste	28. januar 1980
Magyarország	Fogorvos oklevél (doctor medicinae dentariae, röv. : dr. med. dent.)	Egyetem		Fogorvos	1. maj 2004
Malta	Lawrja firgija Dentali	Universita' ta' Malta		Kirurgu Dentali	1. maj 2004
Nederland	Universitair getuigschrift van een met	Faculteit Tandheelkunde		Tandarts	28. januar 1980

	goed gevolg afgelegd tan- dantsexamen				
Österreich	Bescheid über die Verleihung des akademi- schen Grades »Doktor der Zahnheilkun- de«	Medizinische Fa- kultät der Uni- versität		Zahnarzt	1. januar 1994
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyżs- zych z tytułem »lekarz denty- sta«	1. Akademia Medyczna, 2. Uniwersytet Medyczny, 3. Collegium Medicum Uni- wersytetu Jagiel- lońskiego	Lekarsko — Denty- styczny Egzamin Państwowy	Lekarz dentysta	1. maj 2004
Portugal	Carta de curso de licenciatura em medicina dentária	— Faculdades — Institutos Su- periores		Médico dentista	1. januar 1986
România	Diplomă de li- cență de medic dentist	Universități		medic dentist	1. oktober 2003
Slovenija	Diploma, s ka- tero se podel- juje strokovni naslov »doktor dentalne medi- cine/doktorica dentalne medi- cine«	— Univerza	Potrdilo o opravlje- nem strokovnem iz- pitu za poklic zo- bozdravnik/zoboz- dravnica	Doktor dentalne medicine/Doktori- ca dentalne medi- cine	1. maj 2004
Slovensko	Vysokoškol- ský diplom o udelení akade- mického titulu »doktor zubné- ho lekárstva« (»MDDr.«)	— Vysoká škola		Zubný lekár	1. maj 2004
Suomi/ Finland	Hammaslääke- tieteen lisen- siaatin tutkin- to/Odontologie	— Helsingin yliopisto/ Helsingfors uni- versitet	Terveydenhuollon oikeusturvakeskuk- sen päätös käytän- nön palvelun hy- väksymisestä/	Hammaslääkäri/ Tandläkare	1. januar 1994

	licentiatexamen	— Oulun yliopisto — Turun yliopisto	Beslut av Rättskyddscentralen för hälsovården om godkännande av praktisk tjänstgöring		
Sverige	Tandläkarexamen	— Universitetet i Umeå — Universitetet i Göteborg — Karolinska Institutet — Malmö Högskola	Endast för examensbevis som erhållits före den 1 juli 1995, ett utbildningsbevis som utfärdats av Socialstyrelsen	Tandläkare	1. januar 1994
United Kingdom	— Bachelor of Dental Surgery (BDS or B.Ch. D.) — Licentiate in Dental Surgery	— Universities — Royal Colleges		— Dentist — Dental practitioner — Dental surgeon	28. januar 1980

5.3.3. Beviser for uddannelse som specialtandlæge

Ortodonti			
Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Referencedato
België/Belgique/Belgien	Titre professionnel particulier de dentiste spécialiste en orthodontie/Bijzondere beroepstitel van tandarts specialist in de orthodontie	Ministre de la Santé publique/Minister bevoegd voor Volksgezondheid	27. januar 2005
България	Свидетелство за призната специалност по «Ортодонтия»	Факултет по дентална медицина към Медицински университет	1. januar 2007
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti	Sundhedsstyrelsen	28. januar 1980
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie;	Landes Zahnärztekammer	28. januar 1980
Eesti	Residentuuri lõputunnistus ortodontia erialal	Tartu Ülikool	1. maj 2004
Ελλάς	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Ορθοδοντικής	— Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση — Νομαρχία	1. januar 1981

France	Titre de spécialiste en orthodontie	Conseil National de l'Ordre des chirurgiens dentistes	28. januar 1980
Ireland	Certificate of specialist dentist in orthodontics	Competent authority recognised for this purpose by the competent minister	28. januar 1980
Italia	Diploma di specialista in Ortognatodonzia	Università	21. maj 2005
Κύπρος	Πιστοποιητικό Αναγνώρισης του Ειδικού Οδοντίατρου στην Ορθοδοντική	Οδοντιατρικό Συμβούλιο	1. maj 2004
Latvija	»Sertifikāts«— kompetentas iestādes izsniegts dokuments, kas apliecina, ka persona ir nokārtojusi sertifikācijas eksāmenu ortodontijā	Latvijas Ārstu biedrība	1. maj 2004
Lietuva	Rezidentūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą gydytojo ortodonto profesinę kvalifikaciją	Universitetas	1. maj 2004
Magyarország	Fogszabályozás szakorvosai bizonyítvány	Az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztérium illetékes testülete	1. maj 2004
Malta	Ċertifikat ta' speċjalista dentali fl-Ortodonzja	Kumitat ta' Approvazzjoni dwar Speċjalisti	1. maj 2004
Nederland	Bewijs van inschrijving als orthodontist in het Specialistenregister	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde	28. januar 1980
Polska	Dyplom uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie ortodontcji	Centrum Egzaminów Medycznych	1. maj 2004
Slovenija	Potrdilo o opravljenem specialističnem izpitu iz čeljustne in zobne ortopedije	1. Ministrstvo za zdravje 2. Zdravniška zbornica Slovenije	1. maj 2004
Suomi/Finland	Erikoishammaslääkärin tutkinto, hampaiston oikomisshoito/Specialtand-läkarexamen, tandreglering	— Helsingin yliopisto/ Helsingfors universitet — Oulun yliopisto — Turun yliopisto	1. januar 1994
Sverige	Bevis om specialistkompetens i tandreglering	Socialstyrelsen	1. januar 1994
United Kingdom	Certificate of Completion of specialist training in orthodontics	Competent authority recognised for this purpose	28. januar 1980

Mundkirurgi			
Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Referencedato
България	Свидетелство за призната специалност по »Орална хирургия«	Факултет по дентална медицина към Медицински университет	1. januar 2007
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi	Sundhedsstyrelsen	28. januar 1980
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie/Mundchirurgie	Landes Zahnärztekammer	28. januar 1980
Ελλάς	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Γναθοχειρουργικής (up to 31 December 2002)	— Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση — Νομαρχία	1. januar 2003
Ireland	Certificate of specialist dentist in oral surgery	Competent authority recognised for this purpose by the competent minister	28. januar 1980
Italia	Diploma di specialista in Chirurgia Orale	Università	21. maj 2004
Κύπρος	Πιστοποιητικό Αναγνώρισης του Ειδικού Οδοντίατρου στην Στοματική Χειρουργική	Οδοντιατρικό Συμβούλιο	1. maj 2004
Lietuva	Rezidentūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą burnos chirurgo profesinę kvalifikaciją	Universitetas	1. maj 2004
Magyarország	Dento-alveoláris sebészet szakorvosa bizonyítvány	Az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztérium illetékes testülete	1. maj 2004
Malta	Ċertifikat ta' speċjalista dentali fil-Kirurgija tal-halq	Kumitat ta' Approvazzjoni dwar Speċjalisti	1. maj 2004
Nederland	Bewijs van inschrijving als kaakchirurg in het Specialistenregister	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde	28. januar 1980
Polska	Dyplom uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie chirurgii stomatologicznej	Centrum Egzaminów Medycznych	1. maj 2004
Slovenija	Potrdilo o opravljenem specialističnem izpitu iz oralne kirurgije	1. Ministrstvo za zdravje 2. Zdravniška zbornica Slovenije	1. maj 2004
Suomi/ Finland	Erikoishammaslääkärin tutkinto, suu- ja leuka-kirurgia	— Helsingin yliopisto/ Helsingfors universitet — Oulun yliopisto	1. januar 1994

	Specialtandläkar-examen, oral och maxillofacial kirurgi	— Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialist-kompetens i tandsystemets kirurgiska sjukdomar	Socialstyrelsen	1. januar 1994
United Kingdom	Certificate of completion of specialist training in oral surgery	Competent authority recognised for this purpose	28. januar 1980

V. 4. DYRLÆGE

5.4.1. Uddannelsesprogram

Uddannelsesprogrammet, som skal føre frem til bevis for uddannelse som dyrlæge, omfatter som et minimum nedenstående fag.

Undervisningen i et eller flere af disse fag kan ske inden for eller i forbindelse med de øvrige fag.

A. Basisfag

- Fysik
- Kemi
- Zoologi
- Botanik
- Matematikkens anvendelse i biologien

B. Særlige fag

a) Grundlæggende videnskaber

- Anatomi (herunder histologi og embryologi)
- Fysiologi
- Biokemi
- Genetik
- Farmakologi
- Farmaci
- Toksikologi
- Mikrobiologi
- Immunologi
- Epidemilogi
- Deontologi

b) Kliniske videnskaber

- Obestetrik
- Patologi (herunder patologisk anatomi)
- Parasitologi
- Klinisk medicin og klinisk kirurgi (herunder anæstesiologi)
- Klinisk undervisning omfattende husdyr, fjerkræ og andre dyrearter
- Præventiv medicin
- Radiologi
- Forplantning og forplantningsforstyrrelser
- Sundhedsvæsen
- Veterinær retsmedicin og veterinærlovgivning
- Terapeutik
- Propædeutik

c) Animalsk produktion

- Animalsk produktion
- Fodring
- Agronomi
- Landbrugsøkonomi
- Husdyrs opdræt og sundhed
- Veterinær hygiejne
- Etologi og dyrebeskyttelse

d) Levnedsmiddelhygiejne

- Inspektion af og kontrol med levnedsmidler af animalsk oprindelse
- Levnedsmiddelhygiejne og -teknologi
- Praktisk arbejde (herunder på slagterier og andre steder, hvor levnedsmidler behandles)

Den praktiske uddannelse kan erhverves ved praktiktjeneste, for så vidt denne sker på heltidsbasis, under den kompetente myndigheds eller det kompetente organs direkte kontrol og ikke overstiger seks måneder inden for uddannelsens samlede studietid på fem år.

Fordelingen af den teoretiske og praktiske undervisning på de forskellige faggrupper bør afvejes og samordnes, således at viden og erfaring kan erhverves på passende måde for at gøre det muligt for dyrlægen at udføre alle sine opgaver.

5.4.2. Beviser for uddannelse som dyrlæge

Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Certifikat, der ledsager uddannelsesbeviset	Referencedato
België/Belgique/ Belgien	Diploma van dierenarts/ Diplôme de docteur en médecine vétérinaire	— De universiteit/— Les universités — De bevoegde Examen-commissie van de Vlaamse Gemeenschap/Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française		21. december 1980
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен магистър по специалност Ветеринарна медицина с професионална квалификация Ветеринарен лекар	— Лесотехнически университет — Факултет по ветеринарна медицина — Тракийски университет — Факултет по ветеринарна медицина		1. januar 2007
Česká republika	— Diplom o ukončení studia ve studijním programu veterinární lékařství (doktor veterinární medicíny, MVDr.) — Diplom o ukončení studia ve studijním programu veterinární hygieny a ekologie (doktor veterinární medicíny, MVDr.)	Veterinární fakulta univerzity v České republice		1. maj 2004
Danmark	Bevis for bestået kandidateksamen i veterinærvidenskab	Kongelige Veterinær- og Landbohøjskole		21. december 1980
Deutschland	Zeugnis über das Ergebnis des Dritten Abschnitts der Tierärztlichen Prüfung und das Gesamtergebnis der Tierärztlichen Prüfung	Der Vorsitzende des Prüfungsausschusses für die Tierärztliche Prüfung einer Universität oder Hochschule		21. december 1980

Eesti	Diplom: täitnud veterinaarmeditsiini õppekava	Eesti Põllumajandusülikool		1. maj 2004
Ελλάς	Πτυχίο Κτηνιατρικής	Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και Θεσσαλίας		1. januar 1981
España	Título de Licenciado en Veterinaria	— Ministerio de Educación y Cultura — El rector de una universidad		1. januar 1986
France	Diplôme d'Etat de docteur vétérinaire			21. december 1980
Hrvatska	Diploma »doktor veterinarske medicine/doktorica veterinarske medicine«	Veterinarski fakultet Sveučilišta u Zagrebu		1. juli 2013
Ireland	— Diploma of Bachelor in/of Veterinary Medicine (MVB) — Diploma of Membership of the Royal College of Veterinary Surgeons (MRCVS)			21. december 1980
Italia	Diploma di laurea in medicina veterinaria	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio della medicina veterinaria	1. januar 1985
Κύπρος	Πιστοποιητικό Εγγραφής Κτηνιάτρου	Κτηνιατρικό Συμβούλιο		1. maj 2004
Latvija	Veterinārārsta diploms	Latvijas Lauksaimniecības Universitāte		1. maj 2004
Lietuva	Aukštojo mokslo diplomas (veterinarijos gydytojo (DVM))	Lietuvos Veterinarijos Akademinė		1. maj 2004
Luxembourg	Diplôme d'Etat de docteur en médecine vétérinaire	Jury d'examen d'Etat		21. december 1980
Magyarország	Állatorvos doktor oklevél — dr. med. vet.	Szent István Egyetem Állatorvos-tudományi Kar		1. maj 2004
Malta	Liċenzja ta' Kirurgu Veterinarju	Kunsill tal-Kirurgi Veterinarji		1. maj 2004
Nederland	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd			21. december 1980

	diergeneeskundig/veeartse-nijkundig examen			
Österreich	— Diplom-Tierarzt — Magister medicinae veterinariae	Universität	— Doktor der Veterinärmedizin — Doctor medicinae veterinariae — Fachtierarzt	1. januar 1994
Polska	Dyplom lekarza weterynarii	1. Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie 2. Akademia Rolnicza we Wrocławiu 3. Akademia Rolnicza w Lublinie 4. Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie		1. maj 2004
Portugal	Carta de curso de licenciatura em medicina veterinária	Universidade		1. januar 1986
România	Diplomă de licență de doctor medic veterinar	Universități		1. januar 2007
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naslov »doktor veterinarske medicine/doktorica veterinarske medicine«	Univerza	Spričevalo o opravljenem državnem izpitu s področja veterinarstva	1. maj 2004
Slovensko	Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu »doktor veterinarskej medicíny« (»MVDr.«)	Univerzita veterinárskeho lekárstva		1. maj 2004
Suomi/ Finland	Eläinlääketieteen lisensiaatin tutkinto/Veterinärmediciner licentiatexamen	Helsingin yliopisto/Helsingfors universitet		1. januar 1994
Sverige	Veterinärexamen	Sveriges Lantbruksuniversitet		1. januar 1994
United Kingdom	1. Bachelor of Veterinary Science (BVSc) 2. Bachelor of Veterinary Science (BVSc)	1. University of Bristol 2. University of Liverpool		21. december 1980

3. Bachelor of Veterinary Medicine (BvetMB)	3. University of Cambridge	
4. Bachelor of Veterinary Medicine and Surgery (BVM&S)	4. University of Edinburgh	
5. Bachelor of Veterinary Medicine and Surgery (BVM&S)	5. University of Glasgow	
6. Bachelor of Veterinary Medicine (BvetMed)	6. University of London	

V. 5. JORDEMODER

5.5.1. Uddannelsesprogram for jordemødre (uddannelsesvej I og II)

Uddannelsesprogrammet med henblik på opnåelse af bevis for uddannelse som jordemoder omfatter følgende to områder:

A. Teoretisk og teknisk undervisning

a) Basisfag

- Grundlæggende kendskab til anatomi og fysiologi
- Grundlæggende kendskab til patologi
- Grundlæggende kendskab til bakteriologi, virologi og parasitologi
- Grundlæggende kendskab til biofysik, biokemi og radiologi
- Pædiatri, især med hensyn til nyfødte
- Hygiejne, sundhedslære, sygdomsforebyggelse, tidlig diagnosticering af sygdomme
- Ernæringslære og diætetik, især med hensyn til kvindens, den nyfødtes og spædbarnets ernæring
- Grundlæggende kendskab til sociologi og problemer i forbindelse med socialmedicin
- Grundlæggende kendskab til farmakologi
- Psykologi
- Pædagogik
- Sundheds- og sociallovgivning og sundhedsvæsenets opbygning
- Jordemødrenes pligter og faglig lovgivning
- Seksualundervisning og familieplanlægning
- Moderens og barnets retsbeskyttelse

b) Særlige fag for virksomheden som jordemoder

- Anatomi og fysiologi

-
- Embryologi og fostrets udvikling
 - Svangerskab, fødsel og barselperiode
 - Gynækologisk og obstetrisk patologi
 - Forberedelse til fødslen og forældrerollen, herunder de psykologiske aspekter
 - Fødselsforberedelse (herunder kendskab til og anvendelse af teknisk apparatur i obstetrikken)
 - Analgesi, anæstesi og genoplivning
 - Den nyfødtes fysiologi og patologi
 - Den nyfødtes pleje og pasning
 - Psykologiske og sociale faktorer

B. raktisk og klinisk undervisning

Denne undervisning gives under hensigtsmæssigt tilsyn:

- Konsultation for gravide kvinder omfattende mindst 100 prænatale undersøgelser
- Observation og pleje af mindst 40 fødende
- Elevens forståelse af mindst 40 fødsler; såfremt dette antal ikke kan nås på grund af mangel på fødende, kan det nedsættes til mindst 30 fødsler under forudsætning af, at eleven desuden aktivt deltager i 20 fødsler
- Aktiv deltagelse i fødsler i underkroppspræsentation. Er dette ikke muligt på grund af et manglende antal fødsler i underkroppspræsentation, bør undervisningen ske ved simulering
- Anlæggelse af episiotomi og indførelse i efterfølgende sutur. Indførelsen skal omfatte en teoretisk undervisning og kliniske øvelser. Anvendelsen af sutur i praksis omfatter sutur af episiotomi og af mindre rifter i bækkenbunden. Hvis det er absolut nødvendigt, kan der anvendes simulering
- Observation og pleje af 40 risikopatienter før, under og efter fødslen
- Observation og pleje, herunder undersøgelse, af mindst 100 barselskvinder og normale nyfødte
- Observation og pleje af nyfødte, der kræver særlig pleje, herunder for tidligt og for sent fødte børn samt nyfødte med unormalt lav fødselsvægt og syge nyfødte
- Pleje af patologiske tilfælde inden for gynækologi og obstetrik
- Indførelse i pleje inden for medicin og kirurgi. Indførelsen skal omfatte en teoretisk undervisning og kliniske øvelser.

Den teoretiske og tekniske undervisning (uddannelsesprogrammets del A) skal være afpasset efter og samordnet med den kliniske undervisning (programmets del B), således at de i dette bilag omhandlede kundskaber og erfaringer kan erhverves på fyldestgørende måde.

Den kliniske jordemoderundervisning (uddannelsesprogrammets del B) skal foregå i form af praktikant-tjeneste under tilsyn af sygehusafdelinger eller i andre behandlingsinstitutioner inden for sundhedsområdet, som er godkendt til dette formål af de kompetente myndigheder eller organer. Under denne uddannel-

se skal jordemoderleverne deltage i de pågældende afdelingers arbejde i det omfang, det er et led i uddannelsen. Jordemoderleverne skal indføres i det ansvar, som er forbundet med virksomhed som jordemoder.

5.5.2. Beviser for uddannelse som jordemoder

Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Titel	Reference-dato
België/Belgique/ Belgien	Diploma van vroedvrouw/Diplôme d'accoucheuse	— De erkende opleidingsinstituten/Les établissements d'enseignement — De bevoegde Examen-commissie van de Vlaamse Gemeenschap/Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française	Vroedvrouw/ Accoucheuse	23. januar 1983
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен »Бакалавър« с професионална квалификация »Акушерка«	Университет	Акушерка	1. januar 2007
Česká republika	1. Diplom o ukončení studia ve studijním programu ošetrovatelství ve studijním oboru porodní asistentka (bakalář, Bc.) — Vysvědčení o státní závěrečné zkoušce 2. Diplom o ukončení studia ve studijním oboru diplomovaná porodní asistentka (diplomovaný specialista, DiS.) — Vysvědčení o absolutoriu	1. Vysoká škola zřízená nebo uznaná státem 2. Vyšší odborná škola zřízená nebo uznaná státem	Porodní asistentka/ porodní asistent	1. maj 2004
Danmark	Bevis for bestået jordemodereksamen	Danmarks jordemoder-skole	Jordemoder	23. januar 1983

Deutschland	Zeugnis über die staatliche Prüfung für Hebammen und Entbindungspfleger	Staatlicher Prüfungsausschuss	— Hebamme — Entbindungspfleger	23. januar 1983
Eesti	Diplom ämmaemanderialal	1. Tallinna Meditsiini-kool 2. Tartu Meditsiini-kool	— Ämmaemand	1. maj 2004
Ελλάς	1. Πτυχίο Τμήματος Μαιευτικής Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Τ. Ε. Ι.)	1. Τεχνολογικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (Τ. Ε. Ι.)	— Μαία — Μαιευτής	23. januar 1983
	2. Πτυχίο του Τμήματος Μαιών της Ανωτέρας Σχολής Στελεχών Υγείας και Κοινων. Πρόνοιας (ΚΑΤΕΕ)	2. ΚΑΤΕΕ Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων		
	3. Πτυχίο Μαίας Ανωτέρας Σχολής Μαιών	3. Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας		
España	— Título de Matrona — Título de Asistente obstétrico (matrona) — Título de Enfermería obstétrica-ginecológica	Ministerio de Educación y Cultura	— Matrona — Asistente obstétrico	1. januar 1986
France	Diplôme de sage-femme	L'Etat	Sage-femme	23. januar 1983
Hrvatska	Svjedodžba »prvostupnik (<i>baccalaureus</i>) primaljstva/sveučilišna prvostupnica (<i>baccalaurea</i>) primaljstva«	— Medicinski fakulteti sveučilišta u Republici Hrvatskoj — Sveučilišta u Republici Hrvatskoj — Veleučilišta i visoke škole u Republici Hrvatskoj	prvostupnik (<i>baccalaureus</i>) primaljstva/prvostupnica (<i>baccalaurea</i>) primaljstva	1. juli 2013
Ireland	Certificate in Midwifery	An Board Altranais	Midwife	23. januar 1983
Italia	Diploma d'ostetrica	Scuole riconosciute dallo Stato	Ostetrica	23. januar 1983
Κύπρος	Δίπλωμα μεταβασικό πρόγραμμα Μαιευτικής	Νοσηλευτική Σχολή	Εγγεγραμμένη Μαία	1. maj 2004

Latvija	Diploms par vecmātes kvalifikācijas iegūšanu	Māsu skolas	Vecmāte	1. maj 2004
Lietuva	1. Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą bendrosios praktikos slaugytojo profesinę kvalifikaciją, ir profesinės kvalifikacijos pažymėjimas, nurodantis suteiktą akušerio profesinę kvalifikaciją — Pažymėjimas, liudijantis profesinę praktiką akušerijoje	1. Universitetas	Akušeris	1. maj 2004
	2. Aukštojo mokslo diplomas (neuniversitetinės studijos), nurodantis suteiktą bendrosios praktikos slaugytojo profesinę kvalifikaciją, ir profesinės kvalifikacijos pažymėjimas, nurodantis suteiktą akušerio profesinę kvalifikaciją — Pažymėjimas, liudijantis profesinę praktiką akušerijoje	2. Kolegija		
	3. Aukštojo mokslo diplomas (neuniversitetinės studijos), nurodantis suteiktą akušerio profesinę kvalifikaciją	3. Kolegija		
Luxembourg	Diplôme de sage-femme	Ministère de l'éducation nationale, de la formation professionnelle et des sports	Sage-femme	23. januar 1983
Magyarország	Szülész nő bizonyítvány	Iskola/főiskola	Szülész nő	1. maj 2004
Malta	Lawrja jew diploma fl-Istudji tal-Qwiebel	Universita' ta' Malta	Qabla	1. maj 2004
Nederland	Diploma van verloskundige	Door het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport erkende opleidings-instellingen	Verloskundige	23. januar 1983

Österreich	Hebammen-Diplom	— Hebammenakademie — Bundeshebammen- lehranstalt	Hebamme	1. januar 1994
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku położnictwo z tytułem »magister położnictwa«	Instytucja prowadząca kształcenie na poziomie wyższym uznana przez właściwe władze (højere uddannelsesinstitution, der er anerkendt af de kompetente myndigheder)	Położna	1. maj 2004
Portugal	1. Diploma de enfermeiro especialista em enfermagem de saúde materna e obstétrica	1. Ecolas de Enfermagem	Enfermeiro especialista em enfermagem de saúde materna e obstétrica	1. januar 1986
	2. Diploma/carta de curso de estudos superiores especializados em enfermagem de saúde materna e obstétrica	2. Escolas Superiores de Enfermagem		
	3. Diploma (do curso de pós-licenciatura) de especialização em enfermagem de saúde materna e obstétrica	3. — Escolas Superiores de Enfermagem — Escolas Superiores de Saúde		
România	Diplomă de licență de moașă	Universități	Moașă	1. januar 2007
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naslov »diplomirana babica/diplomirani babičar«	1. Univerza 2. Visoka strokovna šola	diplomirana babica/ diplomirani babičar	1. maj 2004
Slovensko	1. Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu »bakalár z pôrodnej asistencie« (»Bc.«) 2. Absolventský diplom v študijnom odbore diplomovaná pôrodná asistentka	1. Vysoká škola 2. Stredná zdravotnícka škola	Pôrodná asistentka	1. maj 2004
Suomi/ Finland	1. Kätilön tutkinto/barnmorskeexamen	1. Terveystieteiden tutkimuskeskus/hälsöförsläroanstalter	Kätilö/Barnmorska	1. januar 1994

	2. Sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto, kättilö (AMK)/yrkeshögskoleexamen inom hälsovård och det sociala området, barnmorska (YH)	2. Ammattikorkeakoulut/ Yrkeshögskolor		
Sverige	Barnmorskeexamen	Universitet eller högskola	Barnmorska	1. januar 1994
United Kingdom	Statement of registration as a Midwife on part 10 of the register kept by the United Kingdom Central Council for Nursing, Midwifery and Health visiting	Various	Midwife	23. januar 1983

V. 6. FARMACEUT

5.6.1. Uddannelsesprogram for farmaceuter

- Plante- og dyrebiologi
- Fysik
- Almen og uorganisk kemi
- Organisk kemi
- Analytisk kemi
- Farmaceutisk kemi, herunder lægemiddelanalyse
- Almindelig og anvendt biokemi (medicinsk)
- Anatomi og fysiologi; medicinsk terminologi
- Mikrobiologi
- Farmakologi og farmakoterapi
- Farmaceutisk teknologi
- Toksikologi
- Farmakognosi
- Lovgivning og i givet fald erhvervsetik

I fordelingen mellem teoretisk og praktisk uddannelse skal der for hvert fag i mindsteundervisningsprogrammet lægges tilstrækkeligt vægt på teorien til, at uddannelsens akademiske præg bevares.

5.6.2. Beviser for uddannelse som farmaceut

Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Certifikat, der ledsager uddannelsesbeviset	Referencedato
België/Belgique/ Belgien	Diploma van apotheker/Diplôme de pharmacien	— De universiteiten/Les universités — De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap/Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française		1. oktober 1987
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен »Магистър« по »Фармация« с професионална квалификация »Магистър-фармацевт«	Фармацевтичен факултет към Медицински университет		1. januar 2007
Česká republika	Diplom o ukončení studia ve studijním programu farmacie (magistr, Mgr.)	Farmaceutická fakulta univerzity v České republice	Vysvědčení o státní závěrečné zkoušce	1. maj 2004
Danmark	Bevis for bestået farmaceutisk kandidateksamen	Danmarks Farmaceutiske Højskole		1. oktober 1987
Deutschland	Zeugnis über die Staatliche Pharmazeutische Prüfung	Zuständige Behörden		1. oktober 1987
Eesti	Diplom proviisori õpekava läbimisest	Tartu Ülikool		1. maj 2004
Ελλάς	Άδεια άσκησης φαρμακευτικού επαγγέλματος	Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση		1. oktober 1987
España	Título de Licenciado en Farmacia	— Ministerio de Educación y Cultura — El rector de una universidad		1. oktober 1987

France	— Diplôme d'Etat de pharmacien — Diplôme d'Etat de docteur en pharmacie	Universités		1. oktober 1987
Hrvatska	Diploma »magistar farmacije/magistra farmacije«	— Farmaceutsko-bio-kemijski fakultet Sveučilišta u Zagrebu — Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu — Kemijsko-tehnološki fakultet Sveučilišta u Splitu		1. juli 2013
Ireland	Certificate of Registered Pharmaceutical Chemist			1. oktober 1987
Italia	Diploma o certificato di abilitazione all'esercizio della professione di farmacista ottenuto in seguito ad un esame di Stato	Università		1. november 1993
Κύπρος	Πιστοποιητικό Εγγραφής Φαρμακοποιού	Συμβούλιο Φαρμακευτικής		1. maj 2004
Latvija	Farmaceita diploms	Universitātes tipa augstskola		1. maj 2004
Lietuva	Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą vaistininko profesinę kvalifikaciją	Universitetas		1. maj 2004
Luxembourg	Diplôme d'Etat de pharmacien	Jury d'examen d'Etat + visa du ministre de l'éducation nationale		1. oktober 1987
Magyarország	Okleveles gyógyszerész oklevél (magister pharmaciae, röv: mag. Pharm)	Egyetem		1. maj 2004
Malta	Lawrja fil-farmacija	Universita' ta' Malta		1. maj 2004
Nederland	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd apothekersexamen	Faculteit Farmacie		1. oktober 1987
Österreich	Staatliches Apothekerdiplom	Bundesministerium für Arbeit, Gesundheit und Soziales		1. oktober 1994

Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku farmacja z tytułem magistra	1. Akademia Medyczna 2. Uniwersytet Medyczny 3. Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego		1. maj 2004
Portugal	Carta de curso de licenciatura em Ciências Farmacêuticas	Universidades		1. oktober 1987
România	Diplomă de licență de farmacist	Universități		1. januar 2007
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naziv »magister farmacije/magistra farmacije«	Univerza	Potrdilo o opravljenem strokovnem izpitu za poklic magister farmacije/magistra farmacije	1. maj 2004
Slovensko	Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu »magister farmácie« (»Mgr.«)	Vysoká škola		1. maj 2004
Suomi/ Finland	Proviisorin tutkinto/ Provisorexamen	— Helsingin yliopisto/Helsingfors universitet — Kuopion yliopisto		1. oktober 1994
Sverige	Apotekarexamen	Uppsala universitet		1. oktober 1994
United Kingdom	Certificate of Registered Pharmaceutical Chemist			1. oktober 1987

V. 7. ARKITEKT

5.7.1. Beviser for uddannelse som arkitekt, som anerkendes i henhold til artikel 46

Land	Uddannelsesbevis	Udstedende organ	Certifikat, der ledsager uddannelsesbeviset	Akademisk referenceår
België/ Belgique/ Belgien	1. Architect/Architecte 2. Architect/Architecte 3. Architect 4. Architect/Architecte 5. Architect/Architecte 6. Burgelijke ingenieur-architect	1. Nationale hogescholen voor architectuur 2. Hogere-architectuur-instituten 3. Provinciaal Hoger Instituut voor Architectuur te Hasselt 4. Koninklijke Academies voor Schone Kunsten 5. Sint-Lucasscholen 6. Faculteiten Toegepaste Wetenschappen van de Universiteiten 6. »Faculté Polytechnique« van Mons		1988/89
	1. Architecte/Architect 2. Architecte/Architect 3. Architect 4. Architecte/Architect 5. Architecte/Architect 6. Ingénieur-civil — architecte	1. Ecoles nationales supérieures d'architecture 2. Instituts supérieurs d'architecture 3. Ecole provinciale supérieure d'architecture de Hasselt 4. Académies royales des Beaux-Arts 5. Ecoles Saint-Luc 6. Facultés des sciences appliquées des universités 6. Faculté polytechnique de Mons		
Danmark	Arkitekt cand. arch.	— Kunstakademiets Arkitektskole i København — Arkitektskolen i Århus		1988/89
Deutschland	Diplom-Ingenieur, Diplom-Ingenieur Univ.	— Universitäten (Architektur/Hochbau) — Technische Hochschulen (Architektur/Hochbau) — Technische Universitäten (Architektur/Hochbau) — Universitäten-Gesamthochschulen (Architektur/Hochbau) — Hochschulen für bildende Künste — Hochschulen für Künste		1988/89
	Diplom-Ingenieur, Diplom-Ingenieur FH	— Fachhochschulen (Architektur/Hochbau) (¹) — Universitäten-Gesamthochschulen (Architektur/Hochbau) bei entsprechenden Fachhochschulstudiengängen		
Ελλάς	Δίπλωμα αρχιτέκτονα — μηχανικού	— Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (ΕΜΠ), τμήμα αρχιτεκτόνων — μηχανικών	Βεβαίωση που χορηγεί το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας (ΤΕΕ) και η οποία επιτρέπει την άσκηση	1988/89

		— Universidad Ramón Llull, escuela técnica superior de arquitectura de La Salle;		1998/1999
		— Universidad S. E. K. de Segovia, centro de estudios integrados de arquitectura de Segovia.		1999/2000
		— Universidad de Granada, Escuela Técnica Superior de Arquitectura de Granada		1994/1995
France	1. Diplôme d'architecte DPLG, y compris dans le cadre de la formation professionnelle continue et de la promotion sociale.	1. Le ministre chargé de l'architecture		1988/89
	2. Diplôme d'architecte ESA	2. Ecole spéciale d'architecture de Paris		
	3. Diplôme d'architecte ENSAIS	3. Ecole nationale supérieure des arts et industries de Strasbourg, section architecture		
Hrvatska				
Ireland	1. Degree of Bachelor of Architecture (B. Arch. NUI)	1. National University of Ireland to architecture graduates of University College Dublin		1988/89
	2. Degree of Bachelor of Architecture (B. Arch) <i>(Previously, until 2002 -Degree standard diploma in architecture (Dip. Arch)</i>	2. Dublin Institute of Technology, Bolton Street, Dublin (College of Technology, Bolton Street, Dublin)		
	3. Certificate of associateship (ARIAI)	3. Royal Institute of Architects of Ireland		
	4. Certificate of membership (MRIA)	4. Royal Institute of Architects of Ireland		
Italia	— Laurea in architettura	— Università di Camerino — Università di Catania — Sede di Siracusa — Università di Chieti — Università di Ferrara — Università di Firenze — Università di Genova — Università di Napoli Federico II — Università di Napoli II — Università di Palermo — Università di Parma — Università di Reggio Calabria	Diploma di abilitazione all'esercizio indipendente della professione che viene rilasciato dal ministero della Pubblica Istruzione dopo che il candidato ha sostenuto con esito positivo l'esame di Stato davanti ad una commissione competente	1988/89

	<ul style="list-style-type: none"> — Università di Roma »La Sapienza« — Università di Roma III — Università di Trieste — Politecnico di Bari — Politecnico di Milano — Politecnico di Torino — Istituto universitario di architettura di Venezia 		
— Laurea in ingegneria edile — architettura	<ul style="list-style-type: none"> — Università dell'Aquila — Università di Pavia — Università di Roma »La Sapienza« 	Diploma di abilitazione all'esercizio indipendente della professione che viene rilasciato dal ministero della Pubblica Istruzione dopo che il candidato ha sostenuto con esito positivo l'esame di Stato davanti ad una commissione competente	1998/99
— Laurea specialistica in ingegneria edile — architettura	<ul style="list-style-type: none"> — Università dell'Aquila — Università di Pavia — Università di Roma »La Sapienza« — Università di Ancona — Università di Basilicata — Potenza — Università di Pisa — Università di Bologna — Università di Catania — Università di Genova — Università di Palermo — Università di Napoli Federico II — Università di Roma — Tor Vergata — Università di Trento — Politecnico di Bari — Politecnico di Milano 	Diploma di abilitazione all'esercizio indipendente della professione che viene rilasciato dal ministero della Pubblica Istruzione dopo che il candidato ha sostenuto con esito positivo l'esame di Stato davanti ad una commissione competente	2003/04
— Laurea specialistica quinquennale in Architettura	— Prima Facoltà di Architettura dell'Università di Roma »La Sapienza«	Diploma di abilitazione all'esercizio indipendente della professione che viene rilasciato dal ministero della Pubblica Istruzione dopo che il candidato ha sostenuto con esito positivo l'esame di	1998/1999

			Stato davanti ad una commissione competente	
	— Laurea specialistica quinquennale in Architettura	— Università di Ferrara — Università di Genova — Università di Palermo — Politecnico di Milano — Politecnico di Bari	Diploma di abilitazione all'esercizio indipendente della professione che viene rilasciato dal ministero della Pubblica Istruzione dopo che il candidato ha sostenuto con esito positivo l'esame di Stato davanti ad una commissione competente	1999/2000
	— Laurea specialistica quinquennale in Architettura	— Università di Roma III	Diploma di abilitazione all'esercizio indipendente della professione che viene rilasciato dal ministero della Pubblica Istruzione dopo che il candidato ha sostenuto con esito positivo l'esame di Stato davanti ad una commissione competente	2003/2004
— Laurea specialistica in Architettura	— Università di Firenze — Università di Napoli II — Politecnico di Milano II	Diploma di abilitazione all'esercizio indipendente della professione che viene rilasciato dal ministero della Pubblica Istruzione dopo che il candidato ha sostenuto con esito positivo l'esame di Stato davanti ad una commissione competente	2004/2005	
Nederland	1. Het getuigschrift van het met goed gevolg afgelegde doctoraal examen van de studierichting bouwkunde, afstudeerrichting architectuur	1. Technische Universiteit te Delft	Verklaring van de Stichting Bureau Architectenregister die bevestigt dat de opleiding voldoet aan de normen van artikel 46.	1988/89
	2. Het getuigschrift van het met goed gevolg afgelegde doctoraal examen van de studierichting bouwkunde, differentiatie architectuur en urbanistiek	2. Technische Universiteit te Eindhoven		
	3. Het getuigschrift hoger beroepsonderwijs, op grond van het met goed gevolg afgelegde examens verbonden aan de opleiding van de tweede fase voor beroepen op het terrein van de architectuur,			

	afgegeven door de betrokken examencommissies van respectievelijk: — de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten te Amsterdam — de Hogeschool Rotterdam en omstreken te Rotterdam — de Hogeschool Katholieke Leergangen te Tilburg — de Hogeschool voor de Kunsten te Arnhem — de Rijkshogeschool Groningen te Groningen — de Hogeschool Maastricht te Maastricht			
Österreich	1. Diplom-Ingenieur, Dipl. -Ing.	1. Technische Universität Graz (Erzherzog-Johann-Universität Graz)		1998/99
	2. Diplom-Ingenieur, Dipl. -Ing.	2. Technische Universität Wien		
	3. Diplom-Ingenieur, Dipl. -Ing.	3. Universität Innsbruck (Leopold-Franzens-Universität Innsbruck)		
	4. Magister der Architektur, Magister architecturae, Mag. Arch.	4. Hochschule für Angewandte Kunst in Wien		
	5. Magister der Architektur, Magister architecturae, Mag. Arch.	5. Akademie der Bildenden Künste in Wien		
	6. Magister der Architektur, Magister architecturae, Mag. Arch.	6. Hochschule für künstlerische und industrielle Gestaltung in Linz		
Portugal	Carta de curso de licenciatura em Arquitectura	— Faculdade de arquitectura da Universidade técnica de Lisboa — Faculdade de arquitectura da Universidade do Porto — Escola Superior Artística do Porto		1988/1989
	Para os cursos iniciados a partir do ano académico de 1991/1992	— Faculdade de Arquitectura e Artes da Universidade Lusíada do Porto		1991/1992
Suomi/Finland	Arkkitehdin tutkinto/Arkitektextamen	— Teknillinen korkeakoulu /Tekniska högskolan (Helsinki) — Tampereen teknillinen korkeakoulu/Tammerfors — tekniska högskola		1998/99

		— Oulun yliopisto/Uleåborgs universitet		
Sverige	Arkitektexamen	Chalmers Tekniska Högskola AB Kungliga Tekniska Högskolan Lunds Universitet		1998/99
United Kingdom	1. Diplomas in architecture	1. — Universities — Colleges of Art — Schools of Art	Certificate of architectural education, issued by the Architects Registration Board. The diploma and degree courses in architecture of the universities, schools and colleges of art should have met the requisite threshold standards as laid down in Article 46 of this Directive and in <i>Criteria for validation</i> published by the Validation Panel of the Royal Institute of British Architects and the Architects Registration Board. EU nationals who possess the Royal Institute of British Architects Part I and Part II certificates, which are recognised by ARB as the competent authority, are eligible. Also EU nationals who do not possess the ARB-recognised Part I and Part II certificates will be eligible for the Certificate of Architectural Education if they can satisfy the Board that their standard and length of education has met the requisite threshold standards of Article 46 of this Directive and of the <i>Criteria for validation</i> .	1988/89
	2. Degrees in architecture	2. Universities		
	3. Final examination	3. Architectural Association		
	4. Examination in architecture	4. Royal College of Art		
	5. Examination Part II	5. Royal Institute of British Architects		
⁽¹⁾ Diese Diplome sind je nach Dauer der durch sie abgeschlossenen Ausbildung gemäß Artikel 47 Absatz 1 anzuerkennen.				

BILAG VI

Erhvervede rettigheder, som finder anvendelse på erhverv, som er omfattet af anerkendelse på grundlag af koordinering af mindstekrav til uddannelse

Beviser for uddannelse som arkitekt med erhvervede rettigheder i henhold til artikel 49, stk. 1

Land	Uddannelsesbevis	Akademisk referenceår
België/Belgique/ Belgien	<ul style="list-style-type: none"> — Eksamensbeviser udstedt af de statslige arkitekthøjskoler eller af institutterne for arkitektur (architecte — architect) — Eksamensbeviser udstedt af arkitekthøjskolen i Hasselt (architect) — Eksamensbeviser udstedt af de kongelige kunstakademier (architecte — architect) — Eksamensbeviser udstedt af Saint-Luc-skolerne (architecte — architect) — Universitetseksamensbeviser for civilingeniører ledsaget af et praktikcertifikat, som er udstedt af arkitektsammenslutningen, og som giver ret til at benytte titlen arkitekt (architecte — architect) — Eksamensbeviser for arkitekter udstedt af det centrale eller statslige bedømmelsesudvalg for arkitekter (architecte — architect) — Eksamensbeviser for civilingeniører (byggningskonstruktion) og bygningsingeniører udstedt af universiteternes fakulteter for anvendte videnskaber og af Faculté Polytechnique de Mons (ingénieur-architecte, ingénieur-architect) 	1987/88
България	<p>Følgende eksamensbeviser udstedt af godkendte højere uddannelsesinstitutioner for uddannelserne »архитект« (arkitekt), »строителен инженер« (civilingeniør) eller »инженер« (ingeniør):</p> <ul style="list-style-type: none"> — Университет за архитектура, строителство и геодезия — София: специалности »Урбанизъм« и »Архитектура« (Universitetet for arkitektur, ingeniørvæsen og geodæsi — Sofia: med specialerne byplanlægning og arkitektur) og samtlige ingeniørspecialer inden for: »конструкции на сгради и съоръжения« (bygge- og anlægsvirksomhed), »пътища« (veje), »транспорт« (transport), »хидротехника и водно строителство« (hydroteknik og vandkraftanlæg) »мелиорации и др.« (kunstvanding osv.); — eksamensbeviser udstedt af tekniske universiteter og højere uddannelsesinstitutioner for anlægsvirksomhed inden for: »електро- и топлотехника« (elektro- og termoteknik), »съобщителна и комуникационна техника« (telekommunikationsteknik og -teknologi), »строителни технологии« (anlægsteknologi), »приложна геодезия« (anvendt geodæsi) og »ландшафт и др.« (landskab osv.) inden for anlægsvirksomhed. — Med henblik på at udføre designaktiviteter inden for arkitektur og konstruktion skal eksamensbeviserne ledsages af et »придружени от удостоверение за проектантска правоспособност« (certifikat til lovlig udførelse af design), udstedt af »Камарата на архитектите« (arkitektsammenslutningen) og »Камарата на инженерите в инвестиционното проектиране« (sammenslutningen af ingeniører i investeringsdesign), der giver ret til at udføre aktiviteter inden for investeringsdesign). 	2009/2010
Česká republika	<ul style="list-style-type: none"> — Eksamensbeviser udstedt af »České vysoké učení technické« (det tjekkiske tekniske universitet i Prag): — »Vysoká škola architektury a pozemního stavitelství« (højskolen for arkitektur og bygningskonstruktion) (indtil 1951) »Fakulta architektury a pozemního stavitelství« (fakultetet for arkitektur og bygningskonstruktion) (1951-1960) »Fakulta stavební« (fakultetet for ingeniørvæsen) (fra 1960) på følgende områder: Bygningskonstruktion og -strukturer, bygningskonstruktion, byggevirksomhed og arkitektur, arkitektur (herunder byplanlægning og fysisk planlægning), offentlige bygningsarbejder og bygningsarbejder for industri og landbrug, eller bygningskonstruktion og arkitektur inden for ingeniøruddannelsesprogrammet 	2006/07

	<p>»Fakulta architektury« (fakultetet for arkitektur) (fra 1976) på følgende områder: arkitektur, byplanlægning og fysisk planlægning, eller inden for uddannelsesprogrammet arkitektur og byplanlægning på følgende områder: arkitektur, arkitekturdesignteori, byplanlægning og fysisk planlægning, arkitekturhistorie og rekonstruktion af historiske monumenter, eller arkitektur og bygningskonstruktion</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af »Vysoká škola technická Dr. Edvarda Beneše« (indtil 1951) inden for arkitektur og bygningskonstruktion</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af »Vysoká škola stavitelství v Brně« (1951-1956) inden for arkitektur og bygningskonstruktion</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af »Vysoké učení technické v Brně« af »Fakulta architektury« (fakultetet for arkitektur) (fra 1956) inden for arkitektur og byplanlægning eller »Fakulta stavební« (civilingeniør)(fakultetet for ingeniørvæsen)(fra 1956) inden for konstruktion</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af »Vysoká škola báňská — Technická univerzita Ostrava,« (fakultetet for ingeniørvæsenet) (fra 1997) inden for uddannelsesstrukturer og arkitektur eller inden for civilingeniøruddannelsen</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af »Technická univerzita v Liberci«, »Fakulta architektury« (fakultetet for arkitektur)(fra 1994) inden for uddannelsesprogrammet for arkitektur og byplanlægning inden for arkitekturuddannelsen</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af »Akademie výtvarných umění v Praze« inden for programmet for de skabende kunstarter for så vidt angår arkitektonisk formgivning</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af »Vysoká škola umělecko-průmyslová v Praze« inden for programmet for de skabende kunstarter for så vidt angår arkitekturstudier</p> <p>— Et certifikat for godkendelsen udstedt af »Česká komora architektů« uden specifikation af område eller inden for bygningskonstruktion.</p>	
Danmark	<p>— Eksamensbeviser udstedt af statens arkitektskoler i København og Århus (arkitekt)</p> <p>— Registreringsbevis udstedt af arkitektnævnet i henhold til lov nr. 202 af 28. maj 1975 (registreret arkitekt)</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af de byggetekniske højskoler (bygningskonstruktør) ledsaget af en attest fra de kompetente myndigheder om, at den pågældende har bestået en prøve på grundlag af kvalifikationsbeviser, der omfatter bedømmelser af projekter, som er udarbejdet og udført af kandidaten under faktisk udøvelse af den i artikel 48 i dette direktiv omhandlede virksomhed i mindst seks år</p>	1987/88
Deutschland	<p>— Eksamensbeviser udstedt af kunstakademierne (Dipl. -Ing., Architekt (HfbK))</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af Technische Hochschulen, arkitektafdelingen (Architektur/Hochbau), af tekniske universiteter, arkitektafdelingen (Architektur/Hochbau), af universiteterne, arkitektafdelingen (Architektur/Hochbau), og, dersom disse institutioner indgår i Gesamthochschulen, af sådanne Gesamthochschulen, arkitektafdelingen (Architektur/Hochbau) (Dipl. -Ing. og andre benævnelser, der senere måtte blive fastsat for sådanne eksamensbeviser)</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af Fachhochschulen, arkitektafdelingen (Architektur/Hochbau), og, dersom disse institutioner indgår i Gesamthochschulen, af sådanne Gesamthochschulen, arkitektafdelingen (Architektur/Hochbau), ledsaget — når studietiden er på under fire år, men på mindst tre år — af en attest, der godtgør, at vedkommende har fire års erhvervs erfaring i Forbundsrepublikken Tyskland, og som er udstedt af den faglige organisation i overensstemmelse med artikel 47, stk. 1. (Ingenieur grad. og andre benævnelser, der senere måtte blive fastsat for sådanne eksamensbeviser)</p>	1987/88

	— Certifikater (Prüfungszeugnisse) udstedt før 1. januar 1973 af arkitektafdelingerne på Ingenieurschulen og Werkkunstschulen, ledsaget af en attest fra de kompetente myndigheder om, at den pågældende har bestået en prøve på grundlag af kvalifikationsbeviser, der omfatter bedømmelser af projekter, som er udarbejdet og udført af kandidaten under faktisk udøvelse af den i artikel 48 i dette direktiv omhandlede virksomhed i mindst seks år	
Eesti	— Diplom arhitektuuri erialal, väljastatud Eesti Kunstiakadeemia arhitektuuri teaduskonna poolt alates 1996, aastast (eksamensbevis inden for arkitektur udstedt af fakultetet for arkitektur på det estiske kunstakademi siden 1996), väljastatud Tallinna Kunstiülikooli poolt 1989-1995 aastal (udstedt af kunstuniversitetet i Tallinn i 1989-1995), väljastatud Eesti NSV Riikliku Kunstiinstituudi poolt 1951-1988 (udstedt af statens kunstinstitut i Estland i 1951-1988).	2006/07
Ελλάς	— Eksamensbeviser for bygningsingeniører udstedt af Metsovion Polytechnion i Athen, ledsaget af en attest fra Grækenlands tekniske nævn om, at den pågældende har ret til at udøve virksomhed på arkitekturområdet — Eksamensbeviser for bygningsingeniører udstedt af Aristotelion Panepistimion i Thessaloniki, ledsaget af en attest fra Grækenlands tekniske nævn om, at vedkommende har ret til at udøve virksomhed på arkitekturområdet — Eksamensbeviser for civilingeniører (bygningkonstruktion) udstedt af Metsovion Polytechnion i Athen, ledsaget af en attest fra Grækenlands tekniske nævn om, at vedkommende har ret til at udøve virksomhed på arkitekturområdet — Eksamensbeviser for civilingeniører (bygningkonstruktion) udstedt af Aristotelion Panepistimion i Thessaloniki, ledsaget af en attest fra Grækenlands tekniske nævn om, at vedkommende har ret til at udøve virksomhed på arkitekturområdet — Eksamensbeviser for civilingeniører (bygningkonstruktion) udstedt af Panepistimion Thrakis, ledsaget af en attest fra Grækenlands tekniske nævn om, at vedkommende har ret til at udøve virksomhed på arkitekturområdet — Eksamensbeviser for civilingeniører (bygningkonstruktion) udstedt af Panepistimion Patron, ledsaget af en attest fra Grækenlands tekniske nævn om, at vedkommende har ret til at udøve virksomhed på arkitekturområdet	1987/88
España	Den officielle arkitektgrad (título oficial de arquitecto) udstedt af ministeriet for undervisning og videnskab eller af universiteterne	1987/88
France	— Eksamensbeviser udstedt indtil 1959 af undervisningsministeriet og efter dette tidspunkt af kulturministeriet (architecte DPLG) — Eksamensbeviser udstedt af den særlige arkitektskole (architecte DESA) — Eksamensbeviser udstedt efter 1955 af Ecole nationale supérieure des Arts et Industries de Strasbourg (tidligere »école nationale d'ingénieurs de Strasbourg«), arkitektafdelingen (architecte ENSAIS)	1987/88
Hrvatska	— Diploma »magistar inženjer arhitekture i urbanizma/magistra inženjerka arhitekture i urbanizma« awarded by the Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu — Diploma »magistar inženjer arhitekture/magistra inženjerka arhitekture« awarded by the Građevinsko-arhitektonski fakultet Sveučilišta u Splitu — Diploma »magistar inženjer arhitekture/magistra inženjerka arhitekture« awarded by the Fakultet građevinarstva, arhitekture i geodezije Sveučilišta u Splitu — Diploma »diplomirani inženjer arhitekture« awarded by the Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu — Diploma »diplomirani inženjer arhitekture/diplomirana inženjerka arhitekture« awarded by the Građevinsko-arhitektonski fakultet Sveučilišta u Splitu	3. akademiske år efter tiltrædelsen

	<p>— Diploma »diplomirani inženjer arhitekture/diplomirana inženjerka arhitekture« awarded by the Fakultet građevinarstva, arhitekture i geodezije Sveučilišta u Splitu</p> <p>— Diploma »diplomirani arhitektonski inženjer« awarded by the Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu</p> <p>— Diploma »inženjer« awarded by the Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu</p> <p>— Diploma »inženjer« awarded by the Arhitektonsko-građevinsko-geodetski fakultet Sveučilišta u Zagrebu for the completed studies at the Arhitektonski odjel Arhitektonsko-građevinsko-geodetskog fakulteta</p> <p>— Diploma »inženjer« awarded by the Tehnički fakultet Sveučilišta u Zagrebu for the completed studies at the Arhitektonski odsjek Tehničkog fakulteta</p> <p>— Diploma »inženjer« awarded by the Tehnički fakultet Sveučilišta u Zagrebu for the completed studies at the Arhitektonsko-inženjerski odjel Tehničkog fakulteta</p> <p>— Diploma »inženjer arhitekture« awarded by the Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu</p> <p>Alle eksamensbeviser skal ledsages af bevis for medlemskab af den kroatiske arkitektsammenslutning (Hrvatska komora arhitekata), udstedt af den kroatiske arkitektsammenslutning i Zagreb.</p>	
Ireland	<p>— Graden »Bachelor of Architecture«, som af »National University of Ireland« (B. Arch. (NUI.)) tildeles dem, der har opnået et diplom i arkitektur fra »University College« i Dublin</p> <p>— Det arkitektiplom på universitetsniveau, der tildeles af »College of Technology«, Bolton Street, Dublin (Dipl. Arch.)</p> <p>— Certifikatet som associeret medlem af »Royal Institute of Architects of Ireland« (ARIAI)</p> <p>— Certifikatet som medlem af »Royal Institute of Architects of Ireland« (MRIAIAI)</p>	1987/88
Italia	<p>— Eksamensbeviser (»laurea in architettura«) udstedt af universiteterne, de polytekniske læresteder og højskolerne for arkitektur i Venedig og Reggio-Calabria, ledsaget af et bevis, som berettiger til selvstændig udøvelse af arkitekt erhvervet, og som er udstedt af undervisningsministeren, efter at kandidaten for en kompetent eksamenskommission har bestået den statseksamen, der berettiger til selvstændig udøvelse af arkitekt erhvervet (dott. Architetto)</p> <p>— Eksamensbeviser på bygningsområdet (»laurea in ingegneria«) udstedt af universiteterne og de polytekniske læresteder, ledsaget af et bevis, som berettiger til selvstændig erhvervsudøvelse på arkitekturområdet, og som er udstedt af undervisningsministeren, efter at kandidaten for en kompetent eksamenskommission har bestået den statseksamen, der berettiger til selvstændig udøvelse af arkitekt erhvervet (dott. Ing. Architetto eller dott. in ingegneria civile)</p>	1987/88
Κύπρος	<p>— Βεβαίωση Εγγραφής στο Μητρώο Αρχιτεκτόνων που εκδίδεται από το Επιστημονικό και Τεχνικό Επιμελητήριο Κύπρου, (registreringsbevis fra registret for arkitekter udstedt af det videnskabelige og tekniske nævn i Cypern (ETEK))</p>	2006/07
Latvija	<p>— »Arhitekta diploms«, ko izsniegusi Latvijas Valsts Universitātes Inženierceltniecības fakultātes Arhitektūras nodaļa līdz 1958. gadam, Rīgas Politehniskā Institūta Celtniecības fakultātes Arhitektūras nodaļa no 1958. gada līdz 1991. gadam, Rīgas Tehniskās Universitātes Arhitektūras fakultāte kopš 1991. gada, un »Arhitekta prakses sertifikāts«, ko izsniedz Latvijas Arhitektu savienība (»eksamensbevis som arkitekt« udstedt af institut for arkitektur på fakultetet for civilingeniører på Letlands statsuniversitet indtil 1958, institut for arkitektur på fakultetet for ingeniørvæsen på Rigas polytekniske lærested 1958-1991, fakultetet for arkitektur ved Rigas tekniske universitet siden 1991 og registreringsbevis fra arkitektsammenslutningen i Letland)</p>	2006/07

Lietuva	<p>— Eksamensbevis for bygningsingeniører/arkitekter udstedt af Kauno politechnikos institutas indtil 1969 ((inžinierius architektas/architektas)</p> <p>— Eksamensbevis som arkitekt/bachelor/master inden for arkitektur udstedt af Vilnius inžinerinis statybos institutas indtil 1990, Vilniaus technikos universitetas indtil 1996, Vilnius Gedimino technikos universitetas siden 1996 (architektas/architektūros bakalauras/architektūros magistras)</p> <p>— Eksamensbeviser for specialister, der fuldførte uddannelsen inden for arkitektur, en bachelor-/mastergrad inden for arkitektur udstedt af LTSR Valstybinis dailės institutas indtil 1990; Vilniaus dailės akademija siden 1990 (architektūros kursas/architektūros bakalauras/architektūros magistras)</p> <p>— Bachelor-/mastergrad inden for arkitektur udstedt af Kauno technologijos universitetas siden 1997 (architektūros bakalauras/architektūros magistras)</p> <p>alle ledsaget af et certifikat, der er udstedt af et godkendelsesudvalg, der giver ret til at udøve virksomhed som arkitekt (autoriseret arkitekt/atestuotas architektas)</p>	2006/07
Magyarország	<p>— »okleveles építészmérnök« eksamensbevis (som arkitekt, mastergrad inden for arkitektur) udstedt af universiteter</p> <p>— »okleveles építész tervező művész« eksamensbevis (som arkitekt, mastergrad inden for arkitektur og bygningsingeniørkunst) udstedt af universiteter</p>	2006/07
Malta	<p>— Perit: Lawrja ta' Perit udstedt af Universita' ta' Malta, der giver ret til registrering som »Perit«</p>	2006/07
Nederland	<p>— Attest for at have bestået den afsluttende arkitektskamen, udstedt af arkitektafdelingerne ved de højere tekniske læreanstalter i Delft eller Eindhoven (bouwkundig ingenieur)</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af statsanerkendte bygningsakademier (architect)</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt indtil 1971 af de tidligere arkitekthøjskoler (Hoger Bouwkunstonderricht) (architect HBO)</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt indtil 1970 af de tidligere højskoler for bygningsvæsen (voortgezet Bouwkunstonderricht) (architect VBO)</p> <p>— Attest for at have bestået en eksamen, som er tilrettelagt af arkitekturrådet for »Bond van Nederlandse Architecten« (det nederlandske arkitektforbund, BNA) (architect)</p> <p>— Eksamensbevis fra »Stichting Instituut voor Architectuur« (stiftelsen »Arkitektinstituttet«) (I. V. A.), såfremt det er erhvervet efter et af denne stiftelse tilrettelagt kursus, som har strakt sig over mindst fire år (architect), ledsaget af en attest fra de kompetente myndigheder om, at den pågældende har bestået en prøve på grundlag af kvalifikationsbeviser, der omfatter bedømmelser af projekter, som er udarbejdet og udført af kandidaten under faktisk udøvelse af den i artikel 44 i dette direktiv omhandlede virksomhed i mindst seks år</p> <p>— En attest fra de kompetente myndigheder, der godtgør, at den pågældende inden den 5. august 1985 har bestået eksamen (»Kandidaat in de bouwkunde«) ved den højere tekniske læreanstalt i Delft eller Eindhoven, og at han i en periode på mindst fem år umiddelbart forud for dette tidspunkt har udøvet arkitektvirksomhed af en art og i et omfang, som ifølge de i Nederlandene anerkendte kriterier sikrer tilstrækkelig kompetence til at udøve sådan virksomhed (architect)</p> <p>— En attest fra de kompetente myndigheder, som kun udstedes til personer, der er fyldt 40 år inden den 5. august 1985, og som godtgør, at den pågældende i en periode på mindst fem år umiddelbart forud for dette tidspunkt har udøvet arkitektvirksomhed af en art og i et omfang, som ifølge de i Nederlandene anerkendte kriterier sikrer tilstrækkelig kompetence til at udøve sådan virksomhed (architect)</p>	1987/88

	— De i syvende og ottende led anførte attester behøver ikke mere at godkendes efter ikrafttrædelsesdatoen for retsfor skrifterne om adgang til og udøvelse af arkitektvirksomhed under titlen arkitekt i Nederlandene, for så vidt disse attester i medfør af nævnte forskrifter ikke giver adgang til denne form for virksomhed under nævnte titel	
Österreich	<p>— Eksamensbeviser fra de tekniske universiteter i Wien og Graz og ved universitetet i Innsbruck, bygningsingeniør- og arkitekturfakultetet, studieretning arkitekt (Architektur), bygningsingeniør (Bauingenieurwesen Hochbau) og bygningsøkonomiingeniør (Wirtschaftingenieurwesen — Bauwesen)</p> <p>— Eksamensbeviser fra landbrugsuniversitetet, studieretning »Kulturtechnik und Wasserwirtschaft«</p> <p>— Eksamensbeviser fra skolen for anvendt kunst i Wien (Studium der Architektur)</p> <p>— Eksamensbeviser fra kunstakademiet i Wien (Studium der Architektur)</p> <p>— Ingeniøreksamensbeviser (Ing.), udstedt af højere, tekniske skoler eller bygningstekniske skoler samt et »Baumeister«-certifikat som bevis for mindst seks års faglig erfaring i Østrig, der udstedes på grundlag af en eksamen</p> <p>— Eksamensbeviser fra skolen for kunstnerisk og industrielt design i Linz (Studium der Architektur)</p> <p>— Kvalifikationsbeviser for civilingeniører eller rådgivende ingeniører inden for byggeri (Hochbau, Bauwesen, Wirtschaftsingenieurwesen — Bauwesen, Kulturtechnik und Wasserwirtschaft), i henhold til lov om civilteknikere (Ziviltechnikergesetz, BGBl, n° 156/1994)</p>	1997/98
Polska	<p>Eksamensbeviser udstedt af arkitekturfakulteter:</p> <p>— ved Warszawas teknologiske universitet, fakultetet for arkitektur, (Politechnika Warszawska, Wydział Architektury); titlen som arkitekt: inżynier architekt, magister nauk technicznych; inżynier architekt; inżyniera magistra architektury; inżynier magister architektury, magister inżynier architektury; magistra inżyniera architekta; magister inżynier architekt (1945-1948, titel: inżynier architekta, magister nauk technicznych; (fra 1951-1956, titel: inżynier architekt; fra 1954-1957, andet trin, titel: inżyniera magistra architektury; 1957-1959, titel: inżynier magister architektury; 1959-1964, titel: magister inżynier architekta; 1964-1982, titel: magistra inżyniera architekta; 1983-1990, titel: magister inżynier architekt; siden 1991, titel: magistra inżyniera architekta)</p> <p>— ved Krakows teknologiske universitet, fakultetet for arkitektur, (Politechnika Krakowska, Wydział Architektury) titlen som arkitekt: magister inżynier architekt (1945-1953, universitetet for minedrift og metallurgi, polyteknisk fakultet for arkitektur — Akademia Górniczo-Hutnicza, Politechniczny Wydział Architektury)</p> <p>— ved Wroclaws teknologiske universitet, fakultetet for arkitektur i Wroclaw, (Politechnika Wrocławska, Wydział Architektury); titlen som arkitekt: inżynier architekt, magister nauk technicznych; magister inżynier architektury; magister inżynier architekt (1949-1964, titel: inżynier architekt, magister nauk technicznych; 1956-1964, titel: magister inżynier architektury; siden 1964, titel: magister inżynier architekt)</p> <p>— ved det teknologiske Silesian-universitet, fakultetet for arkitektur i Gliwice (Politechnika Śląska, Wydział Architektury); titlen som arkitekt: inżynier architekt; magister inżynier architekt (1945-1955, fakultetet for ingeniørvæsen og bygningskonstruktion - Wydział Inżynieryjno-Budowlany, titel: inżynier architekt; 1961-1969, fakultetet for industriel bygningskonstruktion og ingeniørvæsen — Wydział Budownictwa Przemysłowego i Ogólnego, titel: magister inżynier architekt; fra 1969-1976, fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur - Wydział Budownictwa i Architektury, titel: magister inżynier architekt; siden 1977, fakultetet for arkitektur — Wydział Architektury, titel: magister inżynier architekt og siden 1995 inżynier architekt)</p>	2006/07

	<p>— ved det teknologiske universitet i Poznań, fakultetet for arkitektur, (Politechnika Poznańska, Wydział Architektury) titlen som arkitekt: inżynier architektury; inżynier architekt; magister inżynier architekt (1945-1955, ingeniørskolen, fakultetet for arkitektur — Szkoła Inżynierska, Wydział Architektury, titel: inżynier architektury; siden 1978, titel: magister inżynier architekt og siden 1999 inżynier architekt)</p> <p>— ved det tekniske universitet i Gdańsk, fakultetet for arkitektur i Gdańsk, (Politechnika Gdańska, Wydział Architektury) titlen som arkitekt: magister inżynier architekt (1945-1969 fakultetet for arkitektur — Wydział Architektury, 1969-1971 fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur — Wydział Budownictwa i Architektury, 1971-1981 instituttet for arkitektur og byplanlægning — Instytut Architektury i Urbanistyki, siden 1981 fakultetet for arkitektur — Wydział Architektury)</p> <p>— ved det tekniske universitet i Białystok, fakultetet for arkitektur, (Politechnika Białostocka, Wydział Architektury); titlen som arkitekt: magister inżynier architekt (1975-1989 institut for arkitektur — Instytut Architektury)</p> <p>— ved det tekniske universitet i Łódź, fakultetet for ingeniørvæsen, arkitektur og miljøteknologi i Łódź (Politechnika Łódzka, Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska); titlen som arkitekt: inżynier architekt; magister inżynier architekt (1973-1993 fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur — Wydział Budownictwa i Architektury og siden 1992 fakultetet for ingeniørvæsen, arkitektur og miljøteknologi Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska; titel: 1973-1978 inżynier architekt, siden 1978 magister inżynier architekt)</p> <p>— ved det tekniske universitet i Szczecin, fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur (Politechnika Szczecińska, Wydział Budownictwa i Architektury); titlen som arkitekt: inżynier architekt; magister inżynier architekt (1948-1954 højere læreanstalt for ingeniørvæsen, fakultetet for arkitektur — Wyższa Szkoła Inżynierska, Wydział Architektury, titel: inżynier architekt, siden 1970 titel: magister inżynier architekt og siden 1998 titel: inżynier architekt)</p> <p>Alle eksamensbeviser skal ledsages af bevis for medlemskab udstedt af det relevante regionale arkitektkammer i Polen, der giver ret til at udøve arkitektvirksomhed i Polen.</p>	
Portugal	<p>— »Diploma do curso especial de arquitectura« udstedt af kunstakademierne i Lissabon og Porto</p> <p>— »Diploma de arquitecto« udstedt af kunstakademierne i Lissabon og Porto</p> <p>— »Diploma do curso de arquitectura« udstedt af de højere kunstakademier i Lissabon og Porto</p> <p>— »Diploma de licenciatura em arquitectura« udstedt af det højere kunstakademi i Lissabon</p> <p>— »Carta de curso de licenciatura em arquitectura« udstedt af det tekniske universitet i Lissabon og universitetet i Porto</p> <p>— »Licenciatura em engenharia civil« udstedt af den tekniske højskole ved det tekniske universitet i Lissabon</p> <p>— »Licenciatura em engenharia civil« udstedt af det videnskabelige og teknologiske fakultet (de Engenharia) ved universitetet i Porto</p> <p>— »Licenciatura em engenharia civil« udstedt af det videnskabelige og teknologiske fakultet ved universitetet i Coimbra</p> <p>— »Licenciatura em engenharia civil, produção« udstedt af universitetet i Minho</p>	1987/88
România	<p>Universitatea de Arhitectură și Urbanism »Ion Mincu« București (Universitetet for arkitektur og byplanlægning »Ion Mincu« Bukarest):</p> <p>— 1953-1966: Institutul de Arhitectură »Ion Mincu« București (Institut for arkitektur »Ion Mincu« Bukarest), Arhitect (arkitekt),</p> <p>— 1967-1974: Institutul de Arhitectură »Ion Mincu« București (Institut for arkitektur »Ion Mincu« Bukarest), Diplomă de Arhitect, Specialitatea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, speciale arkitektur),</p>	2009/2010

— 1975-1977: Institutul de Arhitectură »Ion Mincu« București, Facultatea de Arhitectură (Institut for arkitektur »Ion Mincu« Bukarest, fakultetet for arkitektur), Diplomă de Arhitect, Specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, speciale arkitektur),

— 1978-1991: Institutul de Arhitectură »Ion Mincu« București, Facultatea de Arhitectură și Sistemizare (Institut for arkitektur »Ion Mincu« Bukarest, fakultetet for arkitektur og systematisering), Diplomă de Arhitect, Specializarea Arhitectură și Sistemizare (eksamensbevis som arkitekt, speciale arkitektur og systematisering),

— 1992-1993: Institutul de Arhitectură »Ion Mincu« București, Facultatea de Arhitectură și Urbanism (Institut for arkitektur »Ion Mincu« Bukarest, fakultetet for arkitektur og byplanlægning), Diplomă de Arhitect, Specializarea Arhitectură și Urbanism (eksamensbevis som arkitekt, speciale arkitektur og byplanlægning),

— 1994-1997: Institutul de Arhitectură »Ion Mincu« București, Facultatea de Arhitectură și Urbanism (Institut for arkitektur »Ion Mincu« Bukarest, fakultetet for arkitektur og byplanlægning), Diplomă de Licență, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som Licență, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— 1998-1999: Institutul de Arhitectură »Ion Mincu« București, Facultatea de Arhitectură (Institut for arkitektur »Ion Mincu« Bukarest, fakultetet for arkitektur), Diplomă de Licență, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som Licență, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— Siden 2000: Universitatea de Arhitectură și Urbanism »Ion Mincu« București, Facultatea de Arhitectură (Universitetet for arkitektur og byplanlægning »Ion Mincu« — Bukarest, fakultetet for arkitektur), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur).

Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca (Teknisk Universitet Cluj-Napoca):

— 1990-1992: Institutul Politehnic din Cluj-Napoca, Facultatea de Construcții (Polyteknisk institut Cluj-Napoca, fakultetet for ingeniørvæsen), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— 1993-1994: Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Facultatea de Construcții (Teknisk Universitet Cluj-Napoca, fakultetet for ingeniørvæsen), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— 1994-1997: Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Facultatea de Construcții (Teknisk Universitet Cluj-Napoca, fakultetet for ingeniørvæsen), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som Licență, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— 1998-1999: Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Facultatea de Arhitectură și Urbanism (Teknisk Universitet Cluj-Napoca, fakultetet for arkitektur og byplanlægning), Diplomă de Licență, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som Licență, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— Siden 2000: Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Facultatea de Arhitectură și Urbanism (Teknisk Universitet Cluj-Napoca, fakultetet for arkitektur og byplanlægning), Diplomă de Licență, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur).

Universitatea Tehnică »Gh. Asachi« Iași (Teknisk Universitet »Gh. Asachi« Iași):

— 1993: Universitatea Tehnică »Gh. Asachi« Iași, Facultatea de Construcții și Arhitectură (Teknisk Universitet »Gh. Asachi« Iași, fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— 1994-1999: Universitatea Tehnică »Gh. Asachi« Iași, Facultatea de Construcții și Arhitectură (Teknisk Universitet »Gh. Asachi« Iași, fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur), Diplomă de Licență, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som Licență, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— 2000-2003: Universitatea Tehnică »Gh. Asachi« Iași, Facultatea de Construcții și Arhitectură (Teknisk Universitet »Gh. Asachi« Iași, fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— Siden 2004: Universitatea Tehnică »Gh. Asachi« Iași, Facultatea de Arhitectură (Teknisk Universitet »Gh. Asachi« Iași, fakultetet for arkitektur), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

Universitatea Politehnica din Timișoara (Polyteknisk Universitet Timișoara):

— 1993-1995: Universitatea Tehnică din Timișoara, Facultatea de Construcții (Teknisk Universitet Timișoara, fakultetet for ingeniørvæsen), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură și urbanism, specializarea Arhitectură generală (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur og byudvikling, speciale almen arkitektur),

— 1995-1998: Universitatea Politehnica din Timișoara, Facultatea de Construcții (Polyteknisk Universitet Timișoara, fakultetet for ingeniørvæsen), Diplomă de Licență, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som Licență, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— 1998-1999: Universitatea Politehnica din Timișoara, Facultatea de Construcții și Arhitectură (Polyteknisk Universitet Timișoara, fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur), Diplomă de Licență, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som Licență, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— Siden 2000: Universitatea Politehnica din Timișoara, Facultatea de Construcții și Arhitectură (Polyteknisk Universitet Timișoara, fakultetet for ingeniørvæsen og arkitektur), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

Universitatea din Oradea (Oradea Universitet):

— 2002: Universitatea din Oradea, Facultatea de Protecția Mediului (Oradea Universitet, fakultetet for miljøbeskyttelse), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

— Siden 2003: Universitatea din Oradea, Facultatea de Arhitectură și Construcții (fakultetet for arkitektur og ingeniørvæsen), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur),

Universitatea Spiru Haret București (Spiru Haret Universitet, Bukarest):

— Siden 2002: Universitatea Spiru Haret București, Facultatea de Arhitectură (Spiru Haret Universitet, Bukarest, fakultetet for arkitektur), Diplomă de Arhitect, profilul Arhitectură, specializarea Arhitectură (eksamensbevis som arkitekt, fagområde arkitektur, speciale arkitektur).

Slovenija	<p>— »Univerzitetni diplomirani inženir arhitekture/univerzitetna diplomirana inženirka arhitekture« (universitetseksamen i arkitektur) udstedt af fakultetet for arkitektur, ledsaget af et bevis fra den kompetente myndighed inden for arkitektur, der er anerkendt ved lov, og som giver ret til at udøve virksomhed inden for arkitektur</p> <p>— En universitetseksamen i arkitektur udstedt af fakultetet for arkitektur, der giver ret til titlen »univerzitetni diplomirani inženir (univ.dipl.inž.)/univerzitetna diplomirana inženirka« ledsaget af et bevis fra den kompetente myndighed inden for arkitektur, der er anerkendt ved lov, og som giver ret til at udøve virksomhed inden for arkitektur</p>	2006/07
Slovensko	<p>— Eksamensbevis for uddannelsen »arkitektur og bygningskonstruktion« (»architektúra a pozemné staviteľstvo«) der udstedes af det slovakiske tekniske universitet (Slovenská vysoká škola technická) i Bratislava i 1950-1952 (titel: Ing.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »arkitektur« (»architektúra«) udstedt af fakultetet for arkitektur og bygningskonstruktion ved det slovakiske tekniske universitet (Fakulta architektúry a pozemného staviteľstva, Slovenská vysoká škola technická) i Bratislava i 1952-1960 (titel: Ing. ark.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »bygningskonstruktion« (»pozemné staviteľstvo«) udstedt af fakultetet for arkitektur og bygningskonstruktion ved det slovakiske tekniske universitet (Fakulta architektúry a pozemného staviteľstva, Slovenská vysoká škola technická) i Bratislava i 1952-1960 (titel: Ing.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »arkitektur« (»architektúra«) udstedt af fakultetet for ingeniørvæsen ved det slovakiske tekniske universitet (Stavebná fakulta, Slovenská vysoká škola technická) i Bratislava i 1961-1976 (titel: Ing.ark.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »bygningskonstruktion« (»pozemné stavby«) udstedt af fakultetet for ingeniørvæsen ved det slovakiske tekniske universitet (Stavebná fakulta, Slovenská vysoká škola technická) i Bratislava i 1961-1976 (titel: Ing.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »arkitektur« (»architektúra«) udstedt af fakultetet for arkitektur ved det slovakiske tekniske universitet (Fakulta architektúry, Slovenská vysoká škola technická) i Bratislava siden 1977 (titel: Ing. ark.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »byplanlægning« (»urbanizmus«) udstedt af fakultetet for arkitektur ved det slovakiske tekniske universitet (Fakulta architektúry, Slovenská vysoká škola technická) i Bratislava siden 1977 (titel: Ing. ark.)</p> <p>— Eksamensbevis inden for uddannelsen »bygningskonstruktion« (»pozemné stavby«) udstedt af fakultetet for bygningskonstruktion ved det slovakiske tekniske universitet (Stavebná fakulta, Slovenská technická univerzita) i Bratislava i 1977-1997 (titel: Ing.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »arkitektur og bygningskonstruktion« (»architektúra a pozemné stavby«) udstedt af fakultetet for ingeniørvæsen ved det slovakiske tekniske universitet (Stavebná fakulta, Slovenská technická univerzita) i Bratislava siden 1998 (titel: Ing.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »bygningskonstruktion — specialisering: arkitektur« (»pozemné stavby — špecializácia: architektúra«) udstedt af fakultetet for ingeniørvæsen ved det slovakiske tekniske universitet (Stavebná fakulta, Slovenská technická univerzita) i Bratislava i 2000-2001 (titel: Ing.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »bygningskonstruktion og arkitektur« (»pozemné stavby a architektúra«) udstedt af fakultetet for ingeniørvæsen ved det slovakiske tekniske universitet (Stavebná fakulta — Slovenská technická univerzita) i Bratislava siden 2001 (titel: Ing.)</p> <p>— Eksamensbevis for uddannelsen »arkitektur« (»architektúra«) udstedt af kunst- og designakademiet (Vysoká škola výtvarných umení) i Bratislava siden 1969 (titel: Akad. ark. indtil 1990; Mgr. i 1990-1992; Mgr. arch. i 1992-1996; Mgr. art. siden 1997)</p>	2006/07

	<p>— Eksamensbevis inden for uddannelsen »bygningskonstruktion« (»pozemné staviteľstvo«) udstedt af fakultetet for ingeniørvæsen ved det tekniske universitet (Stavebná fakulta, Technická univerzita) i Košice i 1981-1991 (titel: Ing.)</p> <p>Alle eksamensbeviser ledsages af:</p> <p>— et godkendelsescertifikat udstedt af den slovakiske arkitektsammenslutning (Slovenská komora architektov) i Bratislava uden specifikation af område eller inden for »bygningskonstruktion« (»pozemné stavby«) eller »landsplanlægning« (»územné plánovanie«)</p> <p>— et godkendelsescertifikat udstedt af den slovakiske civilingeniørsammenslutning (Slovenská komora stavebných inžinierov) i Bratislava inden for bygningskonstruktion (»pozemné stavby«).</p>	
Suomi/Finland	<p>— Eksamensbeviser udstedt af fakulteterne for arkitektur på de tekniske universiteter og på universitetet i Oulu (arkitehti/arkitekt)</p> <p>— Eksamensbeviser udstedt af de tekniske højskoler (rakennusarkitehti/byggnadsarkitekt)</p>	1997/98
Sverige	<p>— Eksamensbeviser udstedt af Arkitektskolen under Det Kongelige Teknologiske Institut, af Chalmers Institut for Teknologi og af Det Teknologiske Institut ved Universitetet i Lund (arkitekt, master-grad i arkitektur)</p> <p>— Bevis for medlemskab af Svenska Arkitekters Riksförbund (SAR), hvis uddannelsen er gennemgået i en stat, der er omfattet af dette direktiv</p>	1997/98
United Kingdom	<p>— Kvalifikationsbeviser for bestået eksamen på:</p> <p>—</p> <p>— Royal Institute of British Architects</p> <p>— arkitekturfakulteter eller -afdelinger ved universiteter, polytekniske læreanstalter, »colleges«, akademier (private »colleges«), »Schools of Technology and Art«, som den 10. juni 1985 var anerkendt af »Architects Registration Council« i Det Forenede Kongerige med henblik på optagelse i arkitektregistret (Architect)</p> <p>— certifikat, hvorefter indehaveren har en erhvervet ret til at beholde sin titel som arkitekt i henhold til § 6 (1) a, 6 (1) b eller 6 (1) d i »Architects Registration Act« af 1931 (Architect)</p> <p>— Et certifikat, hvorefter indehaveren har en erhvervet ret til at beholde sin titel som arkitekt i henhold til § 2 i »Architects Registration Act« af 1938 (Architect)</p>	1987/88

*BILAG VII***Dokumenter og certifikater, der kan kræves i henhold til artikel 50, stk. 1****1. Dokumenter**

- a) Bevis for den pågældendes nationalitet.
- b) Kopi af kursus- eller uddannelsesbeviser, som giver adgang til det pågældende erhverv, og i givet fald attestation for den pågældendes erhvervserfaring.

De kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten kan anmode ansøgeren om at fremlægge dokumentation for den pågældendes uddannelse i det omfang, det er nødvendigt med henblik på at klarlægge eventuelle substantielle forskelle i forhold til den krævede nationale uddannelse i overensstemmelse med artikel 14. Har ansøgeren ikke mulighed for at fremlægge sådan dokumentation, henvender de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten sig til kontaktpunktet, den kompetente myndighed eller et anden relevant organ i hjemlandet.

- c) Med hensyn til de i artikel 16 omhandlede tilfælde attestation for erhvervsudøvelsens art og varighed, udstedt af den kompetente myndighed eller det kompetente organ i hjemlandet eller i den medlemsstat, hvorfra den pågældende kommer.

- d) Den kompetente myndighed i en værtsmedlemsstat, der gør adgang til et lovreguleret erhverv betinget af, at ansøgeren fremlægger attest for hæderlighed, vandelsattest eller bevis for, at han ikke er under konkurs, og som kan suspendere eller inddrage retten til udøvelse af et sådant erhverv i tilfælde af grov forførelse eller skødesløshed i udøvelsen af den pågældende virksomhed eller overtrædelse af straffeloven, skal som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra andre medlemsstater, der ønsker at udøve dette erhverv på dets område, godkende de dokumenter, der er udstedt af de kompetente myndigheder i hjemlandet, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt. Disse myndigheder skal fremsende de krævede dokumenter inden to måneder.

Hvis de dokumenter, der er omhandlet i første afsnit, ikke udstedes af de kompetente myndigheder i hjemlandet, erstattes de af en under ed afgivet erklæring — eller i de medlemsstater, hvor sådan edsafklæggelse ikke anvendes, af en højtidelig erklæring — afgivet af den pågældende for en kompetent retslig eller administrativ myndighed eller i givet fald for en notar eller et statsanerkendt fagligt organ i hjemlandet eller i den medlemsstat, hvorfra den pågældende kommer, som udsteder en attestation med bekræftelse af denne ed eller højtidelige erklæring.

- e) Kræver den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten af statsborgerne i dette land dokumentation for fysisk og psykisk sundhed som betingelse for adgang til et lovreguleret erhverv, godkender den som tilstrækkeligt bevis herfor fremlæggelse af det dokument, der kræves i hjemlandet. Såfremt hjemlandet ikke kræver dokumentation af denne art, godkender værtsmedlemsstaten en attestation udstedt af en kompetent myndighed i dette land. De kompetente myndigheder i hjemlandet skal i disse tilfælde fremsende de krævede dokumenter inden to måneder.

- f) Hvis den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten som betingelse for adgang til et lovreguleret erhverv af landets statsborgere kræver

— bevis for ansøgerens økonomiske formåen

— bevis for, at ansøgeren er forsikret mod de økonomiske risici i forbindelse med erhvervsansvaret i overensstemmelse med de gældende love og administrative bestemmelser i værtsmedlemsstaten om denne forsikrings nærmere indhold og omfang

godkender medlemsstaten som tilstrækkeligt bevis en attestation herfor, udstedt af banker og forsikrings-selskaber i en anden medlemsstat.

g) Såfremt medlemsstaten stiller krav herom for sine egne statsborgere, en attest, der bekræfter, at den pågældende ikke midlertidigt er frataget retten til at udøve dette erhverv eller er idømt nogen straffedom.

2. Certifikater

For at lette anvendelsen af afsnit III, kapitel III, i dette direktiv kan medlemsstaterne foreskrive, at ansøgere, der opfylder de opstillede krav til uddannelse, sammen med deres kvalifikationsbevis skal fremlægge et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder i hjemlandet, hvoraf det fremgår, at disse kvalifikationsbeviser svarer til de beviser, der er omhandlet i dette direktiv.

(¹) EFT C 181 E af 30.7.2002, s. 183.

(²) EUT C 61 af 14.3.2003, s. 67.

(³) Europa-Parlamentets udtalelse af 11.2.2004 (EUT C 97 E af 22.4.2004, s. 230), Rådets fælles holdning af 21.12.2004 (EUT C 58 E af 8.3.2005, s. 1) og Europa-Parlamentets holdning af 11.5.2005 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Rådets afgørelse af 6.6.2005.

(⁴) EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

(⁵) EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16. Ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/19/EF (EFT L 206 af 31.7.2001, s. 1).

(⁶) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25. Senest ændret ved Kommissionens beslutning 2004/108/EF (EUT L 32 af 5.2.2004, s. 15).

(⁷) EFT L 201 af 31.7.1999, s. 77.

(⁸) EFT L 176 af 15.7.1977, s. 1. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(⁹) EFT L 176 af 15.7.1977, s. 8. Senest ændret ved direktiv 2001/19/EF.

(¹⁰) EFT L 233 af 24.8.1978, s. 1. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(¹¹) EFT L 233 af 24.8.1978, s. 10. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(¹²) EFT L 362 af 23.12.1978, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2001/19/EF.

(¹³) EFT L 362 af 23.12.1978, s. 7. Senest ændret ved direktiv 2001/19/EF.

(¹⁴) EFT L 33 af 11.2.1980, s. 1. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(¹⁵) EFT L 33 af 11.2.1980, s. 8. Senest ændret ved direktiv 2001/19/EF.

(¹⁶) EFT L 223 af 21.8.1985, s. 15. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(17) EFT L 253 af 24.9.1985, s. 34. Ændret ved direktiv 2001/19/EF.

(18) EFT L 253 af 24.9.1985, s. 37. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(19) EFT L 165 af 7.7.1993, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).

(20) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(21) EFT L 78 af 26.3.1977, s. 17. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(22) EFT L 77 af 14.3.1998, s. 36. Ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(23) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

(24) EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37.

(25) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.

(26) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2004/66/EF (EUT L 168 af 1.5.2004, s. 35).

(27) EUT C 111 af 6.5.2008, s. 1.

(28) EFT L 376 af 27.12.2006, s. 36.

(29) EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12.

(30) EUT L 274 af 20.10.2009, s. 36.

(31) EUT L 53 af 26.2.2011, s. 66.

(32) EUT L 79 af 20.3.2007, s. 38.

(33) Irske statsborgere er også medlemmer af følgende sammenslutninger eller organisationer i Det Forenede Kongerige:

Institute of Chartered Accountants in England and Wales

Institute of Chartered Accountants of Scotland

Institute of Actuaries

Faculty of Actuaries

The Chartered Institute of Management Accountants

Institute of Chartered Secretaries and Administrators

Royal Town Planning Institute

Royal Institution of Chartered Surveyors

Chartered Institute of Building.

(34) Kun i forbindelse med regnskabsrevision.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indholdsfortegnelse
2. Indledning
3. Lovforslagets baggrund og formål
4. Lovforslagets indhold
 - 4.1. Anvendelsesområde
 - 4.1.1. Gældende ret
 - 4.1.1.1. EU-regulering
 - 4.1.1.2. Dansk ret
 - 4.1.2. Den foreslåede ordning
 - 4.2. Principper for erhvervsudøvelse
 - 4.2.1. Gældende ret
 - 4.2.1.1. EU-regulering
 - 4.2.1.2. Dansk ret
 - 4.2.2. Den foreslåede ordning
 - 4.3. Indgivelse af ansøgning om adgang til udøvelse af lovreguleret erhverv og anmeldelse ved midlertidig eller lejlighedsvis udøvelse af lovregulerede erhverv
 - 4.3.1. Gældende ret
 - 4.3.1.1. EU-regulering
 - 4.3.1.2. Dansk ret
 - 4.3.2. Den foreslåede ordning
 - 4.4. Anerkendelsesprocedure for etablering og midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser
 - 4.4.1. Gældende ret
 - 4.4.2. Den foreslåede ordning
 - 4.5. Anerkendelsesprocedurer for det europæiske erhvervspas
 - 4.5.1. Gældende ret
 - 4.5.2. Den foreslåede ordning
 - 4.6. Anerkendelse af praktikophold
 - 4.6.1. Gældende ret
 - 4.6.2. Den foreslåede ordning
 - 4.7. Anerkendelse i form af delvis adgang til erhvervsudøvelse
 - 4.7.1. Gældende ret
 - 4.7.2. Den foreslåede ordning
 - 4.8. Anerkendelse på baggrund af fælles uddannelsesprincipper
 - 4.8.1. Gældende ret
 - 4.8.2. Den foreslåede ordning
 - 4.9. Gebyr
 - 4.9.1. Gældende ret
 - 4.9.1.1. EU-regulering
 - 4.9.1.2. Dansk ret
 - 4.9.2. Den foreslåede ordning
 - 4.10. Pligt til indberetning m.v.
 - 4.10.1. Gældende ret
 - 4.10.1.1. EU-regulering
 - 4.10.1.2. Dansk ret
 - 4.10.2. Den foreslåede ordning
 - 4.11. Administrativt samarbejde og indførelse af et advarselssystem ved anvendelse af forfalsket dokumentation og ved fratagelse af autorisation ved dom eller administrativ foranstaltning
 - 4.11.1. Gældende ret

- 4.11.1.1. EU-regulering
- 4.11.1.2. Dansk ret
- 4.11.2. Den foreslåede ordning
- 4.12. Koordination af gennemførelsen af anerkendelsesdirektivet
 - 4.12.1. Gældende ret
 - 4.12.2. Den foreslåede ordning
- 4.13. Bemyndigelse og klageadgang
 - 4.13.1. Gældende ret
 - 4.13.2. Den foreslåede ordning
- 4.14. Ændring af bestemmelser i anden lovgivning
 - 4.14.1. Gældende ret
 - 4.14.2. Den foreslåede ordning
- 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
- 6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
- 7. Administrative konsekvenser for borgerne
- 8. De miljømæssige konsekvenser
- 9. Forholdet til EU-retten
- 10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 11. Sammenfattende skema

2. Indledning

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»). Lovforslaget indeholder en videreførelse af dele af gældende ret, som hidtil har været fastsat i den gældende lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, men fastsætter også en række nye tiltag, herunder:

- Indførelsen af et europæisk erhvervspas.
- Revision af omfanget af lovregulerede erhverv i medlemslandene.
- Nye regler om, at dimittender kan få anerkendt et praktikophold ("traineeship") fra et andet medlemsland.
- Indførelse af regler for delvis anerkendelse (delvis adgang) til udøvelse af lovregulerede erhverv.
- Indførelse af fælles uddannelsesprincipper ("Common Training Principles").
- Indførelse af et advarselsystem om frakendelse af retten til at udøve et erhverv og anvendelse af forfalsket dokumentation.
- Obligatorisk anvendelse af Indre Markeds Informations-system (IMI).
- En fokuseret rådgivnings- og vejledningsfunktion, herunder udvidelse af servicedirektivets kvikskranker (Points of Single Contact).

De øvrige dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 med senere ændringer gennemføres gennem sektorlovgivningen og er derfor ikke omfattet af dette lovforslag. Gældende ret, herunder EU-regulering og dansk ret, beskrives derfor også i det følgende

alene for så vidt angår den retsstilling, der reguleres gennem dette lovforslag.

Som følge af det reviderede anerkendelsesdirektiv og lovforslaget foreslås tillige ændringer, herunder konsekvensændringer, i lov om tjenesteydelser i det indre marked, lov om formidling af fast ejendom m.v., lov om landinspektørvirksomhed og lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

3. Lovforslagets baggrund og formål

Det hidtil gældende anerkendelsesdirektiv 2005/36/EF af 7. september 2005 er gennemført i dansk ret ved lov nr. 123 af 13. februar 2007 om ændring af lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, lov om statsautoriserede og registrerede revisorer, lov om omsætning af fast ejendom, lov om translatører og tolke og lov om dispachører samt ophævelse af lov om registrerede arkitekter (Forenkling af adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv i Danmark), der trådte i kraft den 1. oktober 2007. Dele af direktivet er endvidere gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 1174 af 10. oktober 2007 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer samt ved ændringer i den relevante sektorlovgivning.

Den 20. november 2013 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet direktiv 2013/55/EU om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»), EU-tidende 2013, nr. L 354, side 132.

Med det reviderede anerkendelsesdirektiv er det hensigten at revidere og modernisere systemet for medlemsstaternes anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, så det bliver mindre byrdefuldt for EU-borgere, som gennem uddannelse og/eller erhvervs erfaring er fuldt kvalificerede til at udøve et lovreguleret erhverv som selvstændig erhvervsdrivende eller lønmodtager i en anden medlemsstat (og altså

ikke ufaglærte). Revisionen tilsigter på den måde at styrke det indre marked og arbejdskraftens frie bevægelighed i EU med henblik på vækst og jobskabelse.

I Danmark søges det reviderede anerkendelsesdirektiv gennemført med centrale tværgående bestemmelser via dette lovforslag. Den foreslåede nye hovedlov afløser lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, jf. lovbekendtgørelse nr. 189 af 12. februar 2010 (den gældende lov). Derudover søges det reviderede direktiv som hidtil implementeret gennem ændringer af den relevante sektorlovgivning for at sikre dels korrekt gennemførelse indenfor det enkelte sektorområde, dels sikre entydighed og brugervenlighed, herunder at personer, der søger anerkendelse m.v., kan finde reglerne for behandlingen af deres sag i den lovgivning, som regulerer deres konkrete erhverv. De dele af anerkendelsesdirektivet, der ikke er omfattet af dette lovforslag, men gennemføres på anden vis, herunder gennem sektorlovgivningen, vedrører:

- Mulighed for at få anerkendelse, hvor erhvervet ikke er lovreguleret i hjemlandet.
- Formel godkendelse af livslang læring, således at denne kan indgå i vurderingen af de samlede erhvervsmæssige kvalifikationer hos en person, der ansøger om anerkendelse af sine udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer.
- Anvendelse af European Credit Transfer System (ECTS) og Den Europæiske Kvalifikationsramme (EQF) i forbindelse med oplysning om videregående uddannelsers varighed og indhold.
- Harmoniserede mindstekrav til uddannelse af læge, speciallæge, alment praktiserende læge, tandlæge, specialtandlæge, sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jordemoder, farmaceut, dyrlæge og arkitekt.
- Mulighed for meritoverførsel for dele af speciallægeuddannelser.
- Afklaring og opdatering af erhvervsvirksomhed oplistet i direktivets bilag IV.
- Sprogkompetencer og herunder indskærpelse af krav om bestemte sprogkompetencer for sundhedspersonale.
- Løbende faglig udvikling (Continuous Professional Development, CPD).

Med dette lovforslag er der i vid udstrækning tale om en videreførelse af gældende ret, idet anerkendelsesdirektivet fra 2005 som ovenfor nævnt allerede er implementeret i dansk ret, blandt andet ved den gældende lov, der nu foreslås ophævet. Dette lovforslag viderefører således processen for indgivelse af ansøgninger og anmeldelser, de overordnede anerkendelsesprocedurer og de statistiske indberetninger, koordinatorfunktionen for direktivet m.v. Lovforslaget implementerer samtidig det reviderede direktivs fælles tværgående bestemmelser og indfører en række nye initiativer, jf. ovenfor under afsnit 2.

Formålet med dette lovforslag er hermed at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som

senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»). Det konsoliderede anerkendelsesdirektiv, som er fremsat med lovforslaget som bilag A, skal være gennemført i national lovgivning senest den 18. januar 2016. Efter vedtagelsen af det reviderede anerkendelsesdirektiv har gennemførelsen af direktivet været koordineret i en tværministeriel arbejdsgruppe, der er nedsat af Uddannelses- og Forskningsministeriet, Styrelsen for Videregående Uddannelser, og med deltagelse af alle berørte ministerområder. Hvert ministerområde har ansvar for også fremover at koordinere implementeringen af det reviderede direktiv for eget ressort samt i forhold til eksterne parter på det pågældende område.

Uddannelses- og Forskningsministeriet koordinerer gennemførelsen af anerkendelsesdirektivet, og uddannelses- og forskningsministeren kan efter lovforslaget fastsætte nærmere regler om anerkendelse af udenlandske uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på opfyldelse af direktivet, herunder om rammer og procedurer for anerkendelse, statistiske indberetninger, støttecenter- og koordinatorfunktionen m.v. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om prøver og attestation af eksamensbeviser for bygningskonstruktører, attestation af arkitekters eksamensbeviser og certifikater og dokumentation for arkitekters erhvervs erfaring.

4. Lovforslagets indhold

4.1. Anvendelsesområde

4.1.1. Gældende ret

4.1.1.1. EU-regulering

Det følger af direktivets artikel 2, at direktivet gælder for enhver statsborger i en medlemsstat, der ønsker at udøve et lovreguleret erhverv som selvstændig eller som arbejdstager, herunder som udøver af et liberalt erhverv, i en anden medlemsstat end den, hvor han har opnået sine erhvervsmæssige kvalifikationer.

Direktivet finder også anvendelse på enhver statsborger i en medlemsstat, der har gennemført et praktikophold udenfor hjemlandet.

4.1.1.2. Dansk ret

Det følger af § 1, stk. 1, i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, jf. lovbekendtgørelse nr. 189 af 12. februar 2010 (den gældende lov), at loven finder anvendelse på sager, hvor der skal foretages en vurdering af, hvorvidt en person, der ansøger om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv, opfylder de betingelser, som er en forudsætning for adgang til som selvstændig eller lønmodtager at udøve dette erhverv, når personen påberåber sig anerkendelse af udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer. Loven finder anvendelse både på sager om ansøgning om varig

etablering, og hvor der skal foretages anmeldelse ved midlertidig og lejlighedsvis udøvelse af et lovreguleret erhverv i Danmark.

Den gældende lov retter sig mod alle personer, uanset statsborgerskab, og regulerer dels personer, der ønsker at etablere sig i Danmark, dels personer, der ønsker at arbejde her midlertidigt og lejlighedsvist (tjenesteydelser). Loven retter sig således mod selvstændigt erhvervsdrivende og arbejdstagere.

4.1.2. Den foreslåede ordning

Anvendelsesområdet som beskrevet i § 1, stk. 1, i den gældende lov foreslås videreført med lovforslagets § 1, stk. 1, nr. 1 og 2. Lovens anvendelsesområde omfatter således sager om, hvorvidt en person med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer opfylder de betingelser, som er en forudsætning for udøvelsen af et lovreguleret erhverv i Danmark. Direktivet og dette lovforslag har ingen konsekvenser for ansættelsessituationer.

På baggrund af direktivets artikel 56 a, stk. 1 og 3, foreslås det med lovforslagets § 1, stk. 1, nr. 3 og 4, som noget nyt, at loven også finder anvendelse på sager om personer, der i forbindelse med anerkendelse af deres erhvervsmæssige kvalifikationer til brug for udøvelse af et lovreguleret erhverv har benyttet forfalsket dokumentation for disse kvalifikationer, og hvor en person har fået begrænset retten til at udøve sit lovregulerede erhverv af en offentlig myndighed eller en domstol.

Der er i § 1, stk. 1, nr. 3 og 4, ikke, som det er tilfældet i § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, alene tale om udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer eller om personer, der ønsker at etablere sig i Danmark eller ønsker at arbejde her i landet midlertidigt og lejlighedsvist som selvstændig erhvervsdrivende eller arbejdstagere. Der er således tale om alle de tilfælde, hvor en person, der i forbindelse med anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer til brug for udøvelse af et lovreguleret erhverv, har benyttet forfalsket dokumentation for disse kvalifikationer og er blevet dømt herfor, eller som har fået begrænset retten til at udøve deres erhverv af en offentlig myndighed eller en domstol, uanset om personen allerede er her i landet eller ej.

Med lovforslagets § 1, stk. 2, afgrænses § 1, stk. 1, der retter sig mod alle personer uanset statsborgerskab, på en sådan måde, at det er en forudsætning for anvendelsen af stk. 1, at det pågældende erhverv i Danmark er omfattet af anerkendelsesdirektivet. Hvis et erhverv ikke er lovreguleret i Danmark og ikke i Danmark er omfattet af anerkendelsesdirektivet, er adgangen til at udøve erhvervet fri. Det er således ikke nødvendigt med en autorisation, et certifikat, et bestemt eksamensbevis eller lignende dokumentation for at få adgang til at udøve erhvervet.

Der er dog erhverv, som er reguleret ved særdirektiver, herunder revisorer, som er omfattet af direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006, forsikringsmæglere, der henhører under direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002, og advokater, der ønsker at udøve advokatvirksomhed under deres hjemlands advokattitel, som er dækket af direktiv 77/249/EØF af 22.

marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser og 98/5/EF af 16. februar 1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået. I sådanne tilfælde berører anerkendelsesdirektivet ikke de andre specifikke retlige bestemmelser for så vidt angår etableringsret og udveksling af tjenesteydelser vedrørende anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

Bestemmelsen i den foreslåede § 1, stk. 3, er ny og gennemfører direktivets artikel 4 b. Med bestemmelsen angives det, at loven ligeledes retter sig mod personer, der ønsker at søge om europæisk erhvervspas for erhverv på områder, hvor dette er indført. Personkredsen, der er omfattet af stk. 3, er personer, der på baggrund af deres danske eller udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer allerede er lovligt etablerede her i landet, eller hvor ansøger har opnået sine erhvervsmæssige kvalifikationer her i landet. Ved lovlig etablering forstås, at personen opfylder alle betingelser for at udøve det lovregulerede erhverv i Danmark, f.eks. ved at have opnået autorisation fra en kompetent myndighed, og at vedkommende ikke har fået forbud ej heller midlertidigt mod at udøve erhvervet.

4.2. Principper for erhvervsudøvelse

4.2.1. Gældende ret

4.2.1.1. EU-regulering

Efter direktivets artikel 4, stk. 1, giver værtsmedlemsstatens anerkendelse af de erhvervsmæssige kvalifikationer de begunstigede adgang til i denne medlemsstat at optage det erhverv, som vedkommende er kvalificeret til i hjemlandet, og til at udøve det på samme vilkår som landets egne statsborgere. Af artikel 4, stk. 2, følger, at med henblik på dette direktiv er det erhverv, som ansøgeren ønsker at udøve i værtsmedlemsstaten, det samme som det, han er kvalificeret til i hjemlandet, hvis det omfatter sammenlignelige former for virksomhed.

Efter artikel 5, stk. 3, er en tjenesteyder, der flytter til en anden medlemsstat, underlagt de faglige, fagretlige eller administrative adfærdsregler, der er direkte knyttede til erhvervsmæssige kvalifikationer, såsom definition af erhvervet, benyttelse af titler og grov forsømmelse, som er direkte og specifikt knyttet til forbrugerbeskyttelse og -sikkerhed, samt disciplinærbestemmelser, som gælder i værtsmedlemsstaten for personer, som dér udøver samme erhverv.

4.2.1.2. Dansk ret

Det følger af § 2, stk. 1, nr. 1, i den gældende lov, at statsborgere i et medlemsland, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde eller i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, hvis erhvervsmæssige kvalifikationer skal behandles efter anerkendelsesdirektivet, har adgang til at udøve et lovreguleret erhverv her i landet som selvstændig erhvervsdrivende eller arbejdstager og udøve det på samme vilkår, som gælder for

personer med danske erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis de opfylder betingelserne i anerkendelsesdirektivet.

4.2.2. Den foreslåede ordning

Den under punkt 4.2.1.2. beskrevne § 2, stk. 1, nr. 1, i den gældende lov foreslås videreført med lovforslagets § 3, stk. 1. Efter den foreslåede bestemmelse har personer, der er statsborgere i et medlemsland, adgang til at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark og udøve dette erhverv på samme vilkår, som gælder for personer med danske erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis personerne opfylder betingelserne i anerkendelsesdirektivet. Som en undtagelse hertil tildeles delvis adgang efter § 10.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, fastsætter, at en tjenesteyder, der ønsker at arbejde i Danmark midlertidigt og lejlighedsvist, er omfattet af de faglige, fagretlige og administrative adfærdsregler, der er knyttede til de erhvervsmæssige kvalifikationer, såsom definition af erhvervet, benyttelse af titler, grov forsømmelse, som er direkte og specifikt knyttet til forbrugerbeskyttelse og -sikkerhed, samt disciplinærbestemmelser, som gælder her i landet for personer, som udøver det samme erhverv. Bestemmelsen retter sig mod alle personer uanset statsborgerskab. Alle arbejdstagere og selvstændigt erhvervsdrivende, der virker i Danmark som tjenesteydere, er således underlagt de danske faglige og disciplinære regler, eksempelvis tavshedspligt indenfor sundhedssektoren, jf. vejledning nr. 9494 af 4. juli 2002 om sundhedspersoners tavshedspligt, dialog og samarbejde med patienters pårørende.

4.3. Indgivelse af ansøgning om adgang til udøvelse af lovreguleret erhverv og anmeldelse ved midlertidig eller lejlighedsvis udøvelse af lovregulerede erhverv

4.3.1. Gældende ret

4.3.1.1. EU-regulering

Efter direktivets artikel 4 b, stk. 1, giver hjemlandet indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation mulighed for at indgive ansøgning om et europæisk erhvervspas via et onlineværktøj stillet til rådighed af Kommissionen, der automatisk opretter et IMI-dossier for den pågældende ansøger.

Det følger endvidere af direktivets artikel 7, stk. 1 og 2, at når tjenesteyderen første gang flytter fra en medlemsstat til en anden for at udføre tjenesteydelser, kan medlemsstaterne kræve, at han forud underretter den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten ved en skriftlig anmeldelse, der omfatter detaljerne vedrørende en eventuel forsikringsaftale eller andre former for personlig eller kollektiv beskyttelse i forbindelse med erhvervsansvar. Denne anmeldelse skal fornyes en gang om året, hvis tjenesteyderen agter at udføre midlertidige eller lejlighedsvis tjenesteydelser i den pågældende medlemsstat i løbet af det pågældende år. Tjenesteyderen kan indgive anmeldelsen på en hvilken som helst måde.

Endvidere kan medlemsstaterne kræve, at anmeldelsen ledsages af en række specificerede dokumenter, når tjenesteyderen første gang udfører tjenesteydelsen eller hvis der er

tale om en væsentlig ændring af situationen, som er godtgjort i dokumenterne.

4.3.1.2. Dansk ret

Det følger af § 3, stk. 1 og 2, i den gældende lov, at personer, der påberåber sig erhvervsmæssige kvalifikationer opnået i udlandet som grundlag for en ansøgning om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv i Danmark, skal indgive ansøgning om adgang til at udøve et lovreguleret erhverv til den kompetente myndighed for det pågældende erhverv. Dette gælder uanset statsborgerskab og uanset i hvilket land, de udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer er opnået. Det samme gælder indgivelse af en anmeldelse, jf. § 3, stk. 4, i den gældende lov, fra personer, der midlertidigt eller lejlighedsvist agter at udøve et lovreguleret erhverv her i landet, såfremt der er fastsat regler om anmeldelse for det pågældende erhverv og for den pågældende personkreds.

4.3.2. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 1, videreføres § 3, stk. 1 og 2, i den gældende lov. Det fastsættes således, at alle personer uanset statsborgerskab, som har udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, og som ønsker at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark varigt som fast etablering, skal indgive ansøgning til den kompetente myndighed for erhvervet her i landet.

En kompetent myndighed er eksempelvis Styrelsen for Patientsikkerhed for en række erhverv eller en organisation, som her i landet er bemyndiget til at være kompetent myndighed for et givent erhverv, f.eks. Ingeniørforeningen i Danmark, som er kompetent myndighed for anerkendte statikere.

Med den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 2, videreføres § 3, stk. 4, 1. og 2. pkt., i den gældende lov. Bestemmelsen fastsætter, at statsborgere i et medlemsland med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, der ønsker at arbejde i Danmark midlertidigt og lejlighedsvist som tjenesteyder, første gang skal sende en forudgående anmeldelse til den kompetente myndighed, hvis der er fastsat krav herom i reglerne for det pågældende erhverv. Der er ikke tale om en ansøgning om tilladelse til at udøve erhvervet, men alene om en anmeldelse.

For så vidt angår statsborgere fra medlemslandene, skal der således i de specifikke regler for erhvervet være fastsat et krav om en forudgående anmeldelse til den kompetente myndighed. Hvis der ikke er fastsat krav om anmeldelse, kan erhvervet frit udøves.

Hvis der i reglerne for det pågældende erhverv er givet mulighed herfor, kan statsborgere fra tredjelande omfattes af anmeldelsesreglerne for den midlertidige og lejlighedsvis tjenesteydelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, gennemfører direktivets artikel 4 b og fastslår, at ansøgning om europæisk erhvervspas til brug for etablering eller for at arbejde midlertidigt og lejlighedsvist i et andet medlemsland fra personer, jf. lovforslagets § 1, stk. 3, skal indgives til den kompetente myndighed for erhvervet i Danmark. Ansøgningen ind-

gives elektronisk via IMI, der automatisk opretter et IMI-dossier for den pågældende ansøger.

Det er forudsat, at de specifikke regler for dokumentation m.v. for lovlig etablering i Danmark, der skal ledsage ansøgningen om erhvervspas for det enkelte erhverv og for den pågældende personkreds, er fastsat i reglerne for det enkelte erhverv, og de fremgår desuden af de regler, der er fastsat af værtslandet.

Det foreslås derfor, at det fastsættes i loven, at ansøgninger, der ikke indgives via den pågældende elektroniske løsning, afvises af myndigheden. Elektronisk ansøgning er således et formkrav. Hvis ikke formkravet er opfyldt, medfører det automatisk en afvisning af ansøgningen om erhvervspas. Om muligheden for at indgive ansøgning på anden måde end ved brug af den elektroniske løsning henvises til bemærkningerne til stk. 5 nedenfor.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 4, modtager den kompetente myndighed i Danmark gennem IMI på samme måde som i stk. 3 tilsvarende sager om europæiske erhvervspas fra kompetente udenlandske myndigheder. Bestemmelsen er ny og gennemfører ændringsdirektivets artikel 4 b. Ansøgning om europæisk erhvervspas ledsages af de dokumenter, som i henhold til gennemførelsesforordningen kan kræves af den kompetente danske myndighed. Det er forudsat, at de specifikke regler for dokumentation m.v., der skal ledsage ansøgningen om erhvervspas for det enkelte erhverv og for den pågældende personkreds, er fastsat i reglerne for det enkelte erhverv.

Med den foreslåede § 4, stk. 5, bemyndiges vedkommande minister til at fastsætte regler om muligheden for at dispensere fra kravet om at indgive ansøgning om europæisk erhvervspas gennem anvendelse af den elektroniske løsning efter stk. 3 med henblik på, at den kompetente myndighed opretter IMI-dossieret i informationssystemet for det indre marked. Der skal i den forbindelse lægges vægt på ansøgeres evner og muligheder for at anvende den elektroniske løsning og eventuelle problemer med at søge om hjælp, ligesom det ud fra en helhedsvurdering må bedømmes, om ansøgere vil kunne bruge den elektroniske løsning efter modtagelse af hjælp hertil.

4.4. Anerkendelsesprocedure for etablering og midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser

4.4.1. Gældende ret

Det fremgår af § 3, stk. 3 og 4, af den gældende lov, at den kompetente myndighed påser, at personer, der søger om adgang til at udøve et lovreguleret erhverv, opfylder betingelserne herfor, herunder opfylder de betingelser for udøvelse af det lovregulerede erhverv, der fremgår af reglerne for det enkelte erhverv. Det fremgår endvidere, at personer, der midlertidigt eller lejlighedsvis agter at udøve et lovreguleret erhverv her i landet, inden erhvervsudøvelsen skal indgive skriftlig anmeldelse til den kompetente myndighed, hvis der er fastsat krav herom i de regler, der gælder for erhvervet. Anmeldelsen skal fornyes en gang om året, hvis personen

ønsker at udføre midlertidige eller lejlighedsvis tjenesteydelser i løbet af det kommende år.

4.4.2. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, sker en videreførelse af § 3, stk. 3, i den gældende lov, hvorefter den danske kompetente myndighed skal påse, om en ansøger, der kommer fra et medlemsland, og som ønsker at etablere sig i Danmark, opfylder betingelserne for at være omfattet af anerkendelsesdirektivet, jf. lovforslagets § 3, stk. 1. En person fra et medlemsland, der er fuldt kvalificeret og lovligt etableret i det andet medlemsland, og som ønsker at udøve sit erhverv i Danmark, har således gennem reglerne i anerkendelsesdirektivet nemmere adgang til at kunne etablere sig i Danmark end statsborgere fra tredjelande.

Det forudsættes, at det i de specifikke regler for det enkelte erhverv fastsættes, hvilken ordning det pågældende erhverv hører under, og herunder hvilke regler der gælder for den pågældende personkreds, hvilken dokumentation der kræves m.v. Der kan således for det samme erhverv være forskel på, hvilken anerkendelsesordning en ansøger er omfattet af.

Det foreslås med § 5, stk. 2, der er en videreførelse af § 3, stk. 3, 2. pkt., i den gældende lov, at den kompetente myndighed derudover påser, at personer, som er omfattet af lovens anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 1, stk. 1, opfylder de betingelser for udøvelsen af det lovregulerede erhverv, som fremgår af reglerne for det enkelte erhverv. En person fra et medlemsland, der er fuldt kvalificeret og lovligt etableret i det andet medlemsland, har således gennem reglerne i anerkendelsesdirektivet nemmere adgang til at kunne etablere sig i Danmark end statsborgere fra tredjelande.

Der kan således gælde forskellige regler, alt efter hvilket erhverv og hvilken personkreds der er tale om. Eksempelvis kan sprogkrav til sundhedspersonale være forskellige, alt efter om der er tale om statsborgere fra et medlemsland eller statsborgere fra et tredjeland.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 3, er en sproglig præcisering af § 3, stk. 4, i den gældende lov. Bestemmelsen regulerer den administrative proces, hvorefter den kompetente danske myndighed, der med hjemmel i lovgivningen modtager en krævet anmeldelse fra en tjenesteyder med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, skal påse, at de relevante dokumenter er medsendt, jf. artikel 7, stk. 1 og 2, i anerkendelsesdirektivet. Det er således forudsat, at det i reglerne for det specifikke erhverv er fastsat, om der er krav om anmeldelse, og hvilken dokumentation en tjenesteyder skal medsende sin anmeldelse.

Med bestemmelsen i § 5, stk. 4, foreslås en præcisering af § 3, stk. 4, 1. og 2. pkt., i den gældende lov. Efter bestemmelsen har den kompetente myndighed mulighed for forudgående kontrol af en tjenesteyder, såfremt erhvervet er af en sådan karakter, at erhvervet har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og såfremt der er fastsat regler herom for det pågældende lovregulerede erhverv. Dette indebærer, at myndigheden påser, at de relevante dokumen-

ter er sendt med anmeldelsen, og at betingelserne i den foreslåede § 5, stk. 1, er opfyldt. Om et erhverv har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, er fastsat i reglerne for det specifikke erhverv ud fra de kriterier, der er anerkendt som sådanne ifølge EU-Domstolens praksis.

Såfremt myndigheden finder, at der er grundlag for at foretage kontrol, foretager myndigheden behørig underretning af personen, hvis vedkommende skal gennemgå forudgående kontrol. Kontrollen sker navnlig ved hjælp af en egenhedsprøve.

For personer, der er omfattet af anerkendelsesdirektivet, gælder det retsgrundlag, der følger af direktivet, mens der kan være fastsat andre regler for andre statsborgere. F.eks. kan statsborgere fra tredjelande ikke mulighed for som læge at arbejde midlertidigt og lejlighedsvist som tjenesteyder i Danmark. Det kræver en dansk autorisation som læge, og der er forskellige prøver, som skal bestås for at kvalificere sig til at få en dansk autorisation.

4.5. *Anerkendelsesprocedure for det europæiske erhvervspas*

4.5.1. *Gældende ret*

Efter direktivets artikel 4 a udsteder medlemsstaterne et europæisk erhvervspas til indehavere af en erhvervsmæssig kvalifikation på disses anmodning, og på betingelse af at Europa-Kommissionen har vedtaget de relevante gennemførelsesretsakter. Når der er blevet indført et europæisk erhvervspas for et bestemt erhverv ved hjælp af relevante gennemførelsesretsakter, kan indehaveren af en omhandlet erhvervsmæssig kvalifikation vælge at ansøge om et sådant pas.

Hvis indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation har til hensigt at levere tjenesteydelser i henhold til direktivets afsnit II om fri udveksling af tjenesteydelser, og som ikke er omfattet af direktivets artikel 7, stk. 4, om forhåndskontrol, udsteder den kompetente myndighed i hjemlandet et europæisk erhvervspas i overensstemmelse med artikel 4 b og 4 c. Det europæiske erhvervspas udgør, hvor dette er relevant, den i artikel 7 omhandlede anmeldelse.

Hvis indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation har til hensigt at etablere sig i en anden medlemsstat, jf. kapitel I-III a i afsnit III, eller levere tjenesteydelser i henhold til artikel 7, stk. 4, foretager den kompetente myndighed i hjemlandet alle de forberedende foranstaltninger for så vidt angår ansøgerens individuelle dossier, som er oprettet indenfor informationssystemet for det indre marked (IMI) (IMI-dossieret) i henhold til artikel 4 b og 4 d. Den kompetente myndighed i værtslandet udsteder det europæiske erhvervspas i overensstemmelse med artikel 4 b og 4 d.

Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, der skal behandle IMI-dossierer og udstede europæiske erhvervspas. Disse myndigheder sørger for en uvildig, objektiv og rettidig behandling af ansøgninger om et europæisk erhvervspas. De i artikel 57 b nævnte støttecentre kan også fungere som kompetente myndigheder.

Efter direktivets artikel 4 b giver hjemlandet indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation mulighed for at indgive ansøgning om et europæisk erhvervspas via et onlineværktøj stillet til rådighed af Europa-Kommissionen, der automatisk opretter et IMI-dossier for den pågældende ansøger. Hvis et hjemland også tillader skriftlige ansøgninger, skal den sørge for alle nødvendige foranstaltninger til oprettelse af IMI-dossieret, for eventuelle oplysninger, der skal sendes til ansøgeren, og for udstedelsen af det europæiske erhvervspas.

Ansøgningerne skal være ledsagede af de dokumenter, der kan kræves i medfør af de vedtagne gennemførelsesretsakter.

Hvor det er relevant, udsteder den kompetente myndighed i hjemlandet eventuelle støttecertifikater, der kræves efter direktivet. Den kompetente myndighed i hjemlandet verificerer, om ansøgeren er lovligt etableret i hjemlandet, og om alle de nødvendige dokumenter, der er blevet udstedt i hjemlandet, er gyldige og autentiske.

Direktivets artikel 4 c omhandler europæisk erhvervspas for midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der ikke er omfattet af forudgående kontrol.

Den kompetente myndighed i hjemlandet kontrollerer ansøgningen og bilagene i IMI-dossieret og udsteder det europæiske erhvervspas for midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser.

Hvis indehaveren af et europæisk erhvervspas ønsker at levere tjenesteydelser i andre medlemsstater end dem, der oprindeligt blev oplyst i ansøgningen, kan vedkommende søge om en sådan udvidelse. Hvis indehaveren fortsat ønsker at levere tjenesteydelser efter udløbet af perioden på 18 måneder, skal vedkommende oplyse den kompetente myndighed herom. I begge tilfælde skal indehaveren også indgive enhver form for oplysninger om væsentlige ændringer i den situation, som den kompetente myndighed i hjemlandet kan kræve i overensstemmelse med gennemførelsesretsakten. Den kompetente myndighed i hjemlandet sender det opdaterede europæiske erhvervspas til den pågældende værtsmedlemsstat.

Direktivets artikel 4 d omhandler europæisk erhvervspas for etablering og midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, om forudgående kontrol.

Den kompetente myndighed i hjemlandet skal verificere ægtheden og gyldigheden af bilagene i IMI-dossieret med henblik på udstedelse af et europæisk erhvervspas til etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der er omfattet af forhåndskontrol i værtslandet.

Afgørelser vedtaget af hjemlandet og værtsmedlemsstaten eller manglende afgørelse fra hjemlandets side kan påklages efter national ret i den pågældende medlemsstat.

Direktivets artikel 4 e fastsætter regler om behandling af og adgang til oplysninger vedrørende det europæiske erhvervspas og angiver, at uden at det berører princippet om formodet uskyld, skal de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten og hjemlandet ajourføre det pågældende IMI-dossier rettidigt med oplysninger om disciplinære for-

anstaltninger eller strafferetlige sanktioner, som vedrører et forbud eller en begrænsning, og som har konsekvenser for indehaveren af et europæisk erhvervspas' udøvelse af en virksomhed efter direktivet. Disse opdateringer skal omfatte sletning af oplysninger, som ikke længere er påkrævede. Indehaveren af det europæiske erhvervspas og de kompetente myndigheder, som har adgang til det pågældende IMI-dossier, underrettes omgående om eventuelle opdateringer.

Der findes ikke i dag et europæisk erhvervspas, hvorfor der ikke findes danske regler herom.

4.5.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indføres mulighed for at søge om europæisk erhvervspas på de erhvervsområder, hvor erhvervspasset indføres. Lovforslagets §§ 6-8 gennemfører således dele af det reviderede anerkendelsesdirektivs artikel 4 a - 4 d.

Det europæiske erhvervspas er et elektronisk certifikat, der på udvalgte erhvervsområder erstatter en autorisationsansøgning om fast etablering eller en anmeldelse af midlertidige tjenesteydelser. Erhvervspasset er en frivillig ordning for borgeren og administreres via Indre Markeds Informationssystem (IMI), som skal være den tekniske indgang ("back office") for de myndigheder i medlemsstaterne, som arbejder med erhvervspasset.

Erhvervspasset har til formål at forenkle og forkorte eksisterende anerkendelsesprocedurer og at effektivisere kompetente myndigheders anerkendelsesarbejde til gavn for borgere. Formålet er at lette anerkendelsesarbejdet i værtslandet ved at flytte anerkendelsesprocessen fra værtslandet til hjemlandet. Begrundelsen for dette er, at det er hjemlandet, som er i besiddelse af de relevante oplysninger om ansøgeren, eftersom hjemlandet udsteder uddannelsesbeviser, autorisationsbeviser m.v., og hjemlandet, som sidder inde med oplysninger om kravene til erhvervsudøvelse i det pågældende land. Derfor er hjemlandet nærmest til at være primærbehandler på en ansøgning om europæisk erhvervspas. Dette bevirker, at omkostningerne og den administrative byrde også i højere grad tilfalder hjemlandet. På den anden side skal benyttelsen af IMI reducere disse omkostninger, og de kompetente myndigheder forudsættes allerede i høj grad at være involverede i anerkendelsesproceduren i kraft af, at de i forvejen behandler egne og udenlandske borgeres ansøgninger om anerkendelse.

Med lovforslaget angives det, at ansøgningen om europæisk erhvervspas fra den udenlandske ansøger derfor sker via den kompetente myndighed i et andet medlemsland, mens den ansøger, der er etableret i Danmark eller har opnået sine kvalifikationer i Danmark, sender sin ansøgning via den danske kompetente myndighed til det andet medlemsland.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 1, har til formål at gennemføre direktivets artikel 4 b, stk. 3, og artikel 4 d og regulerer processen med henblik på erhvervsudøveres ansøgning om et europæisk erhvervspas til etablering. Det foreslås, at den kompetente myndighed verificerer, om personen er lovligt etableret her i landet, samt ægtheden og gyldigheden af de påkrævede dokumenter, som knytter sig til

ansøgningen om europæisk erhvervspas indgivet af personer, jf. § 1, stk. 3. Bestemmelsen retter sig mod ansøgninger om erhvervspas til etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som er omfattet af forudgående kontrol i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas. Den kompetente myndighed fremsender ansøgningen om europæisk erhvervspas til det pågældende medlemsland.

Den foreslåede § 6, stk. 2, omhandler ansøgninger om europæisk erhvervspas, som verificeres af den kompetente myndighed i Danmark og sendes til andre medlemslandes kompetente myndigheder med henblik på midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol i værtslandet.

Det foreslås med § 6, stk. 3, at en indehaver af et europæisk erhvervspas, jf. den foreslåede § 6, stk. 2, kan søge om erhvervspas i andre medlemslande end det eller de lande, vedkommende oprindeligt søgte erhvervspas til. Endvidere foreslås det, at hvis ansøgeren vil levere tjenesteydelser i længere tid end 18 måneder efter udstedelsen af erhvervspasset, skal vedkommende meddele dette til den kompetente myndighed i Danmark. I begge tilfælde skal vedkommende oplyse den danske kompetente myndighed om enhver form for oplysninger om væsentlige ændringer i den situation, der er understøttet af IMI-dossieret. Dette kan f.eks. være, hvis vedkommende har skiftet efternavn. Den kompetente myndighed i Danmark sender det opdaterede europæiske erhvervspas til det pågældende værtsland.

Udenforstående som f.eks. arbejdsgivere, kunder eller patienter kan få bekræftet gyldigheden og ægtheden af et erhvervspas ved at tilgå det online-redskab, som udvikles af Europa-Kommissionen.

Med lovforslagets § 7 søges direktivets artikel 4 a, 4 b og 4 d gennemført. Ansøgning om det europæiske erhvervspas, som er verificeret af og sendt fra andre medlemslandes kompetente myndigheder til den kompetente myndighed i Danmark med henblik på etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og som her i landet er omfattet af forudgående kontrol, behandles af den kompetente myndighed efter reglerne i § 5, stk. 1, 2 og 4, med henblik på udstedelse af et europæisk erhvervspas.

Bestemmelsen regulerer således processen med henblik på erhvervsudøveres ansøgning om et europæisk erhvervspas til etablering, det vil sige ansøgning om anerkendelse, eksempelvis autorisation, samt processen vedrørende erhvervsudøverens midlertidige og lejlighedsvis tjenesteydelser, hvis der i Danmark er tale om et lovreguleret erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og der er fastsat krav om forudgående kontrol i reglerne for det pågældende erhverv, jf. direktivets artikel 7, stk. 4.

Om et erhverv har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, er fastsat i reglerne for det specifikke erhverv ud fra de kriterier, der er anerkendt som sådanne ifølge EU-Domstolens praksis.

Det foreslås, at den kompetente myndighed påser, at de dokumenter, der efter reglerne for det enkelte erhverv er påkrævede for anmeldelsen af midlertidig og lejlighedsvis tjenesteydelse, fremgår af anmeldelsen, jf. § 5, stk. 4. Den kompetente myndighed påser tillige, om tjenesteyderen opfylder betingelserne efter § 5, stk. 1 og 2, og underretter tjenesteyderen om, hvorvidt der skal foretages forudgående kontrol af denne, jf. § 5, stk. 4.

Tjenesteydere, der er omfattet af den forudgående kontrol her i landet, og erhvervsudøvere, der ønsker at etablere sig, det vil sige søger om anerkendelse i Danmark, får således verificeret lovlig etablering, ægtheden og gyldigheden af de relevante dokumenter, som knytter sig til ansøgningen om europæisk erhvervspas, og får oprettet deres erhvervspas af den kompetente myndighed i hjemlandet. Den endelige validering af erhvervspasset, som fører til udøvelse af det lovregulerede erhverv, udføres af den danske myndighed.

Anvendelsen af bestemmelsen i §§ 6 og 7 afhænger af, om der indføres erhvervspas på et givent erhvervsområde.

Afgørelser om ansøgning om erhvervspas kan påklages efter det almindelige rekursystem, der gælder for det pågældende område.

Med den foreslåede § 8 bemyndiges vedkommende minister til at fastsætte nærmere regler med henblik på opfyldelse af bestemmelserne om det europæiske erhvervspas i artikel 4 a-4 e i anerkendelsesdirektivet.

Hjemlen har til formål at bemyndige den enkelte minister til at fastsætte regler, der udfylder Europa-Kommissionens gennemførelsesretsakt om påkrævede dokumenter, eventuel oversættelse heraf, verificering af dokumenter m.v. og retsvirkningen, hvis en ansøger ikke betaler et opkrævet gebyr, jf. lovforslagets § 12, m.v.

Om hjemlen udnyttes, afhænger af, om der indføres erhvervspas på et område.

4.6. Anerkendelse af praktikophold

4.6.1. Gældende ret

Det følger af direktivets artikel 55 a om anerkendelse af praktikophold gennemført i udlandet, at såfremt adgang til et lovreguleret erhverv i hjemlandet forudsætter gennemførelse af et praktikophold, skal hjemlandets kompetente myndighed, når den behandler en ansøgning om tilladelse til at udøve det lovregulerede erhverv, anerkende praktikophold gennemført i en anden medlemsstat, forudsat at praktikopholdet er i overensstemmelse med de offentliggjorte retningslinjer, og tage praktikophold gennemført i et tredjeland i betragtning. Medlemsstaterne kan dog i deres nationale lovgivning sætte en rimelig grænse for varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet.

Det er ingen dansk ret på området.

4.6.2. Den foreslåede ordning

Som noget nyt fastsættes regler om anerkendelse af praktikophold gennemført i et andet medlemsland. Det følger således af den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, at såfremt

adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv i Danmark forudsætter gennemførelse af et praktikophold, skal den kompetente myndighed, når den behandler en ansøgning om tilladelse til at udøve erhvervet, anerkende praktikophold gennemført i et andet medlemsland, jf. artikel 55 a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

Praktikopholdet skal være gennemført i et andet EU-land, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv. Praktikophold gennemført i tredjelande skal dog efter den foreslåede § 9, stk. 2, også tages i betragtning af de kompetente myndigheder, når de overvejer en anmodning om adgang til et lovreguleret erhverv i Danmark. Det fastsættes med den foreslåede § 9, stk. 3, at det er en betingelse for anerkendelsen af et praktikophold, at praktikopholdet er i overensstemmelse med de danske offentliggjorte retningslinjer herom. Retningslinjerne kan være en vejledning, en studieordning el.lign. om organisering og anerkendelse af praktikopholdet. Det kan herunder forudsættes, at praktikopholdet i et andet medlemsland er baseret på en klar skriftlig beskrivelse af uddannelsesmål og tildelte opgaver, som er fastlagt af praktikantens vejleder i værtsmedlemslandet. Praktikopholdet erstatter ikke et eventuelt krav om at bestå en eksamen, jf. direktivets artikel 55 a, stk. 1 og 2.

Endelig foreslås det med § 9, stk. 4, at vedkommende minister kan fastsætte regler om varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet. Der kan således fastsættes regler om en rimelig grænse for varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet.

4.7. Anerkendelse i form af delvis adgang til erhvervsudøvelse

4.7.1. Gældende ret

Det følger af direktivets artikel 4 f om delvis adgang, at den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten træffer beslutninger fra sag til sag om delvis adgang til erhvervsmæssig virksomhed på dens område, og kun hvis samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- Erhvervsudøveren er fuldt kvalificeret til i hjemlandet at udøve den erhvervsmæssige virksomhed, der søges om delvis adgang til i værtsmedlemsstaten.
- Forskellene mellem den erhvervsmæssige aktivitet, der lovligt udøves i hjemlandet, og det lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten er så store, at anvendelsen af udligningsforanstaltninger ville forudsætte, at ansøgeren gennemfører en fuld uddannelse i værtsmedlemsstaten for at opnå fuld adgang til det lovregulerede erhverv i dets helhed i værtsmedlemsstaten.
- Den erhvervsmæssige virksomhed kan objektivt set udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af det lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten.

En anmodning om delvis adgang kan afvises, hvis afvisningen er begrundet i tvingende almene hensyn, der skal sik-

re opfyldelsen af det tilsigtede mål, og hvis det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet.

Når der er givet delvis adgang, udøves den erhvervsmæssige virksomhed under den erhvervsmæssige titel i hjemlandet. Værtsmedlemsstaten kan kræve anvendelse af den erhvervsmæssige titel på værtsmedlemsstatens sprog. Erhvervsudøvere, der er tildelt delvis adgang, skal klart angive omfanget af deres erhvervsmæssige aktiviteter for tjenestemodtagerne.

Artikel 4 f finder ikke anvendelse på erhvervsudøvere, der er omfattet af automatisk anerkendelse af deres erhvervsmæssige kvalifikationer i overensstemmelse med kapitel II, III og III a i afsnit III.

Det er ingen dansk ret på området.

4.7.2. Den foreslåede ordning

Som noget nyt fastsættes regler om delvis adgang til at udøve et erhverv, hvis der ikke kan gives fuld adgang til udøvelse af erhvervet. Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1.

Det fastsættes således med den foreslåede § 10, stk. 1, at den kompetente myndighed kan give delvis adgang til udøvelsen af et erhverv. Hvis myndigheden således under behandlingen af en sag om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv finder, at forskellene mellem aktivitetsområderne for det danske og det udenlandske uddannelsesprogram er så store, at de ikke kan kompenseres ved andre kvalifikationer, herunder kvalifikationer opnået under relevant erhvervs erfaring og livslang læring, og at erhvervsudøveren skal gennemgå et fuldstændigt uddannelsesprogram for at kompensere for disse mangler, skal den kompetente myndighed undersøge, om der kan gives delvis adgang til erhvervet. For at få delvis adgang til udøvelse af et erhverv, skal ansøger være fuldt kvalificeret i hjemlandet, forskellene mellem aktivitetsområderne for det danske og det udenlandske uddannelsesprogram skal være så store, at de ikke kan kompenseres ved andre kvalifikationer, og derudover skal den faglige aktivitet objektivt kunne udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af det lovregulerede erhverv i Danmark.

Den kompetente myndighed i Danmark skal efter den foreslåede § 10, stk. 2, i vurderingen tage hensyn til, hvorvidt aktiviteten kan udøves uafhængigt i vedkommendes hjemland, jf. artikel 4 f, stk. 1 og 2, i anerkendelsesdirektivet.

Det foreslås endvidere, med § 10, stk. 4, at udøvelse af et lovreguleret erhverv kan afvises, hvis det er begrundet i tvingende almene hensyn, og hvis det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt og hensigtsmæssigt for at nå det ønskede mål. Tvingende almene hensyn er dem, som er anerkendt af EU-Domstolen, herunder offentlig sundhed og sikkerhed, jf. direktivets artikel 4 f, stk. 2.

Med § 10, stk. 5, foreslås det, at muligheden for delvis adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv ikke finder anvendelse på erhvervsudøvere, der er omfattet af direktivets ordninger for automatisk anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, jf. direktivets artikel 4, stk. 6. Det betyder

eksempelvis, at der ikke kan gives delvis adgang til udøvelse af lægeerhvervet, som hører under området for automatisk anerkendelse på baggrund af minimumuddannelseskra- v, hvis den pågældende ansøger opfylder betingelserne for automatisk anerkendelse. Endelig følger af den foreslåede § 10, stk. 6, at udøvelsen af erhvervet, hvortil der gives delvis adgang, skal ske under hjemlandets titel, og at erhvervsudøveren klart skal angive omfanget af sin erhvervsmæssige aktivitet for tjenestemodtageren, jf. artikel 4 f, stk. 5, 1. pkt. Med bestemmelsen i forslaget § 10, stk. 7, bemyndiges vedkommende minister dog til at fastsætte nærmere regler, hvis den kompetente myndighed kræver anvendelse af den erhvervsmæssige titel på dansk. Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4 f, stk. 5, 2. pkt.

4.8. Anerkendelse på baggrund af fælles uddannelsesprincipper

4.8.1. Gældende ret

Direktivets artikel 49 a og 49 b fastsætter regler om automatisk anerkendelse på grundlag af fælles uddannelsesprincipper (fælles uddannelsesramme og fælles uddannelses- test).

For så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed i medlemsstater, der lovregulerer det pågældende erhverv, giver medlemsstaterne beviser for erhvervsmæssige kvalifikationer, der er erhvervet på grundlag af en fælles uddannelsesramme, samme virkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder.

Hvis en uddannelsestest består i en medlemsstat, giver det indehaveren af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation ret til at udøve erhvervsmæssig virksomhed i en hvilken som helst af de pågældende medlemsstater på samme betingelser som indehaverne af uddannelsesbeviser, der er erhvervet i denne medlemsstat.

Der er ingen dansk ret på området.

4.8.2. Den foreslåede ordning

Som noget nyt fastsættes regler om anerkendelse på baggrund af fælles uddannelsesprincipper, det vil sige en fælles uddannelsesramme eller en fælles uddannelsestest. Bestem- melsen søger at gennemføre direktivets artikel 49 a og 49 b.

Det foreslås således med § 11, at hvis der for et lovregule- ret erhverv er vedtaget en fælles uddannelsesramme eller en fælles uddannelsestest, jf. direktivets artikel 49 a og 49 b, skal den kompetente myndighed lægge uddannelsesrammen eller uddannelsestesten til grund for sin behandling af en an- søgning fra en person, der søger om adgang til udøvelse af det lovregulerede erhverv i Danmark.

Det betyder, at den kompetente myndighed i Danmark, når der er vedtaget en fælles uddannelsesramme eller en fæl- les uddannelsestest, skal give et bevis fra en ansøger for, at vedkommende har gennemgået en sådan fælles uddannelses- ramme eller har bestået en fælles test, den samme virkning som uddannelsesbeviser udstedt i Danmark. Retsvirkningen er således den samme som automatisk anerkendelse.

Er der vedtaget en fælles uddannelsestest, giver en bestået uddannelsestest i f.eks. Danmark ligeledes indehaveren af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation ret til at udøve erhvervsmæssig virksomhed i et andet medlemsland på samme betingelser som indehaverne af uddannelsesbeviser, som er erhvervet i det andet medlemsland.

Indførelsen af en fælles uddannelsesramme eller en fælles uddannelsestest kræver, at mindst en tredjedel af medlemsstaterne kan acceptere ordningen.

Det foreslås derfor med § 11, stk. 2, at Danmark, såfremt man ikke ønsker at deltage i en af ordningerne, under visse betingelser kan fritages herfor, jf. direktivets artikel 49 a, stk. 5 og 49 b, stk. 5. Hvis Danmark således finder, at det ikke kan gavne danske erhvervsudøvere at være med i en given fælles uddannelsesramme eller en given fælles uddannelsestest på et givent område, er der mulighed for at søge om undtagelse herfra. Konsekvensen heraf vil være, at danske erhvervsudøvere ikke kan påberåbe sig ret til at benytte sig af ordningen i et andet medlemsland.

Såfremt der vedtages en fælles uddannelsesramme eller en fælles uddannelsestest, kan det af de regler, der gælder for erhvervet, fremgå, om en fælles uddannelsesramme for det pågældende erhverv kan erstatte det danske uddannelsesprogram.

4.9. Gebyr

4.9.1. Gældende ret

4.9.1.1. EU-ret

Efter direktivets artikel 4 a, stk. 8, skal de gebyrer, som kan pålægges ansøgerne i forbindelse med de administrative procedurer ved udstedelse af et europæisk erhvervspas, være rimelige, stå i et rimeligt forhold til samt afspejle de omkostninger, dette medfører for hjemlandet og værtsmedlemsstaten, og ikke virke hæmmende på ansøgninger om et europæisk erhvervspas.

4.9.1.2. Dansk ret

Det følger af § 6 i den gældende lov, at ansøgeren kan pålægges betaling for afholdelse af udgifter til gennemførelse af egnethedsprøve eller supplerende uddannelse. Betalingens størrelse må ikke overstige de beløb, som opkræves i forbindelse med gennemførelse af undervisning, eksamination m.v. på det pågældende område. Betalingen fastsættes og opkræves af den myndighed, der forestår gennemførelse af undervisning, eksamination m.v.

4.9.2. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1, sker der en videreførelse af § 6 i den gældende lov. Bestemmelsen videreføres på en sådan måde, at ansøgeren kan pålægges et gebyr for afholdelse af udgifter til gennemførelse af egnethedsprøve eller prøvetid.

Som noget nyt foreslås en hjemmel til at opkræve gebyr i forbindelse med ansøgning om europæisk erhvervspas, jf. de foreslåede bestemmelser i lovforslagets kapitel 6.

Gebyret fastsættes og opkræves af den myndighed, der forestår gennemførelse af egnethedsprøven eller prøvetiden, eller som behandler sager om europæisk erhvervspas. Gebyrets størrelse må ikke overstige de faktiske omkostninger i forbindelse med gennemførelse af egnethedsprøve eller prøvetid eller ansøgning om europæisk erhvervspas. Hvor der ikke allerede er hjemmel i lovgivningen til at kræve betaling for dette, giver forslaget således hjemmel hertil.

Hvis der opkræves gebyr med hjemmel i bestemmelsen, skal størrelsen af gebyret fastsættes af myndigheden i overensstemmelse med de danske bevillingsretlige regler og opkræves af den myndighed, der forestår gennemførelse af eksamination m.v. og behandler ansøgning om europæisk erhvervspas.

For så vidt angår europæisk erhvervspas kan opkrævning af gebyr for erhvervspas ske på et hvilket som helst tidspunkt i processen. Om der skal opkræves gebyr, på hvilket tidspunkt det skal ske, og fastsættelsen af gebyrets størrelse i forbindelse med udstedelse af et erhvervspas er medlemslandenes anliggende, men opkrævning af gebyret for erhvervspas må ikke forsinke behandlingen af ansøgningen eller svække arbejdsgangen i IMI. Gebyret skal ifølge direktivet være rimeligt, stå i et rimeligt forhold til samt afspejle de reelle omkostninger for staten og må ikke virke hæmmende på ansøgninger. Gebyret må ikke fastsættes på et niveau, der gør det praktisk umuligt at udøve de i direktivet fastsatte rettigheder. Dette er i overensstemmelse med danske generelle principper for gebyrregler.

Reglerne om gebyropkrævning skal overholdes af alle organer, myndigheder og institutioner, der i medfør af dansk lovgivning er udpeget som ansvarlig kompetent myndighed for adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv under anerkendelsesdirektivet. Forpligtelsen gælder dermed også de eventuelle ikke-offentlige faglige organer eller faglige organisationer, som efter den relevante lovgivning er udpeget og varetager opgaver som kompetent myndighed for adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv. Ajourførte oplysninger om den eventuelle opkrævning af gebyr m.v. skal være tilgængelige online gennem kvikskranken, og størrelsen på de fastsatte gebyrer meddeles Styrelsen for Videregående Uddannelser, som tænkes bemyndiget som koordinator for direktivet, jf. direktivets artikel 56, stk. 4, og som videreformidler oplysningerne til Europa-Kommissionen.

Det foreslås med § 12, stk. 2, at vedkommende minister bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om opkrævning af gebyr. Det drejer sig blandt andet om regler om tidspunktet for opkrævningen og gebyrets størrelse.

4.10. Pligt til indberetning m.v.

4.10.1. Gældende ret

4.10.1.1. EU-ret

Det følger af artikel 59 i direktivet, at medlemsstaterne undersøger, om krav i henhold til deres retssystem, der begrænser adgangen til et erhverv eller udøvelsen heraf til indehavere af særlige erhvervsmæssige kvalifikationer, herun-

der anvendelsen af faglige titler og udøvelse af erhvervs-mæssig virksomhed under disse titler, som i nærværende artikel omtales som »krav«, er forenelige med følgende principper:

- Kravene er hverken direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet eller opholdssted.
- Kravene er begrundet i et tvingende alment hensyn.
- Kravene sikrer opfyldelsen af det tilsigtede mål og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

Det følger endvidere af artikel 59, at medlemsstaterne senest den 18. januar 2016 fremsender Kommissionen oplysninger om de krav, de agter at opretholde, og grunden til, at de anser disse krav for at opfylde betingelserne. Endelig fremgår det, at medlemsstaterne fremsender oplysninger om deres senere indførte krav og grunden til, at de anser dem for at opfylde betingelserne, senest seks måneder efter vedtagelsen af foranstaltningen.

Det følger af direktivets artikel 60, at medlemsstaterne fra den 20. oktober 2007 hvert andet år aflægger rapport til Kommissionen om anvendelsen af en indført ordning. Denne rapport omfatter generelle bemærkninger, en statistisk oversigt over de afgørelser, der er truffet, og en beskrivelse af de vigtigste problemer, der er opstået i forbindelse med anvendelsen af direktivet.

Fra den 18. januar 2016 skal den statistiske oversigt over de afgørelser, der er truffet, indeholde detaljerede oplysninger om antallet og de typer af afgørelser, der er truffet i henhold til dette direktiv, herunder hvilke typer af afgørelser om delvis adgang som kompetente myndigheder har truffet i henhold til artikel 4 f, samt en beskrivelse af de væsentligste problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv.

4.10.1.2. Dansk ret

Af § 4 i den gældende lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark fremgår det, at de kompetente myndigheder én gang årligt skal foretage en samlet statistisk indberetning til Uddannelses- og Forskningsministeriet om ansøgninger om etablering og anmeldelser af tjenesteydelser vedrørende de lovregulerede erhverv.

Uddannelses- og Forskningsministeriet kan på baggrund af de indberettede oplysninger anmode de kompetente myndigheder om uddybende oplysninger til brug for den beretning, uddannelses- og forskningsministeren skal afgive til Folketinget og den rapport, der skal afgives til Kommissionen.

4.10.2. Den foreslåede ordning

Bestemmelsen i den foreslåede § 13, stk. 1 og 2, er en videreførelse af gældende ret, hvorefter de kompetente myndigheder én gang årligt skal indberette statistiske oplysninger om myndighedernes behandling af ansøgninger om etablering og anmeldelser til Uddannelses- og Forskningsministeriet og Uddannelses- og Forskningsministeriet kan anmode om uddybende oplysninger.

Som noget nyt foreslås det med § 13, stk. 1, at de kompetente myndigheder tillige skal indberette om ansøgninger om europæisk erhvervspas, jf. de foreslåede bestemmelser i

§§ 6 og 7, fra både udenlandske og danske statsborgere, samt indberette størrelsen på et eventuelt gebyr for passet. Som en del af oplysningerne om etablering og anmeldelser og europæisk erhvervspas indgår også oplysninger om delvis adgang.

Som ny § 13, stk. 3, foreslås pligt til løbende indberetninger fra de kompetente myndigheder af oplysninger i overensstemmelse med anerkendelsesdirektivet om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

Bestemmelsen skal sikre, at Styrelsen for Videregående Uddannelser, som tænkes bemyndiget hertil, fortsat kan varetage koordinator- og støttecenterfunktionen, jf. direktivets artikel 56, stk. 4, og artikel 57 b, og fortsat kan varetage informations- og videnscenterfunktionen, jf. § 11 i lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v.

Bestemmelsen sikrer endvidere, at informationer, som løbende skal indberettes til Europa-Kommissionen, kan indhentes hos de kompetente myndigheder.

Styrelsen for Videregående Uddannelser vil endvidere som led i funktionen som den nationale koordinator for direktivet fortsat sikre en ensartet anvendelse af anerkendelsesdirektivet. Såfremt det fremgår af indberetningerne, at der f.eks. er usædvanlige udsving på et givent område eller i et givent år, vil styrelsen på baggrund af oplysningerne anmode den kompetente myndighed om at redegøre nærmere for baggrunden for de statistiske oplysninger.

Udvidelsen af indberetningspligten berører kun myndigheders indberetningspligt og ændrer ikke ved ansøgernes retsstilling efter loven.

Med den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 4, der svarer til § 4, stk. 2, i den gældende lov, bemyndiges uddannelses- og forskningsministeren til at fastsætte nærmere regler om de oplysninger, der skal indberettes efter de foreslåede bestemmelser i § 13, stk. 1-3, og indberetningernes form. Det kan f.eks. være krav om indberetning ved hjælp af rapporter, regneark, faktablad eller webblanket.

Som noget nyt foreslås det med § 14, stk. 1, at Uddannelses- og Forskningsministeriet kan indhente oplysninger, når det har relevans for varetagelsen af koordinator- og støttecenterrollen og for administrationen af anerkendelsesdirektivet. Der kan således opstå situationer, hvor Styrelsen for Videregående Uddannelser ad hoc har brug for oplysninger for at kunne varetage koordinator- og støttecenterfunktionen, og som ikke umiddelbart falder ind under de statistiske årlige indberetninger og de løbende indberetninger, jf. forslaget § 13.

Der tænkes bl.a. på indhentelse af oplysninger fra en organisation, som her i landet er bemyndiget som kompetent myndighed for et givent erhverv, f.eks. Ingeniørforeningen i Danmark, eller en organisation, som fra dansk side repræsenterer et område i EU-sammenhæng, f.eks. Den Danske Skiskole. Der tænkes endvidere på indhentning af oplysninger fra arkitektskoler og arkitektorganisationer om løbende faglig udvikling, jf. direktivets artikel 22, litra b.

Der kan tillige være tale om tilfælde vedrørende indhentning af oplysninger fra en dansk uddannelsesinstitution med

henblik på verificering af ægthed af et uddannelsesdokument udstedt af uddannelsesinstitutionen med henblik på videregivelse, jf. forslagens § 15, stk. 1.

Hvor der ikke er tale om et lovreguleret erhverv her i landet, og der ikke er en kompetent myndighed for erhvervet, optræder styrelsen i sin egenskab af støttecenter som den myndighed, der kan afklare spørgsmål af ovennævnte karakter, som kommer fra en kompetent myndighed i et andet medlemsland, hvor erhvervet er lovreguleret.

Der kan eksempelvis være tale om, at en kompetent myndighed fra et andet medlemsland forespørger, om et bestemt uddannelsesbevis er udstedt af en given uddannelsesinstitution, eller om indholdet af beviset er korrekt.

Indsamlingen af oplysninger vil skulle ske indenfor persondatalovens rammer. Det bemærkes i den forbindelse, at de oplysninger, som styrelsen modtager fra en institution, eksempelvis kan være oplysninger om, at den studerende ikke har gået på institutionen. Sådanne oplysninger må som udgangspunkt anses for at være omfattet af persondatalovens § 6. Derimod må eksempelvis oplysninger, der afslører, at en person har forfalsket sit eksamensbevis, efter omstændighederne anses for omfattet af persondatalovens § 8.

Bestemmelsen i stk. 2 gennemfører artikel 59 i det reviderede anerkendelsesdirektiv og den såkaldte transparensøvelse, der er igangsat, og som er under gennemførelse her i landet, og som indarbejdes i lovforslaget.

Transparensøvelsen indebærer, at alle medlemslande kortlægger egne gældende lovkrav til udøvelse af lovregulerede erhverv i forhold til kravene om diskriminationsforbud, nødvendighed og proportionalitet samt kravet om begrundelse i et tvingende alment hensyn. Kortlægningen skal munde ud i nationale handlingsplaner for dereguleret adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, når det er muligt, samt i øvrigt i forenklede og moderniserede regler om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv.

Vedkommende minister skal således gennemgå nye regler eller regler, som er blevet ophævet eller lempet, og som begrænser adgangen til et erhverv eller udøvelsen heraf, ud fra en række objektive kriterier, jf. direktivets artikel 59, stk. 3.

Vedkommende minister meddeler ligeledes, hvilke erhverv der i sektorlovgivningen er begrænset adgang til ved forudgående kontrol, jf. direktivets artikel 7, stk. 4, og begrundelsen herfor. Styrelsen for Videregående Uddannelser indberetter, som led i sin koordinatorfunktion, oplysningerne til Europa-Kommissionen, jf. direktivets artikel 59, stk. 2.

Det foreslås med § 14, stk. 3, at uddannelses- og forskningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler med henblik på opfyldelsen af forpligtelsen til at oplyse Europa-Kommissionen om nye regler eller regler, som er blevet fjernet eller lempet, i det retssystem, der begrænser adgangen til et erhverv eller udøvelsen heraf. Der skal således løbende ske en vurdering af reglerne for det enkelte erhverv, hvorvidt der til reguleringen kan knyttes nogle objektive kriterier, som diskriminationsforbud, offentlig interesse,

nødvendighed eller andre almene hensyn i medlemslandene og ikke mindst proportionalitet.

4.11. Administrativt samarbejde og indførelse af et advarselsystem ved anvendelse af forfalsket dokumentation og ved fratagelse af autorisation ved dom eller administrativ foranstaltning

4.11.1. Gældende ret

4.11.1.1. EU-ret

Anerkendelsesdirektivet indeholder bestemmelser om samarbejde mellem medlemsstaterne, jf. 8, artikel 50, stk. 2 – 3 a, artikel 56 samt advarselsystemet i artikel 56 a. Udvekslingen af oplysninger sker gennem anvendelse af IMI.

Det reviderede anerkendelsesdirektiv indeholder således i artikel 56 a bestemmelser om en advarselsordning.

Hvis en person, som er beskæftiget indenfor et af de erhverv, der er nævnt i direktivets artikel 56 a, stk. 1, (det vil sige indenfor sundhedsområdet, dyrlægeerhvervet eller området for uddannelse af mindreårige), har fået begrænset retten til at udøve sit erhverv af en offentlig myndighed eller en domstol, skal den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat underrette de øvrige medlemsstater om identiteten af den pågældende erhvervsudøver. Det følger af direktivets artikel 56 a, stk. 1 og 2.

Hvis en person er dømt for at have anvendt forfalsket dokumentation ved ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, uanset hvilket lovreguleret erhverv i den pågældende medlemsstat der er tale om, skal den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat underrette de øvrige medlemsstater om identiteten af den dømte. Det følger af direktivets artikel 56 a, stk. 3.

4.11.1.2. Dansk ret

Bekendtgørelse om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer m.v.

Bekendtgørelse nr. 575 af 1. juni 2011 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer m.v., § 6, stk. 4, fastsætter, at de kompetente myndigheder her i landet og de kompetente myndigheder i de øvrige lande, som nævnt i § 1, stk. 1, udveksler nødvendige oplysninger om disciplinære eller strafferetlige sanktioner eller om andre alvorlige, konkrete forhold, der vil kunne få følger for udøvelsen af en virksomhed i henhold til §§ 2, 4 og 5, jf. direktivets artikel 56, stk. 1 og 2. Danske myndigheders behandling af personoplysninger sker ifølge bestemmelsen under iagttagelse af lov om behandling af personoplysninger med tilhørende bekendtgørelser.

§ 8, stk. 1 og 2, i bekendtgørelsen fastsætter, at de kompetente myndigheder her i landet af de kompetente myndigheder i de øvrige lande, som nævnt i § 1, stk. 2, for hver udførelse af tjenesteydelse, jf. § 7, kan kræve de nødvendige oplysninger om, hvorvidt tjenesteyderen er lovligt etableret, om redelig adfærd og om, hvorvidt tjenesteyderen har været idømt faglige disciplinære eller strafferetlige sanktioner, jf. direktivets artikel 8. De kompetente myndigheder i de øvri-

ge lande meddeler disse oplysninger i overensstemmelse med direktivets artikel 56, stk. 1 og 2. De kompetente myndigheder her i landet meddeler på samme måde nødvendige oplysninger til de kompetente myndigheder i de øvrige lande. Danske myndigheders behandling af personoplysninger sker ifølge bestemmelsen under iagttagelse af lov om behandling af personoplysninger med tilhørende bekendtgørelser.

De kompetente myndigheder skal sikre udveksling af alle de oplysninger, der er nødvendige for, at en klage fra en tjenestemodtager over en tjenesteyder kan behandles korrekt.

Persondataloven

Persondataloven regulerer bl.a. behandling af personoplysninger, som foretages af offentlige myndigheder og private, når behandlingen helt eller delvist foretages ved hjælp af elektronisk databehandling. Den omfatter ligeledes ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. persondatalovens § 1, stk. 1.

Det følger af persondatalovens § 2, stk. 1, at regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning, som giver den registrerede en bedre retsstilling, går forud for reglerne i persondataloven.

Det fremgår af forarbejderne til persondatalovens § 2, stk. 1, at bestemmelsen indebærer, at persondataloven finder anvendelse, hvis regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning giver den registrerede en dårligere retsstilling. Det fremgår imidlertid også, at dette ikke gælder, hvis den dårligere retsstilling har været tilsigtet og i øvrigt ikke strider mod direktivet om behandling af personoplysninger (Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger).

Der er således adgang til at fravige persondatalovens regulering ved lov. Dette forudsætter dog som nævnt, at reguleringen ikke strider mod databeskyttelsesdirektivet. Om forholdet til databeskyttelsesdirektivet henvises til pkt. 4.11.2.

Der er i persondatalovens § 5 fastsat en række grundlæggende principper, der gælder for alle behandlinger af personoplysninger. Bestemmelsen fastsætter således bl.a., at behandling af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med god databehandlingsskik, at oplysninger, som behandles, skal være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil oplysningerne indsamles, og de formål, hvortil oplysningerne senere behandles, at oplysninger skal ajourføres, og at indsamlede oplysninger ikke må opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere den registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil oplysningerne behandles.

I persondatalovens § 6, stk. 1, fastsættes de generelle betingelser for, hvornår behandling af oplysninger må finde sted. Af bestemmelsen følger, at behandling af oplysninger kun må finde sted, hvis en af de i nr. 1-7 angivne betingelser er opfyldt.

Videregivelse og behandling af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold er i øvrigt reguleret i persondatalovens §§ 7 og 8. De oplysninger, der omfattes af bestemmelsen i § 7, er oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssige tilhørsforhold samt helbredsmæssige og seksuelle forhold. Lovens § 8 omfatter oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold end dem, der er nævnt i § 7.

Det fremgår af persondatalovens § 8, stk. 2, at de i stk. 1 nævnte oplysninger ikke må videregives. Videregivelse kan dog bl.a. finde sted, hvis den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke hertil (nr. 1), hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår (nr. 2), eller hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe (nr. 3).

4.11.2. Den foreslåede ordning

Den foreslåede bestemmelse i § 15 omhandler det administrative samarbejde mellem medlemslandene og danske kompetente myndigheders mulighed for via IMI at sende oplysninger til andre medlemslande om en person, der ønsker at etablere sig, eller som ønsker at levere tjenesteydelser midlertidigt og lejlighedsvist i et andet medlemsland.

Bestemmelser om det administrative samarbejde er allerede fastsat i det hidtil gældende direktiv. Disse bestemmelser er nu at finde i lovforslagets § 15 tillige med bestemmelser, der følger af det ændrede anerkendelsesdirektiv.

Det følger af den foreslåede § 15, stk. 1, at de kompetente myndigheder i Danmark på forespørgsel fra kompetente myndigheder i de øvrige medlemslande i overensstemmelse med anerkendelsesdirektivet sender oplysninger om de forhold, der fremgår af artikel 8 om administrativt samarbejde vedrørende tjenesteydere, artikel 50, stk. 2 – 3 a, om dokumentation og formelle krav vedrørende etablering, artikel 56, stk. 2, om samarbejde mellem kompetente myndigheder og artikel 57 b, stk. 3, om støttecentrenes samarbejde.

Bestemmelsen medfører, at kompetente myndigheder i Danmark i henhold til de nævnte artikler i direktivet på forespørgsel fra et andet medlemsland via IMI sender de relevante oplysninger til kompetente myndigheder i det andet medlemsland. Der sendes eksempelvis oplysninger om, at vedkommende er lovligt etableret i Danmark, om redelig adfærd og om, at vedkommende ikke har været idømt faglige disciplinære eller strafferetlige sanktioner i Danmark.

I tilfælde af begrundet tvivl, eller hvis de erhvervmæssige kvalifikationer skal kontrolleres af værtsmedlemslandet, sender den kompetente myndighed i Danmark på forespørgsel oplysninger vedrørende vedkommendes uddannelsesforløb m.v. i Danmark.

Hvis erhvervet ikke er lovreguleret i Danmark, kan Styrelsen for Videregående Uddannelser, som tænkes bemyndiget

som støttecenter, jf. direktivets artikel 57 b, optræde som en kompetent myndighed og også give disse oplysninger.

De kompetente myndigheder i Danmark skal tillige sikre udveksling af alle de oplysninger, der er nødvendige for, at klager fra en tjenestemodtager over en tjenesteyder kan behandles korrekt.

Det foreslås med § 15, stk. 2, at de kompetente myndigheder i Danmark på samme måde som efter den foreslåede § 15, stk. 1, via IMI kan forespørge og modtage oplysninger fra en kompetent myndighed i et andet medlemsland om en tjenesteyder eller en person, der ønsker at etablere sig i Danmark.

Danske kompetente myndigheders udveksling af personoplysninger vil skulle ske under iagttagelse af persondatalovens regler.

Den foreslåede bestemmelse i § 16, stk. 1, gennemfører direktivets nye artikel 56 a. Bestemmelsen skaber som noget nyt en generel hjemmel for danske myndigheder til at udveksle oplysninger som led i det med direktivet etablerede advarselssystem, hvori der skal udveksles oplysninger om erhvervsudøvere, der enten er blevet frakendt retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for erhvervsmæssige kvalifikationer.

Det er ikke med lovforslaget tanken, at der i Danmark sondres mellem statsborgerskab i tilfælde af afsendelse og modtagelse af en advarsel. Lovforslagets bestemmelser om udsendelse og modtagelse af advarsler, som har til formål at beskytte det danske samfund og borgerne mod personer, som er dømt for benyttelse af forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer, udvider således direktivets personkreds til også at omfatte statsborgere fra tredjelande. Der er tale om overimplementering.

Det betyder, at danske myndigheder både vil kunne modtage og sende advarsler om statsborgere fra medlemslande samt statsborgere fra tredjelande, som er blevet frakendt retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer.

Advarselssystemet har således til hensigt at forhindre, at f.eks. en udenlandsk læge, som administrativt eller ved dom er blevet frakendt retten til at arbejde som læge, kommer her til landet og i kontakt med danske patienter.

Advarselssystemet har desuden til hensigt at forhindre, at f.eks. en udenlandsk læge kommer her til landet og i kontakt med danske patienter på baggrund af et forfalsket uddannelsesbevis eller autorisationsbevis. Der kan eksempelvis være tale om en udenlandsk læge, der på baggrund af forfalsket dokumentation søger om dansk autorisation som læge, og om hvem der er blevet afsagt dom for dokumentfalsk efter straffelovens § 171.

Hvis en læge her i landet frakendes retten til at arbejde som læge eller dømmes ved en dansk domstol for at have benyttet forfalsket dokumentation, vil oplysninger herom blive sendt til øvrige medlemslandes sundhedsmyndigheder, der i disse lande har ansvaret for det pågældende lovregulerede sundhedserhverv.

Advarsler skal behandles i overensstemmelse med direktivets regler og den eller de forordninger, som udstedes herom, jf. Europa-Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/983 af 24. juni 2015 om proceduren for udstedelse af det europæiske erhvervspas og anvendelsen af varslingsmekanismen i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF (gennemførelsesforordningen)

Efter forslaget st. 1, som er ny, skal oplysninger om, at en person administrativt eller ved dom er blevet frakendt retten til at udøve et af de erhverv, som er nævnt i ændringsdirektivets artikel 56 a, stk. 1, senest 3 dage efter vedtagelse af den afgørelse eller dom, hvorved den pågældende begrænses i at udøve sit erhverv, sendes fra den kompetente myndighed i Danmark til de kompetente myndigheder i de øvrige medlemslande.

De erhverv, som er omfattet af advarselssystemet, er nævnt i ændringsdirektivets artikel 56 a, stk. 1, litra a - l.

Oplysninger om, at en person ved dom er blevet frakendt retten til at udøve et af de ovennævnte erhverv, jf. litra a - k, det vil sige indenfor sundhedsområdet og dyrlægeerhvervet, vil skulle videregives af anklagemyndigheden til advarselsskordinatoren for disse områder på henholdsvis Sundheds- og Ældreministeriet samt Miljø- og Fødevareministeriets område.

Oplysninger om, at en person ved dom er blevet frakendt retten til at udøve et lovreguleret erhverv, jf. litra l, det vil sige virksomhed med relation til uddannelse af mindreårige, herunder børnepasning og førskoleundervisning, når erhvervsudøveren udøver et erhverv, der er lovreguleret i Danmark, vil skulle videregives af anklagemyndigheden til advarselsskordinatoren for dette område, Styrelsen for Videregående Uddannelser, som forudsættes bemyndiget her til.

Advarselsskordinatoren vil i den forbindelse vurdere, om en afsagt dom falder indenfor eller udenfor anerkendelsesdirektivets artikel 56 a, stk. 1 og 2. Advarselsskordinatoren vil desuden sikre advarslens overensstemmelse med betingelserne i artikel 56 a, stk. 1 og 2, og i bekræftende fald herefter sende advarslen til den danske kompetente myndighed for erhvervet og – via IMI – til advarselsskordinatoren i de andre medlemslande. IMI-systemet sørger for, at advarsler automatisk bliver sendt til alle medlemslande.

Oplysninger om, at en person administrativt er blevet frakendt retten til at udøve et af de ovennævnte erhverv, vil skulle videregives af de myndigheder, som administrativt vil kunne begrænse retten til at udøve de pågældende erhverv (det vil sige den relevante kompetente myndighed under henholdsvis Sundheds- og Ældreministeriet samt Miljø- og Fødevareministeriet).

Oplysninger fra den relevante kompetente myndighed under henholdsvis Sundheds- og Ældreministeriet og Miljø- og Fødevareministeriet vil disse myndigheder således selv sende til eventuelle danske kompetente myndigheder og – via IMI – til advarselsskordinatoren i de andre medlemslande.

Advarsler skal sendes via IMI senest 3 kalenderdage efter vedtagelsen af afgørelsen eller dommen, hvorefter advar-

selskoordinatoren modtager advarslen og sikrer, at videreforsendelsen af advarslen sker til den kompetente myndighed i hjemlandet, som har ansvar for adgang til udøvelse af det pågældende lovregulerede erhverv, og til de øvrige medlemsstaters advarselskoordinator(er).

Det er ikke et krav, at der foreligger en endelig dom eller afgørelse i den forstand, at muligheden for at anke dommen eller påklage afgørelsen er udtømt. 3-dagesfristen løber derimod fra det tidspunkt, hvor frakendelse af retten til at udøve det pågældende erhverv får retsvirkning.

Den sendte advarsel vil ikke indeholde en begrundelse for den afgørelse eller dom, der ligger til grund for advarslen. En begrundelse vil således fremgå af myndighedens eller domstolens afgørelse og vil ikke umiddelbart blive videregivet sammen med advarslen. Uddybende oplysninger om grunden til advarslen skal den kompetente myndighed, der har modtaget advarslen, selv indhente bilateralt via IMI, hvis det er relevant, jf. lovforslagets § 14.

I IMI er det for de involverede myndigheder teknisk muligt at sende en advarsel, opdatere en advarsel, trække en advarsel tilbage, lukke en advarsel samt slette en advarsel.

IMI sender jævnligt påmindelser per e-mail til dem, der oprindeligt oprettede en advarsel, for at få dem til at vurdere, om en advarsel fortsat er aktuel, eller om den f.eks. skal slettes. På den måde skal det sikres, at advarsler kun forefindes i IMI, så længe de er relevante.

Den sendte advarsel vil ikke indeholde en begrundelse for den afgørelse eller dom, der ligger til grund for advarslen. En begrundelse vil således fremgå af myndighedens eller domstolens afgørelse og vil ikke umiddelbart blive videregivet sammen med advarslen. Uddybende oplysninger om grunden til advarslen skal den kompetente myndighed, der har modtaget advarslen, selv indhente bilateralt via IMI, hvis det er relevant, jf. lovforslagets § 15.

I IMI er det for de involverede myndigheder teknisk muligt at sende en advarsel, opdatere en advarsel, trække en advarsel tilbage, lukke en advarsel samt slette en advarsel.

IMI sender jævnligt påmindelser per e-mail til dem, der oprindeligt oprettede en advarsel, for at få dem til at vurdere, om en advarsel fortsat er aktuel, eller om den f.eks. skal slettes. På den måde skal det sikres, at advarsler kun forefindes i IMI, så længe de er relevante.

Det foreslås som noget nyt med lovforslagets § 16, stk. 2, at oplysninger om, at en person er blevet dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for sine erhvervsmæssige kvalifikationer i forbindelse med ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til direktivet, senest 3 dage efter domstolens afgørelse skal sendes fra den kompetente myndighed i Danmark til de kompetente myndigheder i alle medlemslande.

Oplysninger om domstolens afgørelse vil umiddelbart efter en doms afsigelse blive sendt fra den danske anklagemyndighed til Styrelsen for Videregående Uddannelser. Styrelsen, som tænkes bemyndiget hertil, vil således fungere som bindeled (kompetent myndighed) mellem anklagemyndigheden og de øvrige medlemsstater og som dansk national

advarselskoordinator for udgående advarsler om benyttelse af forfalsket dokumentation.

Styrelsen for Videregående Uddannelser vil således vurdere, om den afsagte dom falder indenfor eller udenfor anerkendelsesdirektivets artikel 56 a, stk. 3.

Styrelsen for Videregående Uddannelser vil desuden sikre advarslens overensstemmelse med betingelserne i artikel 56 a, stk. 3, og i bekræftende fald herefter sende advarslen til den danske kompetente myndighed for erhvervet og til advarselskoordinatoren i de andre medlemslande. IMI-systemet sørger for, at advarsler automatisk bliver sendt til alle medlemslande.

Advarsler skal sendes via IMI senest 3 kalenderdage fra datoen for domstolens afgørelse. 3-dagesfristen løber i disse tilfælde fra det tidspunkt, hvor der foreligger en endelig dom.

En advarsel kommer til at indeholde oplysninger om identiteten af erhvervsudøvere, der har ansøgt om anerkendelse af kvalifikationer i medfør af direktivet, og om hvem domstolene efterfølgende har fundet, at vedkommende i denne forbindelse har benyttet forfalsket dokumentation for sine erhvervsmæssige kvalifikationer. Informationen skal klart identificere personen i form af i hvert fald et navn på personen, fødselsdato og fødested.

Oplysninger om, at fysiske personer er blevet frakendt retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have anvendt forfalsket dokumentation i forbindelse med ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, må i visse tilfælde anses for oplysninger omfattet af persondatalovens § 8. Der vil i en række tilfælde indenfor persondatalovens rammer kunne ske udveksling af sådanne oplysninger med myndigheder i de øvrige medlemsstater i forbindelse med advarselsordningen. Med direktivet lægges imidlertid op til en systematisk og generel videregivelse. Hertil kommer, at det må antages, at de personer, advarslerne vedrører, ikke i alle tilfælde vil ansøge om anerkendelse af uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer i samtlige øvrige medlemsstater. Ikke alle medlemsstater vil således få et konkret behov for at kunne behandle de pågældende oplysninger.

Oprettelse af en advarselsordning og udveksling af oplysninger i forbindelse hermed bør ske på et klart hjemmelsgrundlag. Det er på den baggrund sigtet med lovforslaget, at persondataloven skal fraviges, og at der skal skabes en generel hjemmel til at udveksle oplysninger i forbindelse med advarselsordningen. Udveksling af oplysninger i forbindelse med advarselsordningen vil herefter skulle vurderes efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 16 og ikke efter behandlingsreglerne i persondatalovens §§ 6-8. Persondatalovens øvrige regler vil dog fortsat skulle iagttages.

Af databeskyttelsesdirektivets (direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995) artikel 8, stk. 5, 1. afsnit, følger, at behandling af oplysninger om lovovertrædelser, straffedomme eller sikkerhedsforanstaltninger som udgangspunkt kun må foretages under kontrol af en offentlig myndighed. Behandling af de nævnte oplysninger må således efter bestemmelsen som udgangspunkt kun ske for en offentlig myndighed. Hvis

der gælder tilstrækkelige, specifikke garantier i medfør af den nationale lovgivning, herunder administrative forskrifter fastsat i henhold til lov, kan behandling af sådanne oplysninger dog også udføres for private.

Der er ikke i artikel 8, stk. 5, (eller i bestemmelsens øvrige regler) fastsat materielle behandlingskriterier for, hvornår der kan ske behandling af oplysninger om strafbare forhold.

Dette spørgsmål må derfor antages at skulle vurderes ud fra direktivets artikel 7, som bl.a. fastsætter, at behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt, eller behandlingen er nødvendig, for at den registeransvarlige eller den tredjemand eller de tredjemænd, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der skal beskyttes i henhold til direktivet, går forud herfor.

Der er efter det reviderede anerkendelsesdirektiv som nævnt pligt til at udveksle personoplysninger i forbindelse med advarselsordningen. Det fremgår af ændringsdirektivets præambelbetragtning 29, at advarselsproceduren bør være i overensstemmelse med EU-retten om beskyttelse af personoplysninger og grundlæggende rettigheder. Det fremgår desuden af ændringsdirektivets artikel 56 a, stk. 4, at behandling af personoplysninger med henblik på udveksling af oplysninger som omhandlet i stk. 1 og 3 skal foregå i overensstemmelse med databeskyttelsesdirektivet (direktiv 95/46/EF) og e-databeskyttelsesdirektivet (direktiv 2002/58/EF). Det må på den baggrund lægges til grund, at anerkendelsesdirektivet – og dermed også lovforslaget – er i overensstemmelse med databeskyttelsesdirektivet.

Der findes på enkelte områder allerede i dag særlige regler om videregivelse af oplysninger om frakendelse af retten til at udøve et erhverv. Som eksempler herpå kan nævnes dyrlægelovens § 27 og autorisationslovens § 26, stk. 3. Det er ikke desto mindre fundet rigtigst at skabe en generel hjemmel til at udveksle oplysninger i forbindelse med advarselsordningen. Det bemærkes i den forbindelse, at i det omfang videregivelse af oplysninger i forbindelse med advarselsordningen kan ske i medfør af særlige regler om videregivelse af oplysninger om frakendelse af retten til at udøve et erhverv, vil videregivelsen skulle vurderes efter disse regler, og ikke efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 16.

Som noget nyt foreslås det med § 16, stk. 3, at en erhvervsudøver skal underrettes om, at en advarsel om denne er blevet sendt. Erhvervsudøveren skal også underrettes om, at en advarsel om denne er blevet slettet m.v., jf. gennemførelsesforordningens artikel 28, stk. 2., 2. pkt., samt om eventuelle klagemuligheder.

Endelig foreslås det med § 16, stk. 4, at den kompetente myndighed i Danmark kan indsamle underretninger fra kompetente myndigheder i andre medlemslande. Bestem-

melsen regulerer det forhold, at der bliver sendt en advarsel til Danmark. Når dette sker, får den danske advarselskoordinator automatisk en e-mail fra IMI om dette. De myndigheder, som tænkes bemyndiget som koordinator for de udgående advarsler, jf. ovenfor stk. 1, tænkes også bemyndiget som koordinator for de indkomne advarsler.

Koordinatoren vurderer, hvilke eventuelle danske kompetente myndigheder i Danmark advarslen herefter skal videresendes til. Koordinatoren kan også beslutte ikke at videresende en advarsel, hvis det vurderes, at den ikke er relevant for nogen myndigheder her i landet.

En advarsel modtaget fra et andet medlemsland kommer til at indeholde oplysninger om identiteten af erhvervsudøvere, der enten er blevet frakendt retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer.

Den modtagne advarsel vil ikke indeholde en begrundelse for den afgørelse, der ligger til grund for advarslen. En begrundelse vil således fremgå af myndighedens eller domstolens afgørelse og vil ikke umiddelbart blive videresendt sammen med advarslen. Uddybende oplysninger om grunden til advarslen skal den kompetente myndighed, der har modtaget advarslen, selv indhente bilateralt via IMI, hvis det er relevant, jf. lovforslagets § 15.

4.12. Koordination af gennemførelsen af anerkendelsesdirektivet

4.12.1. Gældende ret

Efter det gældende direktivs artikel 56, stk. 4, skal hver medlemsstat udpege en koordinator for de kompetente myndigheders virksomhed og underrette de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Koordinatorerne har til opgave at fremme en ensartet gennemførelse af dette direktiv og at indhente alle oplysninger af betydning for gennemførelsen af dette direktiv, herunder navnlig vedrørende betingelserne for adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv i medlemsstaterne.

Med henblik på gennemførelsen af den i litra b) omhandlede opgave kan koordinatorerne rette henvendelse til de i artikel 57 omhandlede kontaktpunkter.

Dette er udmøntet i § 5, 1. komma, i den gældende lov, hvorefter Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling koordinerer gennemførelse af direktivet. Det følger af § 5, 2. komma, at ministeren for videnskab, teknologi og udvikling fastsætter nærmere regler med henblik på opfyldelse af direktivet. Hjemlen i § 5 er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 575 af 1. juni 2011 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer m.v.

Efter § 7 a i gældende lov kan økonomi- og erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om prøver og attestation af eksamensbeviser for bygningskonstruktører og om attestation af arkitekters eksamensbeviser, certifikater og uddannelsesbeviser.

4.12.2. Den foreslåede ordning

Den foreslåede § 17, stk. 1, om at Uddannelses- og Forskningsministeriet koordinerer gennemførelsen af anerkendelsesdirektivet, er en videreførelse af § 5, 1. komma, i den gældende lov. Det er således Uddannelses- og Forskningsministeriet, der koordinerer gennemførelse af anerkendelsesdirektivet.

Styrelsen for Videregående Uddannelser er, jf. bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, bemyndiget som koordinator for direktivet.

Det er hensigten, at Styrelsen for Videregående Uddannelser fortsat skal varetage koordinatorfunktionen.

Det foreslås med § 17, stk. 2, at uddannelses- og forskningsministeren kan fastsætte nærmere regler om anerkendelse af udenlandske uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på opfyldelse af direktivet, herunder rammer og procedurer for anerkendelse, støttecenter- og koordinatorfunktionen m.v. Der tænkes herved alene på regler om de overordnede rammer og procedurer for anerkendelse

Bestemmelsen i § 17, stk. 2, er således en videreførelse og en præcisering af gældende lovs § 5, 2. komma. Hjemlen i § 5 er i dag udnyttet ved bekendtgørelse nr. 575 af 1. juni 2011 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer m.v. og påtænkes videreført.

Bekendtgørelsen vil således i lighed med den gældende bekendtgørelse indeholde de overordnede rammer og procedurer for anerkendelse efter den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, om automatisk anerkendelse på grundlag af erhvervs erfaring, om automatisk anerkendelse på grundlag af koordinering af mindstekrav til uddannelse, om procedure vedrørende etablering og midlertidig og lejlighedsvis udøvelse af erhverv, erhvervsmæssige kvalifikationer erhvervet i tredjelande af statsborger fra medlemslande og statsborgere fra tredjelande samt om koordinering af direktivet m.v.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 17, stk. 3, nr. 1 og 2, er en videreførelse af den gældende lovs § 7 a, hvorefter erhvervs- vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om prøver og attestations af eksamensbeviser for bygningskonstruktører og attestations af arkitekters eksamensbeviser, certifikater og uddannelsesbeviser.

Arkitekterhvervet hører under anerkendelsesdirektivets regler om automatisk anerkendelse på baggrund af mindstekrav til uddannelse, jf. direktivets artikel 46-49.

Danske arkitekter, der ønsker at arbejde i EU-land, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde eller i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, anerkendes i øvrigt automatisk efter anerkendelsesdirektivets artikel 46, jf. direktivets bilag V. 7.

Reglerne i direktivets artikel 49 indebærer, at medlemslandene skal anerkende nærmere angivne uddannelsesbeviser for arkitekter, selvom de ikke opfylder mindstekravene i direktivet. Medlemslandene anerkender bl.a. udstedte eksamensbeviser for bygningskonstruktører fra de byggetekniske

højskoler, hvis uddannelsen er påbegyndt senest i løbet af det akademiske år 1987/1988. Eksamensbeviset skal være ledsaget af en attest fra den kompetente myndighed om, at den pågældende har virket som arkitekt i mindst seks år og har bestået en prøve med henblik på at blive ligestillet med arkitekter, der har eksamensbeviser fra arkitektskolerne.

Med hjemlen i lovforslagets § 17, stk. 3, nr 1 og 2, bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om prøvens form og indhold samt attestations af eksamensbeviserne, certifikater m.v. Endvidere kan fastsættes regler om, for hvilken instans prøven skal aflægges.

Bemyndigelsen er i dag udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1134 af 27. november 2008 om anerkendelse af eksamensbeviser på arkitektområdet, der er udstedt i et EU-land, i et EØS-land eller et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv. Det fremgår her, at en række udenlandske eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser på arkitektområdet skal anerkendes på lige fod med eksamensbeviser, som er udstedt her i landet. Herudover fremgår det, hvilke danske eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser på arkitektområdet, der anses som dokumentation for anerkendte arkitektuddannelser. Det er hensigten at videreføre de i bekendtgørelsen fastsatte regler.

Med den foreslåede § 17, stk. 3, nr. 3, bemyndiges erhvervs- og vækstministeren som noget nyt til at fastsætte nærmere regler om dokumentation for arkitekters erhvervs erfaring. Formålet med forslaget er at skabe hjemmel til at sikre, at danske arkitekter kan opnå dokumentation for erhvervs erfaring i forbindelse med anerkendelse i tredjelande, hvor dette kræves i henhold til aftaler indgået mellem EU og disse tredjelande. Eksempelvis er der i frihandelsaftalen (Comprehensive Economic and Trade Agreement) mellem EU og Canada, der er blevet færdigforhandlet i 2014 og forventes ratificeret i løbet af efteråret 2015, fastsat et krav om dokumentation for 5 års erhvervs erfaring.

4.13. Bemyndigelse og klageadgang

4.13.1. Gældende ret

Efter den gældende lovs § 7, stk. 1, kan ministeren for videnskab, teknologi og udvikling bemyndige andre statslige myndigheder udenfor Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udviklings ressort til at udøve de beføjelser, som i loven er tillagt ministeren. Der er alene tale om statslige myndigheder.

I den gældende lovs § 7, stk. 2, til at fastsætte regler i en bekendtgørelse om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages. Med bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, er klageadgangen afskåret.

4.13.2. Den foreslåede ordning

Med § 18 foreslås en indholdsmæssig videreførelse af § 7, stk. 1 og 2, i den gældende lov.

Det foreslås således med § 18, stk. 1, at uddannelses- og forskningsministeren kan bemyndige andre statslige myndigheder udenfor Uddannelses- og Forskningsministeriets ressort til at udøve de beføjelser, som i loven er tillagt ministeren. Der er alene tale om statslige myndigheder. Der kan således ikke i medfør af denne bestemmelse ske delegation til private virksomheder eller organisationer. Omfanget af delegationen til den pågældende statslige myndighed skal ske efter forhandling med vedkommende minister.

Det foreslås endvidere med § 18, stk. 2, at uddannelses- og forskningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelsen efter den foreslåede § 18, stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages. Det betyder, at ministeren vil kunne afskære klageadgangen fra andre statslige myndigheder. Uddannelses- og forskningsministeren kan i medfør af over-/underordningsforholdet delegerer sine beføjelser i loven til statslige myndigheder indenfor ministerområdet, f.eks. en styrelse. Intern delegation kræver ikke særskilt lovhjemmel. Med bestemmelsen § 18, stk. 3, foreslås det, at såfremt uddannelses- og forskningsministeren ved intern delegation har overladt en eller flere af sine beføjelser i loven til en statslig myndighed på ministerområdet, kan ministeren fastsætte regler i en bekendtgørelse om, at afgørelser truffet i medfør af delegationen ikke kan påklages til Uddannelses- og Forskningsministeriet. Hvis klageadgangen ikke afskæres, kan der fastsættes regler om fremgangsmåden ved indgivelse af klager, f.eks. at en klage først skal sendes til førsteinstansen, der skal vurdere sagen med henblik på, om afgørelsen skal ændres, eller om klagen skal sendes videre til ministeriet med myndighedens udtalelse.

Bestemmelsen sikrer, at uddannelses- og forskningsministeren med henblik på en effektiv og hensigtsmæssig udnyttelse af ressourcerne kan henlægge opgaver til myndigheder på ministeriets område.

Bestemmelsen giver ikke hjemmel til at afskære klageadgang, der i øvrigt følger af lovgivningen.

Det forventes, at uddannelses- og forskningsministerens beføjelser i loven delegeres til Styrelsen for Videregående Uddannelser. Dette er en videreførelse af gældende ret, jf. bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark og cirkulære af 27. september 2013 om Styrelsen for Videregående Uddannelser.

4.14. Ændring af bestemmelser i anden lovgivning

4.14.1. Gældende ret

Det følger af art. 57 i anerkendelsesdirektivet 2005/36/EF samt artikel 6 i servicedirektivet 2006/123/EF, at EU-medlemslandene skal drive et kontaktpunkt (kvikskranke) bl.a. med henblik på at oplyse borgere og virksomheder fra andre EU/EØS-lande om procedurer og formaliteter for at kunne

udøve deres servicevirksomhed eller få anerkendt deres profession i andre medlemslande.

Artikel 6 i servicedirektivet er implementeret i dansk lov via § 16 i lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked, der bemyndiger erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler vedrørende kvikskranken. Forpligtelserne vedrørende kvikskranken er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1362 af 15. december 2009 om elektronisk kontaktpunkt, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1384 af 10. december 2010. I Danmark er Erhvervsstyrelsen ansvarlig for at drive den danske kvikskranke. Den danske kvikskranke hedder "Business in Denmark". Udover at Business in Denmark meddeler borgere og virksomheder nødvendige oplysninger, kan tjenesteydere fra andre EU/EØS-lande via Business in Denmark elektronisk indsende ansøgninger og de dokumenter, der er nødvendige for behandlingen af en ansøgning om tilladelse til at optage og udøve tjenesteydelsesvirksomhed i Danmark.

4.14.2. Den foreslåede ordning

Formålet med kvikskranken er at sikre, at EU-statsborgere og statsborgere indenfor Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde så vidt muligt kan henvende sig ét sted for at afvikle nødvendige formaliteter, ansøgninger og procedurer. Det er ikke et krav, at ansøgninger til ansvarlige ressortmyndigheder skal indsendes gennem kvikskranken, men medlemslandene skal stille tilbuddet til rådighed. Med en udvidelse af kvikskranken til at omfatte alle lovregulerede erhverv samles flere informationer, og visse af kvikskrankens elektroniske funktionaliteter forbedres, så det gøres nemmere at få overblik og gennemføre nødvendige procedurer.

Med § 20, nr. 1, foreslås det, at der i lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked indsættes en ny § 16 a, der bemyndiger erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler med henblik på opfyldelse af artikel 57 og 57 a i anerkendelsesdirektivet, som vedrører kvikskranken. Bemyndigelsen foreslås anvendt til at gennemføre anerkendelsesdirektivets bestemmelser vedrørende kvikskranken ved at udarbejde en ny bekendtgørelse om elektronisk kontaktpunkt under Erhvervs- og Vækstministeriet, således at den tidligere bekendtgørelses anvendelsesområde udvides til også at omfatte ansøgninger om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer, anmeldelser m.v. for alle lovregulerede erhverv. Derved kan borgere fra andre EU/EØS-lande, der ønsker at ansøge om anerkendelse af deres erhvervmæssige kvalifikationer under anerkendelsesdirektivet, fremover anvende den elektroniske kvikskranke Business in Denmark til denne procedure.

Det foreslås endvidere med den under § 22, nr. 2, foreslåede ændring af lov om landinspektørvirksomhed, jf. lovbeholdtgørelse nr. 680 af 17. juni 2013, at det fastsættes som ny § 2, stk. 1, at personer, der er lovligt etablerede i andre EU-lande, EØS-lande eller i lande, som EU har indgået aftale med om udøvelse af lovregulerede erhverv, og som opfylder betingelserne i artikel 4 f i anerkendelsesdirektivet, jf. lovforslagets § 10, kan få beskikkelse til alene at udføre en del af de arbejder, som landinspektører med beskikkelse ef-

ter lovgivningen har eneret til at udføre. Eneretten omfatter matrikulært arbejde, f.eks. udstykning, afsætning af skel, opdeling af en ejendom i ejerlejligheder og udarbejdelse af de dokumenter, som er nødvendige for registrering af matrikulære forandringer. Landinspektører med beskikkelse er herudover tillagt enerettigheder, f.eks. i forbindelse med erklæringer om landbrugsejendomme og efter byggelovgivningen.

Det foreslås endvidere med § 2, stk. 2, i lov om landinspektørvirksomhed, at personer med beskikkelse efter lovens § 2, stk. 1, vil være omfattet af lovens bestemmelser som landinspektører med beskikkelse og således skal overholde regler om habilitet, erhvervsansvarsforsikring og lovens øvrige bestemmelser. Landinspektørnævnets kompetence vil således også omfatte personer, som har opnået beskikkelse efter lovens § 2.

Afholdelse af skelforretninger efter udstykningslovens §§ 35-37 er dog forbeholdt landinspektører med beskikkelse efter lovens § 1, jf. lovens § 4, stk. 2, 2. pkt. Afholdelse af skelforretninger indebærer udøvelse af offentlig myndighed og er som sådan undtaget fra princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, jf. Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) artikel 51.

For den nærmere beskrivelse af princippet om delvis adgang henvises til lovforslagets § 10 og bemærkningerne her til, samt anerkendelsesdirektivets artikel 4 f.

Endelig foreslås det med § 2, stk. 3 i lov om landinspektørvirksomhed, at energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om behandlingen af ansøgninger om beskikkelse efter stk. 1. De nuværende regler i § 5 i bekendtgørelse om beskikkelse som landinspektør m.v. (bekendtgørelse nr. 703 af 17. juni 2013) om behandlingen af ansøgninger om beskikkelse på grundlag af udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer forventes tilpasset, sådan at de fremover også vil gælde for ansøgninger om delvis adgang til at udøve landinspektørvirksomhed fra personer, som opfylder betingelserne i anerkendelsesdirektivets artikel 4 f, jf. lovforslagets § 10. Sådanne ansøgere vil være omfattet af de samme krav til dokumentation for deres identitet, nationalitet og myndighed m.v. som andre ansøgere.

Med den under § 23, nr. 1, foreslåede ændring af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lov bekendtgørelse nr. 772 af 10. juni 2015, foreslås det, at udlændinge-, integrations- og boligministeren nærmere fastsætter regler om godkendelse af læreres kvalifikationer opnået i udlandet, herunder om hvilke dokumenter der skal medsendes en ansøgning m.v.

Lærerkvalifikationer m.v., der giver adgang til at undervise ved danskuddannelse for voksne udlændinge, herunder arbejdsmarkedsrettet danskundervisning, er nærmere reguleret på bekendtgørelsesniveau i bekendtgørelse nr. 65 af 22. januar 2014 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Det fremgår således af bekendtgørelsens § 21, stk. 1, at lærere, der varetager arbejdsmarkedsrettet danskundervisning og dansk for voksne udlændinge, skal have gennemført uddannelsen i henhold til bekendtgørelse om uddannelsen til underviser i dansk som andetsprog for voksne, være optaget

på uddannelsen eller være godkendt af en skoleansvarlig myndighed som lærer ved dansk som andetsprog for voksne indvandrere før 1. august 1998. Det fremgår desuden af bekendtgørelsens § 21, stk. 3, at der kan dispenseres fra kvalifikationskravene i stk. 1, for eksempel hvis læreren er i besiddelse af kvalifikationer, der kan sidestilles hermed. Behandlingen af sager om dispensation varetages af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Ved ansøgning om dispensation skal læreren være i besiddelse af kvalifikationer, der i omfang, indhold og niveau svarer til uddannelsen til underviser i dansk som andetsprog, jf. bekendtgørelse om uddannelsen til underviser i dansk som andetsprog for voksne, nr. 287 af 14/05/1998. Der er således i gældende lovgivning adgang til, at personer med udenlandske uddannelser kan godkendes. Det gælder, uanset hvilket statsborgerskab de pågældende personer har, dvs. både EU-borgere og tredjelandstatsborgere. I den forbindelse skal dog bemærkes, at anvendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer opnået i udlandet til at undervise i dansk har stærkt begrænset praktisk betydning.

Det følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om gensidig anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer med senere ændringer (anerkendelsesdirektivet), at der til brug for anerkendelse af uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på adgang til varig udøvelse af erhverv som underviser ved danskuddannelse for voksne udlændinge, herunder arbejdsmarkedsrettet danskundervisning (fast etablering) efter anerkendelsesdirektivet, skal anvendes den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, jf. afsnit III, kapitel I, i anerkendelsesdirektivet.

Denne anerkendelsesordning gælder for fuldt kvalificerede erhvervsudøvere fra andre medlemslande, som er omfattet af anerkendelsesdirektivet, og som ønsker at få anerkendt deres uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer fra andre medlemslande.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 16, stk. 4, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., at sager vedrørende vurdering af læreres kvalifikationer opnået i udlandet behandles af Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Kompetencen til at vurdere, om personer med lærerkvalifikationer opnået i udlandet kan undervise ved danskuddannelse for voksne udlændinge eller arbejdsmarkedsrettet danskundervisning, vil således blive delegeret fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration til Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Styrelsen for Videregående Uddannelser bliver således kompetent myndighed for godkendelse af udenlandske undervisningskompetencer som lærer i danskuddannelse for voksne udlændinge eller arbejdsmarkedsrettet danskundervisning. Det bemærkes, at anvendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer opnået i udlandet må forventes at være af begrænset relevans for at varetage danskundervisning i henhold til lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Kompetencen til at vurdere de udenlandske kvalifikationer omfatter både personer, der er statsborgere i et EU-land, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde eller i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, og statsborgere fra tredjelande. Styrelsen vurderes at besidde den fornødne erfaring og ekspertise på området.

Styrelsen for Videregående Uddannelser vil herefter skulle behandle ansøgninger fra personer med udenlandske uddannelser om, hvorvidt der kan dispenseres fra kvalifikationskravene, jf. § 21, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 65 af 22. januar 2014 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Som beskrevet ovenfor er tredjelandsstatsborgere allerede omfattet af danskuddannelsesloven og de nugældende regler om mulighederne for at dispensere fra kvalifikationskravene. Styrelsen vil derfor skulle behandle ansøgninger både fra statsborgere i EU, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, og i tredjelande.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 16, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., at Styrelsen for Videregående Uddannelsers afgørelser efter den foreslåede § 16, stk. 4, i samme lov ikke kan indbringes for en anden administrativ myndighed.

Klager over afgørelser om godkendelse af lærerkvalifikationer kan indbringes for den oprindeligt kompetente myndighed, dvs. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, medmindre klageadgangen er udtrykkeligt afskåret ved lov. Lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. indeholder ikke regler om afskæring af klageadgang for afgørelser om godkendelse af udenlandske uddannelser.

Det foreslås, at adgangen til at klage til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet over Styrelsen for Videregående Uddannelsers afgørelser om godkendelse af læreres kvalifikationer opnået i udlandet afskæres ved lov. Afskæringen af klageadgangen omfatter både realitets- og legalitetsprøvelsen af styrelsens afgørelser. Baggrunden herfor er, at sagkundskaben til og erfaringen med at vurdere udenlandske uddannelseskvalifikationer ligger i styrelsen, og at der er et velfungerende system til at behandle disse sager.

Idet udlændinge-, integrations- og boligministeren har det lovgivningsmæssige ansvar for styrelsens afgørelser på dette område, kan de konkrete afgørelser, som styrelsen træffer i henhold til stk. 4, heller ikke påklages til Uddannelses- og Forskningsministeriet uanset styrelsens ressortmæssige tilknytning hertil. I forhold til spørgsmålet om tilsyn fører udlændinge-, integrations- og boligministeriet tilsyn, i det omfang det følger af det lovgivningsmæssige ansvar på området, mens Uddannelses- og Forskningsministeriet fører tilsyn, i det omfang det følger af at være overordnet myndighed for styrelsens virksomhed.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det stat, kommuner og regioner

Lovforslaget skønnes at have begrænsede økonomiske konsekvenser for Uddannelses- og Forskningsministeriet.

Merudgifter, som måtte opstå som følge heraf, afholdes indenfor eksisterende rammer.

De økonomiske konsekvenser kan eksempelvis være forbundet med Styrelsen for Videregående Uddannelsers udvidede rolle som støttecenter og varetagelsen af rollen som kompetent myndighed bl.a. ved udstedelse af europæisk erhvervspas indenfor erhverv, der ikke er lovregulerede her i landet, og som er regulerede i de medlemsstater, hvor danske borgere, der vælger at få udstedt erhvervspasset, ønsker at udøve deres erhverv, samt den udvidede støttecenterfunktion i øvrigt.

Lovforslaget skønnes tillige at have begrænsede økonomiske konsekvenser forbundet med udvidelsen af koordinatorfunktionen, som bl.a. tillægges ansvaret for national koordination og behandling af EU-forslag om fælles uddannelsesrammer og fælles uddannelsesestest, og for at udveksle oplysninger om bedste praksis med henblik på at optimere den fortsatte faglige udvikling i medlemslandene og at udveksle oplysninger og bedste praksis om anvendelsen af de udligningsforanstaltninger, som er omhandlet i direktivets artikel 14, m.v.

Lovforslaget skønnes tillige at have begrænsede økonomiske konsekvenser forbundet med udvidelsen af kvikskranken til at omfatte alle lovregulerede erhverv, som er omfattet af anerkendelsesdirektivet.

Udvidelse af kvikskranken som følge af opfyldelse af bestemmelser i anerkendelsesdirektivet forventes at medføre omkostninger i Erhvervsstyrelsen på 1,5 mio. kr. i 2015, heraf 0,8 mio. kr. i lønsum. Udgifterne er finansieret indenfor Erhvervs- og Vækstministeriets rammer på finansloven for 2015.

Omkostningerne i forbindelse med at sikre, at informationer om anerkendelsesdirektivets ordninger og de tilhørende blanketter m.v. fremstår opdaterede på kvikskranken og lever op til direktivets krav, forventes at have et omfang, der kan afholdes indenfor Erhvervs- og Vækstministeriets eksisterende økonomiske ramme.

Forslaget om indførelse af et advarselssystem om frakendelse af retten til at udøve et erhverv og anvendelse af forfalsket dokumentation vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Det forventes, at anerkendelsesproceduren for de erhverv, hvor der indføres europæisk erhvervspas, bliver lettere og hurtigere for de kompetente myndigheder.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vil bidrage til fjernelse af barrierer for arbejdskraftens frie bevægelighed i EU og til skabelse af flere job i EU og på den måde have positive erhvervmæssige og samfundsøkonomiske konsekvenser.

Forslaget har ingen administrative konsekvenser for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget forventes at gøre det lettere for visse, kvalificerede statsborgere fra medlemslandene at opnå anerkendelse til at udøve erhvervet her i landet og at gøre det lettere for personer med danske erhvervsmæssige kvalifikationer, som ønsker at arbejde i et andet medlemsland.

Det forventes, at funktionen som støttecenter og koordinator for anerkendelsesdirektivet vil styrkes med lovforslaget. Støttecentret skal fortsat bistå borgerne, og samarbejdet med andre medlemslandes støttecentre m.fl. formaliseres og præciseres.

Udvidelsen af kvikskranken til at omfatte oplysninger og procedurer om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer vil medføre begrænsede positive administrative konsekvenser for borgerne. Som følge af, at borgere elektronisk kan ansøge om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer via kvikskranken, vil de få lettere adgang til information og afvikling af nødvendige procedurer i forbindelse med anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

Forslaget styrker tillige patient- og forbrugersikkerheden, idet der indføres et advarselsystem, hvori der skal udveksles oplysninger om erhvervsudøvere, der enten er blevet frataget retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for erhvervsmæssige kvalifikationer.

8. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked ("IMI-forordningen"), med henblik på endelig implementering ved bekendtgørelse og tilpasninger af resortlovgivning for det enkelte lovregulerede erhverv.

Lovforslagets bestemmelser om udsendelse og modtagelse af advarsler, som har til formål at beskytte det danske samfund og borgerne mod visse personer, som enten er blevet frataget retten til at udøve et erhverv eller dømt for at benytte forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer, udvider personkredsen, således at advarselsystemet også omfatter statsborgere fra tredjelande. Det vil således ikke være hensigtsmæssigt, hvis det alene er EU-statsborgere, EØS-statsborgere og statsborgere fra lande, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, som er omfattet af advarselsystemet, mens statsborgere fra tredjelande ikke er omfattet. Da advarselsystemet således også omfatter statsborgere fra tredjelande, er der tale om overimplementering.

Det lægges til grund, at anerkendelsesdirektivet og dermed også lovforslaget er i overensstemmelse med databeskyttelsesdirektivet (direktiv 95/46/EF).

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 5. august 2015 til den 28. august 2015 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F - Fælles Fagligt Forbund, Advokatsamfundet, Akademikerne, AK-Samvirke, Apotekerforeningen, Arkitektforbundet, Arkitektforeningen, Autoriserede køle- & varmepumpefirmaers brancheforening (AKB), Bibliotekarforbundet, Blik- og Rørarbejderforbundet, BUPL, Børne- og Kulturchefforeningen, Centralorganisationen af 2010 (CO10), Centralorganisationen Søfart (CO-SEA), Danmarks Akkrediteringsinstitution, Danmarks Evalueringsinstitut (EVA), Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Idrætsforbund, Danmarks Lærerforening, Danmarks Optikerforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skiforbund, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Journalistforbund, Dansk Kiropraktor Forening, Dansk Laborantforening, Dansk Magisterforening, Dansk Psykologforening, Dansk Sygeplejeråd, Dansk Tandplejerforening, Dansk Transport og Logistik (DTL), Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Advokater, Danske Ark, Danske Busvognmænd, Danske Fysioterapeuter, Danske Handicaporganisationer, Danske Translatører, Danske Underviserorganisationers Samråd (DUS), Datatilsynet, DELTA, De offentlige tandlæger, Den Danske Dyrlegeforening, Den danske Landinspektørforening, Den Danske Skiskole, Det Centrale Handicapråd, Det Offentlige Beredskabs Landsforbund, DLBR, Ergoterapeutforeningen, FAKK, Farmakonomforeningen, Finansforbundet, Finansrådet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA), FOA, Fonden Dansk Standard, Forbundet Kommunikation og Sprog, Foreningen af Kliniske Diætister, Foreningen af Kommunale Beredskabschefer, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen af Socialchefer, Foreningen Danske Revisorer – Sekretariat, Foreningen til Unge Handelsmænds Uddannelse (FUHU), Frie Skolers Lærerforening, FSR - danske revisorer, FTF, Gymnasieskolernes Lærerforening, Handelsskolernes Lærerforening, HK, Horesta, Hovedorganisationen af Officerer i Danmark, Håndværksrådet, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Jordemoderforeningen, Konstruktørforeningen, Kvinderådet, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen af Kliniske Tandteknikere, Landsforeningen af statsautoriserede Fodterapeuter, LO - Hovedorganisation for fagforeninger, Lægeforeningen, Yngre Læger – Lægeforeningen, Lærernes Centralorganisation, Maskinmestrenes Forening, Offentligt Ansattes Organisationer, Pharmadanmark, Politiforbundet, REVIFORA - foreningen for revision, økonomi og ledelse, Søfartens Ledere, Tandlægeforeningen, Teknisk Landsforbund, Translatørforeningen, Uddannelsesforbundet, Dansk Flygtningehjælp, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om racediskrimination, Foreningen Nydansker, Mellemfolkeligt Samvirke, Røde Kors, Danmarks Vejlederforening, Dansk Friskoleforening, Danske Erhvervsskoler, Danske Landbrugsskoler, Foreningen af frie fagskoler, Landsorganisation for forældre i folkeskolen, Skole og forældre, UC Syddanmark, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Danske Stude-

rendes Fællesråd, Erhvervsskolernes ElevOrganisation, Landssammenslutningen af Handelsskoleelever, Lærerstuderendes Landskreds, Pædagogstuderendes Landssammenslutning, Sygeplejestuderendes Landssammenslutning, Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, Danske Erhvervsskoler, Danske Universiteter, Professionshøjskolen Metropol,

Professionshøjskolerne - University Colleges Denmark, Rektorforeningen, Skolelederne, Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler for Arkitektur, Design og Konservering, Rådet for de grundlæggende Erhvervsrettede Uddannelser, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Gymnasiale Uddannelser, Rådet for Voksen- og Efteruddannelse.

13. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget skønnes at have begrænsede økonomiske konsekvenser for Uddannelses- og Forskningsministeriet. Merudgifter, som måtte opstå som følge heraf, afholdes indenfor eksisterende rammer. Udvidelse af kvikskranken forventes at medføre omkostninger i Erhvervsstyrelsen på 1,5 mio. kr. i 2015, heraf 0,8 mio. kr. i lønsum. Udgifterne er finansieret indenfor Erhvervs- og Vækstministeriets rammer på finansloven for 2015.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Det forventes, at anerkendelsesproceduren for de erhverv, hvor der indføres europæisk erhvervspas, bliver lettere og hurtigere for de kompetente myndigheder.	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen direkte konsekvenser. Det forventes dog, at lovforslaget kan bidrage til fjernelse af barrierer for arbejdskraftens frie bevægelighed i EU og til skabelse af flere job i EU og på den måde have positive erhvervsmæssige og samfundsøkonomiske konsekvenser.	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Forslaget forventes at gøre det lettere for visse kvalificerede EU-statsborgere, herunder danske statsborgere indenfor Det Europæiske Økonomiske Samarbejde og statsborgere fra lande, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, at opnå anerkendelse til at udøve et lovreguleret erhverv. Forslaget styrker patient- og forbrugersikkerheden, idet der indføres et advarselsystem, når der foreligger forfalsket dokumentation for en erhvervsudøvers erhvervsmæssige kvalifikationer.	Ingen
De miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked ("IMI-forordningen"), med henblik på endelig implementering ved bekendtgørelse og tilpasninger af ressortlovgivning for det enkelte lovregulerede erhverv.	

Lovforslagets bestemmelser om udsendelse og modtagelse af advarsler, som har til formål at beskytte det danske samfund og borgerne mod visse personer, som enten er blevet frataget retten til at udøve et erhverv eller dømt for at benytte forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer, udvider personkredsen, således at advarselssystemet også omfatter statsborgere fra tredjelande. Det vil således ikke være hensigtsmæssigt, hvis det alene er EU-statsborgere, EØS-statsborgere og statsborgere fra lande, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, som er omfattet af advarselssystemet, mens statsborgere fra tredjelande ikke er omfattet. Da advarselssystemet således også omfatter statsborgere fra tredjelande, er der tale om overimplementering.

Det lægges til grund, at anerkendelsesdirektivet og dermed også lovforslaget er i overensstemmelse med databeskyttelsesdirektivet (direktiv 95/46/EF).

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til kapitel 1

Lovens anvendelsesområde

Til § 1

Forslagets § 1 fastsætter lovens anvendelsesområde.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 1 og 2*, svarer til § 1, stk. 1, i den gældende lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark. Den gældende lovs anvendelsesområde omfatter sager om, hvorvidt en person, der ansøger om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv, opfylder de betingelser, som er en forudsætning for adgang til som selvstændig eller lønmodtager at udøve dette erhverv, når personen påberåber sig udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer. Loven finder tillige anvendelse på sager, hvor der skal foretages anmeldelse ved midlertidig eller lejlighedsvis udøvelse af et lovreguleret erhverv.

Lovens anvendelsesområde videreføres med lovforslaget, jf. forslagets § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, og omfatter således alle personer med udenlandske kvalifikationer, der som selvstændige erhvervsdrivende og arbejdstagere ønsker at udøve et lovreguleret erhverv som fast etableret i Danmark, eller som ønsker at arbejde her midlertidigt og lejlighedsvist (tjenesteydelser).

En forudsætning for at kunne udøve det lovregulerede erhverv i Danmark er, at de betingelser, der gælder ifølge anerkendelsesdirektivet og for det specifikke erhverv, er opfyldt.

Bestemmelsens *stk. 1, nr. 3*, angiver, at loven også finder anvendelse på sager om personer, som udøver et af de erhverv, der er nævnt i artikel 56 a, stk. 1, i anerkendelsesdirektivet, og som har fået begrænset retten til at udøve sit erhverv af en offentlig myndighed eller en domstol.

Bestemmelsens *stk. 1, nr. 4*, angiver, at loven også finder anvendelse på sager om personer, der i forbindelse med anerkendelse af deres erhvervsmæssige kvalifikationer til brug for udøvelse af et lovreguleret erhverv har benyttet forfalsket dokumentation for disse kvalifikationer.

For både bestemmelserne i *stk. 1, nr. 3 og 4*, gælder det, at der ikke, som det er tilfældet i *stk. 1, nr. 1 og 2*, alene er tale om personer med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikati-

oner eller om personer, der ønsker at etablere sig i Danmark eller ønsker at arbejde her i landet midlertidigt og lejlighedsvist som selvstændige erhvervsdrivende eller arbejdstagere.

Der er således tale om alle de tilfælde, hvor en person, der i forbindelse med anerkendelse af deres erhvervsmæssige kvalifikationer til brug for udøvelse af et lovreguleret erhverv har benyttet forfalsket dokumentation for disse kvalifikationer og er blevet dømt herfor, uanset om personen allerede er her i landet eller ej. Der er også tale om alle de tilfælde, hvor en person har fået begrænset retten til at udøve sit erhverv af en offentlig myndighed eller en domstol.

Forslagets *stk. 1* retter sig mod alle personer uanset statsborgerskab.

Forslagets *stk. 2* afgrænser *stk. 1* på en sådan måde, at det er en forudsætning for anvendelsen af *stk. 1*, at det pågældende erhverv i Danmark er omfattet af anerkendelsesdirektivet.

Hvis et erhverv ikke er lovreguleret i Danmark og ikke i Danmark er omfattet af anerkendelsesdirektivet, er adgangen til at udøve erhvervet fri. Det er således ikke nødvendigt med en autorisation, et certifikat, et bestemt eksamensbevis eller lignende dokumentation for at få adgang til at udøve erhvervet.

Der er dog erhverv, som er reguleret ved særdirektiver, f.eks. revisorer, som er omfattet af direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, forsikringsmæglere, der henhører under direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling, og advokater, der ønsker at udøve advokatvirksomhed under deres hjemlands advokattitel, som er dækket af direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser og 98/5/EF af 16. februar 1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået.

I sådanne tilfælde berører anerkendelsesdirektivet ikke de andre specifikke retlige bestemmelser, for så vidt angår etableringsret og udveksling af tjenesteydelser vedrørende anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* fastslår, at loven finder anvendelse på sager om det europæiske erhvervspas til et erhverv, hvor den person, der ansøger om europæisk erhvervspas allerede lovligt er etableret som erhvervsudøver i

Danmark, eller hvor personen har opnået sine erhvervsmæssige kvalifikationer i Danmark.

Personkredsen, der er omfattet af stk. 3, er således personer, der på baggrund af deres danske eller udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer allerede er lovligt etableret her i landet eller har opnået deres erhvervsmæssige kvalifikationer i Danmark. Ved lovlig etablering forstås, at personen opfylder alle betingelser for at udøve det lovregulerede erhverv i Danmark, f.eks. ved at have opnået autorisation eller lignende fra en kompetent myndighed, og at vedkommende ikke har fået forbud ej heller midlertidigt mod at udøve erhvervet.

Hvis der er indført erhvervspas for et erhverv, skal personer med danske uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer således have mulighed for at søge om et erhvervspas til brug for at arbejde i et andet medlemsland, hvis de er lovligt etablerede her i landet. Det kan f.eks. være en dansk autoriseret sygeplejerske, der ønsker at arbejde i et andet medlemsland.

Danmark er også ansøgningsland for personer, som på baggrund af deres udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer allerede har opnået anerkendelse i Danmark, f.eks. ved at have opnået autorisation eller lignende fra en kompetent myndighed, og som nu ønsker at arbejde i et andet medlemsland.

Der kan tillige være tale om situationer, hvor en person fra et andet medlemsland har taget sin bacheloreksamen i et andet medlemsland og sin kandidat- eller mastereksamen, som fører til et lovreguleret erhverv eller en lovreguleret uddannelse i Danmark, og som ønsker at arbejde i et andet medlemsland end Danmark. Her er Danmark også ansøgningslandet.

Ifølge stk. 3, andet pkt., retter bestemmelsen sig mod sager om personer, der ønsker at søge om europæisk erhvervspas, uanset om erhvervet er omfattet af anerkendelsesdirektivet eller ej i Danmark.

Det er således blot et krav, at der ved en vedtagen gennemførelsesforordning er indført europæisk erhvervspas for erhvervet.

Det skal således være muligt at søge om erhvervspas, hvis et sådant er indført, selvom erhvervet ikke er lovreguleret i Danmark. Der kan f.eks. være tale om bjergførerhvervet, der, som nævnt under bemærkningerne til § 6, er udpeget til at få indført et europæisk erhvervspas. Bjergførerhvervet er ikke lovreguleret i Danmark.

Til kapitel 2

Definitioner

Til § 2

Lovens § 2 indeholder i overensstemmelse med anerkendelsesdirektivet en række definitioner af de begreber, som anvendes.

Lovens § 2, nr. 1, angiver en forkortelse af det fulde navn for anerkendelsesdirektivet.

Det følger af § 2, nr. 2, at begrebet medlemsland er en samlet betegnelse for de europæiske medlemsstater, lande i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (Island, Norge og Liechtenstein) samt andre lande, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, p.t. Det Schweiziske Forbund, hvor der dog gælder særlige regler.

Et lovreguleret erhverv, som defineret i § 2, nr. 3, er en eller flere former for erhvervsmæssig virksomhed under ét, når der enten direkte eller indirekte ifølge love eller administrative bestemmelser kræves bestemte erhvervsmæssige kvalifikationer for adgang hertil eller udøvelse eller en form for udøvelse heraf; især vil anvendelsen af en faglig titel, der ifølge love eller administrative bestemmelser er begrænset til personer, der er i besiddelse af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation, være en form for udøvelse.

§ 2, nr. 4, omhandler definitionen på erhvervsmæssige kvalifikationer, som omfatter uddannelsesbeviser, kursusbeviser og/eller beviser for erhvervserfaring. Det er de beviser, der sammenlignes med værtslandets kvalifikationskrav for adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv, og som lægges til grund for afgørelse om anerkendelse af ansøgerens erhvervsmæssige kvalifikationer. Definitionen af erhvervsmæssige kvalifikationer i stk.1, nr. 6, omfatter kvalifikationer, som er attesteret ved et uddannelsesbevis, et kursusbevis som omhandlet i direktivets artikel 11, litra a), nr. i), og/eller erhvervserfaring.

Det følger af § 2, nr. 5, at kompetente myndigheder er alle myndigheder eller organer, der af en medlemsstat er særligt bemyndiget til at udstede og modtage uddannelsesbeviser og andre dokumenter eller oplysninger og til at modtage ansøgninger og træffe de i anerkendelsesdirektivet omhandlede afgørelser. Hvert medlemsland udpeger de kompetente myndigheder og organer.

Europæisk erhvervspas, som defineret i § 2, nr. 6, er et elektronisk certifikat som bevis for, enten at erhvervsudøveren opfylder alle nødvendige betingelser med henblik på midlertidig eller lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i en værtsmedlemsstat, eller for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på etablering i et værtsland.

Det europæiske erhvervspas er omhandlet i direktivets artikel 4 a – 4 e, og procedurerne for udstedelse af erhvervs-passet m.v. fastsættes i en gennemførelsesforordning, jf. Europa-Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/983 af 24. juni 2015 om proceduren for udstedelse af det europæiske erhvervspas og anvendelsen af varslingsmekanismen i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF.

Definitionen i lovens § 2, nr. 7, IMI, er en forkortelse for informationssystemet for det indre marked, jf. Europa-Kommissionens forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»).

I § 2, nr. 8, defineres praktikophold. Hvis adgang til et lovreguleret erhverv i hjemlandet forudsætter gennemførelse af et praktikophold, skal hjemlandets kompetente myndig-

hed, når den behandler en ansøgning om tilladelse til at udøve det lovregulerede erhverv, anerkende praktikophold gennemført i en anden medlemsstat, forudsat at praktikopholdet er i overensstemmelse med de offentliggjorte retningslinjer, og tage praktikophold gennemført i et tredjeland i betragtning. Medlemsstaterne kan dog i deres nationale lovgivning sætte en rimelig grænse for varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet. Dette følger af anerkendelsesdirektivets artikel 55 a.

Fælles uddannelsesrammer, som defineret i § 2, nr. 9, består af minimumsviden, -færdigheder og -kompetencer med henblik på udøvelse af et bestemt erhverv. Fælles uddannelsesrammer erstatter ikke de nationale uddannelsesprogrammer, medmindre en medlemsstat beslutter dette i henhold til national lovgivning. For så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed i medlemsstater, der lovregulerer det pågældende erhverv, giver medlemsstaterne beviser for erhvervsmæssige kvalifikationer, der er erhvervet på grundlag af disse rammer, samme virkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, under forudsætning af at de i anerkendelsesdirektivets artikel 49 a, stk. 2, fastsatte betingelser overholdes indenfor disse rammer.

Definitionen i § 2, nr. 10, af fælles uddannelsestest følger anerkendelsesdirektivets artikel 49 b om en standardiseret egnethedsprøve, som er tilgængelig i alle deltagende medlemsstater og forbeholdt indehaverne af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation. Hvis en sådan uddannelsestest består i en medlemsstat, giver det indehaveren af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation ret til at udøve erhvervsmæssig virksomhed i en hvilken som helst af de pågældende medlemsstater på samme betingelser som indehaverne af uddannelsesbeviser, der er erhvervet i denne medlemsstat.

Til kapitel 3

Principper for erhvervsudøvelse

Til § 3

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* er en videreførelse af den gældende lovs § 2, stk. 1, nr. 1, hvorefter personer, der er statsborgere i et EU/EØS-land eller i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, har adgang til at udøve et lovreguleret erhverv her i landet på samme vilkår, som gælder for personer med danske erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis de opfylder betingelserne i EU's direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. Bestemmelsen videreføres med forslaget, jf. § 3, stk. 1, og fastsætter den rettighed, at statsborgere i et medlemsland, hvis erhvervsmæssige kvalifikationer skal behandles efter anerkendelsesdirektivet, har adgang til at udøve et lovreguleret erhverv her i landet som selvstændig erhvervsdrivende eller arbejdstager og udøve det på samme vilkår, som gælder for personer med danske erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis de opfylder betingelserne i anerkendelsesdirektivet, jf. dog forslagets § 10.

Anerkendelsesdirektivets bestemmelser er ikke de samme for alle erhverv og anvendelsen af bestemmelserne afhænger

desuden af, hvilken ordning i anerkendelsesdirektivet den pågældende statsborger skal behandles efter. Er en persons udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer anerkendt i Danmark, det vil sige har vedkommende opnået autorisation eller lignende godkendelse, har vedkommende ret til at arbejde her i landet på samme vilkår, som gælder for personer med danske erhvervsmæssige kvalifikationer.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* gennemfører anerkendelsesdirektivets artikel 5, stk. 3.

Bestemmelsen angiver, at en tjenesteyder, der ønsker at arbejde i Danmark midlertidigt og lejlighedsvist, er underlagt de danske faglige, fagretlige og administrative adfærdregler, der er knyttede til de erhvervsmæssige kvalifikationer, såsom definition af erhvervet, benyttelse af titler, grov forsømmelse, som er direkte og specifikt knyttet til forbrugerbeskyttelse og -sikkerhed, samt disciplinærbestemmelser, som gælder for personer, som udøver det samme erhverv.

Forslagets *stk. 2* retter sig mod alle personer uanset statsborgerskab. Alle arbejdstagere og selvstændigt erhvervsdrivende, der virker i Danmark som tjenesteydere, er således underlagt de danske faglige og disciplinære regler. Det kan eksempelvis være tavshedspligt indenfor sundhedssektoren, jf. vejledning nr. 9494 af 4. juli 2002 om sundhedspersoners tavshedspligt, dialog og samarbejde med patienters pårørende.

Til kapitel 4

Indgivelse af ansøgning og anmeldelse

Til § 4

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* er med en sproglig præcisering en videreførelse af den gældende lovs § 3, stk. 1 og 2, og fastsætter, at alle personer med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer og uanset statsborgerskab, der ønsker at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark varigt som fast etablering, skal indgive ansøgning herom til den kompetente myndighed for erhvervet her i landet.

En kompetent myndighed er eksempelvis Styrelsen for Patientsikkerhed for en række sundhederhverv eller en organisation, som her i landet er bemyndiget til at være kompetent myndighed for et givent erhverv, f.eks. Ingeniørforeningen i Danmark, som er kompetent myndighed for anerkendte statikere.

En ansøgning om autorisation eller lignende ledsages af de dokumenter, som i henhold til anerkendelsesdirektivet kan kræves af den kompetente myndighed. Det er forudsat, at de specifikke regler for, hvilken dokumentation der kræves medsendt for det enkelte erhverv og for den pågældende personkreds, er fastsat i lovgivningen for erhvervet. De dokumenter, der kan kræves ifølge anerkendelsesdirektivet, fremgår af direktivets bilag VII, jf. artikel 50.

Bestemmelsen i *stk. 2* er med en sproglig præcisering en videreførelse af den gældende lovs § 3, stk. 4, 1. og 2 pkt., og fastsætter, at statsborgere i et medlemsland med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, der ønsker at arbejde i

Danmark midlertidigt og lejlighedsvist som tjenesteyder, første gang skal sende en forudgående anmeldelse til den kompetente myndighed, hvis der er fastsat krav herom i reglerne for det pågældende erhverv, jf. direktivets artikel 7, stk. 1. En anmeldelse omfatter detaljerne vedrørende en eventuel forsikringsaftale eller andre former for personlig eller kollektiv beskyttelse i forbindelse med erhvervsansvar.

Der er ikke tale om en ansøgning om tilladelse til at udøve erhvervet, men alene om en anmeldelse.

For så vidt angår statsborgere fra medlemslandene, skal der således i de specifikke regler for erhvervet være fastsat et krav om en forudgående anmeldelse til den kompetente myndighed, hvis en sådan kræves. Hvis der ikke er fastsat krav om anmeldelse, kan erhvervet frit udøves.

Hvis der er fastsat krav herom i reglerne for det pågældende erhverv, skal anmeldelsen ledsages af de dokumenter, som i henhold til anerkendelsesdirektivet, jf. artikel 7, stk. 2, kan kræves af den kompetente myndighed.

En anmeldelse skal fornyes en gang om året, hvis personen ønsker at udføre midlertidige eller lejlighedsvis tjenesteydelser i Danmark i løbet af det kommende år.

En fornyelse af en anmeldelse kan ske på hvilken som helst måde.

Hvis der i reglerne for det pågældende erhverv er givet mulighed herfor, kan statsborgere fra tredjelande omfattes af anmeldelsesreglerne for den midlertidige og lejlighedsvis tjenesteydelse.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3*, der er ny, gennemfører direktivets artikel 4 b. Ansøgning om europæisk erhvervspas til brug for at etablere sig eller at arbejde midlertidigt og lejlighedsvist i et andet medlemsland fra personer, jf. forslaget § 1, stk. 3, skal indgives til den kompetente myndighed for erhvervet i Danmark. Ansøgningen indgives elektronisk via IMI, der automatisk opretter et IMI-dossier for den pågældende ansøger.

Ansøgningen om erhvervspas skal ledsages af de dokumenter, som i henhold til gennemførelsesforordningen kan kræves af den kompetente myndighed i Danmark for at dokumentere, at den pågældende er lovligt etableret her i landet eller har opnået sine erhvervsmæssige kvalifikationer her i landet, samt den dokumentation, der kræves af den kompetente myndighed i den eller de lande, som den pågældende ønsker at arbejde i.

Det er forudsat, at det i de specifikke regler for erhvervet er fastsat, hvilke dokumenter der kræves for det enkelte erhverv og for den pågældende personkreds.

En ansøgning om europæisk erhvervspas anses for at være kommet frem til den kompetente myndighed, når ansøgningen er tilgængelig for myndigheden i IMI. Det er således

uden betydning, om eller hvornår myndigheden gør sig bekendt med indholdet af ansøgningen.

En ansøgning vil normalt være tilgængelig for en myndighed på det tidspunkt, hvor IMI-dossieret er tilgængeligt i IMI. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i IMI. En ansøgning, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, hvorfra ansøgningen er tilgængelig.

En ansøgning, der er tilgængelig i myndighedens system eksempelvis klokken 23.59 den 30. november, er således kommet frem den 30. november, uanset at der ikke fysisk sidder en medarbejder hos myndigheden og gør sig bekendt med ansøgningen på dette tidspunkt, der ligger udenfor normal arbejdstid/åbningstid. Det kan i den elektroniske løsning præcist registreres, hvornår en ansøgning er kommet frem.

Kan modtagelsestidspunktet for en ansøgning ikke fastlægges som følge af problemer med IMI eller andre lignende problemer, må ansøgningen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor ansøgningen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at en ansøgning modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

Bestemmelsen er bl.a. relevant i forhold til ansøgningsfrister og forældelse m.v.

Myndigheden vil skulle sikre, at en ansøgning, der indgives til en forkert offentlig myndighed, henvises til den rette myndighed, jf. forvaltningslovens § 7, stk. 2. Det fremgår af direktivets artikel 4 b, stk. 1, 2. pkt., at et hjemland, her Danmark, også kan tillade skriftlige ansøgninger (ansøgninger på papir) om europæisk erhvervspas.

Det fremgår af den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi 2011-2015, »Den digitale vej til fremtidens velfærd«, at kommunikation mellem borgere og offentlige myndigheder via papirblanketter og brevpost skal afvikles. På den baggrund finder Uddannelses- og Forskningsministeriet ikke, at loven skal indeholde en bestemmelse, hvorefter det skal være valgfrit for borgeren enten at indgive skriftlige ansøgninger på papir til europæisk erhvervspas eller ansøge via den elektroniske løsning.

Det foreslås derfor i 3. pkt., at ansøgninger, der ikke indgives via den pågældende elektroniske løsning, afvises af myndigheden. Elektronisk ansøgning er således et formkrav. Hvis ikke formkravet er opfyldt, medfører det automatisk afvisning af ansøgningen om erhvervspas. Om muligheden for at indgive ansøgning på anden måde end ved brug af den elektroniske løsning henvises til bemærkningerne til stk. 5 nedenfor.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 4*, der er ny, modtager den kompetente myndighed i Danmark gennem IMI sager om europæisk erhvervspas fra den kompetente udenlandske myndighed.

Ansøgning om europæisk erhvervspas ledsages af de dokumenter, som i henhold til gennemførelsesforordningen kan kræves af den kompetente danske myndighed.

Det er forudsat, at de specifikke regler for, hvilke oversættelser m.v. der kræves til dokumenterne for det enkelte erhverv og for den pågældende personkreds, er fastsat i reglerne for det enkelte erhverv.

Med forslaget bestemmelse i *stk. 5*, der er ny, foreslås en hjemmel for vedkommende minister til at fastsætte regler i en bekendtgørelse om muligheden for at dispensere fra kravet om at indgive ansøgning om europæisk erhvervspas gennem anvendelse af den elektroniske løsning efter *stk. 3* med henblik på, at den kompetente myndighed opretter IMI-dossieret i informationssystemet for det indre marked.

Det er vedkommende minister, der vurderer, om der på ministerområdet foreligger særlige forhold, som gør det nødvendigt at fastsætte regler om at fritage borgeren for kravet om at anvende den elektroniske løsning efter *stk. 3* og i stedet indgive ansøgning på anden måde. Ved fastsættelse af regler skal der lægges vægt på ansøgeres evner og muligheder for at anvende den elektroniske løsning og eventuelle problemer med at søge om hjælp, ligesom det ud fra en helhedsvurdering må bedømmes, om ansøgere vil kunne bruge den elektroniske løsning efter modtagelse af hjælp hertil. Særlige forhold, der kan begrunde fastsættelse af regler, kan f.eks. være særlige handicap, såvel kognitiv som fysisk funktionsnedsættelse samt demens, manglende digitale kompetencer, visse socialt udsatte borgere, borgere med psykiske lidelser, hjemløse, borgere med sprogsvækkigheder m.v., hvor hjælp eller medbetjening fra myndighedens side konkret vurderes ikke at være en egnet løsning. Der vil således kunne være tale om, at der foreligger særlige forhold for nogle af de nævnte borgere, der gør, at borgeren ikke kan anvende den elektroniske løsning. Tilsvarende vil der også være borgere fra de nævnte grupper, der kan anvende den elektroniske løsning og derfor skal anvende den. Særlige forhold vil eksempelvis kunne foreligge, hvor en borger er indsat i fængsel eller institutionsanbragt og af den grund ikke har adgang til en computer eller lignende digital platform og derfor ikke kan anvende den elektroniske løsning.

Såfremt der gives adgang til ansøgning på anden måde end gennem den elektroniske løsning, skal indehaveren af et europæisk erhvervspas, når denne har ansøgt om europæisk erhvervspas på anden måde end ved anvendelse af den elektroniske løsning, ligeledes informeres om ajourføringer i vedkommendes erhvervspas med andre midler end ved den elektroniske løsning.

Til kapitel 5

Anerkendelsesprocedure for etablering og midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser

Til § 5

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* sker en videreførelse af den gældende lovs § 3, stk. 3, 1. pkt., hvorefter den kompetente myndighed påser, at personer, jf. *stk. 1*, der ansøger om adgang til at udøve et lovreguleret erhverv, opfylder de i § 2 nævnte betingelser. Efter den gældende lovs § 3, stk. 3, 1. pkt. påser den danske kompetente myndighed, om en ansøger fra et medlemsland, der ønsker at etablere sig fast i Danmark, opfylder betingelserne for at være omfattet af anerkendelsesdirektivet. Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, er en videreførelse af gældende lovs § 3, stk. 3, 1. pkt., dog med enkelte sproglige tilpasninger. En person fra et medlemsland, der er fuldt kvalificeret og lovligt etableret i det andet medlemsland, og som ønsker at udøve sit erhverv i Danmark, har således gennem reglerne i anerkendelsesdirektivet nemmere adgang til at kunne etablere sig i Danmark end statsborgere fra tredjelande, ligesom der gælder forskellige anerkendelsesordninger.

Anerkendelsesdirektivets bestemmelser er således ikke de samme for alle erhverv, og anvendelsen af bestemmelserne i direktivet afhænger desuden af, hvilken ordning i anerkendelsesdirektivet den pågældende ansøger skal behandles efter. Der indgår således flere parametre i den konkrete vurdering af en ansøgning.

Direktivets regler for etablering består således af tre forskellige regelsæt: regler om den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, regler om anerkendelse på baggrund af relevant erhvervs erfaring og regler om automatisk anerkendelse på baggrund af minimumuddannelseskraft for erhvervene læge, tandlæge, sygeplejerske, jordemoder, farmaceut, dyrlæge samt arkitekt.

Reglerne om den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser indebærer, at en erhvervsudøver, som er omfattet af anerkendelsesdirektivet, hvis erhvervsmæssige kvalifikationer anerkendes efter direktivets generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, jf. direktivets afsnit III, kapitel I, artikel 10-14, får anerkendelse med henblik på adgang til at udøve erhvervet i værtslandet, medmindre værtslandets kompetente myndighed i forbindelse med vurderingen af de medbragte erhvervsmæssige kvalifikationer, hvori bl.a. indgår relevant erhvervs erfaring, konstaterer, at der er nogle væsentlige forskelle mellem de medbragte kvalifikationer og værtslandets kvalifikationskrav til erhvervsudøvelse. I givet fald kan den kompetente myndighed i værtslandet ved en såkaldt "udligningsforanstaltning" kræve, at erhvervsudøveren med henblik på anerkendelse først og efter eget valg gennemfører en prøvetid, som kan kræves suppleret med en videreuddannelse, eller aflægger en egnethedsprøve, som består af de fag og discipliner, som er en væsentlig forudsætning for, at ansøgeren kan udøve det pågældende erhverv i værtslandet.

Reglerne om automatisk anerkendelse på baggrund af relevant erhvervs erfaring indebærer, at en erhvervsudøver, som er omfattet af anerkendelsesdirektivet, og hvis erhvervsmæssige kvalifikationer skal anerkendes efter direktivets ordning for anerkendelse af erhvervs erfaring, jf. direktivets afsnit III, kapitel II, artikel 16-20, får automatisk anerkendelse med henblik på at udøve erhvervet i værtslandet,

hvis vedkommende forelægger et bevis for den relevante erhvervs erfaring af en varighed og med det indhold, der er fastsat i direktivet, og/eller i visse tilfælde, som defineret i direktivet, er i besiddelse af et uddannelsesbevis kombineret med den nævnte relevante erhvervs erfaring. Opfylder vedkommende ikke disse krav, skal sagen behandles efter reglerne i den såkaldte generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, jf. direktivets afsnit III, kapitel I, artikel 10-14, jf. ovenfor.

Reglerne om automatisk anerkendelse på baggrund af minimumuddannelseskrav for erhvervene læge, tandlæge, sygeplejerske, jordemoder, farmaceut, dyrlæge samt arkitekt indebærer, at en læge, tandlæge, sygeplejerske, jordemoder, farmaceut, dyrlæge samt arkitekt, som er omfattet af anerkendelsesdirektivet, får automatisk anerkendelse efter direktivets regler om automatisk anerkendelse på baggrund af fælleseuropæiske minimumuddannelseskrav, jf. direktivets afsnit III, kapitel III, artikel 21-49, jf. bilag V. 1 – V. 7, som løbende opdateres. Opfylder vedkommende ikke ovennævnte krav for automatisk anerkendelse på baggrund af de fælleseuropæiske minimumuddannelseskrav, skal vedkommendes erhvervsmæssige kvalifikationer behandles efter reglerne i direktivets afsnit III, kapitel I, artikel 10-1, om den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, jf. ovenfor. For så vidt angår arkitekterhvervet, er dette ikke lovreguleret i Danmark, og der kræves derfor ikke en formel anerkendelse her i landet.

Det forudsættes, at det i de specifikke regler for det enkelte erhverv fastsættes, hvilken ordning det pågældende erhverv hører under, og herunder hvilke regler der gælder for den pågældende personkreds, hvilken dokumentation der kræves m.v. Der kan således for det samme erhverv være forskel på, hvilken anerkendelsesordning en ansøger er omfattet af.

Hvis f.eks. en farmaceut, som er omfattet af anerkendelsesdirektivet, ikke kan få fuld anerkendelse i Danmark efter reglerne om automatisk anerkendelse på baggrund af fælleseuropæiske minimumuddannelseskrav, jf. afsnit III, kapitel III i direktivet, jf. bilag V. 6.2, skal vedkommendes erhvervsmæssige kvalifikationer behandles efter reglerne i direktivets afsnit III, kapitel I, artikel 10-14, om den generelle ordning for gensidig anerkendelse.

Forslagets bestemmelse i *stk. 2* er en videreførelse af den gældende lovs § 3, stk. 3, 2. pkt., hvorefter den kompetente myndighed tillige påser, at personer, jf. § 3, stk. 1 og 2, opfylder de betingelser for udøvelsen af det lovregulerede erhverv, der fremgår af reglerne for det enkelte erhverv. Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, er en videreførelse af gældende lovs § 3, stk. 3, 1. pkt., dog med enkelte sproglige tilpasninger. Den kompetente myndighed påser således, at personer med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, der ansøger om adgang til varigt at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark, uanset statsborgerskab, opfylder de betingelser for udøvelsen af det lovregulerede erhverv, som fremgår af reglerne for det enkelte erhverv.

Der kan således gælde forskellige regler, alt efter hvilket erhverv og hvilken personkreds der er tale om. Eksempelvis

kan sprogkrav til sundhedspersonale være forskellige, alt efter om der er tale om statsborgere fra et medlemsland eller statsborgere fra et tredjeland.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* er en præcisering af den gældende lovs § 3, stk. 4, hvorefter personer, jf. § 3, stk. 1, der midlertidigt eller lejlighedsvist agter at udøve et lovreguleret erhverv her i landet, inden erhvervsudøvelsen skal indgive skriftlig anmeldelse til den kompetente myndighed, hvis der er fastsat krav herom i de regler, der gælder for erhvervet. Anmeldelsen skal fornyes en gang om året, hvis personen ønsker at udføre midlertidige og lejlighedsvisse tjenesteydelser i løbet af det kommende år. I reglerne, der gælder for erhvervet, fastsættes endvidere, hvorvidt reglerne om anmeldelse også kan finde anvendelse på personer, der er omfattet af § 3, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, er en videreførelse af gældende lovs § 3, stk. 3, 1. pkt., dog med enkelte sproglige tilpasninger. Bestemmelsen regulerer den administrative proces, jf. direktivets artikel 7, stk. 1 og 2, og hvorefter den kompetente danske myndighed, der med hjemmel i lovgivningen modtager en krævet anmeldelse fra en tjenesteyder med udenlandske erhvervsmæssige kvalifikationer, påser, at de relevante dokumenter er medsendt.

Det er således forudsat, at det i reglerne for det specifikke erhverv er fastsat, om der er krav om anmeldelse, og hvilken dokumentation en tjenesteyder skal medsende sin anmeldelse.

Det følger af *stk. 4*, at hvis der er tale om et lovreguleret erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og der er fastsat krav om forudgående kontrol i reglerne for det pågældende erhverv, påser den kompetente myndighed, at de dokumenter, der efter reglerne for det enkelte erhverv er påkrævede for anmeldelsen af midlertidigt og lejlighedsvis tjenesteydelse, jf. stk. 3, er medsendt anmeldelsen. Den kompetente myndighed påser tillige, om tjenesteyderen opfylder betingelserne, jf. stk. 1 og 2, og underretter tjenesteyderen om, hvorvidt der skal foretages forudgående kontrol af denne, jf. direktivets artikel 7, stk. 4.

Om et erhverv har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, fremgår af reglerne for det specifikke erhverv ud fra de kriterier, der er anerkendt som sådanne ifølge EU-Domstolens retspraksis.

Såfremt myndigheden finder, at der er grundlag for at foretage kontrol, foretager myndigheden behørig underretning af personen, hvis vedkommende skal gennemgå forudgående kontrol. Kontrollen sker navnlig ved hjælp af en egenhedsprøve.

For personer, der er omfattet af anerkendelsesdirektivet, gælder det retsgrundlag, der følger af direktivet, mens der kan være fastsat andre regler for andre statsborgere. F.eks. har statsborgere fra tredjelande ikke mulighed for at arbejde midlertidigt og lejlighedsvist som tjenesteyder som læge i Danmark. Det kræver en dansk autorisation som læge, og der er forskellige prøver, som skal bestås for at kvalificere sig til at få en dansk autorisation.

Til kapitel 6

Anerkendelsesprocedure ved etablering og midlertidig og lejlighedsvis tjenesteydelse for det europæiske erhvervspas

Til § 6

Med forslaget § 6, som er ny, søges anerkendelsesdirektivets artikel 4 a-d delvist gennemført.

Med forslaget *stk. 1* verificerer den kompetente myndighed, om ansøgeren er lovligt etableret samt ægtheden og gyldigheden af de påkrævede dokumenter, som knytter sig til ansøgningen om europæisk erhvervspas indgivet af personer, jf. § 1, stk. 3, med henblik på etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som er omfattet af forudgående kontrol i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas. Den kompetente myndighed videresender ansøgningen til det medlemsland, hvortil der søges erhvervspas.

Bestemmelsen regulerer de ansøgninger om europæisk erhvervspas, der kommer fra personer, som allerede lovligt er etableret som erhvervsudøvere i Danmark, eller hvor ansøgeren har opnået sine erhvervsmæssige kvalifikationer i Danmark, og uanset om det pågældende erhverv er omfattet af anerkendelsesdirektivet i Danmark. Såfremt en ansøger allerede har opnået anerkendelse (autorisation, certifikat el.lign.) i Danmark eller har taget sin uddannelse (opnået sin erhvervsmæssige kvalifikation) i Danmark, sondres der ikke mellem statsborgerskab, hvis der søges om europæisk erhvervspas via den danske kompetente myndighed.

Bestemmelsen retter sig mod ansøgninger om erhvervspas til etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som er omfattet af forudgående kontrol i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas.

Bestemmelsen regulerer således processen med henblik på erhvervsudøverens ansøgning om et europæisk erhvervspas til etablering, det vil sige, hvor de søger om værtslandets anerkendelse, og processen vedrørende erhvervsudøverens midlertidige og lejlighedsvis tjenesteydelser, hvis erhvervet i det medlemsland, som der søges om erhvervspas til, er et lovreguleret erhverv, der ifølge værtslandets regler er omfattet af forudgående kontrol. Det vil således være værtslandets regler, der definerer og fastsætter, om erhvervet har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed og er omfattet af forudgående kontrol, jf. direktivets artikel 7, stk. 4.

Den kompetente myndighed videresender ansøgningen til det medlemsland, hvortil der søges erhvervspas.

Proceduren starter ved, at erhvervsudøveren ansøger om erhvervspas online i IMI, hvor der automatisk oprettes et individuelt dossier (IMI-dossier). Indenfor 7 dage efter modtagelsen af ansøgningen bekræfter den danske kompetente myndighed modtagelsen af ansøgningen og oplyser ansøgeren om eventuelle manglende dokumenter. Hvor det er relevant, udsteder den kompetente myndighed i Danmark eventuelle støttecertifikater, der kræves efter direktivet.

Ansøgeren får verificeret ægtheden og gyldigheden af de relevante dokumenter, som knytter sig til ansøgningen om

europæisk erhvervspas og får oprettet erhvervspas af den kompetente myndighed i Danmark, mens den endelige validering af erhvervspasset, som fører til udøvelse af det lovregulerede erhverv, udføres af værtslandet.

De relevante dokumenter, der kan kræves, er specificeret i gennemførelsesforordningen.

Det kan f.eks. være bevis på ansøgerens nationalitet, bevis for ansøgerens kvalifikationer og bevis for erhvervs erfaring. Det er forudsat, at det i reglerne for det specifikke erhverv er fastsat, hvilken dokumentation der kræves for lovlig etablering m.v., som skal indgå i ansøgers IMI-dossier. Det vil derudover være værtslandets regler, der fastsætter, hvilken dokumentation der kræves i det pågældende land.

Regler om rammer og procedurer for de kompetente myndigheders behandling af ansøgninger om europæisk erhvervspas med henblik på etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som er omfattet af forudgående kontrol i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas, vil følge af de regler, der fastsættes efter bemyndigelsen i forslaget § 17, stk. 2.

Efter forslaget bestemmelse i *stk. 2* verificerer den kompetente myndighed ansøgerens lovlige etablering og kontrollerer, at ansøgninger og de påkrævede dokumenter indgivet af personer, der ansøger om europæisk erhvervspas, opfylder kravene om ægthed og gyldighed, og udsteder det europæiske erhvervspas med henblik på midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas.

Bestemmelsen retter sig således mod ansøgninger om europæisk erhvervspas til midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol, jf. artikel 7, stk. 1 og 2, i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas.

Bestemmelsen regulerer de ansøgninger om europæisk erhvervspas, der kommer fra personer, som allerede lovligt er etableret som erhvervsudøvere i Danmark, eller hvor ansøgeren har opnået sine erhvervsmæssige kvalifikationer i Danmark, og uanset om det pågældende erhverv er omfattet af anerkendelsesdirektivet i Danmark. Såfremt en ansøger allerede har opnået anerkendelse (autorisation, certifikat el.lign.) i Danmark eller har taget sin uddannelse (opnået sin erhvervsmæssige kvalifikation) i Danmark, kander søges om europæisk erhvervspas via den danske kompetente myndighed.

Proceduren starter ved, at erhvervsudøveren ansøger om erhvervspas online i IMI, hvor der automatisk oprettes et individuelt dossier (IMI-dossier). Indenfor 7 dage efter modtagelsen af ansøgningen bekræfter den danske kompetente myndighed modtagelsen af ansøgningen og oplyser ansøgeren om eventuelle manglende dokumenter. Hvor det er relevant, udsteder den kompetente myndighed i Danmark eventuelle støttecertifikater, der kræves efter direktivet.

Den kompetente myndighed i Danmark kontrollerer ansøgningen og bilagene i IMI-dossieret og udsteder erhvervspas indenfor 3 uger. Denne periode begynder ved udgangen

af 7 dage fra modtagelse af ansøgningen, medmindre den kompetente myndighed har anmodet ansøgeren om manglende dokumentation. Myndigheden sender straks det europæiske erhvervspas til den kompetente myndighed i hvert enkelt berørt værtsland og underretter ansøgeren herom. Værtslandet kan ikke kræve nogen yderligere anmeldelse i de efterfølgende 18 måneder efter udstedelsen.

De relevante dokumenter, der kan kræves, er specificeret i gennemførelsesforordningen..

Det kan f.eks. være bevis på ansøgerens nationalitet, et bevis for ansøgerens kvalifikationer og bevis for erhvervs erfaring. Det er forudsat, at det i reglerne for det specifikke erhverv er fastsat, hvilken dokumentation der kræves for lovlig etablering m.v., som skal indgå i ansøgers IMI-dossier. Det vil derudover være værtslandets regler, der fastsætter, hvilken dokumentation der kræves i det pågældende land.

Regler om rammer og procedurer for de kompetente myndigheders behandling af ansøgninger om europæisk erhvervspas med henblik på henblik på midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol i det berørte medlemsland, hvortil der søges erhvervspas, vil følge af de regler, der fastsættes efter bemyndigelsen i forslaget § 17, stk. 2.

Forslaget § 3, fastsætter, at en indehaver af et europæisk erhvervspas, jf. stk. 2, kan søge om erhvervspas i andre medlemslande end det eller de lande, vedkommende oprindeligt søgte erhvervspas til. Endvidere fastsætter bestemmelsen, at hvis ansøgeren vil levere tjenesteydelser i længere tid end 18 måneder efter udstedelsen af erhvervpasset, skal vedkommende meddele dette til den kompetente myndighed i Danmark. I begge tilfælde skal vedkommende meddele den danske kompetente myndighed enhver form for oplysninger om væsentlige ændringer i den situation, der er understøttet af IMI-dossieret. Dette kan f.eks. være, hvis vedkommende har skiftet efternavn. Den kompetente myndighed i Danmark sender det opdaterede europæiske erhvervspas til det pågældende værtsland.

Anvendelsen af bestemmelsen i § 6 afhænger af, om der indføres erhvervspas på et givent erhvervsområde. Det europæiske erhvervspas indføres for de første 5 erhverv: sygeplejersker, farmaceuter, fysioterapeuter, bjergførere og ejendomsrådgivere.

For hele den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde kan udenforstående som f.eks. arbejdsgivere, kunder eller patienter få bekræftet gyldigheden og ægtheden af et erhvervspas ved at tilgå et online-redskab, som udvikles af Europa-Kommissionen. Endvidere kan afgørelser om ansøgning om erhvervspas påklages efter det almindelige rekurs-system, der gælder for det pågældende område.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.5.

Til § 7

Forslaget § 7, som er ny, søger direktivets artikel 4 a – d delvist gennemført.

§ 7, stk. 1, søger direktivets artikel 4 a, 4 b og 4 d delvist gennemført. Ansøgning om det europæiske erhvervspas, som er verificeret af og sendt fra andre medlemslandes kompetente myndigheder til den kompetente myndighed i Danmark med henblik på etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og som her i landet er omfattet af forudgående kontrol, behandles af den kompetente myndighed efter reglerne i § 5, stk. 1, 2 og 4, med henblik på udstedelse af et europæisk erhvervspas.

Bestemmelsen regulerer således processen med henblik på erhvervsudøveres ansøgning om et europæisk erhvervspas til etablering, det vil sige, hvor de søger om anerkendelse, eksempelvis autorisation, samt processen vedrørende erhvervsudøveres midlertidige og lejlighedsvis tjenesteydelser, hvis der i Danmark er tale om et lovreguleret erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og der er fastsat krav om forudgående kontrol i reglerne for det pågældende erhverv, jf. direktivets artikel 7, stk. 4.

Om et erhverv har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, følger af de kriterier, der er anerkendt som sådanne ifølge EU-Domstolens praksis, og fremgår af reglerne for det specifikke erhverv.

Det vil tillige være reglerne for de specifikke erhverv, der fastsætter, om erhvervet er omfattet af forudgående kontrol, jf. direktivets artikel 7, stk. 4.

De relevante dokumenter, der kan kræves, er specificeret i gennemførelsesforordningen.

Det kan eksempelvis være bevis på ansøgerens nationalitet, bevis for ansøgerens kvalifikationer og bevis for erhvervs erfaring.

Det er forudsat, at det i reglerne for det specifikke erhverv er fastsat, hvilken dokumentation der kræves for lovlig etablering m.v., som skal indgå i ansøgers IMI-dossier, som er sendt i IMI fra ansøgers hjemland.

Den kompetente myndighed påser, at de dokumenter, der efter reglerne for det enkelte erhverv er påkrævede for anmeldelsen af midlertidig og lejlighedsvis tjenesteydelse, fremgår af anmeldelsen, jf. § 5, stk. 4. Den kompetente myndighed påser tillige, om tjenesteyderen opfylder betingelserne efter § 5, stk. 1 og 2, og underretter tjenesteyderen om, hvorvidt der skal foretages forudgående kontrol af denne, jf. § 5, stk. 4.

Tjenesteydere, der er omfattet af den forudgående kontrol her i landet, og erhvervsudøvere, der ønsker at etablere sig, det vil sige søger om anerkendelse i Danmark, får således verificeret ægtheden og gyldigheden af de relevante dokumenter, som knytter sig til ansøgningen om europæisk erhvervspas og får oprettet deres erhvervspas af den kompetente myndighed i hjemlandet. Den endelige validering af erhvervpasset, som fører til udøvelse af det lovregulerede erhverv, udføres således af den danske myndighed.

For så vidt angår erhvervpasset, er IMI-systemet opbygget således, at en række i direktivet stillede krav til de kompetente myndigheders sagsbehandlingstider indfries gennem

automatiske funktioner i systemet, hvis de kompetente myndigheder forholder sig passive. De automatiske funktioner i IMI kommer til udtryk ved, at IMI-systemet f.eks. automatisk udsteder erhvervspasset på vegne af den kompetente myndighed i værtsmedlemslandet, hvis denne f.eks. ikke har truffet en afgørelse indenfor den i direktivet fastsatte frist (stiltiende accept). Det vil fremgå af erhvervspasset, at dette er blevet udstedt på baggrund af stiltiende accept.

Hvis der allerede eksisterede krav om registrering eller andre kontrolprocedurer, inden der blev indført et europæisk erhvervspas for det pågældende erhverv, gælder dette stadig. Et eksempel er ejendomsmæglererhvervet, idet der allerede i dag gælder et krav om, at en erhvervsudøver skal registreres i Erhvervsstyrelsens ejendomsmæglerregister for at kunne udøve erhvervet.

Forslagets § 7, stk. 2, søger direktivets artikel 4 a, 4 b og 4 c delvist gennemført og regulerer anmeldelser gennem europæisk erhvervspas, for midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor lovregulerede erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol i Danmark, som sendes fra andre medlemslandes kompetente myndigheder til danske kompetente myndigheder for erhvervsudøvere, der er lovligt etablerede i et andet medlemsland, eller som har opnået deres erhvervsmæssige kvalifikationer i et andet medlemsland.

Den danske myndighed modtager disse anmeldelser gennem IMI.

Modtagelsen af det europæiske erhvervspas fra andre medlemslandes kompetente myndigheder til den kompetente myndighed i Danmark udgør en anmeldelse af midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol i Danmark og behandles efter reglerne i § 5, stk. 3.

Hvis der foreligger et europæisk erhvervspas, kan der ikke kræves yderligere anmeldelse i løbet af de efterfølgende 18 måneder fra udstedelsen af det europæiske erhvervspas.

Regler om rammer og procedurer for de kompetente myndigheders behandling af ansøgninger om europæisk erhvervspas med henblik på midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser indenfor erhverv, som ikke er omfattet af forudgående kontrol i Danmark, hvortil der søges erhvervspas, vil følge af de regler, der fastsættes efter bemyndigelsen i forslaget § 17, stk. 2.

Anvendelsen af bestemmelsen i § 7 afhænger af, om der indføres erhvervspas på et givent erhvervsområde. Det europæiske erhvervspas indføres for de første 5 erhverv: sygeplejersker, farmaceuter, fysioterapeuter, bjergførere og ejendomsmæglere.

For hele den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde kan udenforstående som f.eks. arbejdsgivere, kunder eller patienter få bekræftet gyldigheden og ægtheden af et erhvervspas ved at tilgå et online-redskab, som udvikles af Europa-Kommissionen. Endvidere kan afgørelser om ansøgning om erhvervspas påklages efter det almindelige rekurs-system, der gælder for det pågældende område.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.5.

Til § 8

Med den foreslåede bestemmelse i § 8, der er ny, fastsættes en hjemmel til, at vedkommende minister bemyndiges til at fastsætte nærmere regler i en bekendtgørelse med henblik på opfyldelse af artikel 4 a – 4 d i anerkendelsesdirektivet, som vedrører det europæiske erhvervspas.

Med Europa-Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/983 af 24. juni 2015 om proceduren for udstedelse af det europæiske erhvervspas og anvendelsen af varslingsmekanismen i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF, indføres det europæiske erhvervspas for 5 erhverv: sygeplejerske, farmaceut, fysioterapeut, bjergfører og ejendomsmægler.

Med den foreslåede bestemmelse gives der hjemmel til vedkommende minister til at fastsætte regler om erhvervspasset for de erhverv, hvor det fremover vil blive indført. Om hjemlen udnyttes, afhænger således af, om der indføres erhvervspas for et erhverv. Bekendtgørelsen vil fastsætte den krævede dokumentation for det pågældende erhverv, herunder krævet oversættelse af dokumenter, attesterede kopier, retsvirkningen, hvis en ansøger ikke betaler et opkrævet gebyr, jf. lovforslagets § 12, m.v.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.5, og de specielle bemærkninger til lovforslagets §§ 6 og 7.

Til kapitel 7

Anerkendelse af praktikophold, anerkendelse i form af delvis adgang og anerkendelse på baggrund af fælles uddannelsesprincipper

Til § 9

Med den foreslåede bestemmelse i § 9, som er ny, søges anerkendelsesdirektivets artikel 55 a gennemført.

Med den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, gennemføres direktivets artikel 55 a, stk. 1, 1. led. Såfremt adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv i Danmark forudsætter gennemførelse af et praktikophold, skal den kompetente myndighed, når den behandler en ansøgning om tilladelse til at udøve erhvervet, anerkende praktikophold gennemført i et andet medlemsland.

Hvis et praktikophold, hvad enten det afvikles under et uddannelsesforløb eller efter afslutningen af et dansk uddannelsesforløb, således er en forudsætning for at opnå en autorisation i Danmark, skal praktikopholdet anerkendes af den danske kompetente myndighed, når kandidaten ansøger om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv.

Efter forslaget § 9, stk. 2, jf. direktivets artikel 55 a, stk. 1, 2. led, skal praktikophold gennemført i tredjelande også tages i betragtning af de kompetente myndigheder, når de overvejer en anmodning om adgang til et lovreguleret erhverv i Danmark.

Efter bestemmelsen i § 9, stk. 3 er det en betingelse for anerkendelsen af et praktikophold, at praktikopholdet er i over-

ensstemmelse med de danske offentliggjorte retningslinjer herom. Det kan eksempelvis være en vejledning, en studieordning el.lign. om organisering og anerkendelse af praktikopholdet og forudsat, at praktikopholdet i et andet medlemsland er baseret på en klar skriftlig beskrivelse af uddannelsesmål og tildelte opgaver, som er fastlagt af praktikan- tens vejleder i værtsmedlemslandet. Praktikopholdet erstatter ikke et eventuelt krav om at bestå en eksamen, jf. direktivets artikel 55 a, stk. 1 og 2.

Det er op til den enkelte kompetente myndighed at vurdere, hvorvidt et krav i den specifikke lovgivning om praktik el.lign. er omfattet af anerkendelsesdirektivets bestemmelser om anerkendelse af praktikophold.

Som eksempel kan nævnes advokatområdet, hvor det i medfør af retsplejelovens § 119, stk. 2, nr. 4, er en betingelse for at opnå beskikkelse som advokat, at ansøgeren har været i mindst 3 års praktisk juridisk virksomhed. Denne praktiske juridiske virksomhed vil være omfattet af definitionen ”praktikophold” i direktivets forstand. Som eksempel kan også nævnes, at for at opnå tilladelse til selvstændigt virke skal en tandlæge have gennemført en praktisk oplæring på 1 år hos en tandlæge med tilladelse til selvstændigt virke, jf. Sundhedsstyrelsens bekendtgørelse nr. 427 af 9. maj 2011 om tilladelse til selvstændigt virke som tandlæge. Denne oplæring vil være omfattet af definitionen ”praktikophold” i direktivets forstand.

Der sondres i direktivet, jf. artikel 55 a, jf. artikel 3, stk. 1, litra j, og ændringsdirektivets præambel betragtning 27, ikke mellem lønnet eller ulønnet praktik.

Den danske kompetente myndighed skal være i stand til at vurdere, om praktikopholdet i udlandet opfylder betingelserne på nationalt plan, både for så vidt angår praktikopholdets længde, vilkår og indhold. Hvis der er væsentlige forskelle mellem de danske og de udenlandske kvalifikationer opnået under praktikopholdet, skal sagen behandles efter den generelle ordning, hvorefter der kan pålægges udligningsforanstaltninger.

Med bestemmelsen i det foreslåede *stk. 4*, som gennemfører direktivets artikel 55 a, stk. 1, 2. pkt., kan vedkommende minister fastsætte regler om varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet. Der kan således fastsættes regler om en rimelig grænse for varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.6.

Til § 10

Forslagets bestemmelse i § 10, som er ny, søger anerkendelsesdirektivets artikel 4 f gennemført. Med bestemmelsen i det foreslåede *stk. 1* gennemføres direktivets artikel 4 f, stk. 1, hvorefter den kompetente myndighed kan give delvis adgang til udøvelsen af et erhverv. Hvis myndigheden således under behandlingen af en sag om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv finder, at forskellene mellem aktivitetsområderne for det danske og det udenlandske uddannelsesprogram er så store, at de ikke kan kompenseres ved an-

dre kvalifikationer og at erhvervsudøveren skal gennemgå et fuldstændigt uddannelsesprogram for at kompensere for disse mangler, skal den kompetente myndighed undersøge, om der kan gives delvis adgang til erhvervet.

Har en person søgt om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv, og kan der ikke gives fuld adgang til udøvelse af erhvervet, træffer den kompetente myndighed således, såfremt der ansøges herom, beslutning om delvis adgang til udøvelse af erhvervet, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- Erhvervsudøveren er fuldt kvalificeret i hjemlandet til at udøve den erhvervsmæssige virksomhed, der søges om delvis adgang til i Danmark.
- Forskellene mellem den erhvervsmæssige aktivitet, der lovligt udøves i hjemlandet, og det lovregulerede erhverv i Danmark er så store, at anvendelsen af udligningsforanstaltninger vil forudsætte, at ansøgeren gennemfører en fuld uddannelse i Danmark for at opnå fuld adgang til det lovregulerede erhverv i sin helhed i Danmark.
- Den erhvervsmæssige virksomhed kan objektivt set udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af det lovregulerede erhverv i Danmark.

Efter forslaget *stk. 2* skal den kompetente myndighed i Danmark med henblik på vurderingen af *stk. 1*, nr. 3, tage hensyn til, hvorvidt aktiviteten kan udøves selvstændigt i vedkommendes hjemland, jf. artikel 4 f, stk. 1.

Efter bestemmelsens *stk. 3* skal samtlige betingelser, jf. *stk. 1*, for at give delvis adgang være opfyldt, jf. direktivets artikel 4 f, stk. 1, litra a - c. Vedkommende skal være fuldt kvalificeret i hjemlandet, forskellene mellem aktivitetsområderne for det danske og det udenlandske uddannelsesprogram skal være så store, at de ikke kan kompenseres ved andre kvalifikationer, og derudover skal den faglige aktivitet objektivt kunne udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af det lovregulerede erhverv i Danmark. Hvis erhvervsudøveren anmoder herom, bør der under disse omstændigheder gives delvis adgang til udøvelse af erhvervet.

Som eksempel på delvis adgang har Sikkerhedsstyrelsen i lyset af EU-Domstolens afgørelse af 19. januar 2006 i sag C-330/03, Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos mod Administración del Estado, udstedt en begrænset autorisation på kloakområdet til en svensk virksomhed. Sikkerhedsstyrelsen tog i denne sag højde for EU-Domstolens dom, som har fastslået princippet om delvis adgang til et lovreguleret erhverv.

I den pågældende sag ønskede virksomheden at udføre remaljeringsarbejde i Danmark. Remaljererarbejde er en særlig metode til tætning af gulv afløb og udgør en del af det autorisationskrævende arbejdsområde indenfor kloakområdet. Den begrænsede autorisation gav virksomheden ret til at udføre tætning af gulv afløb mod jord, men ikke andre typer kloakarbejde i Danmark.

I Sverige er erhvervet som kloakmester ikke lovreguleret. Virksomheden kunne lovligt udføre remaljeringsarbejde i Sverige, og virksomheden havde ansat en teknisk ansvarlig person, der kunne dokumentere sin faglige kompetence til at

udføre remaljeringsarbejde. Sikkerhedsstyrelsen stillede herefter ikke krav om, at den teknisk ansvarlige person skulle gennemføre en kloakmesteruddannelse for at kunne udøve sit erhverv i Danmark.

Forslagets bestemmelse i *stk. 6, 1. pkt.*, gennemfører direktivets artikel 4 f, stk. 5, 1. pkt.

Når den kompetente myndighed har truffet afgørelse om delvis adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv, skal udøvelsen af erhvervet ske under hjemlandets titel, og erhvervsudøveren skal klart angive omfanget af sin erhvervs-mæssige aktivitet for tjenestemodtagerne.

Det betyder, at erhvervsudøveren skal anvende den titel, som vedkommende har i hjemlandet, og at vedkommende har en forpligtelse overfor tjenestemodtager til klart at angive, at der ikke er givet fuld adgang til udøvelsen af erhvervet men kun er givet adgang til en del af erhvervet.

Efter bestemmelsen i *stk. 4* kan delvis adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv afvises, hvis det er begrundet i tvingende almene hensyn, og hvis det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt og hensigtsmæssigt for at nå det ønskede mål. Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4 f, stk. 2. En anmodning om delvis adgang kan således afslås, hvis der foreligger tvingende almene hensyn, som anerkendt af EU-Domstolen, herunder den offentlige sundhed og sikkerhed.

Efter bestemmelsen i *stk. 5*, jf. direktivets artikel 4 f, stk. 6, finder bestemmelsen om delvis adgang ikke anvendelse på området for automatisk anerkendelse, hvis erhvervsudøveren er omfattet heraf. Det betyder eksempelvis, at der ikke kan gives delvis adgang til udøvelse af lægeerhvervet, som hører under området for automatisk anerkendelse på baggrund af minimumuddannelseskrav, hvis den pågældende ansøger opfylder betingelserne for automatisk anerkendelse. I den situation skal der gives fuld adgang.

Med bestemmelsen i forslagets *stk. 6* kan vedkommende minister fastsætte nærmere regler i en bekendtgørelse, hvis den kompetente myndighed kræver anvendelse af den erhvervs-mæssige titel på dansk. Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4 f, stk. 5, 2. pkt.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.7.

Til § 11

Med bestemmelsen i forslagets *stk. 1*, som er ny, søges direktivets artikel 49 a og 49 b gennemført. Det betyder, at der sker en automatisk anerkendelse af erhvervs-mæssige kvalifikationer på grundlag af fælles uddannelsesprincipper, det vil sige en fælles uddannelsesramme, jf. artikel 49 a, eller en fælles uddannelsestest, jf. artikel 49 b.

Er der for et lovreguleret erhverv vedtaget en fælles uddannelsesramme, jf. artikel 49 a, eller en fælles uddannelsestest, jf. artikel 49 b, skal den kompetente myndighed lægge uddannelsesrammen eller uddannelsestesten til grund for sin behandling af en ansøgning fra en person, der søger om adgang til udøvelse af det lovregulerede erhverv i Danmark.

Det betyder, at den kompetente myndighed i Danmark, når der er vedtaget en fælles uddannelsesramme, skal give en ansøger, der forelægger bevis for, at vedkommende har gennemgået en fælles uddannelsesramme, adgang til at udøve erhvervet. Retsvirkningen er således den samme som automatisk anerkendelse.

Er der vedtaget en fælles uddannelsestest, giver en bestået uddannelsestest i f.eks. Danmark ligeledes indehaveren af en bestemt erhvervs-mæssig kvalifikation ret til at udøve erhvervs-mæssig virksomhed i et andet medlemsland på samme betingelser som indehaverne af uddannelsesbeviser, som er erhvervet i det andet medlemsland.

Indførelsen af ordningerne om fælles uddannelsesprincipper (fælles uddannelsesrammer og fælles uddannelsestest) kræver, at betingelserne i anerkendelsesdirektivets artikel 49 a, stk. 2, og 49 b, stk. 2, er opfyldt, og herunder at mindst en tredjedel af medlemsstaterne kan acceptere ordningen.

De fælles uddannelsesprincipper vedtages af Europa-Kommissionen ved delegerede retsakter i overensstemmelse med direktivets artikel 57 c.

Efter bestemmelsen i forslagets *stk. 2* som er ny, kan Danmark, såfremt man ikke ønsker at deltage i en af ordningerne, under visse betingelser fritages herfor, jf. direktivets artikel 49 a, stk. 5, og 49 b, stk. 5. Hvis Danmark således finder, at det ikke kan gavne danske erhvervsudøvere at være med i en given fælles uddannelsesramme eller en given fælles uddannelsestest på et givent område, og derfor ikke ønsker at tiltræde aftalen, er der mulighed for at søge om undtagelse herfra. De lande, der ikke er listet op i den gennemførelsesforordning, som Europa-Kommissionen kan vedtage efter direktivets artikel 57 c om delegerede retsakter, er ikke omfattet af aftalen.

Det betyder, at den kompetente myndighed i Danmark ikke er forpligtet til at anerkende ansøgere, der påberåber sig at have gennemført en fælles uddannelsesramme eller have bestået en fælles uddannelsestest. Konsekvensen heraf vil også være, at danske erhvervsudøvere ikke kan påberåbe sig retten til og benytte sig af ordningen i et andet medlemsland.

Såfremt der vedtages en fælles uddannelsesramme eller en fælles uddannelsestest, kan det af de regler, der gælder for erhvervet, fremgå, om en fælles uddannelsesramme for det pågældende erhverv kan erstatte det danske uddannelsesprogram.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.8.

Til kapitel 8

Gebyr

Til § 12

Med den foreslåede nye affattelse af bestemmelsen i *stk. 1* sker en videreførelse og en præcisering af § 6 i den gældende lov. Efter gældende lovs § 6 kan ansøgeren pålægges betaling for afholdelse af udgifter til gennemførelse af egnedhedsprøve eller supplerende uddannelse. Betalingens størrelse må ikke overstige de beløb, som opkræves af den myn-

dighed, der forestår gennemførelse af undervisning, eksamination m.v. på det pågældende område. Betalingen fastsættes og opkræves af den myndighed, der forestår gennemførelse af undervisning, eksamination m.v.

Med forslaget i stk. 1, videreføres bestemmelsen på en sådan måde, at bestemmelsen stadig giver hjemmel til, at ansøgeren kan pålægges et gebyr for afholdelse af udgifter til gennemførelse af egnethedsprøve eller prøvetid.

Som noget nyt foreslås desuden en hjemmel til at opkræve gebyr i forbindelse med ansøgning om europæisk erhvervspas. Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4 a, stk. 8.

Gebyret fastsættes og opkræves af den myndighed, der forestår gennemførelse af egnethedsprøven eller prøvetiden, eller som behandler sager om europæisk erhvervspas. Gebyrets størrelse må ikke overstige de faktiske omkostninger i forbindelse med gennemførelse af egnethedsprøve eller prøvetid eller ansøgning om europæisk erhvervspas. Hvor der ikke allerede er hjemmel i lovgivningen til at kræve betaling for dette, giver forslaget således hjemmel hertil.

Hvis der opkræves gebyr med hjemmel i bestemmelsen, skal størrelsen af gebyret fastsættes af myndigheden i overensstemmelse med de danske bevillingsretlige regler og opkræves af den myndighed, der forestår gennemførelse af eksamination m.v. og behandler ansøgning om europæisk erhvervspas.

For så vidt angår europæisk erhvervspas, kan opkrævning af gebyr for erhvervspas ske på et hvilket som helst tidspunkt i processen. Om der skal opkræves gebyr, på hvilket tidspunkt det skal ske, og fastsættelsen af gebyrets størrelse i forbindelse med udstedelse af et erhvervspas, er medlemslandenes anliggende, men opkrævning af gebyret for erhvervspas må ikke forsinke behandlingen af ansøgningen eller svække arbejdsgangen i IMI. Gebyret skal ifølge direktivet være rimeligt, stå i et rimeligt forhold til samt afspejle de reelle omkostninger for staten og må ikke virke hæmmende på ansøgninger. Gebyret må således ikke fastsættes på et niveau, der gør det praktisk umuligt at udøve de i direktivet fastsatte rettigheder. Dette er i overensstemmelse med danske generelle principper for gebyrregler.

Reglerne om gebyropkrævning skal overholdes af alle organer, myndigheder og institutioner, der i medfør af dansk lovgivning er udpeget som ansvarlig kompetent myndighed for adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv under anerkendelsesdirektivet. Forpligtelsen gælder dermed også de eventuelle ikke-offentlige faglige organer eller faglige organisationer, som efter den relevante lovgivning er udpeget og varetager opgaver som den kompetente myndighed for adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv. Ajourførte oplysninger om den eventuelle opkrævning af gebyr m.v. skal være tilgængelige online gennem kvikskranken, og størrelsen på de fastsatte gebyrer meddeles Styrelsen for Videregående Uddannelser, som tænkes bemyndiget som koordinator for direktivet, jf. direktivets artikel 56, stk. 4, som videreformidler oplysningerne til Europa-Kommissionen.

Efter forslagens bestemmelse i *stk. 2*, der er ny, gives vedkommende minister hjemmel til at fastsætte nærmere regler i en bekendtgørelse om opkrævning af gebyr, f.eks. om tidspunktet for opkrævningen og gebyrets størrelse, jf. *stk. 1*.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger af snit 4.9.

Til kapitel 9

Pligt til indberetning m.v.

Til § 13

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* omhandler de kompetente myndigheders pligt til at afgive statistiske indberetninger til Uddannelses- og Forskningsministeriet og viderefører den gældende lovs § 4, stk. 1, 1 pkt.

Efter gældende lovs § 4, stk. 1, 1. pkt., skal en kompetent myndighed, der modtager anmeldelser eller træffer afgørelser i en sag, der er omfattet af denne lov, jf. lovens § 3, én gang årligt indberette statistiske oplysninger om anmeldelserne og afgørelserne til Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling (nu Uddannelses- og Forskningsministeriet).

De kompetente myndigheder skal efter forslaget stadig én gang årligt indberette statistiske oplysninger om myndighedernes behandling af ansøgninger om etablering og anmeldelser til Uddannelses- og Forskningsministeriet.

Som noget nyt skal der tillige indberettes ansøgninger om europæisk erhvervspas, jf. lovforslagets §§ 6 og 7. Som en del af indberetningen om ansøgninger, anmeldelser og ansøgninger om europæisk erhvervspas, herunder eventuelle gebyrer for erhvervspasset, indgår indberetning om sager, hvori der er givet delvis adgang, jf. lovforslagets § 10.

Indberetning sker én gang årligt bl.a. med henblik på, at Uddannelses- og Forskningsministeriet kan følge området, og med henblik på den redegørelse, som uddannelses- og forskningsministeren skal aflevere til Folketinget, jf. § 11 i lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v., og den rapport, som hvert andet år skal aflægges til Europa-Kommissionen, jf. direktivets artikel 60, stk. 1.

Forslagets *stk. 2* er en videreførelse af gældende rets § 4, stk. 1, 2. pkt., hvorefter Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling (nu Uddannelses- og Forskningsministeriet) på baggrund af de indberettede oplysninger kan anmode de kompetente myndigheder om uddybende oplysninger til brug for den beretning, uddannelses- og forskningsministeren skal afgive til Folketinget, og den rapport, der skal afgives til Europa-Kommissionen, jf. *stk. 1*.

Forslagets bestemmelse i *stk. 3*, der er ny, omhandler pligt til løbende indberetninger fra de kompetente myndigheder til Uddannelses- og Forskningsministeriet. Efter bestemmelsen skal de kompetente myndigheder løbende indberette oplysninger i overensstemmelse med anerkendelsesdirektivet om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer samt løbende indberette ajourførte oplysninger om reglerne og procedurene for de ansøgninger og anmeldelser efter be-

stemmelsens stk. 1, og herunder størrelsen på eventuelle gebyrer, jf. forslagens § 12.

Bestemmelsen kodificerer på nogle punkter praksis og sikrer, at Styrelsen for Videregående Uddannelser, der i dag er bemyndiget hertil, jf. bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings (nu uddannelses- og forskningsministerens) beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, fortsat kan formidle opdaterede oplysninger om ordningerne for de enkelte erhverv som støttecenter, jf. direktivets artikel 57 b, formidle oplysninger som koordinator for direktivet, jf. artikel 56, stk. 4, og som led i sin varetagelse af informations- og videnscenterfunktionen for vurdering og anerkendelse af udenlandske kvalifikationer og kompetencer, jf. § 10 i lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v. Det drejer sig navnlig om oplysninger om erhvervet, kontakt til den kompetente myndighed, blanketter, dokumentationskrav, størrelsen af eventuelle gebyrer, gældende lovgivning og klageadgang.

Bestemmelsen i stk. 3 præciserer tillige, at de kompetente myndigheder skal indberette, hvad der i øvrigt følger af anerkendelsesdirektivet. Det drejer sig om indberetninger, som følger af ændringsdirektivets præambelbetragtning 6, jf. artikel 4 a, stk. 8, artikel 3, stk. 2, andet afsnit, artikel 14, stk. 2, andet afsnit, artikel 21 a, stk. 1, artikel 22, stk. 2, artikel 25, stk. 3 a, andet afsnit, artikel 49 a, stk. 6, litra a og b, artikel 49b, stk. 6, litra a og b, artikel 56, stk. 3, artikel 56, stk. 4, artikel 57 b, stk. 4, artikel 59, stk. 1, 2, 5 og 6, artikel 60, jf. præambelbetragtning 36 i det hidtil gældende anerkendelsesdirektiv og artikel 63, første afsnit, samt artikel 3 i det reviderede direktivs gennemførelseskapitel.

Til § 14

Efter bestemmelsen i *stk. 1*, der er ny, foreslås, at Uddannelses- og Forskningsministeriet kan indhente oplysninger, når det har relevans for varetagelsen af koordinator- og støttecenterrollen og for administrationen af anerkendelsesdirektivet, jf. direktivets artikel 56, stk. 4, og artikel 57 b.

Der kan således opstå situationer, hvor Styrelsen for Videregående Uddannelser, der tænkes bemyndiget hertil, ad hoc har brug for oplysninger m.v. for at kunne varetage koordinator- og støttecenterfunktionen, og som ikke umiddelbart falder ind under de statistiske årlige indberetninger og de løbende indberetninger, jf. forslagens § 13.

Styrelsen for Videregående Uddannelser er, jf. bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings (nu uddannelses- og forskningsministerens) beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, bemyndiget til at udøve uddannelses- og forskningsministerens beføjelser vedrørende lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark.

Med forslaget tænkes der bl.a. på indhentelse af oplysninger fra en organisation, som her i landet er bemyndiget som kompetent myndighed for et givent erhverv, f.eks. Ingeniørforeningen i Danmark, eller en organisation, som fra dansk side repræsenterer et område i EU-sammenhæng, f.eks. Den

Danske Skiskole. Der tænkes endvidere på indhentning af oplysninger fra arkitektskoler og arkitektorganisationer om løbende faglig udvikling, jf. direktivets artikel 22, litra b.

Der kan tillige være tale om tilfælde vedrørende indhentning af oplysninger fra en dansk uddannelsesinstitution med henblik på verificering af ægthed af et uddannelsesdokument udstedt af uddannelsesinstitutionen med henblik på videregivelse, jf. forslagens § 15, stk. 1.

Hvor der ikke er tale om et lovreguleret erhverv her i landet, og der ikke er en kompetent myndighed for erhvervet, optræder styrelsen i sin egenskab af støttecenter som den myndighed, der kan afklare spørgsmål af den ovennævnte karakter, som kommer fra en kompetent myndighed i et andet medlemsland, hvor erhvervet er lovreguleret.

Der kan f.eks. være tale om, at en kompetent myndighed fra et andet medlemsland forespørger, om et bestemt uddannelsesbevis er udstedt af en given uddannelsesinstitution, eller om indholdet af beviset er korrekt.

Indsamlingen af oplysninger vil skulle ske indenfor persondatalovens rammer. Det bemærkes i den forbindelse, at de oplysninger, som styrelsen modtager fra en institution, eksempelvis kan være oplysninger om, at den studerende ikke har gået på institutionen. Sådanne oplysninger må som udgangspunkt anses for at være omfattet af persondatalovens § 6. Derimod må eksempelvis oplysninger, der afslører, at en person har forfalsket sit eksamensbevis, efter omstændighederne anses for omfattet af persondatalovens § 8.

Bestemmelsen i *stk. 2* der er ny, gennemfører artikel 59 i det reviderede anerkendelsesdirektiv om den såkaldte transparensøvelse, som er igangsat, og som er under gennemførelse her i landet, og som indarbejdes i lovforslaget.

Transparensøvelsen indebærer, at alle medlemslande kortlægger egne gældende lovkrav til udøvelse af lovregulerede erhverv i forhold til kravene om diskriminationsforbud, nødvendighed og proportionalitet samt kravet om begrundelse i et tvingende alment hensyn. Kortlægningen skal munde ud i nationale handlingsplaner for dereguleret adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, når det er muligt, samt i øvrigt i forenklede og moderniserede regler om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv.

Vedkommende minister skal således gennemgå nye regler samt regler, som er blevet ophævet eller lempet, og som begrænser adgangen til et erhverv eller udøvelsen heraf, ud fra følgende objektive kriterier, jf. direktivets artikel 59, stk. 3:

- Diskriminationsforbud, hvilket vil sige, at der ikke må forskelsbehandles på baggrund af nationalitet – hverken direkte (nationalitetskrav) eller indirekte (f.eks. bopælskrav).
- Nødvendighed, hvilket vil sige, at en ordning eller et krav skal kunne begrundes med et tvingende alment hensyn.
- Proportionalitet, hvilket vil sige, at det skal undersøges, om tilladelsesordningen (f.eks. en autorisation) er egnet til og står mål med det bestemte beskyttelseshensyn, og om formålet med reguleringen kan opnås på en mindre indgribende måde.

Oplysningerne skal meddeles Uddannelses- og Forskningsministeriet.

Vedkommende minister meddeler herunder ligeledes, hvilke erhverv der i sektorlovgivningen er begrænset adgang til ved forudgående kontrol, jf. direktivets artikel 7, stk. 4, og begrundelsen herfor.

Det er Styrelsen for Videregående Uddannelser, jf. bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings (nu uddannelses- og forskningsministerens) beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, som forstår transparensøvelsen.

Styrelsen for Videregående Uddannelser indberetter, som led i sin koordinatorfunktion, oplysningerne til Europa-Kommissionen, jf. direktivets artikel 59, stk. 2.

Med bestemmelsen i forslaget *stk. 3*, der er ny, foreslås, at uddannelses- og forskningsministeren får hjemmel til at fastsætte nærmere regler i en bekendtgørelse med henblik på opfyldelsen af forpligtelsen til at oplyse Europa-Kommissionen om nye regler eller regler, som er blevet fjernet eller lempet, i det retssystem, der begrænser adgangen til et erhverv eller udøvelsen heraf. Der skal således løbende ske en vurdering af reglerne for det enkelte erhverv, hvorvidt der til reguleringen kan knyttes nogle objektive kriterier, som diskriminationsforbud, offentlig interesse, nødvendighed, eller andre almene hensyn i medlemslandene og ikke mindst proportionalitet, jf. *stk. 2*.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 4.10.

Til kapitel 10

Administrativt samarbejde m.v.

Til § 15

Forslagets bestemmelse i *stk. 1* søger anerkendelsesdirektivets artikel 56, stk. 1 – 2 a, gennemført og omhandler det administrative samarbejde mellem medlemslandene og danske kompetente myndigheders mulighed for via IMI at sende oplysninger til andre medlemslande om en person, der ønsker at etablere sig eller som ønsker at levere tjenesteydelser midlertidigt og lejlighedsvist i et andet medlemsland.

Bestemmelser om det administrative samarbejde, jf. *stk. 1*, er allerede fastsat i det hidtil gældende direktiv, jf. tillige § 6, stk. 4, og § 8, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 575 af 1. juni 2011 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer m.v.

Disse bestemmelser er nu at finde i lovforslagets § 15 sammen med bestemmelser, der følger af det ændrede anerkendelsesdirektiv.

De kompetente myndigheder i Danmark sender på forespørgsel fra kompetente myndigheder i de øvrige medlemslande i overensstemmelse med anerkendelsesdirektivets oplysninger om de forhold, der fremgår af artikel 8 om administrativt samarbejde vedrørende tjenesteydere, artikel 50, stk. 2 – 3 a, om dokumentation og formelle krav vedrørende

etablering, artikel 56, stk. 2, om samarbejde mellem kompetente myndigheder, og artikel 57 b, stk. 3, om støttecentrenes samarbejde.

Bestemmelsen medfører, at kompetente myndigheder i Danmark i henhold til de nævnte artikler i direktivet på forespørgsel fra et andet medlemsland via IMI sender de relevante oplysninger til kompetente myndigheder i det andet medlemsland. Der sendes eksempelvis oplysninger om, at vedkommende er lovligt etableret i Danmark, om redelig adfærd og om, at vedkommende ikke har været idømt faglige disciplinære eller strafferetlige sanktioner i Danmark.

I tilfælde af begrundet tvivl, eller hvis de erhvervsmæssige kvalifikationer skal kontrolleres af værtsmedlemslandet, sender den kompetente myndighed i Danmark på forespørgsel oplysninger vedrørende vedkommendes uddannelsesforløb m.v. i Danmark.

Hvis erhvervet ikke er lovreguleret i Danmark, kan Styrelsen for Videregående Uddannelser, som tænkes bemyndiget som støttecenter, jf. direktivets artikel 57 b, optræde som en kompetent myndighed og også give disse oplysninger.

De kompetente myndigheder i Danmark skal tillige sikre udveksling af alle de oplysninger, der er nødvendige for, at klager fra en tjenestemodtager over en tjenesteyder kan behandles korrekt.

Ifølge bestemmelsen i forslaget *stk. 2* kan de kompetente myndigheder i Danmark på samme måde, jf. *stk. 1*, via IMI forespørge og modtage oplysninger fra en kompetent myndighed i et andet medlemsland om en tjenesteyder eller en person, der ønsker at etablere sig i Danmark.

Danske kompetente myndigheders udveksling af personoplysninger vil skulle ske under iagttagelse af persondatalovens regler.

Til § 16

Den foreslåede bestemmelse i § 16 som er ny, gennemfører direktivets artikel 56 a. Bestemmelsen skaber en generel hjemmel for danske myndigheder til at udveksle oplysninger som led i det med direktivet etablerede advarselssystem, hvori der skal udveksles oplysninger om erhvervsudøvere, der enten er blevet frataget retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for erhvervsmæssige kvalifikationer.

Det er ikke med lovforslaget tanken, at der i Danmark sondres mellem statsborgerskab i tilfælde af afsendelse og modtagelse af en advarsel. Lovforslagets bestemmelser om udsendelse og modtagelse af advarsler, som har til formål at beskytte det danske samfund og borgerne mod personer, som er dømt for benyttelse af forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer, udvider således direktivets personkreds til også at omfatte statsborgere fra tredjelande.

Det betyder, at danske myndigheder både vil kunne modtage og sende advarsler om statsborgere fra medlemslande samt statsborgere fra tredjelande, som er blevet frataget retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have benyttet for-

falsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer. Der er tale om en overimplementering.

Advarselssystemet har således til hensigt at forhindre, at f.eks. en udenlandsk læge, som administrativt eller ved dom er blevet frakendt retten til at arbejde som læge, kommer her til landet og i kontakt med danske patienter.

Advarselssystemet har desuden til hensigt at forhindre, at f.eks. en udenlandsk læge kommer her til landet og i kontakt med danske patienter på baggrund af et forfalsket uddannelsesbevis eller autorisationsbevis. Der kan eksempelvis være tale om en udenlandsk læge, der på baggrund af forfalsket dokumentation søger om dansk autorisation som læge, og over hvem der er blevet afsagt dom for dokumentfalsk efter straffelovens § 171. Hvis en læge her i landet frakendes retten til at arbejde som læge eller dømmes ved en dansk domstol for at have benyttet forfalsket dokumentation, vil oplysninger herom blive sendt til øvrige medlemslandes sundhedsmyndigheder, der i disse lande har ansvaret for det pågældende lovregulerede sundhedserhverv.

Advarsler skal behandles i overensstemmelse med direktivets regler og Europa-Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/983 af 24. juni 2015 om proceduren for udstedelse af det europæiske erhvervspas og anvendelsen af varslingsmekanismen i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF.

Efter forslaget *stk. 1* skal oplysninger om, at en person administrativt eller ved dom er blevet frakendt retten til at udøve et af de erhverv, som er nævnt i ændringsdirektivets artikel 56 a, stk. 1, senest 3 dage efter vedtagelse af den afgørelse eller dom, hvorved den pågældende begrænses i at udøve sit erhverv, sendes fra den kompetente myndighed i Danmark til de kompetente myndigheder i de øvrige medlemslande.

De erhverv, som er nævnt i ændringsdirektivets artikel 56 a, stk. 1, og som dermed er omfattet af advarselsordningen i stk. 1, er følgende:

- Læge og alment praktiserende læge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.1.1 og 5.1.4 i bilag V til ændringsdirektivet.
- Læge, der er i besiddelse af et eksamensbevis som speciallæge, jf. punkt 5.1.3 i bilag V til ændringsdirektivet.
- Sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.2.2 i bilag V til ændringsdirektivet,
- Tandlæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis jf. punkt 5.3.2 i bilag V.
- Specialtandlæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.3.3 i bilag V til ændringsdirektivet.
- Dyrslæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.4.2 i bilag V.
- Jordemoder, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.5.2 i bilag V til ændringsdirektivet.
- Farmaceut, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.6.2 i bilag V.
- Indehavere af certifikater, som nævnt i punkt 2 i bilag VII, hvoraf det fremgår, at indehaveren har gennemført et uddannelsesforløb, der opfylder mindstekravene i

henholdsvis artikel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 eller 44, men som startede inden referencdatoerne for kvalifikationer i punkt 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i bilag V til ændringsdirektivet.

- Indehavere af certifikater for erhvervede rettigheder, som nævnt i artikel 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 og 43a.
- Andre erhvervsudøvere, der udøver virksomhed, som har konsekvenser for patientsikkerheden, når erhvervsudøveren udøver et erhverv, der er lovreguleret i den pågældende medlemsstat.
- Erhvervsudøvere, der udøver virksomhed med relation til uddannelse af mindreårige, herunder børnepasning og førskoleundervisning, når erhvervsudøveren udøver et erhverv, der er lovreguleret i den pågældende medlemsstat.

Oplysninger om, at en person ved dom er blevet frakendt retten til at udøve et af de ovennævnte erhverv, jf. litra a – k, det vil sige indenfor sundhedsområdet og dyrlægeerhvervet, vil skulle videregives af anklagemyndigheden til advarselskoordinatoren for disse områder på henholdsvis Sundheds- og Ældreministeriet samt Miljø- og Fødevarerministeriets område.

Oplysninger om, at en person ved dom er blevet frakendt retten til at udøve et lovreguleret erhverv, jf. litra l, det vil sige virksomhed med relation til uddannelse af mindreårige, herunder børnepasning og førskoleundervisning, når erhvervsudøveren udøver et erhverv, der er lovreguleret i Danmark, vil skulle videregives af anklagemyndigheden til advarselskoordinatoren for dette område, Styrelsen for Videregående Uddannelser, som forudsættes bemyndiget hertil

Advarselskoordinatoren vil i den forbindelse vurdere, om en afsagt dom falder indenfor eller udenfor anerkendelsesdirektivets artikel 56 a, stk. 1 og 2.

Advarselskoordinatoren vil desuden sikre advarselsens overensstemmelse med betingelserne i artikel 56 a, stk. 1 og 2, og i bekræftende fald herefter sende advarslen til den danske kompetente myndighed for erhvervet og – via IMI – til advarselskoordinatoren i de andre medlemslande. IMI-systemet sørger for, at advarsler automatisk bliver sendt til alle medlemslande.

Oplysninger om, at en person administrativt er blevet frakendt retten til at udøve et af de ovennævnte erhverv, vil skulle videregives af de myndigheder, som administrativt vil kunne begrænse retten til at udøve de pågældende erhverv (det vil sige den relevante kompetente myndighed under henholdsvis Sundheds- og Ældreministeriet samt Miljø- og Fødevarerministeriet).

Oplysninger fra den relevante kompetente myndighed under henholdsvis Sundheds- og Ældreministeriet samt Miljø- og Fødevarerministeriet vil disse myndigheder således selv sende til eventuelle danske kompetente myndigheder og – via IMI – til advarselskoordinatoren i de andre medlemslande.

Advarsler skal sendes via IMI senest 3 kalenderdage efter vedtagelsen af afgørelsen eller dommen, hvorefter advarselskoordinatoren modtager advarslen og sikrer, at videre-

forsendelsen af advarslen sker til den kompetente myndighed i hjemlandet, som har ansvar for adgang til udøvelse af det pågældende lovregulerede erhverv, og til de øvrige medlemsstaters advarselskoordinator(er).

Det er ikke et krav, at der foreligger en endelig dom eller afgørelse i den forstand, at muligheden for at anke dommen eller påklage afgørelsen er udtømt. 3-dagesfristen løber derimod fra det tidspunkt, hvor frakendelse af retten til at udøve det pågældende erhverv får retsvirkning.

Den sendte advarsel vil ikke indeholde en begrundelse for den afgørelse eller dom, der ligger til grund for advarslen. En begrundelse vil således fremgå af myndighedens eller domstolens afgørelse og vil ikke umiddelbart blive videregivet sammen med advarslen. Uddybende oplysninger om grunden til advarslen skal den kompetente myndighed, der har modtaget advarslen, selv indhente bilateralt via IMI, hvis det er relevant, jf. lovforslagets § 15.

I IMI er det for de involverede myndigheder teknisk muligt at sende en advarsel, opdatere en advarsel, trække en advarsel tilbage, lukke en advarsel samt slette en advarsel.

IMI sender jævnligt påmindelser per e-mail til dem, der oprindeligt oprettede en advarsel, for at få dem til at vurdere, om en advarsel fortsat er aktuel, eller om den f.eks. skal slettes. På den måde skal det sikres, at advarsler kun forefindes i IMI, så længe de er relevante.

Oplysninger om, at fysiske personer administrativt eller ved dom er blevet frataget retten til at udøve et erhverv, må i visse tilfælde anses for oplysninger omfattet af persondatalovens § 8. Det er med lovforslaget tilsigtet, at persondataloven skal fraviges, idet den foreslåede fravigelse er nødvendig for at gennemføre det reviderede anerkendelsesdirektivs artikel 56 a, stk. 1 og 2. Såvel danske kompetente myndigheders (anklagemyndigheden, de relevante kompetente myndigheder under Sundheds- og Ældreministeriet samt Miljø- og Fødevarerministeriet og Styrelsen for Videregående Uddannelser) som de danske koordinerende myndigheders udveksling af oplysninger om, at fysiske personer er blevet frataget retten til at udøve et erhverv, med kompetente myndigheder i Danmark og andre medlemslande vil således skulle vurderes efter den foreslåede bestemmelse i § 16 og ikke efter behandlingsreglerne i persondatalovens §§ 6-8. Persondatalovens øvrige regler vil dog fortsat skulle iagttages.

Der findes på enkelte områder allerede i dag særlige regler om videregivelse af oplysninger om frakendelse af retten til at udøve et erhverv. Som eksempler herpå kan nævnes dyrlægelovens § 27 og autorisationslovens § 26, stk. 3. Det er ikke desto mindre fundet rigtigst at skabe en generel hjemmel til at udveksle oplysninger i forbindelse med advarselsordningen. Det bemærkes i den forbindelse, at i det omfang videregivelse af oplysninger i forbindelse med advarselsordningen kan ske i medfør af særlige regler om videregivelse af oplysninger om frakendelse af retten til at udøve et erhverv, vil videregivelsen skulle vurderes efter disse regler, og ikke efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 16.

Efter forslagets *stk. 2* skal oplysninger om, at en person er blevet dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for sine erhvervsmæssige kvalifikationer i forbindelse med ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til direktivet, senest 3 dage efter afsigelsen af domstolens afgørelse sendes fra den kompetente myndighed i Danmark til de kompetente myndigheder i alle medlemslande.

Oplysninger om domstolens afgørelse vil umiddelbart efter en doms afsigelse blive sendt fra den danske anklagemyndighed til Styrelsen for Videregående Uddannelser, som tænkes bemyndiget hertil. Styrelsen vil således fungere som bindeled (kompetent myndighed) mellem anklagemyndigheden og de øvrige medlemslande og som dansk national advarselskoordinator for udgående advarsler om benyttelse af forfalsket dokumentation.

Styrelsen for Videregående Uddannelser vil således vurdere, om den afsagte dom falder indenfor eller udenfor anerkendelsesdirektivets artikel 56 a, stk. 3.

Styrelsen for Videregående Uddannelser vil desuden sikre advarslens overensstemmelse med betingelserne i artikel 56 a, stk. 3, og i bekræftende fald herefter sende advarslen til den danske kompetente myndighed for erhvervet og til advarselskoordinatoren i de andre medlemslande. IMI-systemet sørger for, at advarsler automatisk bliver sendt til alle medlemslande.

Advarsler skal sendes via IMI senest 3 kalenderdage fra datoen for domstolens afgørelse. 3-dagesfristen løber i disse tilfælde fra det tidspunkt, hvor der foreligger en endelig dom.

En advarsel kommer til at indeholde oplysninger om identiteten af erhvervsudøvere, der har ansøgt om anerkendelse af kvalifikationer i medfør af direktivet, og om hvem domstolene efterfølgende har fundet, at vedkommende i denne forbindelse har benyttet forfalsket dokumentation for sine erhvervsmæssige kvalifikationer. Informationen skal klart identificere personen i form af i hvert fald et navn på personen, fødselsdato og fødested.

Oplysninger om, at fysiske personer er blevet dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer, må anses for oplysninger om strafbare forhold omfattet af persondatalovens § 8. Det er med lovforslaget tilsigtet, at persondataloven skal fraviges, idet den foreslåede fravigelse er nødvendig for at gennemføre det reviderede anerkendelsesdirektivs artikel 56 a, stk. 3. Såvel danske kompetente myndigheders (anklagemyndigheden) som den danske koordinerende myndigheds (Styrelsen for Videregående Uddannelser) udveksling af oplysninger om, at fysiske personer er blevet dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer, med kompetente myndigheder i Danmark og andre medlemslande vil således skulle vurderes efter den foreslåede bestemmelse i § 16 og ikke efter behandlingsreglerne i persondatalovens §§ 6-8. Persondatalovens øvrige regler vil dog fortsat skulle iagttages.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til bestemmelsen i stk. 1 ovenfor, hvor der er nærmere redegjort for udvekslingen af oplysninger via IMI.

Af forslaget bestemmelse i *stk. 3* fremgår det, at en erhvervsudøver skal underrettes om, at en advarsel om denne er blevet sendt. Erhvervsudøveren skal også underrettes om, at en advarsel om denne er blevet slettet m.v., jf. gennemførelsesforordningens artikel 28, stk. 2., 2. pkt., samt om eventuelle klagemuligheder. En forvaltningsmyndigheds beslutning om i IMI-systemet at offentliggøre en afgørelse om en advarsel er ikke en afgørelse i forvaltningslovens forstand, ligesom en forvaltningsmyndigheds beslutning om at videregive oplysninger om en advarsel til en anden forvaltningsmyndighed heller ikke er en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Sådanne procesbeslutninger er derfor kun underlagt administrativ rekurs, hvis der er særskilt hjemmel hertil.

Af forslaget bestemmelse i *stk. 4* fremgår det, at den kompetente myndighed i Danmark kan indsamle underretninger fra kompetente myndigheder i andre medlemslande. Bestemmelsen regulerer det forhold, at der bliver sendt en advarsel til Danmark. Når dette sker, får den danske advarselskoordinator automatisk en e-mail fra IMI om dette. De myndigheder, som tænkes bemyndiget som koordinator for udgående advarsler, jf. ovenfor stk. 1, tænkes også bemyndiget som koordinator for de indkomne advarsler.

Koordinatoren vurderer, hvilke myndigheder i Danmark advarslen herefter skal videresendes til. Koordinatoren kan også beslutte ikke at videresende en advarsel, hvis det vurderes, at den ikke er relevant for nogen myndigheder her i landet.

En advarsel modtaget fra et andet medlemsland kommer til at indeholde oplysninger om identiteten af erhvervsudøvere, der enten er blevet frakendt retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer.

Den modtagne advarsel vil ikke indeholde en begrundelse for den afgørelse, der ligger til grund for advarslen. En begrundelse vil således fremgå af myndighedens eller domstolens afgørelse og vil ikke umiddelbart blive videresendt sammen med advarslen. Uddybende oplysninger om grunden til advarslen skal den kompetente myndighed, der har modtaget advarslen, selv indhente bilateralt via IMI, hvis det er relevant, jf. lovforslagets § 15.

Oplysninger om, at fysiske personer er blevet frakendt retten til at udøve et erhverv eller dømt for at have benyttet forfalsket dokumentation i forbindelse med ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, må i visse tilfælde anses for oplysninger omfattet af persondatalovens § 8. Bestemmelsen indfører en specifik hjemmel til, at kompetente myndigheder i Danmark kan indsamle underretninger fra kompetente myndigheder i andre lande. Indsamling af sådanne underretninger vil således skulle ske efter lovforslagets § 16 og ikke efter behandlingsreglerne i persondatalovens §§ 6-8. Persondatalovens øvrige regler vil dog fortsat skulle iagttages.

Til kapitel 11

Forskellige bestemmelser

Til § 17

Bestemmelsen i forslaget § 17, *stk. 1*, hvorefter Uddannelses- og Forskningsministeriet koordinerer gennemførelsen af anerkendelsesdirektivet, er en videreførelse af gældende lovs § 5, 1. led. Det fremgår heraf, at Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling (nu Uddannelses- og Forskningsministeriet) koordinerer gennemførelse af anerkendelsesdirektivet. Den foreslåede bestemmelse i § 17 søger gennemført direktivets artikel 56, stk. 3 og 4.

Hver medlemsstat skal således udpege en koordinator for de kompetente myndigheders virksomhed og underrette de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom, jf. direktivets artikel 56, stk. 4.

Hver medlemsstat udpeger en koordinator for de i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheders virksomhed og underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Koordinatorerne har til opgave:

- At fremme en ensartet gennemførelse af anerkendelsesdirektivet
- At indhente alle oplysninger af betydning for gennemførelsen af dette direktiv, herunder navnlig vedrørende betingelserne for adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv i medlemslandene
- At behandle forslag om fælles uddannelsesrammer og fælles uddannelsesest
- At udveksle oplysninger og bedste praksis med henblik på at optimere den fortsatte faglige udvikling i medlemslandene
- At udveksle oplysninger og bedste praksis om anvendelsen af de udligningsforanstaltninger, der er omhandlet i direktivets artikel 14.

Styrelsen for Videregående Uddannelser er, jf. bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings (nu uddannelses- og forskningsministerens) beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, bemyndiget som koordinator for direktivet. Det er hensigten, at Styrelsen for Videregående Uddannelser fortsat skal varetage koordinatorfunktionen.

Bestemmelsen i forslaget *stk. 2* er en videreførelse og en præcisering af den nugældende lovs § 5, 2. led, hvorefter ministeren for videnskab, teknologi og udvikling (nu uddannelses- og forskningsministeren) fastsætter nærmere regler om anerkendelse af udenlandske uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på opfyldelse af direktivet.

Hjemlen i § 5 er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 575 af 1. juni 2011 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer m.v.

Den gældende bekendtgørelse indeholder de overordnede rammer og procedurer for anerkendelse efter den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, automatisk anerkendelse på grundlag af erhvervs erfaring, automatisk

anerkendelse på grundlag af koordinering af mindstekrav til uddannelse, procedurer vedrørende etablering og midlertidig og lejlighedsvis udøvelse af erhverv, erhvervsmæssige kvalifikationer erhvervet i tredjelande af statsborger fra medlemslande og statsborgere fra tredjelande samt om koordinering af direktivet, kontaktpunktfunktionen m.v.

Med forslagets stk. 2 videreføres gældende ret med den sproglige præcisering, at der herunder er tale om rammer og procedurer for anerkendelse, støttecenter- og koordinatorfunktionen.

Der tænkes herved alene på regler om de overordnede rammer og procedurer for anerkendelse indenfor de ordninger, der gælder ifølge direktivet, samt herunder de overordnede rammer og procedurer, der gælder i forbindelse med udstedelsen af europæisk erhvervspas.

Der er ikke med den foreslåede bemyndigelse tænkt en ændring af bemyndigelsens omfang i forhold til den gældende bemyndigelse, og bemyndigelsen er ikke tænkt som en generel bemyndigelse til implementering af anerkendelsesdirektivet, men vil danne rammen for de regler og procedurer for anerkendelse, der specifikt skal fastsættes i reglerne for det enkelte lovregulerede erhverv.

Bekendtgørelsen vil således anvise de fælles grundlæggende regler og procedurer, der gælder ifølge direktivet, og som er forskellige for de forskellige anerkendelsesordninger, og vil anvise direktivets grundlæggende systematik i sagsbehandlingen af anerkendelsessager.

Bekendtgørelsen vil således i lighed med den gældende bekendtgørelse indeholde de overordnede rammer og procedurer for anerkendelse efter den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, for den automatiske anerkendelse på grundlag af erhvervs erfaring og for den automatiske anerkendelse på grundlag af fælles minimumsuddannelseskra v. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 5 for så vidt angår beskrivelsen af de forskellige ordninger for anerkendelse.

Bekendtgørelsen vil ligeledes, som den gældende bekendtgørelse, indeholde regler om proceduren vedrørende etablering og midlertidig og lejlighedsvis udøvelse af erhverv, herunder proceduren ved anmeldelse og forhåndskontrol samt proceduren ved anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer erhvervet i tredjelande af statsborgere fra medlemslande m.v.

Det forudsættes, at bekendtgørelsen suppleres med specifikke regler for det enkelte erhverv om, hvilken ordning erhvervet hører under, efter hvilke regler en ansøgning skal behandles, hvilke dokumenter der skal ledsage en ansøgning om etablering, om der er krav om anmeldelse for den midlertidige og lejlighedsvis udøvelse af en tjenesteydelse, om der er mulighed for forhåndskontrol, m.v.

Bekendtgørelsen vil tillige, som noget nyt, indeholde regler, som udfylder anerkendelsesdirektivets artikel 4 a – 4 d og Europa-Kommissionens gennemførelsesretsakt om proceduren for udstedelse af det europæiske erhvervspas, både for situationen som den danske kompetente myndighed, der sender et erhvervspas, og som myndighed, der modtager et

erhvervspas. Der gælder således i medfør af disse retsakter bl.a. en række tidsfrister for myndighedernes behandling af ansøgninger om erhvervspas.

Der henvises til de specielle bemærkninger til § 6, for så vidt angår beskrivelsen af procedurer og tidsfrister m.v.

Tidsfristerne afhænger af, om der er tale om et europæisk erhvervspas til den faste etablering og erhverv med forhåndskontrol, eller om der er tale om et erhvervspas til den midlertidige og lejlighedsvis tjenesteydelse. Tidsfristerne er også afhængige af, om Danmark er hjemland eller værtsland for en ansøgning.

IMI-systemet er således opbygget, at en række i direktivet stillede krav til de kompetente myndigheders sagsbehandlingstider indfries gennem automatiske funktioner i systemet, hvis de kompetente myndigheder forholder sig passive. De automatiske funktioner i IMI kommer til udtryk ved, at IMI-systemet f.eks. automatisk udsteder erhvervspasset på vegne af den kompetente myndighed i værtsmedlemslandet, hvis denne f.eks. ikke har truffet en afgørelse indenfor den i direktivet fastsatte frist (stiltiende accept). Det vil fremgå af erhvervspasset, at dette er blevet udstedt på baggrund af stiltiende accept.

Bekendtgørelsen vil endvidere indeholde regler om behandling af og adgang til oplysninger vedrørende det europæiske erhvervspas, der følger af direktivets artikel 4 e, om de kompetente myndigheders ajourføring af europæisk erhvervspas med oplysninger om disciplinære foranstaltninger eller strafferetlige sanktioner, som vedrører et forbud eller en begrænsning, og som har konsekvenser for erhvervspasindehaverens udøvelse af en virksomhed efter anerkendelsesdirektivet. Bekendtgørelsen vil tillige indeholde regler om sletning af oplysninger, som ikke længere er påkrævede, og om de kompetente myndigheders forpligtelser til underretning af indehaveren af det europæiske erhvervspas m.v.

Bekendtgørelsen vil tillige indeholde regler om koordinatorfunktionen, jf. stk. 1, og støttecenterfunktionen, som fastlagt i direktivets artikel 57 b.

Hvert medlemsland skal således efter denne bestemmelse senest den 18. januar 2016 udpege et støttecenter, der har til opgave at give borgere såvel som støttecentre i andre medlemsstater vejledning i anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til dette direktiv, særlig oplysninger om national lovgivning om erhvervsudøvelse, sociallovgivning og, hvis det er relevant, fagetiske regler.

Styrelsen for Videregående Uddannelser er, jf. bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings (nu uddannelses- og forskningsministerens) beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, bemyndiget som kontaktpunkt for direktivet.

Det er hensigten, at Styrelsen for Videregående Uddannelser fortsat skal varetage kontaktpunktfunktionen, der i det reviderede anerkendelsesdirektiv benævnes ”støttecenter”.

De kompetente myndigheder i Danmark har pligt til i fuld udstrækning at samarbejde med støttecentret her i landet, og hvor det er relevant, i hjemlandet og efter disses anmodning

levere alle relevante oplysninger om enkeltsager til sådanne støttecentre under iagttagelse af databeskyttelsesreglerne i medfør af direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF, jf. lovforslagets § 14.

Støttecentret i Danmark bistår borgerne, når de ønsker at udøve de rettigheder, der følger af direktivet, i samarbejde med støttecentre i borgernes hjemland og de kompetente myndigheder og kvikskranken i Danmark.

Bestemmelsen i forslagens *stk. 3, nr. 1 og 2*, er en videreførelse af den gældende lovs § 7 a, hvorefter økonomi- og erhvervsministeren (nu erhvervs- og vækstministeren) kan fastsætte nærmere regler om prøver og attestation af eksamensbeviser for bygningskonstruktører og attestation af arkitekters eksamensbeviser, certifikater og uddannelsesbeviser.

Bemyndigelsen er i dag udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1134 af 27. november 2008 om anerkendelse af eksamensbeviser på arkitektområdet, der er udstedt i et EU-land, i et EØS-land eller et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv. Det fremgår her, at en række udenlandske eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser på arkitektområdet skal anerkendes på lige fod med eksamensbeviser, som er udstedt her i landet. Herudover fremgår det, hvilke danske eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser på arkitektområdet der anses for dokumentation for anerkendte arkitektuddannelser. Det er hensigten at videreføre de i bekendtgørelsen fastsatte regler.

Arkitekturhvervet hører under anerkendelsesdirektivets regler om automatisk anerkendelse på baggrund af mindstekrav til uddannelse, jf. direktivets artikel 46-49.

Danske arkitekter, der ønsker at arbejde i et EU-land, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde eller i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, anerkendes i øvrigt automatisk efter anerkendelsesdirektivets artikel 46, jf. direktivets bilag V. 7.

Reglerne i direktivets artikel 49 indebærer, at medlemsstaterne skal anerkende nærmere angivne uddannelsesbeviser for arkitekter, selvom de ikke opfylder mindstekravene i direktivet. Medlemslandene anerkender bl.a. udstedte eksamensbeviser for bygningskonstruktører fra de byggetekniske højskoler, hvis uddannelsen er påbegyndt senest i løbet af det akademiske år 1987/1988. Eksamensbeviset skal være ledsaget af en attest fra den kompetente myndighed om, at den pågældende har virket som arkitekt i mindst seks år og har bestået en prøve med henblik på at blive ligestillet med arkitekter, der har eksamensbeviser fra arkitektskolerne.

Med hjemlen i lovforslagets § 17, *stk. 3, nr. 1 og 2*, bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om prøvens form og indhold samt attestation af eksamensbeviserne, certifikater m.v. Endvidere kan fastsættes regler om, for hvilken instans prøven skal aflægges.

Bemyndigelsen er i dag udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1134 af 27. november 2008 om anerkendelse af eksamensbeviser på arkitektområdet, der er udstedt i et EU-land, i et

EØS-land eller et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv. Det fremgår her, at en række udenlandske eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser på arkitektområdet skal anerkendes på lige fod med eksamensbeviser, som er udstedt her i landet. Herudover fremgår det, hvilke danske eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser på arkitektområdet der anses for dokumentation for anerkendte arkitektuddannelser. Det er hensigten at videreføre de i bekendtgørelsen fastsatte regler.

Med den foreslåede hjemmel i lovforslagets § 17, *stk. 3, nr. 3*, som er ny, bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om dokumentation for arkitekters erhvervs erfaring. Formålet med forslaget er at skabe hjemmel til at sikre, at danske arkitekter kan opnå dokumentation for erhvervs erfaring i forbindelse med anerkendelse i tredjelande, hvor dette kræves i henhold til aftaler indgået mellem EU og disse tredjelande. Eksempelvis er der i frihandelsaftalen (Comprehensive Economic and Trade Agreement), mellem EU og Canada, der er blevet færdigforhandlet i 2014 og forventes ratificeret i løbet af efteråret 2015, fastsat et krav om dokumentation for 5 års erhvervs erfaring.

Til § 18

Bestemmelsen i forslagens *stk. 1* er en indholdsmæssig videreførelse af den gældende lovs § 7, *stk. 1, 2. led*, hvorefter ministeren for videnskab, teknologi og udvikling (nu uddannelses- og forskningsministeren) efter forhandling med vedkommende minister kan bemyndige en under andre statslige myndigheder udenfor Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udviklings (nu Uddannelses- og Forskningsministeriets) ressort til at udøve de beføjelser, som i loven er tillagt uddannelses- og forskningsministeren. Der er alene tale om statslige myndigheder. Der kan således ikke i medfør af denne bestemmelse ske delegation til private virksomheder eller organisationer. Omfanget af delegationen til den pågældende statslige myndighed skal ske efter forhandling med vedkommende minister. Der er ikke fastsat nogen regler i medfør af den gældende bestemmelse.

Bestemmelsen i forslagens *stk. 2* er en indholdsmæssig videreførelse af den gældende lovs § 7, *stk. 2*, hvorefter ministeren for videnskab, teknologi og udvikling (nu uddannelses- og forskningsministeren) har hjemmel til at fastsætte regler i en bekendtgørelse om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter *stk. 1*, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages. Det betyder, at ministeren vil kunne afskære klageadgangen fra andre statslige myndigheder. Der er ikke fastsat nogen regler i medfør af den gældende bestemmelse.

Uddannelses- og forskningsministeren kan i medfør af over-/underordningsforholdet delegere sine beføjelser i loven til statslige myndigheder indenfor ministerområdet, f.eks. en styrelse. Intern delegation kræver ikke særskilt lov hjemmel. Med bestemmelsen i *stk. 3*, der er en videreførelse af den gældende lovs § 7, *stk. 2*, foreslås, at såfremt uddannelses- og forskningsministeren ved intern delegation har overladt en eller flere af sine beføjelser i loven til en statslig

myndighed på ministerområdet, kan ministeren fastsætte regler i en bekendtgørelse om, at afgørelser truffet i medfør af delegationen ikke kan påklages til Uddannelses- og Forskningsministeriet. Hvis klageadgangen ikke afskæres, kan der fastsættes regler om fremgangsmåden ved indgivelse af klager, f.eks. at en klage først skal sendes til førsteinstansen, der skal vurdere sagen med henblik på, om afgørelsen skal ændres, eller om klagen skal sendes videre til ministeriet med myndighedens udtalelse.

Bestemmelsen sikrer, at uddannelses- og forskningsministeren med henblik på en effektiv og hensigtsmæssig udnyttelse af ressourcerne kan henlægge opgaver til myndigheder på ministeriets område.

Bestemmelsen giver ikke hjemmel til at afskære klageadgang, der i øvrigt følger af lovgivningen.

Det forventes, at uddannelses- og forskningsministerens beføjelser i loven delegeres til Styrelsen for Videregående Uddannelser. Dette er en videreførelse af gældende ret, jf. bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings (nu uddannelses- og forskningsministerens) beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark og cirkulære af 27. september 2013 om Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Til kapitel 12

Ikrafttræden m.v.

Til § 19

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2016. Seneste frist for gennemførelse af direktivet er den 18. januar 2016. Samtlige retsakter, der gennemfører det reviderede anerkendelsesdirektiv, skal således være noticeret i Europa-Kommissionens gennemførelsesdatabase senest denne dato.

Med *stk. 2* foreslås den hidtil gældende lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark ophævet.

Hjemlen i § 1, stk. 2, i den hidtil gældende lov, hvorefter erhvervs- og vækstministeren efter forhandling med uddannelses- og forskningsministeren for så vidt angår nærmere angivne erhverv kunne bestemme, at lovens bestemmelser kun finder anvendelse, hvis ansøgningen skal behandles efter EU's direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, videreføres ikke. Bekendtgørelse nr. 818 af 22. juli 2004 om anvendelse af lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark på erhverv under Økonomi- og Erhvervsministeriets (Søfartsstyrelsens) ressort er udstedt med hjemmel i ovennævnte bestemmelse, og bekendtgørelsen bortfalder således ved lovens ikrafttræden.

Med bestemmelsen i forslaget *stk. 3* forbliver de bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i den hidtil gældende lov, i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af forskrifter udstedt i medfør af denne lov:

- Bekendtgørelse nr. 575 af 1. juni 2011 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer m.v.
- Bekendtgørelse nr. 1411 af 16. december 2009 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udvik-

lings beføjelser i lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark.

- Bekendtgørelse nr. 1134 af 27. november 2008 om anerkendelse af eksamensbeviser på arkitektområdet, der er udstedt i et EU-land, i et EØS-land eller et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af et lovreguleret erhverv.

Til § 20

Til nr. 1.

Med den nye bestemmelse foreslås det, at der i lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked indføres en ny § 16a efter § 16, der bemyndiger erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler med henblik på opfyldelse af artikel 57 og 57 a i anerkendelsesdirektivet, som vedrører kvikskranken.

Bemyndigelsen foreslås anvendt til at gennemføre anerkendelsesdirektivets bestemmelser vedrørende kvikskranken ved at udarbejde en ny bekendtgørelse om elektronisk kontaktpunkt under Erhvervs- og Vækstministeriet, således at den tidligere bekendtgørelses anvendelsesområde udvides til også at omfatte ansøgninger om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, anmeldelser m.v. for alle lovregulerede erhverv. Derved kan borgere fra andre EU/EØS-lande, der ønsker at ansøge om anerkendelse af deres erhvervsmæssige kvalifikationer under anerkendelsesdirektivet, anvende den elektroniske kvikskranke Business in Denmark til denne procedure.

Den nye bekendtgørelse om elektronisk kontaktpunkt vil sikre, at tjenesteydere fremover elektronisk kan indsende ansøgninger og de dokumenter, der er nødvendige for behandlingen af en ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. Bekendtgørelsen vil indeholde krav om, at de kompetente myndigheders procedurer, formaliteter og krav i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af anerkendelsesdirektivet, kan afvikles gennem den elektroniske kvikskranke. Desuden kan ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer udfyldes og sendes gennem den elektroniske kvikskranke.

Erhvervsstyrelsen vil sikre, at en række oplysninger om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer under anerkendelsesdirektivet fremover er tilgængelige på den elektroniske kvikskranke, og at de er ajourførte, samt at de kompetente myndigheder har adgang til de indsendte ansøgninger og dokumenter indenfor deres område.

Derudover vil der på den elektroniske kvikskrankes hjemmeside fremover findes en liste over lovregulerede erhverv og kontaktoplysninger på de kompetente myndigheder for de enkelte lovregulerede erhverv og støttecentre samt oplysning om klagemuligheder i tilfælde af tvister.

Ligeledes vil bestemmelsen give bemyndigelse til, at der på den elektroniske kvikskrankes hjemmeside findes en liste over erhverv, for hvilke der er indført et europæisk erhvervspas jf. direktivets artikel 57, stk. 1, litra b.

For at sikre, at udenlandske tjenesteydere og borgere kan opnå reel merværdi ved at anvende den elektroniske kvik-

skranke, indeholder bekendtgørelsen ligeledes krav om, at oplysningerne på den elektroniske kvikskranke er tilgængelige på engelsk.

Til § 21

Til nr. 1.

Med lovforslaget får loven en ny og mere dækkende titel for indholdet af loven. Med den foreslåede ændring af lov om formidling af fast ejendom m.v. konsekvensændres henvisningerne til lovens nye titel.

Det betyder, at der tre steder, hvor der i lov om formidling af fast ejendom m.v. er henvist til lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, i stedet henvises til lov om anerkendelse af visse uddannelses- og erhvervmæssige kvalifikationer.

Til § 22

Til nr. 1

Affattelsen af fodnotehenvisningen til lovens titel foreslås ændret som konsekvens af ændringen af direktivet om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer.

Til nr. 2

Det foreslås, at personer, der er lovligt etablerede i andre EU-lande, EØS-lande eller i lande, som EU har indgået aftale med om udøvelse af lovregulerede erhverv, og som opfylder betingelserne i artikel 4 f i anerkendelsesdirektivet, jf. lovforslagets § 10, kan få beskikkelse til alene at udføre en del af de arbejder, som landinspektører med beskikkelse efter lovgivningen har eneret til at udføre. Eneretten omfatter matrikulært arbejde, f.eks. udstykning, afsætning af skel, opdeling af en ejendom i ejerlejligheder og udarbejdelse af de dokumenter, som er nødvendige for registrering af matrikulære forandringer. Landinspektører med beskikkelse er herudover tillagt enerettigheder, f.eks. i forbindelse med erklæringer om landbrugsejendomme og efter byggelovgivningen.

Personer med beskikkelse efter lovens § 2 vil være omfattet af lovens bestemmelser som landinspektører med beskikkelse og skal således overholde regler om habilitet, erhvervsansvarsforsikring og lovens øvrige bestemmelser. Landinspektørnævnets kompetence vil således også omfatte personer, som har opnået beskikkelse efter lovens § 2.

Afholdelse af skelforretninger efter udstykningslovens §§ 35-37 er dog forbeholdt landinspektører med beskikkelse efter lovens § 1, jf. lovens § 4, stk. 2, 2. pkt. Afholdelse af skelforretninger indebærer udøvelse af offentlig myndighed og er som sådan undtaget fra princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, jf. Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), artikel 51.

For den nærmere beskrivelse af princippet om delvis adgang henvises til lovforslagets § 10 og bemærkningerne her til, samt anerkendelsesdirektivets artikel 4 f.

Efter bestemmelsen i stk. 2 kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om behandlingen af ansøgninger om beskikkelse efter stk. 1. De nuværende regler i §

5 i bekendtgørelse om beskikkelse som landinspektør m.v. (bekendtgørelse nr. 703 af 17. juni 2013) om behandlingen af ansøgninger om beskikkelse på grundlag af udenlandske erhvervmæssige kvalifikationer forventes tilpasset, sådan at de fremover også vil gælde for ansøgninger om delvis adgang til at udøve landinspektørvirksomhed fra personer, som opfylder betingelserne i anerkendelsesdirektivets artikel 4 f, jf. lovforslagets § 10. Sådanne ansøgere vil være omfattet af de samme krav til dokumentation for deres identitet, nationalitet og myndighed m.v. som andre ansøgere.

Til nr. 3

Som konsekvens af nr. 2 foreslås eneretten efter den nuværende § 4, stk. 1, udvidet med personer, som efter lovens § 2 har opnået specifik adgang til at udføre matrikulære arbejder. Afholdelse af skelforretninger vil dog fortsat kræve beskikkelse efter lovens § 1 (se bemærkningerne til nr. 2).

Til § 23

Til nr. 1

Lærerkvalifikationer m.v., der giver adgang til at undervise ved danskuddannelse for voksne udlændinge, herunder arbejdsmarkedsrettet danskundervisning, er nærmere reguleret på bekendtgørelsesniveau i bekendtgørelse nr. 65 af 22. januar 2014 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Det fremgår således af bekendtgørelsens § 21, stk. 1, at lærere, der varetager arbejdsmarkedsrettet danskundervisning og dansk for voksne udlændinge, skal have gennemført uddannelsen i henhold til bekendtgørelse om uddannelsen til underviser i dansk som andetsprog for voksne, være optaget på uddannelsen eller være godkendt af en skoleansvarlig myndighed som lærer ved dansk som andetsprog for voksne indvandrere før 1. august 1998. Det fremgår desuden af bekendtgørelsens § 21, stk. 3, at der kan dispenseres fra kvalifikationskravene i stk. 1, for eksempel hvis læreren er i besiddelse af kvalifikationer, der kan sidestilles hermed. Behandlingen af sager om dispensation varetages af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Ved ansøgning om dispensation skal læreren være i besiddelse af kvalifikationer, der i omfang, indhold og niveau svarer til uddannelsen til underviser i dansk som andetsprog, jf. bekendtgørelse om uddannelsen til underviser i dansk som andetsprog for voksne, nr. 287 af 14. maj 1998. Der er således i gældende lovgivning adgang til, at personer med udenlandske uddannelser kan godkendes. Det gælder, uanset hvilket statsborgerskab de pågældende personer har, dvs. både EU-borgere og tredjelandstatsborgere. I den forbindelse skal dog bemærkes, at anvendelse af erhvervmæssige kvalifikationer opnået i udlandet til at undervise i dansk har stærkt begrænset praktisk betydning.

Det følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om gensidig anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer med senere ændringer (anerkendelsesdirektivet), at der til brug for anerkendelse af uddannelses- og erhvervmæssige kvalifikationer med henblik på adgang til varig udøvelse af erhverv som underviser ved danskuddannelse for voksne udlændinge, herunder ar-

bejdsmarkedsrettet danskundervisning (fast etablering) efter anerkendelsesdirektivet, skal anvendes den generelle ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser, jf. afsnit III, kapitel I, i anerkendelsesdirektivet.

Denne anerkendelsesordning gælder for fuldt kvalificerede erhvervsudøvere fra andre medlemslande, som er omfattet af anerkendelsesdirektivet, og som ønsker at få anerkendt deres uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer fra andre medlemslande.

Konkret betyder den generelle ordning for anerkendelse, at ansøgerens erhvervsmæssige kvalifikationer placeres på det relevante uddannelsesniveau, som følger af direktivets artikel 11. Til brug for afgørelsen om, hvorvidt ansøgerens erhvervsmæssige kvalifikationer kan anerkendes, anvendes direktivets artikel 13 og 14. Det følger af disse bestemmelser, at ansøgeren skal få adgang til udøvelse af erhvervet her i landet på samme vilkår, som gælder for danske statsborgere, hvis pågældende er i besiddelse af et kursus- eller uddannelsesbevis, jf. direktivets artikel 11, som i en anden medlemsstat kræves som betingelse for at få adgang til udøvelse af det samme erhverv.

Kommer ansøgeren fra en medlemsstat, hvor erhvervet ikke er lovreguleret, skal adgangen til erhvervsudøvelse også gives, hvis ansøgeren, som er i besiddelse af uddannelsesbevis, jf. direktivets artikel 11, kan bevise, at pågældende har udøvet det pågældende erhverv på fuldtidsbasis i et år indenfor de sidste ti år eller en tilsvarende samlet varighed på deltid i en anden medlemsstat, hvor erhvervet ikke er lovreguleret.

Adgangen til udøvelse af erhvervet kan dog betinges af, at ansøgeren efter eget valg først gennemgår en prøvetid af op til tre års varighed eller aflægger en egnethedsprøve, hvis det under behandling af sagen viser sig, at der er væsentlige forskelle mellem ansøgerens medbragte kvalifikationer og de danske kvalifikationskrav for erhvervsudøvelse her i landet, jf. direktivets artikel 14.

Under behandling af sagen skal desuden kontrolleres, om ansøgeren gennem den attesterede udenlandske relevante erhvervs erfaring, som defineret i direktivets artikel 3, stk. 1, litra f, eller gennem livslang læring, jf. artikel 3, stk. 1, litra l), har opnået den nødvendige viden, færdigheder og kompetencer, som delvist dækker de væsentlige forskelle. Dette følger af direktivets artikel 14.

Ansøgninger om tilladelse til udøvelse af et lovreguleret erhverv skal afgøres senest tre måneder efter forelæggelsen af den fuldt dokumenterede ansøgning. Fristen kan i særlig vanskelige tilfælde forlænges med én måned. Dette følger af direktivets artikel 51.

Det er Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets vurdering, at anerkendelsesdirektivet ikke er fuldt tilstrækkeligt gennemført i forhold til lærere, der varetager danskundervisning for voksne udlændinge, herunder arbejdsmarkedsrettet dansk, idet der blandt andet mangler regler om, hvilke dokumenter der skal medsendes en ansøgning m.v.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *danskuddannelseslovens* § 16, stk. 3, at udlændinge-, integrations- og

boligministeren til gennemførelse af anerkendelsesdirektivet kan fastsætte nærmere regler om godkendelse af læreres kvalifikationer opnået i udlandet, herunder om hvilke dokumenter der skal medsendes en ansøgning m.v.

Der vil blive fastsat nærmere regler i bekendtgørelse om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. om godkendelse af lærerkvalifikationer opnået i udlandet i overensstemmelse med de krav, der fremgår af anerkendelsesdirektivet. Godkendelse forudsætter, at den pågældende har kvalifikationer, der svarer til uddannelse til underviser i dansk som andetsprog for voksne. For at der kan foretages en konkret vurdering af den pågældendes udenlandske uddannelse sammenholdt med kravene til uddannelsen i dansk som andetsprog, vil der derfor blandt andet blive fastsat regler om, hvilke dokumenter der skal medsendes en ansøgning om godkendelse.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 16, stk. 4, at sager vedrørende vurdering af læreres kvalifikationer opnået i udlandet behandles af Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Kompetencen til at vurdere, om personer med lærerkvalifikationer opnået i udlandet kan undervise ved danskuddannelse for voksne udlændinge eller arbejdsmarkedsrettet danskundervisning, vil således blive delegeret fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration til Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Styrelsen for Videregående Uddannelser bliver således kompetent myndighed for godkendelse af udenlandske undervisningskompetencer som lærer ved danskuddannelse for voksne udlændinge eller arbejdsmarkedsrettet danskundervisning. Det bemærkes, at anvendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer opnået i udlandet må forventes at være af begrænset relevans for at varetage danskundervisning i henhold til lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Kompetencen til at vurdere de udenlandske kvalifikationer omfatter både personer, der er statsborgere i et EU-land, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, og i tredjelande. Styrelsen vurderes at besidde den fornødne erfaring og ekspertise på området.

Styrelsen for Videregående Uddannelser vil herefter skulle behandle ansøgninger fra personer med udenlandske uddannelser om, hvorvidt der kan dispenseres fra kvalifikationskravene, jf. § 21, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 65 af 22. januar 2014 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Som beskrevet ovenfor er tredjelandstatsborgere allerede omfattet af danskuddannelsesloven og de nugældende regler om mulighederne for at dispensere fra kvalifikationskravene. Styrelsen vil derfor skulle behandle ansøgninger både fra statsborgere i EU, i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i et land, som EU har indgået aftale med om adgang til udøvelse af lovregulerede erhverv, og i tredjelande.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 16, stk. 5, at Styrelsen for Videregående Uddannelsers afgørelser efter

stk. 4 ikke kan indbringes for en anden administrativ myndighed.

Klager over afgørelser om godkendelse af lærerkvalifikationer kan indbringes for den oprindeligt kompetente myndighed, dvs. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, medmindre klageadgangen er udtrykkeligt afskåret ved lov. Lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. indeholder ikke regler om afskæring af klageadgang for afgørelser om godkendelse af udenlandske uddannelser.

Det foreslås, at adgangen til at klage til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet over Styrelsen for Videregående Uddannelsers afgørelser om godkendelse af læreres kvalifikationer opnået i udlandet afskæres ved lov. Afskæringen af klageadgangen omfatter både realitets- og legalitetsprøvelsen af styrelsens afgørelser. Baggrunden herfor er, at sagkundskaben til og erfaringen med at vurdere udenlandske uddannelseskvalifikationer ligger i styrelsen, og at der er et velfungerende system til at behandle disse sager.

Idet udlændinge-, integrations- og boligministeren har det lovgivningsmæssige ansvar for styrelsens afgørelser på dette

område, kan de konkrete afgørelser, som styrelsen træffer i henhold til stk. 4, heller ikke påklages til Uddannelses- og Forskningsministeriet uanset styrelsens ressortmæssige tilknytning hertil. I forhold til spørgsmålet om tilsyn fører udlændinge-, integrations- og boligministeriet tilsyn, i det omfang det følger af det lovgivningsmæssige ansvar på området, mens Uddannelses- og Forskningsministeriet fører tilsyn, i det omfang det følger af at være overordnet myndighed for styrelsens virksomhed.

Til § 24

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 12. §§ 5-11 finder tilsvarende anvendelse på personer, som på ansøgningstidspunktet er etableret i et tilsvarende erhverv som ejendomsmægler i et andet EU-land, i et EØS-land eller i Schweiz, og som ønsker at etablere sig her i landet som ejendomsmægler i overensstemmelse med lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark.

Stk. 2. (...)

§13. Personer, som er etableret i et tilsvarende erhverv som ejendomsmægler i et andet EU-land, i et EØS-land eller i Schweiz, kan midlertidigt og lejlighedsvis levere ejendomsmæglerydelser her i landet, jf. lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark.

Stk. (...)

§ 16. § 14, stk. 1-3, regler udstedt i medfør af § 14, stk. 4, § 15 og § 58 finder tilsvarende anvendelse på personer, som på ansøgningstidspunktet er etableret i et tilsvarende erhverv som advokat i et andet EU-land, i et EØS-land eller i Schweiz, og som ønsker at etablere sig her i landet som ejendomsformidler i overensstemmelse med lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark.

§ 17. § 13, stk. 1-4, regler udstedt i medfør af § 13, stk. 5, og § 58 finder tilsvarende anvendelse på personer, som er etableret i et tilsvarende erhverv som advokat i et andet EU-land, i et EØS-land eller i Schweiz, og som midlertidigt og lejlighedsvis vil levere ejendomsformidlingsydelser her i landet, jf. lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark.

§ 18. § 14, stk. 1-3, regler udstedt i medfør af § 14, stk. 4, og § 15 finder tilsvarende anvendelse på personer, som på ansøgningstidspunktet er etableret i Danmark i advokater-

§ 20. I lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked foretages følgende ændring:

2. Efter § 16 indsættes som i *kapitel 11*:

»§ 16 a. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om elektroniske procedurer med henblik på opfyldelse af de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, som vedrører kvikskranken.«

§ 21. I lov nr. 526 af 28. maj 2014 om formidling af fast ejendom m.v. foretages følgende ændring:

1. I § 12, stk. 1, § 13, stk. 1, og i §§ 16-18 ændres »lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark« til: »lov om anerkendelse af visse uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer«.

hvervet i overensstemmelse med lov om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark, retsplejelovens § 130 og bekendtgørelse nr. 1431 af 11. december 2007 om EU-advokaters etablering her i landet m.v.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005 nr. L 255, side 22, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006 nr. L 376, side 36.

§ 2. (ophævet).

§ 4. Matrikulære arbejder må kun udføres af praktiserende landinspektører og deres assistenter med landinspektørbeskikkelse, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Matrikulære arbejder må dog også udføres midlertidigt og lejlighedsvis af personer eller selskaber, som er etableret i andre EU/EØS-lande eller i lande, som EU har indgået aftale med om udøvelse af lovregulerede erhverv, og som er berettiget til at udføre tilsvarende arbejder dér. Afholdelse

§ 22. I lov om landinspektørvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 680 af 17. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 132, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 36.«

2. Efter § 1 indsættes:

»§ 2. Personer, som er lovligt etableret i andre EU-lande, EØS-lande eller i lande, som EU har indgået aftale med om udøvelse af lovregulerede erhverv, kan få meddelt beskikkelse til alene at udføre en del af de arbejder, som landinspektører med beskikkelse efter lovgivningen har eneret til at udføre, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Erhvervsudøveren er fuldt kvalificeret i hjemlandet til at udøve den erhvervsmæssige virksomhed, der søges om delvis adgang til i Danmark.
- 2) Forskellene mellem den erhvervsmæssige aktivitet, der lovligt udøves i hjemlandet, og landinspektørvirksomhed i Danmark er så store, at anvendelsen af udligningsforanstaltninger vil forudsætte, at ansøgeren gennemfører en fuld uddannelse i Danmark for at opnå fuld adgang til landinspektørerhvervet i sin helhed i Danmark.
- 3) Den erhvervsmæssige virksomhed kan objektivt set udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af landinspektørvirksomhed i Danmark.

Stk. 2. Personer, som meddeles beskikkelse, som nævnt i stk. 1, er omfattet af lovens bestemmelser som landinspektører med beskikkelse, jf. dog § 4, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætter regler om behandling af ansøgninger om beskikkelse efter stk. 1.«

3. § 4, stk. 1, affattes således:

»Matrikulære arbejder må kun udføres af praktiserende landinspektører og deres assistenter med landinspektørbeskikkelse, herunder personer med særlig beskikkelse dertil i medfør af § 2, jf. dog stk. 2.«

af skelforretninger i henhold til §§ 35 - 37 i lov om udstykning og anden registrering i matriklen kræver dog beskikkelse efter § 1.

Stk. 3-9. (...)

§ 16. Lærere, der varetager danskuddannelse eller arbejdsmarkedsrettet danskundervisning, skal have de nødvendige faglige og pædagogiske forudsætninger for at undervise voksne udlændinge.

Stk. 2. Undervisningsministeren fastsætter regler om læreres kvalifikationer.

§ 23. I lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 772 af 10. juni 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 16 indsættes som *stk. 3-5*:

»*Stk. 3.* Til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer med senere ændringer fastsætter udlændinge-, integrations- og boligministeren nærmere regler om godkendelse af læreres kvalifikationer opnået i udlandet, herunder om hvilke dokumenter der skal medsendes en ansøgning m.v.

Stk. 4. Sager vedrørende vurdering af læreres kvalifikationer opnået i udlandet behandles af Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Stk. 5. Styrelsen for Videregående Uddannelsers afgørelser efter stk. 4 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.«